

Josip Pečarić: JULIENNE I ZVONKO BUŠIĆ

JOSIP PEČARIĆ

JULIENNE I ZVONKO BUŠIĆ

ZAGREB, 2026.

© *Josip Pečarić*

KAZALO

UVOD	11
LJUBAVNICI I LUĐACI	21
LJUBAVNA PRIČA AMERIKANKE I HRVATA	23
MARIJA BAGARIĆ, NEKE LJUBAVI NIKADA NISU BILE STVORENE ZA MIRAN ŽIVOT	26
MLADEN PAVKOVIĆ: MIRNO I TIHO, OTIŠLA JE ZA SVOJIM ZVONKOM	28
PREMINULA JE JULIENNE BUŠIĆ	32
PREMINULA JULIENNE EDEN BUŠIĆ: AMERIKANKA KOJA SE ZBOG LJUBAVI PREMA ZVONKU PRIDRUŽILA NJEGOVU AKTIVIZMU I POSTALA HRVATSKA HEROINA	35
OD JULIENNE BUŠIĆ OPROSTILI SE THOMPSON, GRMOJA, DUJMOVIĆ...: ‘OTIŠLA JE ŽENA KOJA JE HRVATSKU VOLJELA BEZ RAČUNICE’	41
BROJNI HRVATI SE OPRAŠTAJU OD JULIENNE BUŠIĆ: ‘SVOJE SI BITKE DOBILA, A PREZIME UKLESALA U MRAMOR’	49
TUGA TARLE, TUŽNA VIJEST	52
IVICA URSIĆ, I OSTAJE TIŠINA	54
FRA MARIO KNEZOVIĆ, KAKVA JE TO ŽENA BILA. MOŽDA I NAJVEĆA MEĐU NAMA!	57
IVAN PLETIKOS, BILA JE ŽIVI DOKAZ ŠTO ZNAČI BITI HRVAT — NE PO KRVI, NE PO SLUČAJNOSTI ROĐENJA, NEGO PO SLOBODNO ODABRANOJ LJUBAVI I SPREMNOSTI DA SE HRVEMO SA ZLOM, NEPRAVDOM I KRIŽEM VLASTITOGA NARODA. M	59
ANELA ČULJAK, IN MEMORIAM	61
INA VUKIĆ, SRCE MI SE SLAMA	68
JOE GRBEŠ, JULIENNE BUŠIĆ, DOBRA DUŠA HRVATSKE!	69
DINKO DEDIĆ, OTIŠLA JE JULIE, JEDNA IZ GENERACIJE NE SAMO ZALJUBLJENIH, NEGO OTROVANIH HRVATSKOM	71
NIKOLINA NAKIĆ, BILA SI NAŠA I PRIJE NO ŠTO SI DOŠLA NA	

OVAJ SVIJET	72
VLATKA VUKELIĆ, HRVATSKU VOLJELA I ŽELJELA VIŠE NEGO MNOGI ROĐENI U NJOJ	74
JOZO KLARIĆ-KLAJO, OTIŠLA SI SVOM ZVONKU, TAMO GDJE NEMA OGRADA NI ŽICE, GDJE NEMA ZATVORA I NEPRAVDE	75
TORCIDA SE OPOSTILA OD JULIENNE BUŠIĆ	74
PERO KOVAČEVIĆ, TKO SU BILI ZVONKO I JULIENNE BUŠIĆ? LEKCIJA KOJU TREBAJU NAUČITI JUGO-PROGRESIVCI	77
JULIENNE I ZVONKO U MOJIM KNJIGAMA	83
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.	83
DOBRODOŠLICE THOMPSONU I BUŠIĆU	83
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009., ...	86
NE VJERUJTE ONIMA KOJI OBEĆAVAJU HAAŠKU PRAVDU	86
HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.	96
PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU	96
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.	101
PREPUŠTENI SAMI SEBI	101
BISKUP VLADO KOŠIĆ, PROTUNARODNA VLAST	104
I NA OVČARU SU LJUDE ODVODILI PO NOĆI, TO JE U NJIHOVOM MENTALNOM KODU	105
MILANOVIĆEVA VLADA U VUKOVARU VJEŽBA STALJINISTIČKU DEMOKRACIJU	107
OBJAVA KOLEGAMA POLICAJCIMA UDRUGE SJ POLICIJE BATT – SPLIT	107
SLOVO I DUH ZAKONA U VUKOVARU DANAS	109
KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO, NOĆNA MORA	113
PERIODIČNO IZVJEŠĆE STOŽERA ZA OBRANU HRVATSKOG VUKOVARA	115
MUDRONOSNE ANALIZE NACIONALIZMA U HRVATA	117
IZJAVA STOŽERA POVODOM DOLASKA PREDSTAVNIKA SRBIJANSKE VLADE U VUKOVAR	121
AKO VAM NE ODGOVARA HRVATSKA IDITE U SRBIJU, PREDSJEDNIK JE ČETNIČKI VOJVODA, NA SVOM STE TERENU	123
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	127
PREDSTAVLJANJE KNJIGE BENJAMINA TOLIĆA "VESELE KARMINE	127
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE BISKUPA VLADE KOŠIĆA "BISKUP NA PRVOJ CRTI"	132
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	136
DARIO KORDIĆ I HRVATSKI BISKUP VLADO KOŠIĆ	136

TIHOMIR DUJMOVIĆ, VRIJEDE LI LJUDSKA PRAVA ZA DARIA KORDIĆA?	142
PREDSTAVLJANJE KNJIGE DR. SC. DAMIRA PEŠORDE „NAMETNIČKA KULTURA“	145
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	150
FENOMEN THOMPSON – NA KRAJU POČETAK	150
KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO	155
DIJANOVIĆEVA KNJIGA "HRVATSKA U ŽRVNJU JUGOSFERE" PREDSTAVLJENA U ZAGREBU	160
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	162
MLADEN PAVKOVIĆ, BIVŠI UDBAŠI SU „ZA DOM SPREMNI“ UZDIGLI NA DRŽAVNI PROBLEM BROJ 1., SAMO DA IH SE NE PITA ŠTO IH SE TREBA PITATI	162
MIRELA PAVIĆ, PLAŠIFIKACIJA	165
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	168
„AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU...“ (O ČETVRTOM STUPU ‘MOJE’ HRVATSKE)	168
PREDGOVOR KNJIGE MLADENA PAVKOVIĆA <i>MOJ OBRAČUN S OVIMA I ONIMA</i>	180
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	182
ŠOVAGOVIĆ I PAVKOVIĆ DODJELILI THOMPSONU – VELIKU ZLATNU PLAKETU	182
OSVRT EVE KIRCHMAYER-BILIĆ	183
ČAVOGLAVE	188
EVA KIRCHMAYER-BILIĆ, GODINA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	192
KOMENTAR DON VINKA PULJIĆA	195
'KONCERT ZA DOMOVINU'	197
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.	216
XX. VALENTIN ČORIĆ, „POMET U GLAVU“ 216	
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	220
ALOJZ ČUBELIĆ, TKO IMA OČI NEKA VIDI, TKO IMA UŠI NEKA ČUJE	221
FRA JOZO GRBEŠ, SOKRATI TADA I SADA. POVIJEST ISTA	223
DR. SC. DAMIR PEŠORDA, PRALJKOVA PORUKA	225
TIHOMIR DUJMOVIĆ, NIJE LI DOŠLO VRIJEME DA SE SUDI HAŠKOM SUDU? TKO IM VJERUJE, ILI JE VELEIZDAJNIK ILI JE GLUP!	227
IVICA URSIĆ, ANTIČKA DRAMA	234
ŽELJKO SAKIĆ, PRALJKOVA HEROJSKA SMRT I LIKOVANJE PETOKOLONAŠA	236

O HAAŠKOME ZLOČINU NA BIVŠI "DAN REPUBLIKE"	238
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.	246
MARIO KARAMATIĆ, NJEGOV ČIN SHVAĆAM KAO POSLJEDNJU ZAPOVIJED NAMA KOJI SMO BILI NJEGOVI VOJNICI	246
ALAN ŠAVAR, PISMO	247
ROJS O PRESUDI I GENERALU PRALJKU: MESIĆ JE VEĆ TREBAO BITI U REMETINCU, A PUSIĆ JE KAO SOTONA!	249
UMRO JE GENERAL PRALJAK – UMRLA JE PRAVDA U HAAGU	253
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	254
AKADEMIK PEČARIĆ : “SRBI DIJELE HRVATE NA ‘USTAŠE’ I ‘ SRPSKE SLUGE’, A JA NE VOLIM BITI SLUGA!”	254
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	259
NEVENKA NEKIĆ, NAVUCITE ZASTOR!	259
MIROSLAV MEĐIMOREC, IZLAGANJE POVODOM PREDSTAVLJANJA 2. I 3. KNJIGE „GENERAL PRALJAK“, HRVATSKO SLOVO, 22. OŽUJKA 2018.	264
PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU SLOBODANU PRALJKU U VARAŽDINU	266
U MOSTARU PREDSTAVLJENO TROKNJIŽJE O GENERALU PRALJKU	287
U POTRAZI ZA ISTINOM	289
JULIENNE BUŠIĆ, JE LI HRVATIMA U POSTKOMUNIZMU SLOBODA JEDNOSTAVNO PRETEŽAK TERET?	292
PRAVNI EKSPERT PERO KOVAČEVIĆ : NISAM NI POVJEROVAO U NAJAVE O REVIZIJI PRESUDE	297
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	299
PRALJAK I ČIŽEK	299
SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM., 2020.	303
BARBARA JONJIĆ: ‘BANDA CRVENA OD BRANITELJA VIŠE MRZI SAMO JEDAN’ESTU IZBORNU JEDINICU’	303
DARKO ŽUBRINIĆ, SLOBODAN LANG	309
O SUČELJAVANJU BULAJIĆ VS. PEČARIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	331
ODGOVOR STIJEPU MIJOVIĆU KOČANU	331
MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	334
MARKO FRANOVIĆ PISAO BANDIĆU: PODIGNIMO U ZAGREBU SPOMENIK HRVATSKOM DOMOLJUBU ZVONKU BUŠIĆU!	334
DOPISIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	336
ŠKABRNJA 2021.	336
VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	346
HRVATSKI RADIO SAT „SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO	346
HRVATSKO NARODNO VIJEĆE	369

GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	386
POTPISNIK PETICIJE HRT-U NIKOLA ŠTEDUL U BUDNICI	386
JULIENNE BUŠIĆ: KLASIĆ JE IZNIO NETOČAN PODATAK, ZVONKA NIKAD NISU OSUDILI ZA TERORIZAM	289
ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR EMERITUS? / DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2023.	393
NSF U SJEĆANJE NA SVOJEGA POKRETAČA I UREDNIKA MIROSLAVA TUĐMANA	393
JULIENNE BUŠIĆ: MIRU	393
LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	396
SLUGE SVJETSKIH MOĆNIKA I STEPINAC (POLEMIKA O OLIVERU)	396
THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	405
DAMIR PEŠORDA O 'GOSPODINU 2 + 2'	405
TIHOMIR DUJMOVIĆ I THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	408
UVOD	406
GOLDSTEINI I HAJKA NA FILIPA LUKASA, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	410
HODAK: JUGOSLAVENSKA UDRUŽENA LJEVICA UZELA JE PENDREK U RUKE, UŽASNO IH SMETA JEDNA STVAR	410
J. PEČARIĆ I Z. HODAK, DR. SC. IVICA GRANIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	415
IVICA GRANIĆ: KONCERT JE POLITIČKI CUNAMI I PRIJELOMNA TOČKA IZA KOJE NIŠTA NEĆE BITI ISTO	415
NAJOGAVNIJI MEĐU NAJOGAVNIJIMA / U PANICI ZBOG THOMPSONA, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	422
BILO JEDNOM U PULI SKORO ZABORAVLJENO, PREDSTAVLJANJE KNJIGE	422
RADI SE O KNJIZI KOJU SAM NAPISAO S MATOM KOVAČEVIĆEM 2008. A UZ NAS SU JE PREDSTAVILI ZVONKO BUŠIĆ I IVICA MARIJAČIĆ.	425
TOMISLAV TOMAŠEVIĆ / NAJOGAVNIJI MEĐU NAJOGAVNIJIMA 2., DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	427
TIHOMIR DUJMOVIĆ, ZAŠTO MUSSOLINI IMA GROBNICU U SRED ITALIJE, A PAVELIĆEVO IME SE NE SMIJE NI SPOMENUTI? .	428
PAVKOVIĆ: ŽALOSNA PAPAGAJKA DALIJA OREŠKOVIĆ	433
NAJBOLJEG NE ŽELE U JUSP JASENOVAC / IGOR VUKIĆ, 2. PORTAL DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, 2026.	435
TOMISLAV VUKOVIĆ, JASENOVAC I NDH: U IME KOGA I ČEGA SE GODINAMA OBJAVLJUJU POVIJESNE KRIVOTVORINE?	435
PROF. KREŠIMIR MIHAJLOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	439

PROF. KREŠIMIR MIHAJLOVIĆ: JUDINI SINOVI SU IZ PAKLA	
PONIKLI	439
JOZO KLARIĆ KLAJO, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	441
TAIK	441
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	443

UVOD

Da nas je napustila i pridružila se svom Zvonku predraga Julienne doznao sam od dr, sc, Ivica Granića i odmah prenio na svoj facebook:

PREDRAGI NAŠI

Ivica Granic

Sad su opet zajedno. Počivali u miru Julienne i Zvonko Bušić, neka vas dobri Pastir ponese na ramenima na pašnjake ljubavi i mira!

Upoznali smo se Ankica i ja s njom kada je došla u Zagreb kod drage prijateljice Đurđe Šušak.

Kada je i Zvonko stigao u Hrvatsku zajedno smo predstavljali knjigu o Thompsonu, a skupljao sam i potpise za njegovo otvoreno pismo kome je prvi potpisnik bio Marko Perković Thompson.

Vijest o njegovoj smrti doznao sam u Murteru na ručku s velikanom hrvatske znanosti dopisnim članom HAZU-a prof. emerit. dr. sc. Zvonimirom Jankom, koji je u šoku reagirao: „Da se nama i Pečarić ne ubije“.

To je jedna od neobičnih pohvala koje sam dobio od prijatelja koji znaju preuveličavati i uspoređuju me s izuzetnim Hrvatina.

Slično jer i pokojni kolega profesor dr. sc. Charles Pearce u Adelaideu (Australija) znao reći u vrijeme oslobođanja gradova u BiH:

„Ova Hrvatska vojska je brza kao Pečarić u matematici.“

Naravno najdraže su mi usporedbe s Utemeljiteljem RH akademikom Franjom Tuđmanom od onih koji ne vole RH.

Tako sam nedavno na Facebooku komentirao izjavu prof. dr. sc. Andrije Hebranga o revizionizmu:

ž

REVIZIONISTI FRANJO I JA

U knjizi „Holokaust u Zagrebu“ jedno poglavlje su autori Slavko i Ivo Goldstein posvetili revizionistima u Hrvatskoj povijesti. Naravno glavni revizionist bio im je dr. Franjo Tuđman. Poslije HRVATSKOG predsjednika najviše prostora posvetili su meni zbog knjiga: *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. i *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

Posebno mi je draga Goldstenova konstatacija iz Globusa, 20. rujna 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Doista je meni velika pohvala usporedba s Utemeljiteljem hrvatske države. Istini na volju, još veće pohvale doživio sam 2019. godine od jednog srpskog portala iz Crne Gore gdje su tvrdili da su moje *šovinističke publikacije nadahnjivale i samog Franja Tuđmana*.

<https://www.hkv.hr/vijesti/inozemni-tisak/32416-sestra-istaknutog-ljubitelja-ustastva-josipa-pecarica-zavijorila-sahovnicu-u-kotoru.html>

Također mi je draga pohvala od osnivača Muzeja genocida u Beogradu dr. Milana Bulajića i autora knjige „Tuđmanov Jasenovački mit“, na koju sam ja odgovorio

knjigom spomenutom knjigom o Jasenovcu iz 1998. U knjizi sam koristio sjajnu knjigu američkog Židova Philip Cohena "Tajni rat Srbije".

Tada je na radiju „Slobodna Europa“ iz Praga organizirano sučeljavanje dr. Bulajića i mene u kome je beogradski genocidolog jako loše prošao pa je 1999. napisao novu knjigu u kojoj je tvrdio da su Cohenova i moja knjiga dvije najantisrpskije knjige u povijesti, a pisao je i o IDEOLOGIJI GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ.

Oprostio sam se sa Zvonkom na Mirogoju i tekstom:

U sjećanje na Zvonka Bušića (23.1.1946.-1.9.2013.)

GLAZBA ZA ZVONKA

Glazba je govor duše. Govor čovjeka, pojedinca, govor zajednice, naroda.

Glazba je dvostruka molitva, a tamo gdje prestaju riječi, počinje glazba.

Glazba prožima, okuplja i dotiče, ona motivira i pokreće, ohrabruje i daje snagu. Pojedinci i izvanredni događaji nadahnuće su malom i običnom čovjeku, kao i skladatelju, glazbenom umjetniku, da neuhvatljivim i neopipljivim zvukom, ritmom i trajanjem pojedinca ili događaj zauvijek učini prisutnim i trajnim u pamćenju mnogih naraštaja.

Hrvatski je narod u najtežim trenucima pjevao. Jednostavnom je pjesmom i stihom, stoljećima opisivao i u prenosio istinu, olakšavao sebi dušu pjevajući. Od jedinstvene, narodnom mudrošću istkane gange i stihova brojnih bosanskohercegovačkih guslara, iz čije se iskrenosti, otvorenosti i jasnoće iščitava malenost i poniznost njezinih ishitritelja pred takozvanim 'velikima'. Vjerojatno ni Ljudevit Gaj nije sanjao da će zbog stihova koji su mu pali na pamet dok se vozio prema Samoboru, svome prijatelju Ferdi Livadiću ususret, iz prkosne i još uvijek aktualne budnice „Još Hrvatska nij' propala dok mi živimo, visoko se bude stala kad ju zbudimo!“, tolikim Hrvatima i stotinu i pedeset godina nakon njega, kliznuti suza niz obraz, zadržati tijelo, da će bljesnuti spomen na svu višestoljetnu želju, borbu i nadu u hrvatsku Hrvatsku. Budnice i davorije nizale su se godinama, ječile diljem Hrvatske na prijateljskim okupljanjima i na koncertnim pozornicama. Ni mladi o. Petar Perica, ubijen na Daksi, nije ni slutio da će se njegovi stihovi Zdravo Djevo i Do nebesa desetljećima kasnije oriti na misnim slavljenjima u najsvečanijim prigodama diljem Hrvatske, ali sad već i među tolikim iseljenim Hrvatima diljem svijeta, te da će ih slušati i pjevati sâm Papa. Poziv banu Jelačiću da ustane, Stjepanu Radiću 'da vidi tu seljačku muku', Vili Velebita i njezinom ličkom Junaku desetljećima se tiho šaputalo i tiho pjevalo u okrilju vlastitoga doma, s obveznim uputom djeci 'da to nigdje ne spominju'. Narod je krvario ili odlazio, pa su te pjesme iseljenoj Hrvatskoj bile dio kruha nasušnog i zraka kojega su u tuđini udisali i bez kojih ne bi izdržali. Pjesme s kojima su

čuvali, sanjali, čekali, čeznuli hrvatsko svanuće. Privođeni su mladići jer su s Nikolom Šubićem Zrinjskim na opernim predstavama pjevali i pljeskali „U boj, za dom!“, gušen je bio pjev predivnoga glasa Vice Vukova, dok nisu odjednom, kao iz dubine mora, sve te pjesme izronile, uzele 'zraka', ponovno udahnule i punim plućima se zaorile od Vukovara, preko Čavoglava do Dubrovnika, od Slavonije, Istre, Like, Herceg-Bosne, Zagore i Dalmacije. Mladi naraštaji ponovno su učili i otkrivali svoju baštinu i povijest, a sa pjesmarica je skinuta paučina i prašina. No, nije ostalo sve na ponavljanju, jer krvave dane i patnju, koja je slijedila da bi se potvrdilo i dokazalo pravo na slobodu postojanja, lakše se podnosilo pjesmom. Nizali su se deseci novih domoljubnih stihova i kajdi, pjesama koje su pjevala djeca, progonjeni, prognanici, glazbeni umjetnici, skladatelji, branitelji, estrada, političari. Svi, svi su pjevali mladoj Hrvatskoj.

I jedan, zbog ideala koje je živio, hrvatski uznik u američkom zatvoru. Radovao se kao dijete, osmijeh mu je obasjao isušeno napaćeno lice, lice koje mjesecima nije vidjelo sunca i mjeseca, u svojoj je maloj ćeliji vidjelo i pjevalo Hrvatskoj. Gangu, koju su mu preci prenijeli, roditelji ga naučili...

Pjev se hrvatski pomalo stišavao. Ostala je nekolicina koja ga je nastavila čuvati. Nisu više bili progonjeni zatvorom, batinama, ubijanjem ili progonom. Ovaj su put osuđeni su na dugotrajno ignoriranje, omalovažavanje i ismijavanje. Odjednom su postali seljačine, primitivci. Apsurd je veći da je glazba tih 'primitivaca' uvrštena na UNESCO-vu listu svjetske nematerijalne baštine čovječanstva, kojoj se vlastita 'elita' ruga.

Ostao je tek jedan glas. Glas potekao iz drevne Dalmatinske Zagore, korijena korijenja hrvatskoga bitka. Glas čvrst, reski i opor. Glas jasan i otvoren poput ojkalice, koju je s majčinim mlijekom upio i koju nikada nije izdao.

Glas koji je govorio u glas svih koji su za hrvatsku pjesmu ijednu suzu pustili, koji su ju šaputali, 'po skrivečki' pjevali. Znakovito je, po glasu iz Zagore Marka Perkovića Thompsona, hrvatska je zagrljena pjesmom Slavonca Miroslava Škore i Mate Bobana do Hercegovine.

Trpljenjem pritisnuta Penelopa, ponizno, nenametljivo i nepokolebljivo ustrajno živjela je i iščekivala otkrivanje Istine i Taikov povratak. Premda u potpunoj medijskoj izolaciji, u, iz srca Zagreba i prepune prekrasne dvorane Muzeja Mimara, još 31. svibnja 2004., Zvonku Bušiću Taiku poslali su pozdrav najistaknutiji hrvatski glazbeni umjetnici, koje je Julie s prijateljima okupila. Dvorana ispunjena hrvatskim uznicima od Golog otoka i Grgura, ili čiji su najbliži hodali postajama Križnoga puta, odzvanjala je hrvatskom opjevanom i uglazbljenom riječi, kojom su Zvonku Bušiću svoje hrvatsko *hvala* za trpljenje, o čijim razlozima tada još i nisu dovoljno znali, glazbenici izrekli onako kako su

jedino i najbolje znali –glazbom. Trenutak upoznavanje s Julie ostaje u trajnom sjećanju. Stamera, lijepa, hrabra, čvrsta, a iz osmijeha i očiju zrači posebna toplina.

Dočekali smo ga u istom tom muzeju Mimara, opet punom, prepunom. I pjevali njemu i Julie: stihove „O zemljo moja nek te čuva Bog“ heroine Mile Gojsalić, Zvonko je sad mogao i čuti.

Vratio se „u ponosnu i lijepu, k'o u snovima“ – mislio je. Zagrlio Penelopu, pozdravio je svoju Goricu, proslavio Oluju, poklonio se hrvatskim mučenicima na Udbini, putovao Domovinom, susretao tisuće i tisuće ljudi u čijim je pogledima i dodirima vidio suosjećanje, vapaj i novu nadu su u njemu vidjeli. Obilazio je Domovinu od malenih Čelija i Vukovara do ljepota Rovanske o kojoj mu je Julie pisala.

Svjedočila sam kako je upoznavao ljepotu hrvatske glazbe, koja ga je iskreno oduševljavala i duboko ga se dojmila. No, uočila sam da ga je posebno ganula jedna pjesma koju smo zajedno slušali na obilježavanju obljetnice Milana Šufflaya u Dvorani Matice Hrvatske, a koju je vrlo dojmljivo otpjevale članice zbora „Danica“. Da su ga se ti stihovi dojmili, potvrđuje i činjenica da ih je često spominjao pri javnim govorima:

JEDNA JE HRVATSKA

Majka me rodila,
kruhom me hranila,
rosom me kupala,
tiho mi šaptala:

„Jedna je Hrvatska,
samo je jedan dom,
jedno je plavo more
uvijek u srcu mom.“

Otac me učio,
na noge podig'o,
oči otvorio,
glasno govorio:

„Jedna je Hrvatska,
samo je jedan dom,
jedno je plavo more,
uvijek u srcu mom“

A onda, hrvatske domoljubne pjesme odjednom su, u medijima, prozване 'navijačkim'.

Zvonko je i na svojoj koži počeo osjećati hrvatsku zbilju. Zapanjena sam ostala kada mi je nekoliko mjeseci nakon povratka, na jednoj studentskoj tribini u prostoru Studentskoga centra (u prepunoj i premalenoj dvorani, dupkom punoj studentima) na moje pitanje kakvo je stanje u Hrvatskoj prije i nakon njegovog povratka odgovorio: „Sada je puno gore.“

Želio je, silno je želio okupiti i pokrenuti hrvatsku Hrvatsku. Htio je upaliti Hrvatski plamen. Tražio je ljude, suradnike, poticao, razgovarao. Uvjerena sam da nikada nitko nije na zajedničkom susretu i sastanku pronašao i okupio toliko vrijednih i kvalitetnih ljudi. „**Hrvatski narod imao je onoliko prava koliko je bio jak, a bio je jak onoliko koliko je bio složan.**“ Imao je ideju i viziju. Nebrojeno puta me je, kad bih nešto komentirala, oštro prekinuo i rekao: “Postoje prioriteti! Kada se odrede i riješe prioriteti neće se događati takve stvari!” Čuvam u mislima i srcu te riječi kao njegovu oporuku.

Do okupljanja nije došlo.

Povijesna prilika je propuštena.

Prvi puta kada sam Zvonka ugledala na Udbini 2008., potrčala sam prema njemu i rekla mu: „Molim Vas, ja imamo takvu potrebu zagrliti Vas!“. Nježno i plaho me pogledao...pri dubokom zagrljaju, u suzama sam mu rekla: „Grleći Vas, grlim Hrvatsku!“

Zadnja dva susreta posebno pamtim: u svibnju na promociji albuma „Ora et labora“ Marka Perkovića Thompsona i par dana kasnije na donatorskoj večeri Zaklade biskup Josip Lang.

U trenutku kada je nastupio Marko Perković Thompson, tražila sam Zvonka po dvorani i htjela s njim zaplesati, no nisam ga ugledala...na kraju večere rekla sam mu rekla: „Zamislite kako bi to bilo divno, Marko pjeva, a ja s Vama plešem!“...

Posljednji puta smo se čuli nakon Markovog koncerta Poljudu. Komentirali smo koncert i okolnosti u kojima živimo. Kao i svaki put, i taj me put bodrio i ohrabrivao. Znakovito je da je njegova zadnja značajna misao koju sam upamtila pri tom razgovoru, bila upravo o glazbi i Marku Perkoviću Thompsonu, i koju je izgovorio s osobitim ushićenjem: „Marko je glazbu koju mnogi koriste za rušenje i destrukciju vrijednosti i morala upravo izvrnuo, okrenuo u sasvim suprotnom smjeru i pomoću nje gradi i predstavlja, posebno mladima, najveće i najbolje vrline i vrijednosti!“ Nismo se u tolikoj gužvi susreli ni na Poljudu niti u

Čavoglavama. Planirala sam ići na Udbinu obilježiti Dan hrvatskih mučenika 31. kolovoza, misleći kako ću ga tamo opet malo sresti, no iznenadna me je obveza spriječila. Providnost je htjela da na ples s Taikom pričekam do ponovnog susreta u Vječnosti.

Marko Perković Thompson opjevao je i od zaborava sačuvao toliko vrijednih i hrabrih pojedinaca i događaja iz hrvatske povijesti i sadašnjosti hrvatskoga naroda i hrvatske zbilje. Thompson, nadahnut plamenom kojeg je Zvonko želio upaliti, njegovom nevjerojatnom snagom kojom je zračio, nepokolebljivošću koja ga je resila, ustrajnošću za Istinu, idealom i idejom za koju je živio, trajno je opjevao Zvonka u znakovitoj pjesmi:

Zapali vatru

Tko mi stope broji,
puše mi za vrat,
tko me slatko laže,
a pravi mi se brat.

Dušu kad ti uzme,
pusti te na miru,
sustav je Sotona
u sivome šeširu

Kada teške kletve pomute ti glavu,
lomiš se u sebi i nađeš se u mraku,
ali onda zora zasja usred strave
pojavi se svjetlo i zore se zaplave.
Hridine i more oduvijek se bore,
kako vjetar puše, jedan drugog ruše
i tako dan po dan.

Tako ljudske duše istu borbu vode,
tuku se sa tamom, od kada se rode,
i tako noć po noć.

Zapali vatru neka gori,
od sebe daj sve najbolje,
neka se srce hrabro bori,
nek' vatra gori do pobjede,
prijatelju moj!

Digni se kad padneš,
rođen si za let,
rođen da se boriš
da bolji bude svijet.

Vikni da si spreman,
vikni da si jak,
anđeo će bijeli
potjerati mrak.

Ti si ratnik svjetla
u borbi protiv zla,
prekrsti se, pomoli
i ne boj se ničega!

Jesi li u sebi odlučan i čvrst?
jesi li u sebi slobodan i čist?
Digni se kad padneš,
u tebi je snaga, u tebi je Krist!

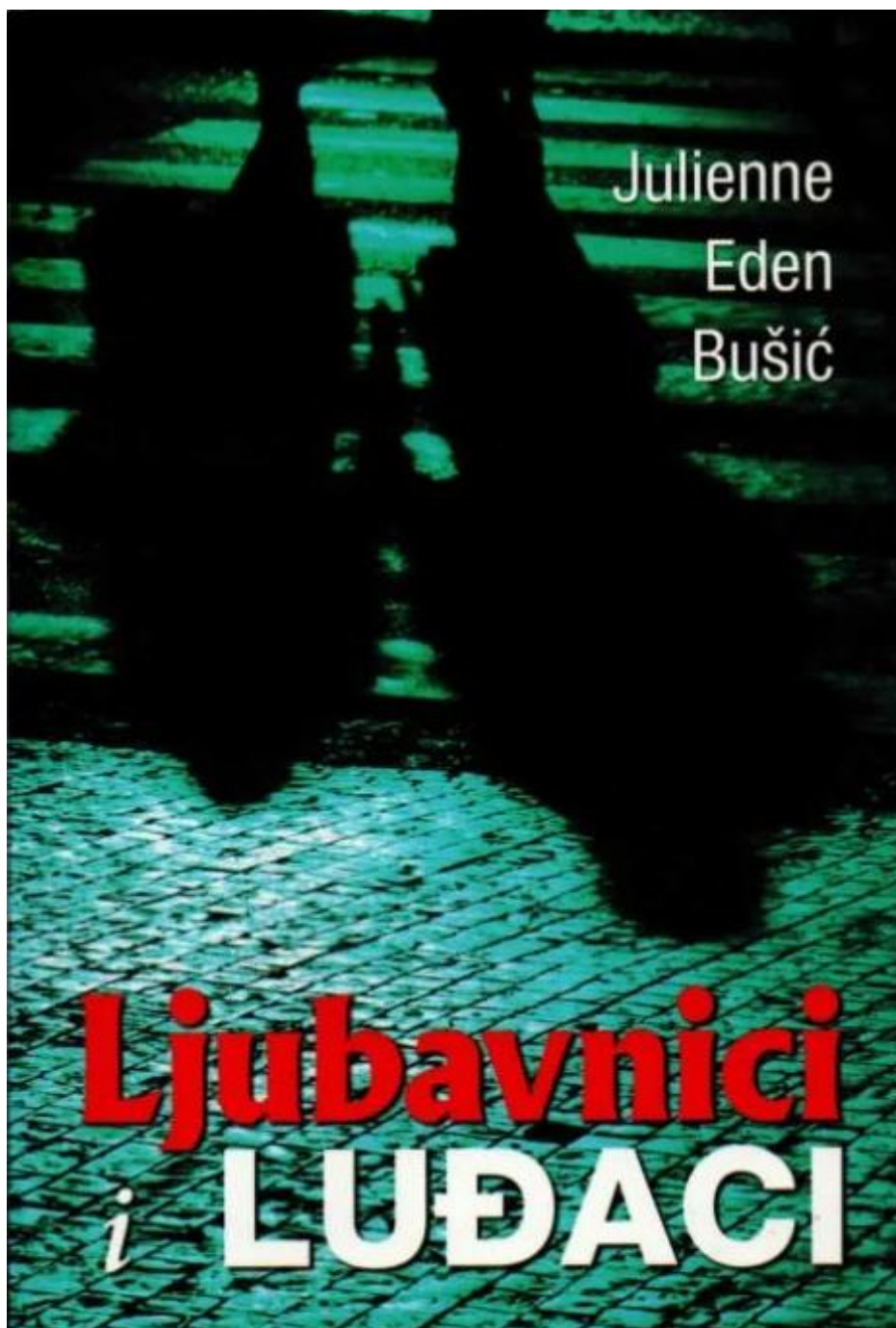
LJUBAVNIKE I LUĐAKE I DALJE ĆEMO SLIJEDITI...

Eva KIRCHMAYER BILIĆ

3. rujna 2013.

<https://kocal11.blogspot.com/2013/09/hrvatski-akademik-josip-pecaricu.html>

Eva Kirchmayer Bilić završila je svoj tekst naslovom knjige Julienne Eden Bušić, pa će prvo poglavlje ove knjige u kome se opraštamo i od nje nositi taj naslov.

Akademik Josip Pečarić

LJUBAVNICI I LUĐACI

Pere Vitez Eranović

Nedavno se vraćam iz Zagreba i mislim se je li kasno da svratim u Rovanjску, da te iznenadim. I onda, kako to biva u onim trenucima kada, po sili prirode doneseš odluku zbog koje ćeš jednog dana žaliti, ja odlučim produžiti prema Splitu.

Hvala Bogu, draga Julie, što te doveo u život ove naše Hrvatske. Što nam te darovao s tvojim Taikom u tako teškom i sumornom vremenu. Hvala tebi što si do zadnjeg dana svoga života ostala i što ćeš ostati nadahnuće svakom zahvalnom i savjesnom Hrvat. Sve ostalo je ionako razuzdana raja.

"Kako ne. Bit će mi čast pojaviti se u tom spotu!", rekla si mi prije tri godine u slušalicu kada sam ti spomenuo da radimo na pjesmi "Ljubavnici i luđaci" i da bi te željeli u popratnom videu. Evo, izgleda da će to biti znatno siromašniji spot. Ali će biti!

Do tada, neka u bespućima ovog privida borave stihovi. Sretan nebeski rođendan Julie i poljubi nam Zvonka gore! 🇭🇷❤️

LJUBAVNICI I LUĐACI

Pogledaj, na nebu opet jarko zvijezde sjaje
 Prosut' nebom, glas slobode, za trideset ljeta sna
 Ti si stranac bila, perje tuđih krila
 Zavoljela si i moj Dom, zavoljela k'o svoj
 Mi smo bili kao pjesma sa visine
 Djeteta koje ne može iz tuđine
 Trideset ljeta ti me čekaj ako treba
 Ljubavnici i luđaci, preko trnja sve do Neba
 U tvome oku sad sam suza što priču zalijeva
 O Penelopi i hridi što čekaju Odiseja
 Jutrom ti se sjeti, šapatom poleti
 U nebo pod oblake, pod stjegove Domovine
 Ostavila trag je jedna sjajna zvijezda
 Sokolić odveden iz materina gnijezda
 Zatvoren će sanjat' o slobodi
 Jer zna: ili će se viti, il' nas neće biti
 Prosut nebom glas slobode
 Poslije mnogo godina sloboda me je grlila
 Al' Hrvatska je tužna ostala
 Iza mene ostani i spominji se vremena
 Kad vikali smo sa neba
 Mi smo bili kao pjesma sa visine
 Djeteta koje ne može iz tuđine
 Trideset ljeta ti me čekaj ako treba
 Ljubavnici i luđaci, preko trnja sve do Neba

LJUBAVNA PRIČA AMERIKANKE I HRVATA

TELESKOP.HR

LJUBAVNICI I LUĐACI: Nevjerojatna priča Julienne i Zvonka Bušića trajala je 40 godina - Teleskop

LJUBAVNICI I LUĐACI: Nevjerojatna priča Julienne i Zvonka Bušića trajala je 40 godina

Ljubavna priča Julienne i Zvonka Bušića jedna je od najneobičnijih i najtragičnijih priča hrvatske političke emigracije. Njihova veza trajala je više od četiri desetljeća, a obilježili su je politički aktivizam, zatvorske godine, razdvojenost i gotovo bezuvjetna međusobna odanost.

Sve je počelo 1969. godine u Beču, gdje je mlada Amerikanica Julienne Schultz, studentica iz Oregona, upoznala Zvonka Bušića, hrvatskog emigranta i političkog aktivista. Julienne je ubrzo postala fascinirana njegovom strašću prema Hrvatskoj i idejom hrvatske neovisnosti, iako sama nije imala hrvatske korijene. Njihova veza vrlo brzo prerasla je običnu ljubavnu priču i pretvorila se u zajednički politički projekt i životnu misiju.

Već početkom 1970-ih Julienne se uključila u aktivnosti hrvatske emigracije. Zbog bacanja letaka protiv jugoslavenskog režima u Zagrebu bila je i kratko privedena. Vjenčali su se 1972. godine u Frankfurtu, a nekoliko godina kasnije zajedno su sudjelovali u otmici američkog putničkog zrakoplova 1976. godine, akciji kojom su željeli skrenuti pozornost svijeta na položaj Hrvatske u tadašnjoj Jugoslaviji.

Nakon uhićenja i suđenja uslijedila je najteža kušnja njihove ljubavi. Julienne je iz zatvora izašla nakon 13 godina, dok je Zvonko iza rešetaka ostao čak 32 godine. Većinu svog života proveli su razdvojeni, komunicirajući kroz pisma, rijetke posjete i beskrajnu borbu za njegovo oslobađanje. Julienne nikada nije odustala od njega niti od njihova braka, što je mnogima ostalo simbol nevjerovatne emotivne odanosti.

Naslov njezine najpoznatije knjige, „*Ljubavnici i luđaci*”, savršeno opisuje dinamiku njihova odnosa uoči otmice američkog zrakoplova 1976. godine. Njihova ljubav nije bila samo romantična, već i revolucionarna – bili su spremni žrtvovati vlastitu slobodu i budućnost radi zajedničkog višeg cilja. Čak i nakon tragedije u New Yorku (pogibije policajca) i uhićenja, u sudnici su pokazivali apsolutno zajedništvo, preuzimajući krivnju jedno za drugo.

Kada je Zvonko 2008. konačno pušten na slobodu, par se nastanio u Rovanjskoj kraj Zadra i pokušao započeti mirniji život u samostalnoj Hrvatskoj o kojoj su godinama sanjali. No zajednički život trajao je kratko. Zvonko Bušić počinio je samoubojstvo 2013. godine, ostavivši Julienne oproštajnu poruku: “Zbogom, moj anđele.”

Nakon njegove smrti Julienne Bušić nastavila je kroz knjige, eseje i javne nastupe čuvati uspomenu na njihovu zajedničku priču i ideale kojima su posvetili gotovo cijeli život.

Julienne Bušić tijekom godina često je govorila da njezina ljubav prema Zvonku Bušiću nikada nije bila obična romantična priča, nego duboka povezanost izgrađena na zajedničkim idealima, žrtvi i gotovo potpunoj međusobnoj odanosti. Njihova veza trajala je više od četiri desetljeća, a najveći dio tog vremena proveli su razdvojeni zbog zatvorskih kazni nakon otmice američkog zrakoplova 1976. godine.

U svojim knjigama i javnim nastupima Julienne je često naglašavala da se nije zaljubila samo u Zvonka kao muškarca, nego u njegov karakter i ideale koje je nosio.

„Nikada mi nije bilo žao. Zvonko je bio moj smisao života i moja inspiracija. Mi nismo bili običan par, mi smo ginuli za svoje ideale i disali kao jedno. Privukla me njegova apsolutna nesebičnost i spremnost da sve da za slobodu svog naroda”, govorila je.

Posebno je fascinirala javnost činjenica da je njihova ljubav preživjela čak 32 godine razdvojenosti, zatvorske zidove, nadzirana pisma i rijetke susrete. Julienne je objašnjavala da je tijekom svih tih godina živjela isključivo za trenutak kada će ponovno biti zajedno.

„Naša komunikacija nikada nije prestala. Pisma su bila naše sidro i dokaz da smo, bez obzira na tisuće kilometara udaljenosti, ostali jedno”, govorila je.

Nakon što je Zvonko Bušić 2008. godine pušten iz američkog zatvora, činilo se da će napokon započeti mirniji život u Hrvatskoj o kojoj su desetljećima sanjali. No njihov zajednički život na slobodi trajao je svega pet godina. Zvonko je 2013. godine počinio samoubojstvo u Rovanjskoj kraj Zadra.

Julienne je i tada o njegovoj smrti govorila s dubokim razumijevanjem i bez gorčine.

„Moj Zvonko nije bio za ovakav svijet. On je bio idealist koji je 32 godine maštao o jednoj drukčijoj Hrvatskoj. Kada se suočio sa stvarnošću, njegovo srce sanjara to nije moglo izdržati”, rekla je.

Često je ponavljala i da njihovu ljubav nije prekinula ni smrt.

„Ni smrt nas nije razdvojila. I danas pamtim stihove koje mi je Zvonko recitirao. Naša komunikacija samo se preselila na jednu drugu, duhovnu razinu.”

https://teleskop.hr/hrvatska/ljubavnici-i-ludaci-nevjerojatna-prica-julienne-i-zvonka-busica-trajala-je-40-godina/?fbclid=IwY2xjawR9hL9leHRuA2FlbQIxMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzcxNzg4MjAwODkyAAEen1pup_ZF4nhd9VmC7hRkp9rjA1wbz-0GgMSyVDI1X0Sa7XsUt2pxIzA5EtM_aem_UPt_hHTxvWcRHTB3pe65iA

Marija Bagarić

NEKE LJUBAVI NIKADA NISU BILE STVORENE ZA MIRAN ŽIVOT

Postoje ljubavnici i postoje luđaci, a onda postoje oni rijetki ljudi koji postanu oboje istovremeno, jer ih vodi nešto veće od obične svakodnevice.

Julienne Bušić i Zvonko Bušić bili su upravo takvi.

Njihova priča nikada nije bila obična ljubavna priča.

To je bila priča o idealima, emigraciji, zatvorima, žrtvi, Hrvatskoj, tvrdoglavoj vjeri da mali narod ima pravo na svoj glas, čak i onda kada ga veliki ne žele čuti. Zbog toga ih jedni nikada neće razumjeti.

A drugi ih nikada neće zaboraviti.

“Krik hrvatskih disidenata i disonanca Zapada” nije samo knjiga.

To je trag jednog vremena u kojem su pojedinci bili spremni nositi teret čitavih ideja na vlastitim leđima.

I možda je upravo zato njihova priča toliko velika.

Jer nije bila savršena.

Bila je tragična, teška, ponekad gotovo filmski nevjerojatna, ali stvarna.

Imala sam čast upoznati Julienne u Tomislavgradu.

I postoje ljudi uz koje ne moraš dugo sjediti da bi osjetio da nose cijelu jednu povijest u sebi.

Njezin odlazak ostavlja tišinu.

Ali i podsjetnik koliko pojedini ljudi mogu obilježiti jedno vrijeme, jednu ideju i jedan narod.

Počivajte u miru.

MLADEN PAVKOVIĆ: MIRNO I TIHO, OTIŠLA JE ZA SVOJIM ZVONKOM

21.05.2026

Julijana Bušić i Mladen Pavković Foto: Mladen Pavković

Otišla je žena koja je, zavoljevši svog supruga Zvonka nesebično zavoljela i njegovu domovinu Hrvatsku.

Julienne Bušić bila je simbol nevjerojatne odanosti, hrabrosti i dugogodišnje žrtve kroz koju je prošla čekajući slobodu i sanjajući neovisnost Hrvatske. Njezin doprinos kroz pisanu riječ i neumornu borbu za istinu ostat će trajan trag u hrvatskoj povijesti.

Preminula je u Zagrebu, u 78. godini života.

S ovom američko-hrvatskom književnicom, prevoditeljicom i političkom aktivisticom relativno sam često imao prigode razgovarati.

U ime braniteljskih Udruga proizašlih iz Domovinskog rata, imao sam prigode uručiti joj i prigodna priznanja, kako za njezin spisateljski i ini rad, tako i posthumno za Zvonka Bušića.

Iznenadila me je kad mi jednom davno poručila da ona i Zvonko idu na Kninsku tvrđavu i da se uz ostalo žele fotografirati pokraj spomen obilježja kojeg sam podigao u Kninu, a koje je kasnije „nestalo“. Ovu sliku objavila je i u svojim knjigama.

Susreo sam je i na predavljanju knjige „Slova moja“ generala Ivana Tolja. Tada mi je rekla da je napisala jednu pjesmu (što inače ne radi) i da će mi je poslati. Riječ je o pjesmi „Ptica na grančici“, a ide ovako:

*„Ptica divovska
Stoluje na grančici.*

*Poništava sve arhitektonske zakone
težine i oslona.
Sabire u sebi svu silinu.
Kao ja, kao ti:
uskopljeni u svemiru.“*

Dogovorili samo se, odnosno predložio sam joj, da joj objavim i zbirku pjesma, jer je rekla da ih ima još „u ladicama“... Ali, smrt je bila brža.

Otišla je za svojim Zvonkom, s kojim se prerano rastala.

S obzirom da sam s ovom hrvatskom heroinom objavio više intervjua, osobito se prisjećam jednog kad sam je prije svega pitao: Što je još nitko nije pitao o Zvonku i njoj, a htjela bi reći?

- Pa nitko nije pitao – odgovorila je - je li Zvonko imao drugu stranu, onu nepolitičku, a imao je! Bio je veliki zafrkant, volio je psine, znao me nasmijati do boli. Kao mladić je bio član glumačkog društva u Gorici pa je mogao zapamtiti bez problema i pjesme i citate, bilo što. Pravi je bio orator, uvijek bez papira. A znao je publiku začarati i do suza dirnuti svojim recitiranjem pjesme „Čekaj me“ od Simunova, na našim promocijama. Sjećam se kako je uvijek došlo do svade s kim će Zvonko putovati u autu kada se išlo negdje dalje, jer su svi htjela da budu s njim, toliko je bio zanimljiv i zabavan. Jednostavno rečeno, gdje je on bio, tamo je bio i Život!

Je li Vam se i danas može bitno čini, kako su neki napisali, da je Zvonko „besmisleno dao život nizašto“?

- Nikada to nisam mislila, jer kao što je Zvonko uvijek rekao, nije djelovao zato što je bio siguran u uspjeh, nego zato što je bila prava, časna i pravedna stvar. Ništa to ne može promijeniti trenutno stanje države, pokvarenost, ljude, ništa! Bitno je da imamo Hrvatsku, a do nas je kako će izgledati. Žrtvovati se moramo za dobrobit domovine, na veći ili manji način. Zvonko je odabrao najveći, poslao je time poruku. Jesmo gluhi ili nismo, vrijeme će pokazati. Znao je recitirati stihove pjesme koju je jako volio, a mislim da iznosi njegov stav, o smislu žrtve za domovinu, bilo braniteljevoj pa i ako hoćete, i o vlastitoj.

*"I kako može čovjek bolje mrijeti
Nego se strašnoj nadmoći oprijeti
Za pepeo i kosti pradjedova
I posvećene hramove bogova..."*
Horacius, Thomas Macaulay

U jednom pismu, ako se sjećate, Zvonko ističe da su zatvorenici manje-više „vukovi-samci“. Nije li se ipak i on tako osjećao i nakon povratka u Hrvatsku, odnosno niste li mu Vi od svih bila i ostala jedina potpora?

- O tome smo često raspravljali. Istina, osjećao se osamljenim jer nije imao nijednog sugovornika koji je dijelio njegovu sudbinu, koji je mogao shvatiti u potpunosti što je prošao, kako je patio, baš nitko. Solzhenitsyn je bio o tome u

pravu, svatko to mora osjetiti na vlastitoj koži, da razumije. Ni ja nisam skroz bila u stanju, jer sam puno kraće bila u zatvoru, samo 13 godina, a ženski zatvori su puno blaži. Jedva bi čekao da ga nazove jedan prijatelj iz zatvora, da s njim podijeli osjećaje, jer su bili skupa više od 20 godina i prošli svakakva iskustva. Skušili su se jednostavno. Znao mi je reći, „zamisli nema tu nikoga kojeg mogu pitati, sjećaš se prije 20 godina kada smo ovo ili ono radili“, itd. Došao je doma nakon 32 godine, ali se često osjećao kao stranac.

Nego, gospođo Julienn, kad već govorimo o Zvonku, čini nam se, na neki način, da je on svoju tugu uspješno prikrivao, baš kao i njegova majka, iako je odavao dojam vrlo hrabrog i nepokolebljivog čovjeka...

- I to je mnogima teško razumjeti, jer mentalitet zatvora je takav da ne smiješ pokazati slabost, emocije, nemoć. Može te to koštati i života. To mu je bilo ugrađeno nakon toliko godina, teško se od toga bilo odviknuti. Meni je mogao sve to pokazati i svjedočila sam puno tuge i čak suza. Ali se ne smije zaboraviti da čovjek može biti i hrabar i nepokolebljiv i osjećajan i emotivan istovremeno. I to je bio on u svojoj biti. Zvonkova mama je, istina, bila jaka i čelična cijeli život, ali na kraju to dugo čekanje svoga voljenog sina ju je uništilo. Uništilo joj je želju ići dalje. Previše je puta, rekla mi je, čula da će uskoro doći a nikako da ga dočeka....

A, kako tumačite činjenicu da mnogi još ni danas ne mogu shvatiti Zvonkovu i Vašu borbu protiv Jugoslavije?

- Zato što živimo u svijetu koji ne cijeni dijalog. Upravo u svijetu koji se boji dijaloga, u slučaju da bi neprijatelj svojim jačim argumentima srušili nečije predrasude.

Što mislite: koliko je Bruno Bušić, s kojim se družio, utjecao na Zvonka?

- Bruno je imao jak utjecaj na Zvonka, jer ga je pratio iz najranijih dana, kao dijete...poštivao ga, slijedio, i smatrao ga svojim uzorom. Kasnije su bili, naravno, suborci, a usudim se reći da je u nekim pitanjima Zvonko čak utjecao i na Brunu! Slični su im bili odgoj, životni put, i politička borba a nije čudo da ih se često zamijeni jedan za drugog. Smetalo mi je prije ali više ne, jer je posve razumljivo. Oboje su umrli zbog svojih ideala, zar ne?

A koliko prevrtljivi Milan Bandić?

- Bandić kao Bandić nije uopće. On je bio samo bio dio većeg problema...Problem Platonove pećine, koju je Zvonko spomenuo u svojoj zadnjoj poruci...

Kad se jednog dana ponovno budete sreli, gore na Nebu, što ćete mu prvo reći?

- Pa ništa, jer stalno s njim razgovaram!

I još samo, gospođo Bušić, koliko puta Vam se dogodilo da Vam je nakon smrti Zvonko „pokucao na vrata“?

- Šalje mi poruke stalno, samo moram biti koncentrirana! U obliku oblaka slova Z, vrlo često...ima ih previše da ih nabrajam, ali osjećam njegovu stalnu prisutnost! Ništa nas ne može razdvojiti...ni smrt!

Razgovarao: MLADEN PAVKOVIĆ

https://portal.braniteljski-forum.com/blog/mladen-pavkovic/mladen-pavkovic-mirno-i-tiho-otisla-je-za-svojim-zvonkom?fbclid=IwY2xjawR9lzpLeHRuA2FlbQIxMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzkxNzg4MjAwODkyAAEeyviGkGNAPWxEms-0FdWxIlmeUJrAA_M8OomaAf8KcWXq_iK1rqTIBOemolc_aem_gGpeI2A87YgsomxEwpD4SQ

https://bezcentzura.hr/toptema/mirno-i-tiho-otisla-je-za-svojim-zvonkom/?fbclid=IwY2xjawR9mQJleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHhwPQDNF6eEySOqZkf8QkYWcgSdxJB94PdnuPrfkckq1VSlrNPvX67BvTGA_aem_GYLAP3VhcfWzjc6nz0O7ig

https://www.tjedno.hr/ptica-divovska/?fbclid=IwY2xjawR9mTNleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHrikeSV1E5WVyFy0RyAWvJRmY0rO7OrOHutczIrtx9FGXXzasMItMp2Olaa_aem_6t0Y9oXVaxFV7ZK-sgPkEw

https://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/48031-mladen-pavkovic-mirno-i-tiho-otisla-je-za-svojim-zvonkom?fbclid=IwY2xjawR9mVdleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHk0oL9OdTrxtrEZTmiK1vdJyK1seAP6-w_H7OwaP_Z65ASldrURhUKtzI77_aem_Jh2JcpYCMRqJfQ5gNg1IjA

POČIVALA U MIRU

PREMINULA JE JULIENNE BUŠIĆ

Julienne Eden Bušić, američko-hrvatska književnica, prevoditeljica i politička aktivistica te supruga Zvonka Bušića, preminula je u četvrtak ujutro u zagrebačkoj bolnici Sveti Duh u 77. godini života.

21.05.2026

Foto: Damjan Tadic / CROPIX

Vijest o njezinoj smrti izazvala je brojne reakcije u Hrvatskoj i među hrvatskim iseljeništvom. Rođena je 20. rujna 1948. godine u Eugeneu u američkoj saveznoj državi Oregon. Studirala je njemački jezik i lingvistiku u SAD-u i Europi, a tijekom boravka u Beču 1969. upoznala je Zvonka Bušića, hrvatskog političkog emigranta i kasnijeg supruga. Vjenčali su se 1972. godine u Frankfurtu, a njihovi životi ubrzo su postali dio jedne od najpoznatijih političkih priča hrvatske emigracije.

Svjetskoj javnosti Julienne Bušić postala je poznata nakon otmice zrakoplova američke kompanije TWA 1976. godine. Skupina hrvatskih emigranata, među kojima su bili Julienne i Zvonko Bušić, akcijom je željela upozoriti međunarodnu javnost na položaj Hrvatske unutar tadašnje Jugoslavije. Tijekom događaja u New

Yorku poginuo je policajac Brian Murray prilikom deaktivacije eksplozivne naprave koju je skupina ostavila uz upute za deaktivaciju.

FOTO: Paun Paunovic / CROPIX

Dolazak u Hrvatsku

Nakon predaje u Parizu Julienne Bušić osuđena je na doživotni zatvor, no uvjetno je puštena nakon 13 godina, dok je Zvonko Bušić u američkim zatvorima proveo više od tri desetljeća.

Nakon stvaranja hrvatske države dolazi u Hrvatsku gdje je radila u diplomatskim i državnim institucijama, uključujući hrvatsko veleposlanstvo u Washingtonu i Ured predsjednika Franje Tuđmana. Posljednjih desetljeća posvetila se književnosti, esejistici i publicistici. Nakon smrti Zvonka Bušića 2013. godine živjela je povučeno u okolici Zadra, ali je i dalje sudjelovala u javnom i kulturnom životu kroz književne tribine, intervjuje i prevođenje, piše [Teleskop](#).

<https://direktno.hr/domovina/preminula-je-julienne-busic-396791/>

Mirko Crljen

PREMINULA JULIENNE EDEN BUŠIĆ: AMERIKANKA KOJA SE ZBOG LJUBAVI PREMA ZVONKU PRIDRUŽILA NJEGOVOU AKTIVIZMU I POSTALA HRVATSKA HEROINA

21. svibnja 2026.

Jutros je u zagrebačkoj bolnici Sveti Duh u 77. godini života preminula Julienne Eden Bušić,^[1] američko-hrvatska književnica, prevoditeljica i politička aktivistica čiji je život bio jedna od najnevjerojatnijih ljubavnih i političkih priča modernog doba. Vijest o njezinoj smrti brzo se proširila Hrvatskom i među hrvatskim iseljeništvom diljem svijeta, gdje je desetljećima bila simbol nesalomive ljubavi, žrtvovanja i predanosti idealu slobodne Hrvatske.

Priča Julienne Eden Bušić počinje daleko od Hrvatske — u Oregonu, američkoj saveznoj državi na Pacifiku, gdje se rodila 20. rujna 1948. kao Julienne Eden Schultz. Odrasla je kao tipična američka studentica, zaljubljena u jezike, studirala je njemački i lingvistiku, a njezin put vodio ju je, kao što to ponekad biva u najboljim romanima, do Beča.

Godine 1969. u bečkim kafićima i studentskim hodnicima mlada je Amerikanka upoznala Zvonka Bušića — vatrenog mladog Hrvata iz Gorice u Bosni i Hercegovini, koji je u habsburšku metropolu stigao sa svega dvadeset godina kako bi studirao slavistiku i povijest. Zvonko je bio sve samo ne prosječan student — nosio je u sebi gorući plamen za slobodnu Hrvatsku, a u emigrantskim krugovima već se bio profilirao kao neustrašiv aktivist.

Julienne se zaljubila. I to nije bila obična ljubav — bila je to ljubav koja je promijenila tijekom cijelog njezina života.

Prva akcija – letci s nebodera na Trgu Republike

Zvonko Bušić nije bio tip čovjeka koji svoju politiku ostavlja kod kuće. Ubrzo je mladu Amerikanku uveo u svijet hrvatske političke emigracije, i to ne samo teorijski. Već 29. studenoga 1970., na Dan Republike — državni praznik tadašnje Jugoslavije — Julienne je s prijateljicom, na Zvonkov nagovor, s nebodera na zagrebačkom Trgu Republike (danas Trg bana Jelačića) bacala letke antijugoslavenkog sadržaja.

Uhićene su i završile u pritvoru. Za mladu Amerikanku to je bilo prvo politčko krštenje — njezin ulazak u stvarnost hrvatskog otpora. Nakon puštanja na slobodu, vratila se u Beč. Nije pobjegla. Nije odustala.

Dvije godine kasnije, 1972. u Frankfurtu, Zvonko i Julienne vjenčali su se. Preselili su se u New York, na Manhattan. Tamo ih je čekalo novo poglavlje — ono koje će ih zauvijek upisati u hrvatsku povijest.

Otmica koja je uzdrmla svijet – 10. rujna 1976.

U jutarnjim satima 10. rujna 1976. na njujorškoj zračnoj luci La Guardia ukrcalo se petero ljudi u Boeing 727 kompanije TWA na letu prema Chicagu. Bili su to Zvonko Bušić, njegova supruga Julienne, i još trojica hrvatskih emigranata — Petar Matanić, Frane Pešut i Slobodan Vlašić.

Imali su plan. I lažne bombe.

Zrakoplov su preuzeli bez ijednog ispaljenog metka. Cilj nije bila pljačka ni politički ucjena u klasičnom smislu — Zvonko je htio da svijet čuje za Hrvatsku. Zahtijevao je da ugledni svjetski mediji objave njegov manifest o položaju Hrvata u Jugoslaviji, a iz zrakoplova su namjeravali baciti letke iznad Londona, Pariza i europskih gradova.

Zrakoplov je preletio Atlantik, zaustavljao se u Montrealu i Londonu, te naposljetku sletio u Pariz. Na jednoj od postaja pušteno je 35 putnika. Ostatak putnika nije se žalio na otmičare. „*Oni nemaju ništa protiv nas, samo su htjeli da se čuje njihova priča. Brinuli su se za nas i dobro s nama postupali*“, izjavio je jedan od putnika nakon oslobođenja.

No, tragičan obrat već se odvijao daleko od zrakoplova. U New Yorku, u pretincu podzemne željeznice, ostala je prava eksplozivna naprava. Zvonko je policiji ostavio pismo s uputama gdje se nalazi i kako je deaktivirati. Pri pokušaju deaktivacije na policijskom poligonu, policajac Brian Murray izgubio je život. Nakon dvanaest sati u policijskom okruženju u Parizu, skupina se predala.

Doživotna kazna i 13 godina iza rešetaka

Na suđenju u New Yorku 1977., sudac koji je izricao presude naglasio je u zapisnik kako Zvonko Bušić „nije terorist i kriminalac” i da su njegove akcije, „iako pogrešno vođene, bile motivirane plemenitim idealima”. No zakon je bio zakon: Zvonko i Julianne osuđeni su na doživotni zatvor, a ostala trojica na trideset godina.

Julianne je u zatvoru provela trinaest godina. Puštena je na uvjetnu slobodu 1989. Zvonko je ostao.

I tu počinje možda najnevjerojatniji dio ove priče — priča o čekanju.

Trideset i dvije godine čekanja – ljubav koja je nadvladala sve

Dok je Zvonko izdržavao kaznu u američkim zatvorima, Julienne nije mirovala. Pokretala je akcije za njegovo oslobođenje, pisala, prevodila, lobirala. A čekala ga je — pune 32 godine.

„Mi nikada ne bismo opstali da prije svega nismo bili prijatelji. Prijateljstvo nas je najviše spajalo“, govorila je Julienne, koja je s mužem mogla samo povremeno telefonirati i vidati ga na posjetima.

Na brojna pitanja zašto se kao Amerikanka toliko angažirala za Hrvatsku, uvijek je imala isti odgovor koji razoružava: „Voleći svog supruga, voljela sam sve što je on volio.“

A Zvonko je neizmjerljivo volio Hrvatsku.

Zvonko Bušić pušten je na slobodu tek u srpnju 2008., nakon punih 32 godine provedenih iza rešetaka. Deportiran je u Hrvatsku. Julienne ga je dočekala. Nastanili su se u Rovanjskoj kraj Zadra.

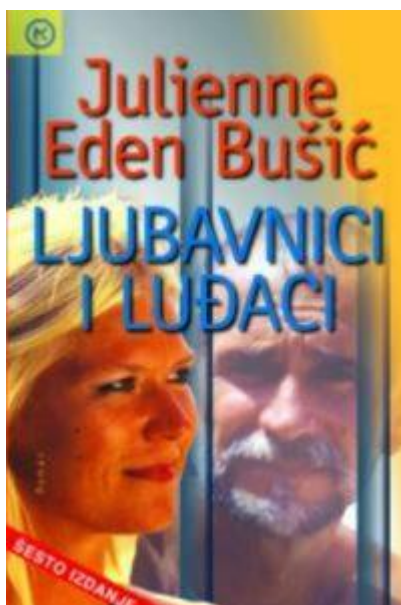
Pet godina zajedno, pa tragedija

Imali su pet godina zajedno — slobodnih, na obali Jadrana, u tišini Rovanjske. No Zvonko nije mogao pronaći mir. Čovjek koji je cijeli život živio za ideal, koji je godinama preživljavao u zatvoru nošen snagom uvjerenja, bio je razočaran.

1. rujna 2013., Zvonko Bušić oduzeo si je život u obiteljskoj kući u Rovanjskoj. Imao je 67 godina.

Julienne je ostala sama. No nije utihnula.

Književnica i svjedokinja – život nakon Zvonka

U godinama koje su slijedile, Julienne Eden Bušić posvetila se onome što je znala raditi — riječima. Njezina autobiografska knjiga „Ljubavnici i luđaci”, prvotno objavljena još 1993., doživjela je više izdanja i postala kulturnim štivom o životu žene koja je zbog ljubavi zamijenila sigurnost studentskog života opasnim putem političke borbe. U SAD-u je knjigu objavila u nakladničkoj kući Writers Club Press.

Usljediла je zbirka eseja i kratkih priča „Tvoja krv i moja”, zatim roman „Živa glava” — romansirana biografija stvarne Vukovarke koja je prošla tešku borbu za vlastiti život. Posljednje djelo, „Krik hrvatskih disidenata i disonanca Zapada”, bavilo se sudbinama hrvatskih političkih disidenata i hladnoratovskim zataškavanjem istine o jugoslavenskom režimu na Zapadu.

Radila je u Uredu predsjednika Franje Tuđmana, u hrvatskom veleposlanstvu u Washingtonu, a Hrvatska joj je postala prava domovina — ovdje su joj naposljetku živjeli majka i brat s obitelji.

Posljednjih godina živjela je povučeniје, u okolici Zadra i Zagreba, ali je do kraja sudjelovala na književnim tribinama, davala intervjue i prevodila.

Kraj jedne epohe

Smrt Julienne Eden Bušić označava kraj jednog poglavlja — ne samo njezina života, nego i čitave epohe hrvatske političke emigracije koja je, s malo resursa i mnogo ideala, pokušavala probiti željezni zastor šutnje oko pitanja hrvatske slobode.

Bila je Amerikanka koja je postala više Hrvatica nego mnogi koji su se takvima rodili. Bila je žena koja je odslužila trinaest godina zatvora za uvjerenja svog supruga — i koja ni jednog trenutka nije rekla da žali.

„Voleći svog supruga, voljela sam sve što je on volio.”

Zvonko Bušić je volio Hrvatsku. A Julienne je voljela Zvonka. I Hrvatsku.

Počivala u miru Božjem.

[1] Rođena je 20. rujna 1948. godine u Eugeneu u američkoj saveznoj državi Oregon. Studirala je njemački jezik i lingvistiku u SAD-u i Europi, a tijekom boravka u Beču 1969. upoznala je Zvonka Bušića, hrvatskog političkog emigranta i kasnijeg supruga. Vjenčali su se 1972. godine u Frankfurtu. Svjetskoj javnosti Julienne Bušić postala je poznata nakon otmice zrakoplova američke kompanije TWA 1976. godine. Skupina hrvatskih emigranata, među kojima su bili Julienne i Zvonko Bušić, akcijom je željela upozoriti međunarodnu javnost na položaj Hrvatske unutar tadašnje Jugoslavije. U New Yorku je tijekom otmice, prilikom deaktivacije eksplozivne naprave koju je skupina ostavila uz upute za deaktivaciju, poginuo policajac Brian Murray. Nakon predaje u Parizu Julienne Bušić osuđena je na doživotni zatvor, no uvjetno je puštena nakon 13 godina. Nakon stvaranja Republike Hrvatske dolazi u Zagreb, gdje je radila u diplomaciji i državnim institucijama.

Njezine kratke priče, eseji i kolumne objavljene su u brojnim časopisima i novinama u inozemstvu (The Barcelona Review, Gobshite Quarterly, The Merida Review, Verbatim: A Language Quarterly) i u Hrvatskoj (Most-Bridge, Kolo,

Aleph, Jutarnji list, Večernji list, Vjesnik, Outsajderski fragmenti, Tema, Vijenac, itd.) Njezina prva knjiga sjećanja, Ljubavnici i luđaci, osvojila je nagradu DHK „Fra Lucijan Kordić” 1997. godine. Autorica je i knjige Tvoja krv i moja te romana Živa glava, temeljenog na istinitoj priči o hrvatskim ženama koje su prisiljene biti seksualne robinje u Vukovaru tijekom Domovinskog rata. Njezina posljednja knjiga Krik hrvatskih disidenata i disonanca Zapada bavila se sudbinama hrvatskih političkih disidenata i odnosom Zapada prema jugoslavenskom režimu. Osim nagrade „Fra Lucijan Kordić”, dobila je nagrade „A. B. Šimić”, „Bili smo prvi kada je trebalo“ i „fra Martin Nedić“.

https://hrvatskonebo.org/2026/05/21/preminula-julienne-eden-busic-amerikanka-koja-se-zbog-ljubavi-prema-zvonku-pridruzila-njegovu-aktivizmu-i-postala-hrvatska-heroina/?fbclid=IwY2xjawR9isZleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHqq60h0SqXJMLyqPKRSfrT8Y2lmDSdgbBS4BfBp4GJEd9_VVR SzL-Vh4PpgJ_aem_dhj7j1aP6WCW0_PijKmyyg

Foto: Fah; montaža: Narod.hr

HRVATSKA HEROINA

OD JULIENNE BUŠIĆ OPROSTILI SE THOMPSON, GRMOJA, DUJMOVIĆ...: ‘OTIŠLA JE ŽENA KOJA JE HRVATSKU VOLJELA BEZ RAČUNICE’

21. svibnja 2026.

Smrt **Julienne Bušić** izazvala je brojne reakcije javnih osoba, političara, novinara i kulturnih djelatnika koji se od jutra opraštaju od žene koja je simbol hrvatske političke emigracije i borbe za hrvatsku slobodu.

Od Marka Perkovića Thompsona, premijera Andreja Plenkovića i HDZ-a, preko Stjepe Bartulice, Nikole Grmoje, pa sve do Tihomira Dujmovića, Tomislava Jonjića i brojnih publicista i komentatora, u porukama prevladavaju riječi poštovanja prema njezinoj odanosti Hrvatskoj, žrtvi koju je podnijela zajedno sa suprugom Zvonkom Bušićem te ulogi koju je imala u hrvatskoj političkoj emigraciji. Mnogi ističu kako je njezinim odlaskom zatvoreno jedno važno poglavlje hrvatske domoljubne povijesti.

>Simbol hrvatske političke emigracije: Preminula Julienne Bušić, supruga Zvonka Bušića

Marko Perković Thompson

”S tugom smo primili vijest da nas je napustila Julienne Eden Bušić – žena velike hrabrosti, odanosti i ljubavi prema hrvatskom narodu i svom Zvonku. Njezino ime ostat će trajno upisano u povijest hrvatske i hrvatske političke emigracije i u srcima svih koji su poštovali njezinu žrtvu, vjeru i dostojanstvo.

Obitelji, prijateljima i svima koji tuguju izražavamo iskrenu sućut. Počivala u miru Božjem”, piše na facebook profilu tim Marka Perkovića Thompsona.

THOMPSON O JULIENNE BUŠIĆ: ŽENA VELIKE HRABROSTI I LJUBAVI PREMA HRVATSKOM NARODU

Index Vijesti

11:37, 21. svibnja 2026.

Foto: Emica Elvedji, Ivica Galovic/PIXSELL

U 78. godini, preminula je Julienne Bušić, udovica Zvonka Bušića, potvrđeno je Večernjem listu.

Zvonko Bušić bio je hrvatski nacionalist koji je, zajedno s Julienne Eden Bušić, 1976. oteo putnički avion i postavio eksplozivnu napravu koja je usmrtila njujorškog policajca Briana Murraya. Murray je poginuo dok je s još trojicom kolega pokušavao deaktivirati eksploziv koji su otmičari ostavili u ormariću na stanici u New Yorku.

Bušić se ubio 2013. godine. Povodom njegova samoubojstva, New York Times je prije nekoliko godina objavio članak o smrti hrvatskog nacionalista. Pisali su da

otmice aviona iz političkih razloga 60-ih i 70-ih godina nisu bile rijetkost, ali i da je Bušićeva bila prva u kojoj je otet avion na unutarnjoj američkoj liniji nakon donošenja strožih mjera sigurnosti u SAD-u 1972.

Bušić se sa suprugom i još trojicom Hrvata ukrao u avion 10. rujna 1976. na aerodromu La Guardia. Zajedno su oteli avion koji je trebao prevesti 80 putnika iz New Yorka u Chicago kako bi privukli pozornost na hrvatsku borbu za neovisnost u Titovoj Jugoslaviji.

Osuđena na doživotni zatvor

Kada je letio iznad Buffala, Bušić je jednom od domaćina u avionu uručio poruku koju je on odnio pilotu, a u njoj je pisalo da se u avionu nalazi pet bombi te da oni preuzimaju kontrolu nad letom. Pisalo je i da se jedna bomba nalazi u Grand Centralu. Otmičari su prijetili da će aktivirati bombe ako se ne ispune njihovi zahtjevi: objavljivanje deklaracije o hrvatskoj neovisnosti u New York Timesu, Chicago Tribuneu, Washington Postu, Los Angeles Timesu i International Herald Tribuneu u Parizu te izbacivanje tisuća letaka s otisnutom deklaracijom u Londonu, Parizu, Montrealu, Chicagu i New Yorku. Zahtjevi su uglavnom bili ispunjeni, svi su gradovi izbacili letke iz aviona ili helikoptera, a jedino Herald Tribune od prozvanih medija nije objavio deklaraciju.

Kako je pisao NYT, sve su bombe u avionu bile lažne. Bušićeva skupina prošvercala je dijelove i sastavila ih kako bi izgledali kao prave bombe. Jedina prava bomba bila je postavljena u Grand Centralu, a Bušić je u poruci objasnio gdje je točno skrivena i kako je demontirati. Međutim, pri deaktivaciji je došlo do eksplozije u kojoj je poginuo policajac Brian Murray, djelomično oslijepio Terrence McTigue, a ranjeni su Hank Dworkin i Fritz Behr.

U međuvremenu je oteti zrakoplov uz četiri zaustavljanja zbog točenja goriva doletio do Europe. Pri jednom takvom zaustavljanju, u Ganderu na Newfoundlandu, pušteno je 35 putnika. Francuska vlada dopustila je slijetanje u Pariz kad je postalo jasno da zrakoplov ostaje bez goriva. Nakon 12 sati policijske opsade, otmičari su se predali na aerodromu Charles de Gaulle.

TEKST SE NASTAVLJA ISPOD OGLASA

Nakon povratka u New York, Bušić i njegova supruga osuđeni su na doživotni zatvor, a Frane Pešut, Petar Matanić i Marko Vlašić na 30 godina zatvora. Zvonko je služio kaznu od 1977. do 2008. godine, a Julienne je puštena 1989. nakon 13 godina zatvora.

Početkom devedesetih se doselila u Hrvatsku, dobila posao u Ministarstvu vanjskih poslova, objavila nekoliko knjiga, davala intervjue i bila slavljena kao žena koja je zbog ljubavi prema suprugu pristala sudjelovati u terorizmu, a još više jer ga je vjerno čekala više od tri desetljeća da izađe iz zatvora. Za dio desne medijske scene Julienne Bušić je nacionalna heroina.

Thompson: Zena velike hrabrosti, odanosti i ljubavi prema hrvatskom narodu

O njezinoj smrti na Facebooku se oglasio Marko Perković Thompson.

“S tugom smo primili vijest da nas je napustila Julienne Eden Bušić – žena velike hrabrosti, odanosti i ljubavi prema hrvatskom narodu i svom Zvonku. Njezino ime ostat će trajno upisano u povijest hrvatske i hrvatske političke emigracije i u srcima svih koji su poštovali njezinu žrtvu, vjeru i dostojanstvo. Obitelji, prijateljima i svima koji tuguju izražavamo iskrenu sućut. Počivala u miru Božjem”, napisao je.

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/thompson-o-julienne-busic-zena-velike-hrabrosti-i-ljubavi-prema-hrvatskom-narodu/2794489.aspx>

*

HDZ i Andrej Plenković

Od Julienne Bušić pozdravio se i premijer Andrej Plenković:

”Sućut predsjednika @AndrejPlenkovic u povodu smrti Julienne Bušić: Poštovana obitelji, sa žaljenjem sam primio vijest o smrti gospođe Julienne, supruge pokojnog Zvonka Bušića. Svoj je život posvetila borbi za slobodu hrvatskog naroda.”

Marko Milanović Litre

”Otišla je Julienne Bušić. Amerikanka po rođenju, Hrvatica po izboru, ljubavi i žrtvi. Svoj je život vezala uz Hrvatsku u vremenu kada je hrvatska sloboda bila zabranjena riječ, a borba za nju nosila je zatvor, progonstvo i doživotne posljedice. Uz Zvonka Bušića postala je dio jedne od najpoznatijih i najtežih priča hrvatske političke emigracije.

Bila je književnica, prevoditeljica i žena koja je Hrvatsku voljela bez računice. Njezinim odlaskom zatvara se jedno veliko poglavlje hrvatske domoljubne povijesti. Počivala u miru Božjem”, napisao je Marko Milanović Litre.

>Prije 52 godine Julienne Bušić uhićena jer je bacala letke sa zagrebačkog nebodera: Evo što je ispričala o tom događaju

Tihomir Dujmović

Svoj osvrt i posljednji pozdrav napisao je i Tihomir Dujmović:

”Nismo je zaslužili, nismo je ni razumijeli, nikad joj se nismo zahvalili. Bas kao ni Zvonku Bušiću... nezahvalan smo narod, zapušten, narod bez vertikale... Zvonko Bušić je bio čovjek koji je vlastitu slobodu žrtvovao da bi njegov narod jednom bio slobodan, a mi tu žrtvu kao narod nikad nismo cijenili. Nego kličemo onima koji i dan danas na Jarunu glancaju ulicu čije ime nosi zlikovac koji je napisao 748 smrtnih presuda 1945, a da nikad ni jedna ulica nije ponijela ime Zvonka Bušića...”

Pogledajte sudbinu Nelsona Mandale koji je po vlastitom priznanju sudjelovao u dvije stotine terorističkih akcija koje su odnijele brojne živote, pa je unatoč tome dobio i Nobelovu nagradu za mir i pogledajte samo medijski tretman Zvonka Bušića i ono patološko ignoriranje Julienne Bušić... Pokoj vječni neumrlj hrvatskoj heroini...”

Tomislav Jonjić

Tomislav Jonjić oprostio se od Julienne Bušić prisjetivši se njihova posljednjeg susreta u travnju, kada su razgovarali o znanstvenom skupu posvećenom Bruni Bušiću i njezinim memoarima o hrvatskoj političkoj emigraciji i otmici zrakoplova 1976. godine. Istaknuo je da je bila jedan od ključnih svjedoka tog vremena te da je aktivno radila na očuvanju uspomene na hrvatske disidente. Posebno ga je pogodila njihova posljednja razmjena poruka, u kojoj mu je javila da se nalazi u bolnici, ne sluteći da autorizacija njegova teksta o njezinoj knjizi više nikada neće stići. Jonjić je zaključio da će Julienne Bušić ostati trajno upamćena među onima koji su je poznavali.

*

Tomislav Jonjić

JULIE BUŠIĆ (1948.–2026.) – Uživao sam ju posljednji put vidio 9. travnja, kad smo u jednom kafiću na zagrebačkom Črnomercu razgovarali o znanstveno-stručnom skupu o Brunu Bušiću koji se ima održati iduće godine, da bi se 2028., o pedesetoj obljetnici atentata izvršenog u Parizu u ime Jugoslavije, pojavio zbornik radova. Kao organizatori događaja nastupaju neke važne hrvatske znanstvene ustanove.

Julie je jedna od inicijatora tog događaja, pa je nastojala pridonijeti njegovoj kakvoći i širini. Kako je moja tema na tom skupu Brunov mladenački politički angažman u Imotskome, u kojem su sudjelovali i moji roditelji, na Črnomercu smo razgovarali o dokumentima koje je moj otac pribavio pišući svoju knjigu „Goli na Golom otoku: Od imotske gimnazije do Golog otoka“.

Usput smo komentirali sadržaj i okolnosti nastanka nekih pisama koja je pok. Zvonko Bušić razmijenio sa sad također pok. Marijanom Gabelicom, a ja ih dobio u kopiji. Gabelica je bio također hrvatski politički emigrant, a u vrijeme suđenja otmičarima predvodio je Odbor za obranu. Usporedno s time, Julie je pripovijedala o svojim memoarima – napose o uspomenama na otmicu zrakoplova 1976. – i tražila mišljenje o tome, što da možda ipak prešuti, kako bi poštedjela potomke sad pokojnih suvremenika.

Rukopis je, reče, u poodmakloj fazi, a mene je razveselilo to što je prihvatila moju molbu da ipak otkrije pojedinosti o autorstvu proglasa koje su otmičari namijenili hrvatskoj i međunarodnoj javnosti. Imao sam u tom pogledu različite ulomke uspomena raznih ljudi, ali je samo ona danas „krunski svjedok“, ne samo kao supruga Zvonka Bušića, nego i kao prevoditeljica proglasa na engleski jezik. Ne znam je li stigla to unijeti u rukopis, ali – ni pet minuta nakon što smo se na Črnomercu razišli – na ulici sam susreo jednoga hrvatskog povjesničara s kojim sam o toj temi nekoliko puta raspravljao, pa sam mu ukratko kazao što će se u njezinim memoarima naći.

Mjesec potom, 16. odnosno 18. svibnja – dakle, prošlog tjedna, poslao sam joj na pregled i autorizaciju moj prikaz njezine knjige „Krik hrvatskih disidenata i disonanca Zapada“ koji je planiran za idući (lipanjski) broj „Političkog zatvorenika“, časopisa Hrvatskog društva političkih zatvorenika, skupa s opširnim razgovorom koji je s njom vodio Marko Grubišić, predsjednik HDPZ-a. Odvratila je porukom: „Je li žurno? U bolnici sam.“

Odgovorio sam da nije. I mislio sam da nije, jer mi ni na kraj pameti nije bilo da do te autorizacije nikad ne će doći. Moj prikaz njezine knjige bit će objavljen, razgovor nažalost ne će. A objavljivanje njezinih uspomena čekamo i nadamo im se, makar ostale nedovršene. Mi koji smo ju upoznali, pamtit ćemo ju zauvijek; oni koji nisu bili te sreće, imaju zbog čega žaliti. Laka joj bila hrvatska zemlja!

*

Bušiću i njezinim memoarima o hrvatskoj političkoj emigraciji i otmici zrakoplova 1976. godine. Istaknuo je da je bila jedan od ključnih svjedoka tog vremena te da je aktivno radila na očuvanju uspomena na hrvatske disidente.

Posebno ga je pogodila njihova posljednja razmjena poruka, u kojoj mu je javila da se nalazi u bolnici, ne sluteći da autorizacija njegova teksta o njezinoj knjizi

više nikada neće stići. Jonjić je zaključio da će Julienne Bušić ostati trajno upamćena među onima koji su je poznavali.

Stjepo Bartulica

”Jutros u Zagrebu, u bolnici Sveti Duh, umrla je Julienne Bušić. Bila je hrabra žena koja je voljela Hrvatsku. Nećemo je zaboravit. Počivala u miru Božjem Julienne Bušić (1948. – 2026.)”, napisao je Bartulica na X-u.

Nikola Grmoja

”Julienne Bušić, počivaj u miru Božjem! Ljubav prema Hrvatu koji je Hrvatsku volio bez ikakva pridržaja dovela te do ljubavi prema našoj Domovini kakvoj mnogi Hrvati neće doći ni blizu.

Hvala ti na borbi za slobodnu i neovisnu Hrvatsku i nađi mir u krilu Svevišnjeg i u zagrljaju svog Zvonka”, napisao je Grmoja.

Marin Vlahović

Emotivnom porukom od Bušić pozdravio se i novinar Marin Vlahović:

”Umrla je Julienne Bušić, hrvatsko-američka književnica i udovica legendarnog borca za hrvatsku slobodu, Zvonka Bušića. Nakon smrti svog supruga, kojeg je čekala gotovo četiri desetljeća, Julienne Bušić, nije se dala instrumentalizirati u političke svrhe, već je živjela povučeno i dostojanstveno u svojoj tuži i boli.

Danas, kada nas je napustila, ne smije se zaboraviti, da nije samo Zvonko Bušić svoj život posvetio Hrvatskoj, već je to učinila i Julienne. Neka joj je laka hrvatska zemlja, koju su oboje toliko voljeli i dali joj sve.”

Kristijan Sedak

”Otišla je žena koja je u tišini voljela supruga i razumjela njegovu najveću ljubav – Hrvatsku. Mislio sam da ćemo imati priliku popiti kavu, ali nam je vrijeme izmaklo. Počivaj u miru Božjem, @JulieBusic!”, napisao je Kristijan Sedak.

Goran Andrijanić

”Sve dok budemo narod koji dopušta da mu drugi biraju heroje, a svoje, poput Julienne i Zvonka Bušića, ne razumije i ne slavi – nećemo biti narod u pravom značenju te riječi.

Pokoj joj vječni daruj Gospodine!”, poručio je Goran Andrijanić.

Gordan Grlić Radman

Od Bušić se pozdravio i ministar vanjskih i europskih poslova Gordan Grlić Radman:

”S tugom sam primio vijest o smrti Julienne Bušić. Ostatak će zapamćena kao književnica i osoba koja je obilježila dio hrvatske političke i društvene povijesti. Njezina povezanost s Hrvatskom i hrvatskim iseljeništvom, kao i posvećenost Hrvatskoj za koju se zauzimala, ostaju trajno zabilježeni u povijesti naše Domovine.”

>**Zvonko Bušić i etiketa terorizma s ljevice: Evo što kaže sud o njemu**

https://narod.hr/hrvatska/od-julienne-busic-oprostili-se-thompson-grmoja-dujmovic-otisla-je-zena-koja-je-hrvatsku-voljela-bez-racunice?fbclid=IwY2xjawR9jMFleHRuA2FlbQIxMABicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHqq60h0SqXJMLyqPKRSfrT8Y2lmDSdgbBS4BfBp4GJEd9_VVRSzL-Vh4PpgJ_aem_dhj7j1aP6WCW0_PijKmyyg

Foto: Jure Miskovic / CROPIX

DIRLJIVE OBJAVE

BROJNI HRVATI SE OPRAŠTAJU OD JULIENNE BUŠIĆ: ‘SVOJE SI BITKE DOBILA, A PREZIME UKLESALA U MRAMOR’

Autor: Tomislav Soldo Četvrtak, 21. svibnja 2026. u 10:45

Nakon što smo ranije izvijestili o smrti Julienne Bušić, američko-hrvatske spisateljice, esejistice i prevoditeljice koja je preminula u 78. godini života, s društvenih mreža pristižu brojne reakcije. Od nje se mnogi dirljivim porukama opraštaju na društvenim mrežama, naglašavajući njezinu ulogu u hrvatskoj političkoj i društvenoj povijesti.

Nikola Grmoja, **predsjednik Mosta**, zahvalio joj se na borbi za slobodnu i neovisnu Hrvatsku: “Julienne Bušić, počivaj u miru Božjem. Ljubav prema Hrvatu koji je Hrvatsku volio bez ikakva pridržaja dovela te do ljubavi prema našoj Domovini kakvoj mnogi Hrvati neće doći ni blizu. Hvala ti na borbi za slobodnu i neovisnu Hrvatsku i nađi mir u krilu Svevišnjeg i u zagrljaju svog Zvonka”, naveo je.

Ministar Gordan Grlić Radman istaknuo je njezinu posvećenost domovini: “S tugom sam primio vijest o smrti Julienne Bušić. Ostat će zapamćena kao književnica i osoba koja je obilježila dio hrvatske političke i društvene povijesti. Njezina povezanost s Hrvatskom i hrvatskim iseljeništvom, kao i posvećenost

Hrvatskoj za koju se zauzimala, ostaju trajno zabilježeni u povijesti naše Domovine”, napisao je.

Politički dužnosnici i europarlamentarci o žrtvi Julienne Bušić

Marko Milanović Litre (Hrvatski suverenisti) naveo je kako je ona bila Hrvatica po izboru, ljubavi i žrtvi: “Otišla je Julienne Bušić. Amerikanka po rođenju, Hrvatica po izboru, ljubavi i žrtvi. Svoj je život vezala uz Hrvatsku u vremenu kada je hrvatska sloboda bila zabranjena riječ, a borba za nju nosila je zatvor, progonstvo i doživotne posljedice. Uz Zvonka Bušića postala je dio jedne od najpoznatijih i najtežih priča hrvatske političke emigracije. Bila je književnica, prevoditeljica i žena koja je Hrvatsku voljela bez računice. Njezinim odlaskom zatvara se jedno veliko poglavlje hrvatske domoljubne povijesti. Počivala u miru Božjem.”

Stephen Nikola Bartulica, zastupnik u **Europskom parlamentu**, kratkom se porukom oglasio na platformi X: “Julienne Eden Bušić (1948. – 2026.) Počivala u miru Božjem”.

Estradni umjetnici i stranke ističu njezinu trajnu povijesnu ulogu

Na Facebooku se oglasio i Marko Perković Thompson: “S tugom smo primili vijest da nas je napustila Julienne Eden Bušić – žena velike hrabrosti, odanosti i ljubavi prema hrvatskom narodu i svom Zvonku. Njezino ime ostat će trajno upisano u povijest hrvatske i hrvatske političke emigracije i u srcima svih koji su poštovali njezinu žrtvu, vjeru i dostojanstvo. Obitelji, prijateljima i svima koji tuguju izražavamo iskrenu sućut. Počivala u miru Božjem.”

Hrvatska stranka prava (HSP) ističe: “**Preminula je Julienne Bušić. Julienne Eden Bušić**, američko-hrvatska književnica, prevoditeljica i politička aktivistica, supruga Zvonka Bušića, preminula je u 77. godini života. Bila je žena koja je Hrvatsku nosila u srcu i za nju živjela, pisala i govorila. Neka joj je laka hrvatska zemlja koju je toliko voljela.”

Riječi utjehe iz vjerskih krugova

Fra Ivo Tica Rastočić objavio je poruku u kojoj naglašava važnost očuvanja uspomene na pokojnicu: “Odlaze velike žene i veliki muškarci! Kada odu veliki ljudi Gospodinu, **ne brinite uvijek će ostati barem jedno** plato ili jedna tipkovnica koja će pisati, a uvijek će se naći i netko tko će reći i pripovijedati o dostojanstvu, ponosu i veličini života velikih ljudi. Julienne Bušić je velika žena, neka je Dobri Pastir ponese na ramenima na pašnjake ljubavi i mira!”

Dirljivim, osobnim i emotivnim riječima od pokojne se spisateljice oprostio i društveno-politički analitičar Marijan Knezović, koji je otkrio pojedinosti iz njezina privatnog života.

On je rekao: “Počivala u miru Božjem, Julienne Eden Bušić. Najveća heroino Europe, kako te neki dan nazvah u emisiji i nasmijah te, ne tugujemo jer si otišla svom Bogu i svom mužu na neke mirnije livade. Tugujemo jer sebično znamo

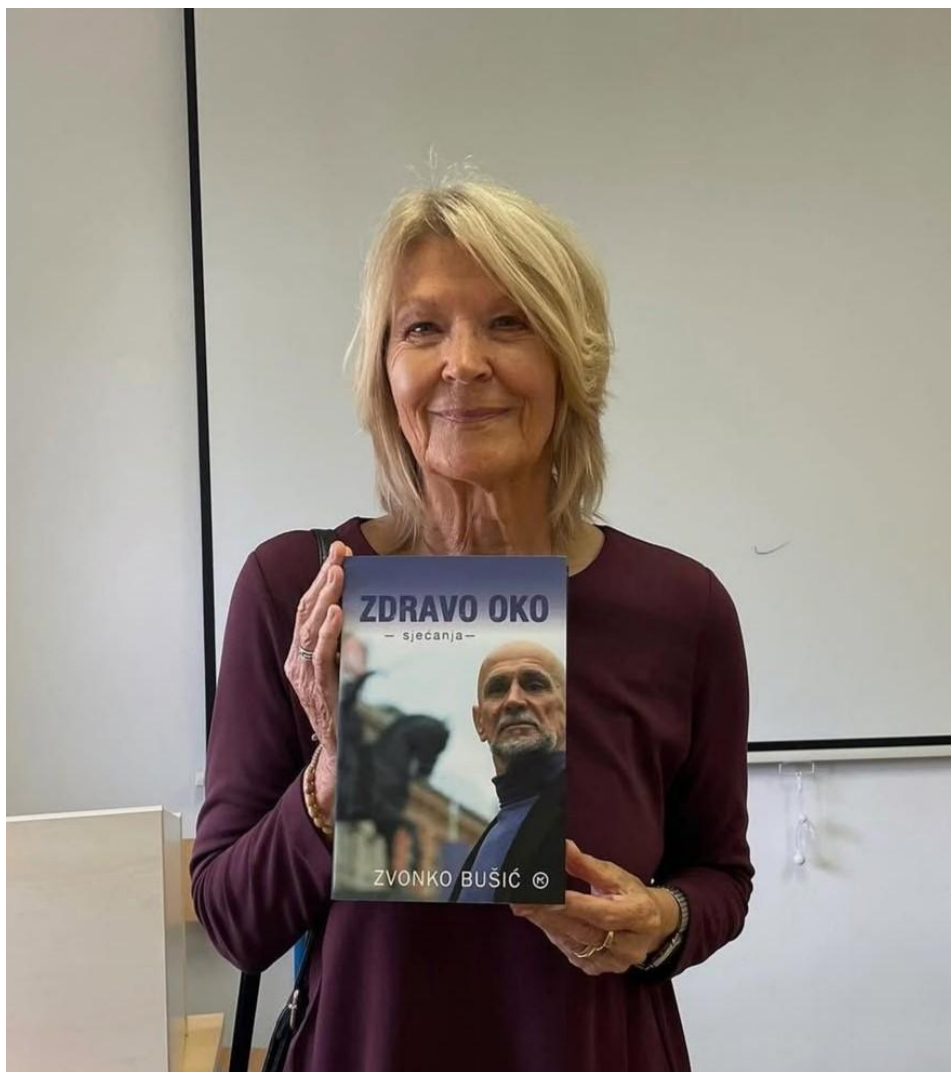
kako je teško nadomjestit sve ono što si nam mnogima pružala svojom radošću. **Teško će biti bez onog tvoga: “di si pajdooo”**, bez tvog smijeha i tvoje energije, bez smijanja u restoranu u Rovanjskoj, u Kuglani u Gajnicama, u mom stanu gdje si nasmijavala mog sina kao bebu, a mog psa kao štene grlila i uspavljivala s nježnošću kakva se ne viđa. Svi znamo da si takva bila, more altruizma i ljubavi. Žao mi je što nisi dovršila svaki projekt, svoju knjigu. Ono što si napisala neće umrijeti. Riječi i papir ne umiru, već samo ljudi kako bi ponovno živjeli.”

Obećanje o čuvanju neobjavljene arhive i poruke dostojanstva

Knezović se u nastavku svoje objave osvrnuo na njezine zapise i dokumente koji tek trebaju ugledati svjetlo dana. U drugom dijelu objave zaključio je: “Često sam razmišljao i plašio se tvoje rečenice: **“Evo ti ova arhiva, uzmi ovaj dokument, čuvaj ovo pismo da netko može objaviti kada umrem.”** Užasavalo nas je sve razmišljati o tvojoj smrti, a svačija će doći. Ne brini, pajdo. Sve je na sigurnom i biti će objavljeno. Ti si na najsigurnijem mjestu ljubavi kod Onoga koji se objavio. Neću pisati srceparajuće rečenice o tebi, a mogao bih napisati knjigu. Znaš, samo se bojim da s neba ne zagrmi: “Šta si pao pajdo, život je dar, trgni se i bori se.” Nismo stigli otići na dogovoreno jahanje koje si obožavala, po tebe su došli najljepši bijeli konji i odveli te na polje ljubavi pod svodom kakav zaslužuješ. Svoje si bitke dobila. Svoju čast i prezime uklesala u mramor ljubavi. Svoju dušu si zasigurno spasila, a nas podsjetila da postoje sveci među nama. Volimo te kao što si ti voljela našu i tvoju Hrvatsku! **Nemoj biti ljuta na nas jer plaćemo.** To je samo zato jer se moramo strpiti da te opet čujemo kako se smiješ. I kofole samo zato... Uživaj slušajući Duh ratnika, svoju najdražu, u izvedbi nebeskog orkestra, my warrior... Volimo te!”

Novinar i istraživač Marin Vlahović naglasio je pak njezino povučeno dostojanstvo i činjenicu da je, unatoč golemoj boli, odbijala biti politički instrumentalizirana nakon povratka i smrti supruga: **“Umrla je Julienne Bušić, hrvatsko-američka književnica** i udovica legendarnog borca za hrvatsku slobodu, Zvonka Bušića. Nakon smrti svog supruga, kojeg je čekala gotovo četiri desetljeća, Julienne Bušić, nije se dala instrumentalizirati u političke svrhe, već je živjela povučeno i dostojanstveno u svojoj tuzi i boli. Danas, kada nas je napustila, ne smije se zaboraviti, da nije samo Zvonko Bušić svoj život posvetio Hrvatskoj, već je to učinila i Julienne. Neka joj je laka hrvatska zemlja, koju su oboje toliko voljeli i dali joj sve.”

https://www.dnevno.hr/vijesti/brojni-hrvati-se-oprastaju-od-julienne-busic-svoje-si-bitke-dobila-a-prezime-uklesala-u-mramor-3307669/?fbclid=IwY2xjawR9iTpleHRuA2FlbQIxMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzIxNzg4MjAwODkyAAEetFMv5e5ekfmcHc2NKVDYeJ3uvauDHkF4g8pxE9EGJ3BdUlunVP5uryJd54E_aem_8nrJ2fK0dytpGKUZFOPziQ

Tuga Tarle

TUŽNA VIJEST

U četvrtak 21. svibnja u Zagrebu je preminula Julienne Eden Bušić, književnica, prevoditeljica, esejistica te članica Društva hrvatskih književnika.

Rođena je 20. rujna 1948. godine u Eugeneu u američkoj saveznoj državi Oregon. Studirala je njemački jezik i lingvistiku u SAD-u i Europi, a tijekom boravka u Beču 1969. upoznala je Zvonka Bušića, hrvatskog političkog emigranta i kasnijeg supruga. Vjenčali su se 1972. godine u Frankfurtu. Svjetskoj javnosti Julienne Bušić postala je poznata nakon otmice zrakoplova američke kompanije TWA 1976. godine. Skupina hrvatskih emigranata, među kojima su bili Julienne i Zvonko Bušić, akcijom je željela upozoriti međunarodnu javnost na položaj

Hrvatske unutar tadašnje Jugoslavije. U New Yorku je tijekom otmice, prilikom deaktivacije eksplozivne naprave koju je skupina ostavila uz upute za deaktivaciju, poginuo policajac Brian Murray. Nakon predaje u Parizu Julienne Bušić osuđena je na doživotni zatvor, no uvjetno je puštena nakon 13 godina. Nakon stvaranja Republike Hrvatske dolazi u Zagreb, gdje je radila u diplomaciji i državnim institucijama.

Njezine kratke priče, eseji i kolumne objavljene su u brojnim časopisima i novinama u inozemstvu (*The Barcelona Review*, *Gobshite Quarterly*, *The Merida Review*, *Verbatim: A Language Quarterly*) i u Hrvatskoj (*Most-Bridge*, *Kolo*, *Aleph*, *Jutarnji list*, *Večernji list*, *Vjesnik*, *Autsajderski fragmenti*, *Tema*, *Vijenac*, itd.) Njezina prva knjiga sjećanja, *Ljubavnici i luđaci*, osvojila je nagradu DHK „Fra Lucijan Kordić” 1997. godine. Autorica je i knjige *Tvoja krv i moja te romana Živa glava*, temeljenog na istinitoj priči o hrvatskim ženama koje su prisiljene biti seksualne robinje u Vukovaru tijekom Domovinskog rata. Njezina posljednja knjiga *Krik hrvatskih disidenata i disonanca Zapada* bavila se sudbinama hrvatskih političkih disidenata i odnosom Zapada prema jugoslavenskom režimu. Osim nagrade „Fra Lucijan Kordić”, dobila je nagrade „A. B. Šimić”, „Bili smo prvi kada je trebalo“ i „fra Martin Nedić“.

Draga Julienne, hvala ti na jedinstvenoj žrtvi i ljubavi spram Hrvatske koja je postala tvoja druga domovina. Usprkos svim kušnjama koje si ovdje proživjela nisi je se nikad odrekla. Počivala u miru Božjem.

Ivica Ursić

I OSTAJE TIŠINA

Neki ljudi provedu cijeli život tražeći udobnost.

A postoje i oni rijetki, gotovo zaboravljeni ljudi koji cijeli život posvete jednoj ideji, jednom snu, jednoj domovini koju možda nikada nisu držali u rukama, ali su je nosili u srcu kao sveti zavjet.

Julienne Bušić bila je jedna od tih ljudi.

Julienne je rođena daleko od Hrvatske, pod američkim nebom, i odrasla u zemlji s drugim jezikom, običajima i poviješću. Nije naslijedila hrvatsku čežnju kroz krv, već ju je izabrala iz ljubavi. Ljubav koju čovjek izabere slobodno, svjesno i potpuno često je jača od svake krvi i podrijetla.

Upoznala je čovjeka koji nije pripadao samo sebi. Za njega je Hrvatska bila rana, križ i molitva. Vjerovao je da postoje ideali vrjedniji od slobode tijela i sigurnosti života. To je bio Zvonko Bušić. Voleći njega, zavoљjela je sve što je on volio.

Zavoljela je narod koji prije nije poznavala i zemlju o kojoj mnogi njezini sinovi tada nisu smjeli ni sanjati naglas.

Njihova ljubav nije bila ispunjena lagodnim godinama, fotografijama s odmora i mirnim obiteljskim večerima. Sastojala se od progona, tamnica, optužbi, čekanja, suza i beskrajne odanosti. To je bila ljubav koja nije tražila ništa za sebe, a dala je sve.

Danas se ljubav često mjeri prolaznim osjećajima i korisnošću, ali Julienne je pokazala gotovo zaboravljenu dimenziju ljubavi: vjernost.

Nepokolebljivu, do kraja.

Čekati nekoga trideset i dvije godine kroz zatvorske zidove, političke procese, medijske osude i usamljene noći može samo onaj tko je volio bezuvjetno. Ne zbog koristi, ne zbog romantike, već zbog istine koju je prepoznao u drugom čovjeku.

A ta je istina bila skupa.

Oni su pripadali generaciji hrvatskih idealista koji su vjerovali da narod ima pravo na slobodu, dostojanstvo i vlastiti glas. Vjerovali su da šutnja pred nepravdom nije neutralnost, nego sudjelovanje u nepravdi. Zbog toga su platili cijenu koju današnji svijet teško može razumjeti.

Julienne nije bila Hrvatica po rođenju. Bila je Hrvatica po žrtvi.

Bacala je letke po Zagrebu u vremenu kada se zbog jedne izgovorene rečenice odlazilo u zatvor. Govorila je o političkim zatvorenicima i komunističkoj represiji onda kada su mnogi na Zapadu romantizirali Jugoslaviju kao "humano lice komunizma". Bila je spremna izgubiti slobodu zbog naroda kojemu nije dugovala ništa osim ljubavi.

Možda zato njezina priča danas djeluje nestvarno.

Jer ovo više nije vrijeme idealista.

Danas je vrijeme hladnih kalkulacija, pažljivo biranih riječi i birokratskih karijera. Domovina se često svodi na administrativni pojam, a ne na svetinju. Oni koji su nekada sanjali slobodnu Hrvatsku sve češće se osjećaju kao stranci u vlastitom snu.

Zvonko nije mogao podnijeti ono što je zvao "Platonovom pećinom". Nije mogao gledati kako se ideal pretvara u praznu formu, a narod za koji se žrtvovao tone u zaborav, ravnodušnost i duhovni umor. Julienne je nastavila nositi i tu bol – bol čovjeka koji je predugo sanjao slobodu da bi mogao mirno živjeti njezinu izobličenu sjenu.

Njihova priča zato nije samo priča o dvoje ljudi.

To je priča o svim idealistima koji su vjerovali da postoje vrijednosti veće od osobnog uspjeha. O ljudima koji su se sudarili s hladnim političkim pragmatizmom. O onima koji su davali srce dok su drugi dijelili funkcije. O onima koji su gorjeli za ideale dok su ih mnogi gledali s podsmijehom, nelagodom ili šutnjom.

I sada, odlaskom Julienne Bušić, kao da se zatvara još jedno veliko poglavlje te generacije.

Umiru posljednji idealisti.

Ostaje rod poslušnih birokrata.

Ostaju ljudi koji znaju procedure, ali ne znaju sanjati. Govore o Europi, strategijama i projektima, ali više ne razumiju što znači voljeti domovinu toliko da zbog nje izgubiš sve, a ipak osjećaš da nisi dao dovoljno.

Ostaje neka tiha duhovna pustinja.

Pustinja koja možda još uvijek čeka svoj nebeski dažd.

Iz te kiše će možda jednog dana ponovno izrasti ljudi poput Julienne i Zvonka. Ljudi koji ne će pitati “Što mogu dobiti?” nego “Što mogu dati?”. Oni koji vjeruju da istina vrijedi više od bilo koje ugone, da ljubav vrijedi više od bilo koje koristi i da domovina nije slučajnost, nego zavjet.

Julienne Bušić sada odlazi svome Zvonku.

Vjerujem da je sada tamo gdje više nema tamnica, sudova ni razočaranja. Gdje idealisti više nisu ismijani i gdje se žrtva razumije bez objašnjenja.

A nama ostaje pitanje:

Jesmo li bili dostojni ljudi koji su za nas žrtvovali svoje živote?

I ostaje tišina.

To je ona teška, gotovo sveta tišina koja nastupi kada ode netko tko nije pripadao ovom hladnom vremenu.

Počivala u miru, Julienne.

Amerikanko koja si srcem postala Hrvatica.

Ženo koja si pokazala da ljubav može spojiti nespojivo.

I da prava ljubav, koliko god bila ranjena, progonjena i odbačena... na kraju ipak pobjeđuje.

(Ivica Ursić)

Fra Mario Knezović

KAKVA JE TO ŽENA BILA. MOŽDA I NAJVEĆA MEĐU NAMA!

✚ Umrla je Julienne Eden Bušić, žena, supatnica i suputnica Zvonka Bušića – Taika. Sve svoje je riskirala, dala, žrtvovala za slobodu nas, tada porobljenih ljudi u okovima bivše Juge. Kad sam od fra Joze Grbeša, našeg provincijala, suznih očiju on bijaše, čuo za njezinu smrt pala mi je na pamet biblijska Knjiga mudrih izreka koja kaže: „Tko će naći ženu vrsnu? Više vrijedi ona nego biserje. Muževljevo se srce uzda u nju, i blagom neće oskudijevati. Ona mu čini dobro, a ne zlo, u sve dane vijeka svojeg.“ (Izr 31, 10-12).

◆ Ta žena, koja nije podrijetlom hrvatica, disala je punim plućima za Hrvatsku, za ideale slobode, za san o slobodi naroda u vremenu ubijenih sloboda i ljudskih prava u komunističkoj Jugoslaviji.

◆ Julienne je 13 godina provela u zatvoru. Tako je zbog okolnosti moralo biti. Nikakve subjektivne krivice na njoj ne bijaše da bi toliko robovala. Američki sudac 1977. na izricanju presude Zvonki, Julienne i ostalima je rekao: “Gospodin Bušić nije ni terorist ni kriminalac“, te da su njegovi motivi i ideali bili plemeniti“. Sudac Zvonku, Julienne i ostale sudionike otmice zrakoplova nije smatrao teroristima, čak što više, izriječkom je potvrdio kako su imali plemenit cilj koji nije njihovom krivicom završio nesretno.

◆ Posljednji moj susret s Julienne je bio u Sukošanu kod Zadra polovicom veljače. Došla se s fra Jozom Grbešom i samnom podružiti. Vozila je iz Rovanijske gdje se nastanila po povratku u Hrvatsku.

◆ Ovakva žena zavrjeđuje najveće poštovanje, divljenje, zahvalu, nasljedovanje. Ona mora biti ideal mnogima kako se čuva i bračna vjernost prema suprugu koji

robuje 32 godine. Oh, kakva je to samo žena bila. Svi koji je znaju mogu samo reći: Najveća žena koja je hodila među nama.

◆ Smatram da joj se Hrvatska, Herceg Bosna i dijaspora treba odužiti s najvišim poštovanjem i molitvom.

◆ Otišla je velika svjedokinja borbe za ideale. Otišla je nepokorena pred zlom. Otišla je dostojanstvena. Otišla je pred lice Božje kao biser koji se brusio cijeloga života. Hvala ti ženo, velika ženo Julienne!

✚ Pokoj vječni daruj joj Gospodine.

📌 Komentare sam uskratio. Umjesto toga pomolite se za njezinu dušu i upalite svijeću

Ivan Pletikos

Pogodila me ova iznenadna i tužna vijest o zemaljskom odlasku naše Julienne.

**BILA JE ŽIVI DOKAZ ŠTO ZNAČI BITI HRVAT — NE
PO KRVI, NE PO SLUČAJNOSTI ROĐENJA, NEGO PO
SLOBODNO ODABRANOJ LJUBAVI I SPREMNOSTI
DA SE HRVEMO SA ZLOM, NEPRAVDOM I KRIŽEM
VLASTITOGA NARODA.**

Ona to nije morala. Mogla je ostati u sigurnosti i privilegiji američkog života, živjeti mirnije, lakše i udaljenije od naših rana. Ali odabrala je teži put. Odabrala je hrvatsku sudbinu.

Možda je sve započelo kao mladenački zanos, ali je s godinama sazrijelo u duboko, plodno i postojano stablo. A drvo križa oduvijek je bilo najplodnije drvo ljudske povijesti.

Upravo je Julienne svojim životom pokazala da nacija nije (samo) biološka činjenica, nego prije svega etički izbor. Koliki su rođeni u Hrvatskoj, od hrvatskih roditelja - ja ih zovem Alihrvati - izabrali prijezir prema vlastitom narodu, prazninu i samomržnju, postavši ljudi bez korijena, bez smisla i bez vjernosti? A ona, rođena daleko od ove zemlje, izabrala je ljubav — i zbog te ljubavi prihvatila i križ i mučeništvo hrvatske sudbine.

Zato mi se, u trenucima očaja pred ovim našim jadnim kokošinjcem, pred prevlašću mediokriteta i praznodušja, kada čovjek poželi odustati i „otpisati se” od vlastitoga naroda, uvijek prvo pred očima pojavi lik Julienne Bušić. Njezin izbor. Njezina vjernost. Njezin hrvatski križ.

I tada shvatim da se Golgota ne napušta.

Ona je bila naš Šimun Cirenac. Nije morala pomoći nositi hrvatski križ, ali ga je iz čistoga sebedarja prihvatila i nosila zajedno s nama — dostojanstveno, tiho i do kraja.

Sada se, vjerujem, pridružila općinstvu svetih hrvatskih mučenika — tom nebrojenom gradu na Nebu, velikom kvartu nebeskoga Jeruzalema, satkanom od žrtava svih naših stradanja, od stoljetnih progona do mučenika Domovinskog rata. Oni su, više nego mi sami, utkali svoje živote u uskrsnuće hrvatske države. Hrvatska nije rođena iz komfora ni političke trgovine, nego iz krvi, žrtve i vjernosti tolikih znanih i neznanih, kroz prebogatu povijest hrvatskog mučeništva. I zato vjerujem da nikakvi ostaci jugokomunističkih sustava, nikakvi jugosrpski elementi, nikakvi crni, zeleni ili žuti vragovi, niti oni koji se za Judine škode prodaju i nude vlastiti narod, neće nadvladati ono što je rođeno iz žrtve i posvećeno krvlju mučenika.

Draga Julienne, zajedno sa svojom vječnom Ljubavi, Taikom, u blizini Gospodina moli za našu zemaljsku Domovinu.

I pomози nam da, kad posustanemo pod težinom vlastitoga križa, ne izgubimo vjeru ni dostojanstvo puta kojim hodimo

Tereza Rodic

Anela Čuljak se osjeća tužno.

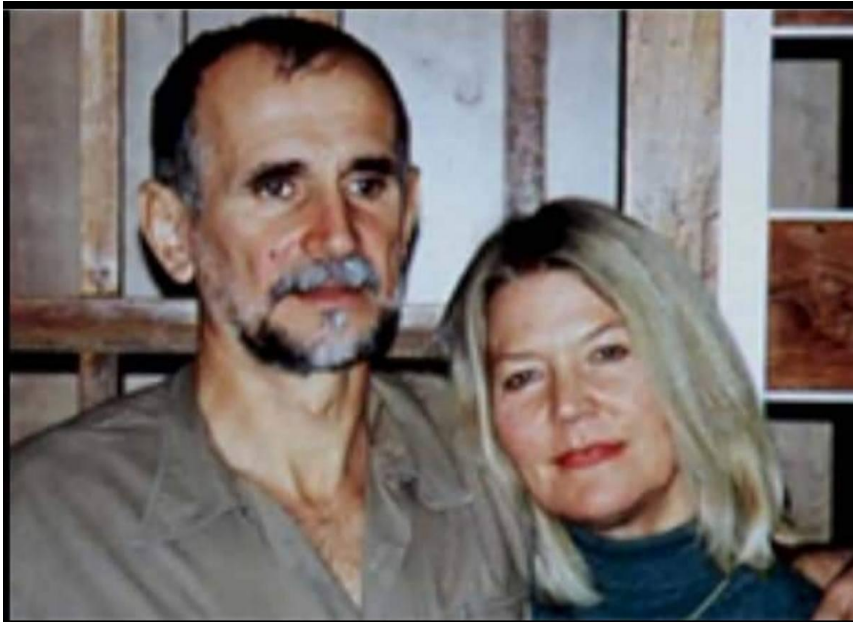
IN MEMORIAM

Julienne Bušić

O Julienne Bušić, naša heroino, 32 godine
 si vjerno čekala svoga Odiseja.
 Čekanje i nada su sestre koje Ti prigrli vjerno.
 Ispjevah ti ep -- tebi čestita ženo!
 U čekanju svome ti plela si snove--za budućnost
 zemlje tvoga Odiseja.
 Ne mogahu vam slomit' ljubav ti bezbožni,
 željezni skakavci,
 a iz lijepih snova rodi se slobodna
 Hrvatska Zvonkova.
 Tko još danas može razumijet' toliku
 ljubav svetu?!

Zato vam pjevam nježnu poetu.
Tebi i Zvonku u čast za sva vremena--ti uzor
si i dika svim ženama!
O Julienne anđele u ljudskom obliku,
odajem ti priznanje i čast
svekoliku.
Takve su ljubavi patriotske potrebne mojoj zemlji,
a onda se zloglasni komunisti rasplinu
u nekom nepostojećem obliku.
U svekolikom trpljenju, ti i Zvonko, u molitvi
zidali ste hramove i gle čuda, padoše
komunistički okovi i hamove,
Zato posvećujem vam stih ovaj, jer nebo je čulo
vaš svekoliki vapaj!
O Julienne, ženo čestita i sveta--ti zvijezdo Zvonkova
kroz svekolika ljeta.
I samo nebo se priklanja takvim ljubavima,
bili ste uzor i nada svim domoljubnim Hrvatima.
Počivala u miru Božjem, anđeli te povelu u nebo 🙏👼❤️🌹
HVALA TI ZA SVE
Tereza Rodić

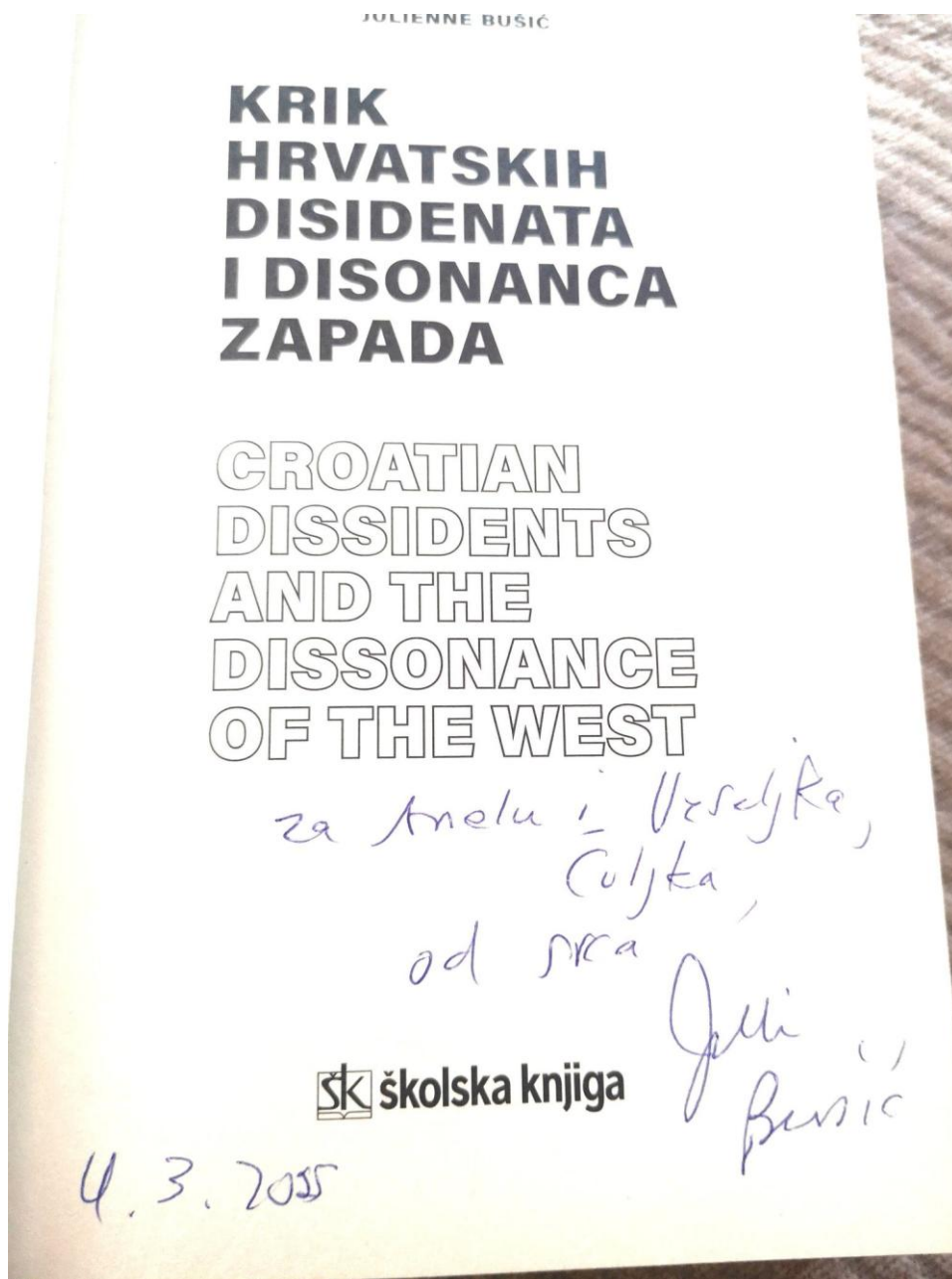

Activate Windows
Go to Settings to activate Windows.

Anela Čuljak se osjeća tužno.

e još jedna ljudska gromada. ❤️ U sitnom tijelu žene, ogromna snaga, hrabrost, intelekt i ljubav prema nepoznatoj domovini za koju ju je neraskidivo vezala ljubav prema mužu. Provela je trinaest godina u zatvoru i vjerno čekala svog

muža, unatoč svim udarcima koje je prošla kroz život. Borila se za Hrvatsku do posljednjeg daha.

U svakoj normalnoj državi bi bila heroína, a kod nas je još mnogi, koji slave monstrume, smatraju teroristicom, iako ni mrava nije zgazila. Objavila je na engleskom i hrvatskom mnoge knjige prepune nama nepoznatih dokumenata i dokaza, o likovima koji su spriječavali stvaranje neovisne Hrvatske. Pisala je i o silovanim Vukovarskom ženama koje susreću svoje silovatelje. (Nisam je imala snage nikada pročitati ❤️). Borila se da svijet sazna istinu. Osnovala zakladu za školovanje mladih slabijeg imovinskog stanja...

Zadnji put smo razgovarale lani u ožujku u Splitu, kad je predstavljala svoju zadnju knjigu. Izgledala je dosta iscrpljeno, ali duh i volja su bili poput čelika. Nisam ni slutila da je to bilo zadnji put.

Draga Julienne, počivaj u miru Božjem, napokon skupa sa svojim Zvonkom u Vječnosti. 🕊️🇺🇦🇷🇪🇭🇷

P.S. Za one koji ne znaju točno o čemu se radi preporučujem dokumentarne filmove na YouTubeu Ljiljane Bunjevac Filipović "Ljubavnici i luđaci" i "Tko je ubio Zvonka Bušića".

Ina Vukic

⋮

SRCE MI SE SLAMA

Počivaj u miru Božjem, draga moja, draga prijateljice, Julienne Bušić. Svaki tjedan od sada nadalje bit će toliko siromašniji jer neću imati tvoje pozive, moje pozive, tvoje poruke, moje poruke, koje mi govore da je borba za slobodu bila i jest najviši poziv koji čovjek može postići. Nakon divnih pedesetak godina evo me i danas k tebi sa našim uobičajenim pozdravom "Zbogom, koka". Vječno svjetlo svjetlilo ti svugde i zauvijek 🙏❤️

My heart is breaking. Rest in God's peace my dear, dear friend, Julienne Busic Eden. Every week from now on will be so much poorer as I will not have your calls, my calls, your messages, my messages to tell me that fighting for freedom was and is the highest calling one can achieve. After beautiful fifty or so years here, I am today by your side with our usual "Bye, choock". May the perpetual light shine upon you everywhere and always 🙏❤️

Joe Grbes

JULIENNE BUŠIĆ, DOBRA DUŠA HRVATSKE!

O, Julienne! Jedna, jedincata Julienne! Znali smo se dugo. Prijatelji smo koje je povezivala ljubav prema istini i Hrvatskoj! Nisam čvršću, slobodniju, bolju ženu nikada susreo. Čast mi je uvijek bila s njom biti. Svaki dan od nje čuti riječ. O kako je bezgranično Hrvatsku voljela! U zatvoru zbog nje. U slobodi za nju. To je ljubav. Bezgranična, bezuvjetna, bezinteresna! Pisala je, tražila je, istraživala je, borila se samo za istinu. O kako je istinu voljela! Bila ja zaista nadahnuće upravo zbog te borbe za istinu! Vrhunski intelektualac! Sjećam se godinama neumornog traženja slobode za Zvonku. Zauvijek ću biti zahvalan da sam mogao biti dio...putovanja u zatvor i svih muka i nadanja. I nakon Zvonkina odlaska nastavila je put. Iako joj bijaše jako teško, nije odustala. Nikada!

Pisala je memoare. O tako često sam napominjao i molio ju da piše, koraca naprijed. Pisala je, ali završetak će pisati povijest...

U Hrvatskoj nisu ju mnogi razumjeli. Takva je valjda sudbina velikih. Napadali su nju kao i Zvonka. Tako to valjda uvijek ideologije rade. Njih istina nikada nije ni zanimala.

Nisu joj kazali niti hvala. O kako smo u zahvalnosti škrti. O kako joj dugujemo. Njeno ime bit će ipak uvijek među najvećim ženama hrvatske povijesti. Vjerujem doći će vrijeme kada će njeno ime biti tamo gdje zaslužuje! Bog ljubi istinu. On je istina! Vjerujem da je ime Julinne Bušić u njegovu Kraljevstvu istine.

Dinko Dedić se osjeća tužno.

OTIŠLA JE JULIE, JEDNA IZ GENERACIJE NE SAMO ZALJUBLJENIH, NEGO OTROVANIH HRVATSKOM

Preselila se Julie, jedina preostala od veličanstvene hrvatske trojke Bušića. Preselila se pa su opet zajedno, a iza nje je među Hrvatima ostala pedesetgodišnja ostavština ljubavi i žrtve kakvu Hrvati nikad zaboraviti ne mogu. Zapazio sam ju ranih sedamdesetih kao mladi emigrant, kad je s nebodera u Zagrebu bacila letke i nikad ni meni ni nikom drugom tko je i malo mario, do svoje smrti nije dala priliku da ju zaboravimo.

Pisao sam svojevremeno o ljudima koji će doživotno sve drugo podrediti Hrvatskoj i definirao ih ne samo zaljubljenima u Hrvatsku, jer i zaljubljeni se mogu ohladiti, nego otrovanima Hrvatskom, bez ikakve razumske ili emotivne sposobnosti promijeniti kurs, odustati, umoriti se, posvetiti se nečemu drugom. Julia je bila jedna od tih "Ljubav za Hrvatsku dok nas smrt ne razdvoji".

Počivaj u miru draga Julie! Neka tvoje tijelo odmara u utrobi hrvatske zemlje a ti gore na Nebu, uloži par riječi za Hrvatsku, jer nam je potrebna sva pomoć koju možemo dobiti.

Nikolina Nakić

**BILA SI NAŠA I PRIJE NO ŠTO SI DOŠLA NA OVAJ
SVIJET**

Samo što to još nisi znala.

Prvo si saznala ti, a onda i svi mi.

Sad kad će se tvoja i naša zemlja prožeti s tvojim DNK, dok se duša prožima s Božjim, naša si još više, ako je to ikako moguće.

Počivaj u miru draga Julienne.

Laka ti bila ova voljena zemlja

Vlatka Vukelić

HRVATSKU VOLJELA I ŽELJELA VIŠE NEGO MNOGI ROĐENI U NJOJ

Preminula je Julienne Bušić, žena koja nije rođena kao Hrvatica, ali je Hrvatsku voljela i željela više nego mnogi rođeni u njoj.

U najtežim trenucima naše povijesti, bila je uz hrvatski narod, hrabro i bez kalkulacije.

Hvala ti za ljubav, žrtvu i vjeru u domovinu koju si sama izabrala.

Nadam se da će ti Hrvatska znati reći hvala onako kako zaslužuješ.

Počivaj u miru Božjem u zagrljaju svoga Zvonka.

Foto: Glas Koncila

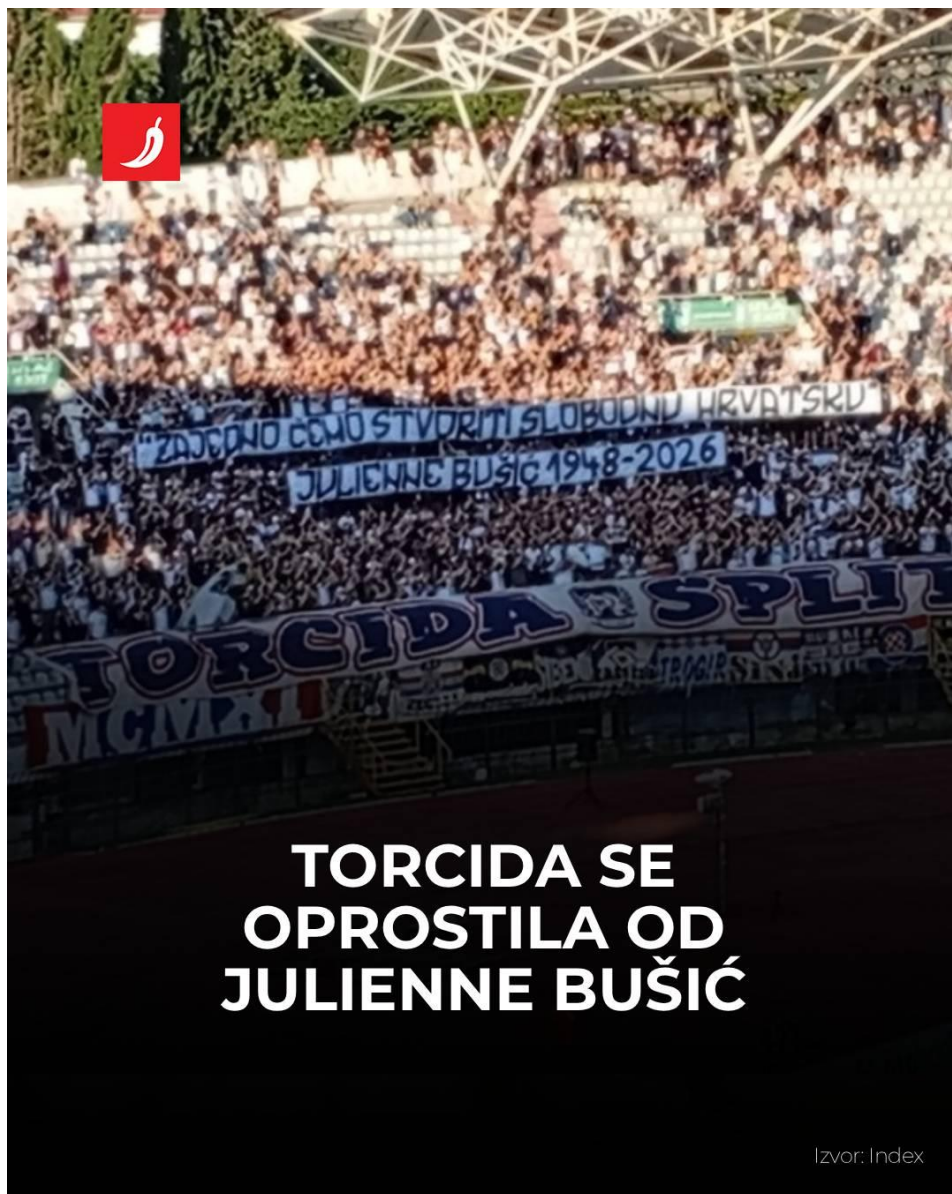

Jozo Klarić-Klajo

**OTIŠLA SI SVOM ZVONKU, TAMO GDJE NEMA
OGRADA NI ŽICE, GDJE NEMA ZATVORA I
NEPRAVDE**

Bože moj hvala ti i slava što si na podario tako hrabru ženu, toplu i punu ljubavi prema meni, prema nama, prema Hrvatskom narodu. Sada si otišla u vječna prostranstva Božje ljubavi. Otišla si svom Zvonku, tamo gdje nema ograda ni žice, gdje nema zatvora i nepravde. Tvoje hrabro srce puno ljubavi i razumijevanja za čovjeka i hrvatski narod prestalo je kucati ali tvoja duša će zauvijek ostati iznad vrhova ponosnog Velebita. Moliti ćemo se za tvoju dušu draga Juli i znamo da ćeš biti naša zagovornica kod Gospodina.

Pokoj vječni daruj joj Gospodine. Svjetlo vječnosti svjetlilo joj

TORCIDA SE OPOSTILA OD JULIENNE BUŠIĆ**TORCIDA SE
OPROSTILA OD
JULIENNE BUŠIĆ**

Izvor: Index

JAVLJAJU SE HRVATOMRSCI

TKO SU BILI ZVONKO I JULIENNE BUŠIĆ? LEKCIJA KOJU TREBAJU NAUČITI JUGO-PROGRESIVCI

PERO KOVAČEVIĆ

Nakon smrti hrvatske heroine Julienne Bušić, javio se znatan broj ljudskih nula i moralnih ništarija koji po društvenim mrežama i u medijima grubo kleveću i vrijeđaju Zvonka i Julienne, šireći laži o njima.

23.05.2026.

Foto: Darko Tomas/CROPIX

Moju obitelj sa Zvonkom i Julienne veže dugogodišnje istinsko prijateljstvo te sam pozvan ove hrvatomsce nazvati pravim imenom. Smatram da su naši sugrađani nedovoljno informirani o tome tko su Zvonko i Julienne Bušić, a pojedini mediji, "antifašisti" i "jugoprogresivci", odnosno hrvatomsri, i dalje ih neutemeljeno etiketiraju kao teroriste. Stoga im predlažem da pročitaju ovu kolumnu.

Zvonko Bušić rođen je 1946. u hercegovačkom selu Gorica, a gimnaziju je završio u Imotskom, gdje je dobio nadimak **Taik** po kojem ga zovu i pamte svi njegovi

mještani. Maturirao je u Zagrebu, a s dvadeset godina emigrirao je u Beč na studij slavistike i povijesti. U Beču je tri godine kasnije, 1969., upoznao američku studenticu Julienne Eden Schultz, koja je usavršavala znanje njemačkog jezika. Julienne Eden Schultz ubrzo se uključila u rad hrvatske političke emigracije te je na nagovor Zvonka Bušića, na Dan Republike 29. studenoga 1970., s prijateljicom s nebodera na današnjem Trgu bana Jelačića bacala letke antijugoslavenskog sadržaja, zbog čega su uhićene i zadržane u zatvoru. Nakon puštanja vratila se u Beč, a 1972. godine Zvonko i Julienne vjenčali su se u Frankfurtu te su se nakon toga preselili u SAD.

FOTO: Jure Miskovic/CROPIX

Otmica zrakoplova

Skupina hrvatskih političkih aktivista – Zvonko i Julienne Bušić, Petar Matanić, Frane Pešut i Slobodan Vlašić – otela je 10. rujna 1976. putnički zrakoplov Boeing TWA 355 na letu od New Yorka do Chicaga sa 76 putnika. Namjera im je bila da iz njega izbace letke nad Londonom i Parizom u kojima se objašnjava hrvatski slučaj u tadašnjoj Jugoslaviji i poziva na njezinu neovisnost pod naslovom "Poziv na borbu protiv srpske hegemonije", a konačni cilj trebali su biti Zagreb i Solin. Glavni cilj otmice zrakoplova bio je pokušaj prisiljavanja američkih i europskih medija da objave Bušićeve letke u kojima je bila sadržana istina o srpskom zlostavljanju hrvatskog naroda u Jugoslaviji. Sa sobom nisu nosili oružje, već materijal od kojeg su napravili lažni eksploziv koji su omotali oko svojih tijela, a pravu bombu, kao i propagandni materijal, Bušić je ostavio u pretincu njujorške podzemne željeznice, o čemu su informacije prosljedili preko pilota.

Nakon što su na njihov zahtjev proglasi, u kojima se objašnjava hrvatski slučaj u tadašnjoj Jugoslaviji i poziva na njezinu neovisnost, objavljeni u američkom tisku, zrakoplov je sletio u Pariz gdje su se otmičari predali. No prilikom neprofesionalnog i nestručnog pokušaja deaktiviranja te bombe poginuo je američki policajac Brian Murray, a trojica su bila ranjena.

FOTO: Jure Miskovic/CROPIX

Suđenje i zatvor

Pri izricanju osude sudac je u zapisnik izjavio kako gospodin Bušić "nije terorist i kriminalac" i da su njegove akcije, iako pogrešno vođene, bile motivirane plemenitim idealima, tj. hrvatskom neovisnošću. Sudac je tom prigodom izjavio da je povreda drugih osoba bila potpuno nenamjerna te je zatražio da se gospodin Bušić pusti na uvjetnu slobodu nakon izdržane kazne u trajanju od deset godina. Supruga poginulog policajca pokrenula je sudski postupak protiv nadležnih policijskih tijela zbog velikog nemara koji su pokazali te je osudila njihovu spremnost da svu krivnju prebace na Bušića, a njezina supruga prikazuju kao žrtvu "terorista". Pritisци jugoslavenske diplomacije uočili su se i na suđenju kada je okružni sudac John Bartels 22. srpnja u New Yorku izrekao kaznu doživotnog zatvora za Zvonka i Julienne Bušić te višegodišnje kazne zatvora ostalima iz skupine. Prema izjavama tadašnjih djelatnika Bijele kuće, jugoslavenska je vlada vršila snažan i uspješan pritisak na Državno tajništvo SAD-a da oštro postupi sa Zvonkom Bušićem i njegovom skupinom.

Temeljem američkog Zakona o borbi protiv otmica, Zvonko Bušić osuđen je zbog otmice i djela koje je dovelo do smrti druge osobe na kaznu doživotnog zatvora s mogućnošću pomilovanja nakon 10 godina. Takva kazna predviđala je puštanje

na slobodu nakon 30 godina izdržanog zatvora, odnosno 11. rujna 2006. godine. Iako je u međuvremenu Hrvatska postala neovisna, to nije izmijenilo pristup. Državno tajništvo SAD-a još je uvijek podupiralo držanje Zvonka Bušića u zatvoru te je Komisija za pomilovanje 2006. godine odbila zahtjev za pomilovanje, dok su ostali osuđenici iz skupine pušteni. Julienne Bušić oslobođena je 1990. godine. Na sjednici 13. prosinca 2002. godine Hrvatski sabor donio je Rezoluciju o transferu Zvonka Bušića u Hrvatsku, koja je potom predana Vijeću Europe. Bušić je 2006. godine prebačen u deportacijski pritvor američkog Ministarstva domovinske sigurnosti, odakle je vrlo brzo trebao biti deportiran. Od tada se za njegovo oslobađanje počeo zalagati Hrvatski helsinški odbor jer su bili uvjereni kako je odbijenicom za pomilovanje poslije 30 godina robije SAD prekršio njegova ljudska prava.

Bušić je u novi objekt zatvora Terre Haute u Indiani premješten iz saveznog zatvora Allenwood u Pennsylvaniji, gdje je u ljeto 2006. odslužio tridesetu godinu zatvora. Bivši odjeljak za osuđenike na smrt u zatvoru Terre Haute u Indiani preuređen je za prijam drugorazrednih terorističkih zatvorenika, većinom Arapa muslimana, čije su mogućnosti kontakta s vanjskim svijetom strogo ograničene, piše Post, navodeći kako su im telefonski pozivi i pošta ograničeni i nadzirani, posjeti svedeni na četiri sata mjesečno, a njihova međusobna komunikacija mora se odvijati na engleskom jeziku. "Jedini nemuslimanski zatvorenici su jedan neidentificirani kolumbijski militant i Zvonko Bušić (61), bivši vođa hrvatske ekstremističke skupine koja je 1976. otela putnički zrakoplov i postavila bombu", navodi list.

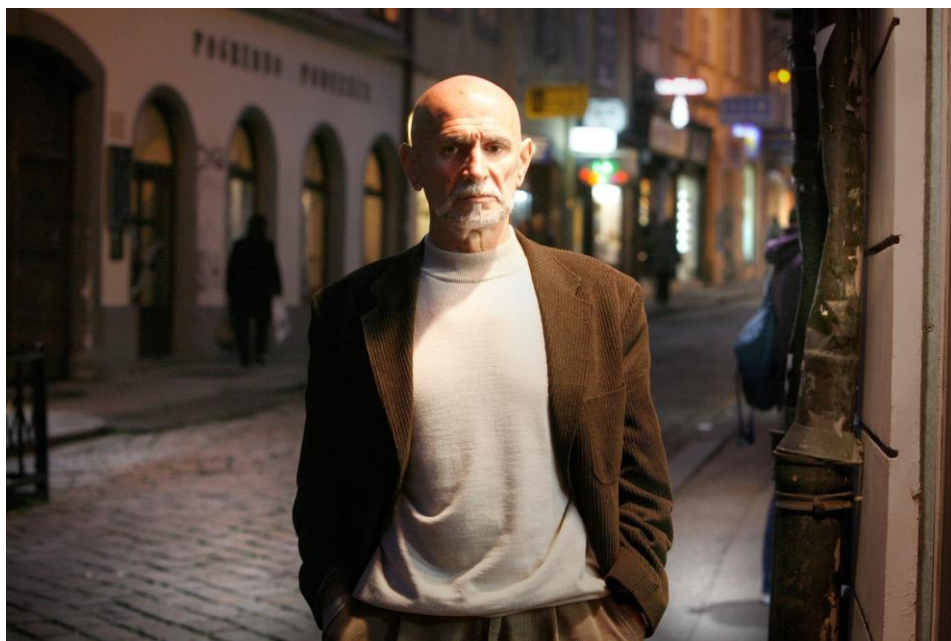

FOTO: Damjan Tadic/CROPIX

Pomilovanje i povratak u Hrvatsku

Zvonko Bušić pomilovan je početkom srpnja 2008. nakon 32 godine zatvora i premješten iz zatvora Terre Haute pod nadležnost Imigracijske i carinske službe radi deportacije u Hrvatsku, bez prava na povratak u Sjedinjene Američke Države. U Zagreb je stigao 24. srpnja u pratnji američkih agenata.

Prema tome, smatram da je nekorektno etiketirati Zvonka i Julienne Bušić teroristima, tim više što je javna tajna da je dobitnik Nobelove nagrade za mir Nelson Mandela bio osuđen na doživotni zatvor zbog sabotaža i postavljanja preko 200 eksplozivnih naprava. Isti je slučaj i s Jaserom Arafatom i Shimonom Peresom, također dobitnicima Nobelove nagrade za mir. Josipa Broza Tita ne treba ni spominjati jer su njemački sudovi donijeli desetak pravomoćnih presuda da je Broz bio nalogodavac ubojstava hrvatskih emigranata u Njemačkoj. Zvonko Bušić nas je napustio 1. rujna 2013. Julienne nas je napustila 21. svibnja ove godine.

FOTO: Paun Paunovic/CROPIX

Julienne je bila hrvatska heroína

Predvodnik hrvatomsaca koji grubo kleveću i šire gnjusne laži o Zvonku i Julienne Bušić bio je podoficir JNA. U svojoj kolumni u studenome 2016. u Jutarnjem listu, osvrćući se na ekshumaciju posmrtnih ostataka iz Hude Jame, okarakterizirao je žrtve bleiburškog pokolja kao "gnjila trupla", a osobe s poteškoćama u razvoju prozvao je "medicinskim idiotima". Sve u svemu, on je moralna ništarija.

Mnogi se emotivnim riječima opraštaju od Julienne: 'Najveća žena koja je hodila među nama'

Zvonko Bušić neosporno je najpoznatiji hrvatski emigrant i uznik. Zvonko je, kratko rečeno, bio i ostao velik čovjek, prijatelj i domoljub. Jednako tako, Julienne je bila hrvatska heroina i veliki čovjek. Hvala Vam za sve, neka vam je laka hrvatska gruda koju ste toliko voljeli.

<https://direktno.hr/kolumne/tko-su-bili-zvonko-i-julienne-busicg-lekcija-koju-trebaju-nauciti-jugo-progresivci-396976/>

JULIENNE I ZVONKO U MOJIM KNJIGAMA
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA
HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO
JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.

DOBRODOŠLICE THOMPSONU I BUŠIĆU

Ideološke dobrodošlice Thompsonu i Bušiću ujedinile su demokratsku većinu. Ideolozi i praktičari klasika marksizma tvrde danas, kao i srpski agresor jučer, da su nepokoreni Hrvati ustaše ili teroristi

Klasici marksizma tranzicijske Hrvatske nikad ne spavaju. Imaju vremena u globalnom i lokalnom selu u kojemu stanovništvo pada u očaj pod teretom cijena hrane, energije i osnovnih životnih potreba, pisati i raditi (teorija i praksa) čak i scenarije dobrodošlice. Zašto „klasici marksizma“? Zato jer su oni davno ustvrdili da Hrvati nisu bitni za svjetsku revoluciju, pa budući da spadaju u kontrarevolucionarne narode, imaju nestati u povijesnim viorima ili biti disciplinirani u jugoslavijama. Od toga se ljevica u Hrvatskoj i Europi nikad nije ogradila, osim dr. Franje Tuđmana zbog čega je dobio dvije zatvorske dobrodošlice.

Totalitarna umaška dobrodošlica Thompsonu u režiji drugova Kajina i Mesića pokazala je, prvo, kako uspješan hrvatski branitelj u mirnodopsko vrijeme, k tome katolik (ideološki rečeno: klerofašist, dakle, ustaša) ne smije uživati punu slobodu u podaničkoj Hrvatskoj po mjeri klasika. Drugo, kao nadomjestak blokiranom branitelju u mirnodopsko vrijeme umjesto JNA treba instalirati jugoslavenske surogate, primjerice, Fahretu Jahić. U njezinom društvu Kajin se osjeća domaćinskije a Mesić pokroviteljskije negoli u društvu hrvatskog branitelja. Od prije je poznato da se Pokrovitelj odlično osjeća i u društvu Hanke Paldum, sama

je priznala kako joj je „Stipe“, još u prvom mandatu, pomogao da dobije „radnu dozvolu“ za urlanje po hrvatskoj obali Istre tijekom turističke sezone. Zašto „umaška dobrodošlica“, a ne „umaška zabrana“? Zato jer i Kajin i Mesić tvrde da u Umagu nije bilo zabrane prilikom zabranjivanja Thompsonova rada. On je samo „uklonjen“, poput spomen ploče književniku Budaku u Lici. A kako oni ne lažu, riječ je zapravo o dobrodošlici Thompsonu koju mi, kontrarevolucionari, ne razumijemo kao takvu u svim dijalektičkim joj inačicama.

Već su izvršena i globalna istraživanja o tome u kojem gradu Hrvatske po mjeri klasika marksizma Thompson smije uživati ljudsko pravo na rad, a u kojem je nepoželjan. Evo zgodnog primjera za primjenu Zakona o sprječavanju diskriminacije, a moguće i segregacije. Isto istraživanje nije napravljeno i za predstavnike jugoslavenskih surogata. Oni su, dakle, jer su pripadnici revolucionarnog naroda i države, privilegirano dobrodošli u svaki kutak kontrarevolucionarne Hrvatske, dok njome vladaju klasici marksizma u tranziciji. Ne zato da bi je revolucionarno prosvijetlili, nego da je „kamen po kamen“ (Ilija Garašanin) pretvore u „parče“ revolucionarne, napredne, Srbije. Da, dobro ste zaključili, klasici marksizma i velikosrpski projekt idu rukom pod ruku, zagrljeni, uz dugmetaru s palcima pod pazuhom poskakujući završavaju u deliriju brlje i poznatih stihova: „bit će mesa, bit će mesa, klat ćemo Hrvate“.

Na tragu Thompsonove su i dobrodošlice Zvonku Bušiću. One su se pisale unaprijed s ciljem da kontrarevolucionarni Hrvat nauči kako (ne)treba dočekati borca za slobodnu Hrvatsku, za čije se izbavljenje iz američkog zatvora zalagao i najveći kontrarevolucionar iz velikosrpske Jugoslavije, dr. Tuđman. Primjerice, Tvrtko Jakovina u Globusu naširoko razvlači globalne jugoslavenske teze o Bušiću, iste one koje je zastupao Budimir Lončar na čelu jugodiplomacije. Osnovna mu je poruka – Hrvati prezrite „teroristu“. E, nećemo! Prezreli smo i na referendumu odbacili jugoslavenski terorizam protiv kojega je ustao i Bušić. Tvrda Jakovinina priprema terena za diskriminaciju Bušića nije se pokazala učinkovitom. Kao i Thompsonu pjevanje, sekta klasika Bušiću bi najradije zabranila kretanje u Istri i južno od crte Virovitica-Karlovac-Karlobag. Sljedbenicima klasika marksizma u nas draži je velikosrpski terorist, negoli preživjeli a nepokoreni Hrvat. Nepokorene treba proglasiti ustašama i teroristima. Dakako, zabrane pjevanja i kretanja ne odnose se na velikosrpske teroriste, jer oni su prije, tijekom i poslije zločina protiv mira, agresije i genocida, prirodni saveznici klasika marksizma u tranziciji Hrvatske, kao „dijela prostora bivše Jugoslavije“, koja je neprestano u dijalektičkom gibanju prema novoj. A kako Srbi dobro čitaju poruke hrvatskih trojanskih konja svih boja, moguće je očekivati i pisani nastavak velikosrpskog Memoranduma prilagođenog Srbiji „na evropskom putu“. Jakovina bi mu mogao napisati predgovor. Kajin organizirati

predstavljanja. Pokrovitelj je, zna se, pokrovitelj. A na „žurki raju će da zabavlja“ Brena i Hanka. *Sitnije, cile, sitnije!*

U hrvatskom narodu uvijek će se kao reakcija na politike rečenih klasika i pokoravatelja pojaviti novi Thompsoni i Bušići. Tako, naime, opstaju geni kameni. Njima, a ne klasicima Jakovine, Kajina i Mesića, zahvaljujemo o Danu pobjede i domovinske zahvalnosti.

“Hrvatsko slovo”, 1. Kolovoza 2008.

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

„Ja sam svjetlost svijeta;
tko ide za mnom neće hoditi u tami,
nego će imati svjetlost života.“ **Ivan, 8,12**

NE VJERUJTE ONIMA KOJI OBEĆAVAJU HAAŠKU PRAVDU

Bira li Hrvatska doista „između svjetla i tame“? Komu je potrebna ta prikrivena neolenjinistička retorika koja automatski diskreditira birače koji neće glasovati za Ivu Josipovića? Misli li gospodin Ivo na „svijetlu budućnost“, kako su nekada govorili jugoslavenski titoistički utopisti, i sve svoje neistomišljenike proglašavali „silama mraka“, „poraženim neprijateljima“, ili „avetima prošlosti“? Po Josipovićevoj logici, svi mi koji nećemo glasovati za njega, ostajemo u tami, i pripadamo svijetu tame. Povijest nas uči da je takva podjela ljudi uvijek dovodila do velikih zala, pa si doista trebamo postaviti pitanje: odakle takva netolerancija iza maske tolerantnog gospodina?

Hrvatska ne bira između svjetla i tame. Hrvatska bira između stare internacionalističke utopije i realistične ali nove, hrvatsko-integralističke opcije. Potreban nam je predsjednik koji će integrirati sve hrvatske težnje i snage, a ne prijetiti novim podjelama! Hrvatska se treba suočiti s vlastitom realnošću i pozicijom u svijetu. Ona nije ni svjetla ni tamna, nego je siva i bezlična, a mogla bi biti drukčija – vedra i optimistična. Mi želimo slobodnu Hrvatsku koja će živjeti od svoga rada i stvaranja, Hrvatsku koja treba probuditi svoje snage i potencijale. Ne mogu je iz drijemeža trgnuti anemične prijetnje ili prizivanja novih hapšenja, niti političar bez strasti, može je prodrmati i podignuti jedino real-političar i hrvatski integralist, iznimne energije i volje da pokrene zemlju iz malodušja i auto-destrukcije!

Hrvatska bira između čovjeka koji je svrstava na naše i vaše, na podobne i nepodobne, na ljude svjetla i na ljude tame, koji otrcanim metaforama prodaje ideološku isključivost pod krinkom građanske uljuđenosti – i između čovjeka koji može nadići stranačke i ideološke rovove i podjele, i integrirati sve hrvatske potencijale u izgradnji jedne dinamičnije, slobodnije, aktivnije Hrvatske. Sada je trenutak kad se birači moraju probuditi i pokrenuti, ne dopustiti da krajnje lijeva manjina zbog pasivnosti većine odvede ovu zemlju u bezličnost i sivilo gdje će nam glavnu političku dinamiku donositi nove aktivnosti haaškoga tužiteljstva.

I Hrvati izvan granica RH, posebno Hrvati u BiH, moraju se probuditi i glasovati za onoga koji ih poznaje i razumije, i koji bi im trebao obećati da će kao predsjednik Hrvatske raditi za poboljšanje njihova položaja – a ne treba se ni skanjivati – razmišljati o predlaganju trećeg entiteta kao real-političkog rješenja. Hrvatska treba predsjednika od akcije koji će i njezinu vanjsko-političku poziciju dinamizirati, učiniti je subjektom a ne objektom djelovanja iz dva ili tri središta svjetske moći. Milan Bandić biračima u ovome času šalje najistinitiju poruku: jedino se vlastitim radom možemo izvući iz posvemašnje krize, sve drugo su floskule, bez rada nema ni slobode, ni napretka, ni samostalnosti. Pa tako ni pravde o kojoj govori Josipović, jer kako će biti pravedna zemlja kojom se upravlja iz Haaga, Bruxellesa ili Washingtona?

Hrvatska je na povijesnom raskrižju. Sudbonosni drugi krug predsjedničkih izbora ne smije nas zateći u nedopustivoj pasivnosti. Svaki neizlazak na izbore znači pristajanje da nam drugi kroje sudbinu, znači prihvaćanje malodušnoga stava kako ništa više sami ne odlučujemo i kako ne možemo utjecati na sudbinu našega naroda i domovine. Naprotiv, povijest nam pruža novu šansu da se suprotstavimo lažnim lučonošama, da ne dopustimo povratak u prošlost, u potpuno poništenje naše narodne memorije, ponosa i dostojanstva, svega što je krvlju stečeno i obranjeno u Domovinskom ratu!

Hoćemo li pristati da Hrvatska i dalje bude mala zemlja za velika hapšenja njezinih generala i branitelja, hoćemo li biti taoci haaškoga tužiteljstva i njegovih hrvatskih ekspozitura? Hoćemo li postati dužničko roblje velikih svjetskih lihvara ili ćemo svojim radom i pameću izvući Hrvatsku iz krize? Ne biramo između svjetla i tame, nego između čovjeka od akcije i bezličnog činovnika, prijatelja Haškoga Tribunala. Biramo između vjere u sebe i Boga, i lažnih obećanja prodavača magle!

Hrvatski domoljubi u zemlji i izvan granica Hrvatske! Sada sve ovisi o nama. Nitko ne može uzeti naše pravo na izbor, ako ga mi sami ne prepustimo drugima! Iziđimo na izbore i podržimo Milana Bandića jer nam treba predsjednik koji je hrvatski integralist, koji ujedinjuje sve nas domoljube koji želimo raditi za dobrobit naše domovine i budućnost našega naroda! Ne vjerujte onima koji obećavaju haašku pravdu i pravdu bez truda i rada, bez slobode i samostalnosti!

Na kakvo svjetlo i kakvu tamu misli Ivo Josipović kad svojim porukama dijeli ovaj narod na ljude svjetla i ljude tame? Nismo li takve prijetnje već čuli i preživjeli u našoj povijesti? S kojim pravom iskrivljuje i plagira Kristove riječi, on kao deklarirani agnostik? S kojim pravom se zaogrće plaštom božanskoga svjetla i obećava nova hapšenja? Samo je Bogočovjek mogao reći da je Svjetlost Svijeta, svi drugi koji to tvrde nude blasfemiju.

Sada je povijesni trenutak kojega ne smijemo propustiti. Ako prezremo svoje pravo na izbor, drugi će birati za nas, i možda zadugo nećemo imati prigodu izabrati svog predsjednika koji će zaštititi istinu o Domovinskom ratu i koji će imati socijalni osjećaj za nedaće naroda. Zato ne dopustimo da nas oni koji obećavaju svjetlo uvedu u novu mračnu noć. Glasujmo za onoga koji može nadići sve hrvatske stranačke i ideološke podjele i koji nije lutka u rukama partijskih struktura i globalističkih megalomanijaka. Hrvatski domoljubi, iziđimo na ove

sudbonosne izbore i radi svih žrtava Domovinskog rata, iziđimo na izbore i radi svih poniženih i razočaranih branitelja koji su sami sebi oduzeli živote, i kao najvažnije iziđimo na izbore da bi u lijepoj našoj domovini slobodno i dostojanstveno mogli živjeti i budući naraštaji Hrvata. Iziđimo masovno na izbore i glasujmo za novu, probuđenu Hrvatsku.

P.S. Svim Hrvaticama i Hrvatima kako u domovini i izvan RH, te svim lojalnim građanima i težacima Republike Hrvatske želimo sretnu i uspješnu Novu 2010 Godinu.

Zvonko Bušić

30.12.2009.

Marko Perković Thompson

31.12.2009.

don Miljenko Babaić

Đurđica Bastjančić, prof.

Iva Bastjančić, studentica

Ivan Bastjančić, dipl.ing.

prof. dr. sc. Ivan Biondić

Damir Borovčak, dipl. ing. i publicist

Joško Čelan, novinar i publicist, Split

Ines Čolak, učiteljica, Knin

Kata Čolak, Knin

Tomislav Čolak, profesor, Knin

Zdravka Čolak, Knin

Tihomir Čuljak, dipl. eoc.

Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvj.

Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist

Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator HKM u Švicarskoj i glasnogovornik Hrvatskog svjetskog kongresa

Julije Derossi, književnik

Zlata Derossi, prof.

Miroslav Dorešić

Franjo Dragaš

prof. dr. sc. Andrej Dujella

prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog

Drago Duvnjak, dipl. ing.

Dunja Gaupp, Baden, Švicarska

Osvin Gaupp, Baden, Švicarska

Danica Glavaš

Vlado Glavaš

Robert Gložinić
Tomo Gložinić
Vanja Grbac Gredelj, dr. med.
Željko Gredelj, dipl.ing.
prof. dr. Vinko Grubišić
Petar Hinić, Stuttgart
Krešimir Jelovac, dipl. iur.
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Matej Knežević, student
Alojzije Kokorić, ing., Tribunj
Petar Kružić, dr. st. Stuttgart
don Vjenceslav Kujundžić, Split
Ivica Luetić, novinar
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Ana Marijić, Slavonski Brod
Ivana Marijić, Slavonski Brod
Katarina Marijić, Slavonski Brod
Petar Marijić, Slavonski Brod
Nikola Mulanović, umirovljenik
Zvonimir Pandžić, dipl. inž.
akademik Josip Pečarić
mr. sc. Marina Periša, prof.
Alojzije Petračić, umirovljenik
Mario Pehar, dipl. ing.
Damir Primorac, Belgija
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.
Nikola Mate Roščić
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Miljenko Stojić, književnik, franjevac, novinar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Mijo Šimić, dipl.ing.
mr. sc. Đuro Škvorc, umirovljeni pukovnik Hrvatske vojske
Željko Tomašević, dipl.iur., pričuvni časnik HV
Vera Valčić Belić, prof.
Daniel Mathew Zakarija, dia, aia (Split/Chicago)
Mladen Zelić, dipl.ing (elektrotehnike), prof. (matematike i fizike)
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač
splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrna EURO
1960 Paris

01. 01. 2010.

Duško Abramović, Toronto, Canada
Nevena Abramović, Toronto, Canada

Borna Alunić, prof.
Ivan Alunić
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Zdravko Barišić
Marin Belančić
Darko Belović, kap.
Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudrustvenog odbora za zajednicku suradnju Australija
mr. sc. Nikola Bićanić, publicist, Zagreb,
ing. Ivan Bićanić, Zagreb,
Marija Bićanić, umirovljenica, Zagreb
Velimir Borković, prof.
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Frano Budimlić, diplomirani politolog i neovisni analitičar
Ivan Buljević
Joso Butorac
mr. sc. Tomislav Bradić
Ante Brčić, novinar
dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Biserka Cetinić
Boris Cetinić
Davor Cvitanić, dipl. ing. Zagreb
Fanika Cvitanić, dipl. ing. Zagreb
Velo Čerkez, gospodarstvenik
Duško Čikan
mr.sc. Ferdo Čolak, prof.
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
prof. dr. sc. don Josip Čorić
dr. Ante Čuvalo
prof. Ikica Čuvalo
general Ljubo Ćesić Rojs
prof. dr. sc. Marko Doko
admiral Davor Domazet Lošo
Tomislav Držić, prof., novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Malkica Dugec, prof., hrv. pjesnikinja
Radoslav Dumančić
Marko Duvnjak, prof. geograf.
Ivica Fonti, CroRadio.net
prof. dr. sc. Radoslav Galić
pukovnik Zdravko Galić
Ante Grbić, zaštitar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student

Radojka Grbić
Katarina Iskra, med. sestra
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Anđelko Jurun, predsjednik Hrv. Doma Buenos Aies
Branko Jazić, Sydney, Australija
Zlatko Jelinić, Hrvatski Radio Vancouver, voditelj-urednik radio programa
dr. sc. Nikola Jelovac, psihijatar
Josip Jović, kolumnist i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Darko Kolić, član uredništva društvenih obavijesti glasila H.K.Z-e Švicarska
Stjepan Kovač, prevoditelj
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
prof. dr. sc. Slobodan Lang
Ante Latinac
Ante Madunić, odvjetnik
Marko Magdalenić, prof.
Mirjana Majnarić - umirovljenica
Marijan Majstorović, novinar i publicist
Ada Marhofer
dr. Radoslav Marić, ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Mirko Marijanović
Miško Maslač, Cleveland, Ohio, USA
prim. dr. sc. Marica Miletić-Medved, dr. med.
Josip Miljak, političar i publicist
prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Franjo Nemet
Željko Olujić, odvjetnik
Ivica Orešković
dr. ing. Marijan Papić
Ivo Paradžik, umirovljenik
Domagoj-Ante Petrić
mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Luka Podrug, dipl. iur.
Jasenka Polić Biliško, prof., udruga Hrvatska Baščina
Mladen Rogić, vojnik
Božidar Ručević, dipl. ing.
Vjera Ružević
Blago Sabljo
Dane Šimić - Conjar
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Mile Tominac, poduzetnik
Ivica Tomljanović Gavran
prof. dr. sc. Kosta Urumović
Đuro Vidmarović, veleposlanik u mirovini

dr. Milan Vrkljan
Mr. sc. Jelenka Vučkov, teolog
prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.
Marija Zelić-Artuković, dipl. ing. Zagreb
Drago Zovko, dipl. iur.

02. 01. 2010.

Ivančica Babić
Marijan Babić, ing.
dr. sc. Josip Balabanić, znanstveni savjetnik
Tomislav Bolanča, Zadar
Ante Brnadić, umirovljenik, Osijek
Marija Brnadić, umirovljenik, Osijek
Marija Čulap Imhof
Ana Djurasović, München
Katarina Djurasović, München
dr. Tomislav Djurasović, München
Ante Gojceta
Slavica Gojceta
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
<http://www.lijepanasadomovinahrvarska.com>
dr. Silvestra Kolega
Melanie Kolić, Švicarska
Natalie Kolić, Švicarska
Antun Krstić, umirovljenik, Osijek
Terezija Krstić, umirovljenik
Vedran Laura
Ivan Matarić, Lustenau, Austrija
Ljiljana Matek, dipl. ing.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Vladimir Novak, politički emigrant, povratnik iz SAD
Brankica Pahljina, Rab
Klara Pahljina, Rab
Marija Perinović, Zadar
Mirko Perinović, Zadar
Nenad Piskač, književnik
dr. Ivan Radić
Ivan Ravlić, Švicarska
Ivka Ravlić, Švicarska
Veselko Ravlić, Švicarska
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik

prof. dr. sc. Branka Šeol

03. 01. 2010.

dr Aleksandra Balvanović
Branka Balvanović, prof. u m.
akademik Slaven Barišić
Karla Begenisić,
Smilja Maravić Bravar, dr. med.
Bogdan Bravar, ing. el.
Tomislav Bravar
Zrinka Bravar, ing. arh.
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Kornelija Ivoš, službenica
Milan Lažeta, dipl. ing. u m.
Rade Lukić, stalni sudski tumač, predsjednik Udruge "Austrijsko-hrvatska
inicijativa" Graz, Austrija
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Slavko Pavin
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Branimir Petener, HOR - Hrvatski Obrambeni Red, pročelnik
Nita Tulić
Tomislav Vuković, novinar
Petar Vulić, književnik

04. 01. 2010.

Teo Antunović, Kaštel Sućurac
Ante Beljo, ravnatelj HIC-a
Damir Brzica,
Jure Francetić, La Plata, Argentina
Domagoj Kužić, ing. brodogradnje, Pazin
Mirjam Lešić Kužić, komercijalist/profesor, Pazin
Silvija Lažeta, apsolvent prava, Zagreb
Marija Markić, CTC
Marinko Markić
Slobodan Markić, P. Eng.
Marko Milinković, Varaždin
Sandra Paruž, dr. stomatologije

05. 01. 2010.

Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut
Franjo Radosević, dipl. ing.

Mirna Longin Trešin, Kali

06. 01. 2010.

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)
Marko Bulić, Split.
Michael Pack

07. 01. 2010.

NEKI KOMENTARI:

izbor manjeg zla — B.Ivanković 03-01-2010 02:53

Dragi Hrvati! Vidim da ima mnogo raznih mišljenja pa želim dodati osobno .Obzirom da nismo uspjeli sa jedinom dostojnom kandidaturom a to je dr. Miroslav Tuđman , sada doista moramo birati Milana Bandića.Kako je razlika u moralnim ,intelektualnim i inim kvalitetama neusporediva ,razumijem sve one kojima je nakon svega teško dati glas Bandiću.Gledajući pismo potpore jasno je da su to dostojni ljudi i da vjerojatno im nije lako poslije podrške M.Tuđmanu dati podršku M.Bandiću.Moram priznati sam nikada ne bih glasovao za Bandića .Vidjevši danas likove koji podržavaju Josipovića nešto se u meni prelomilo .Prije svega želim čestitati Thompsonu,Bušić u i ostalima što nam po tko zna koji put daju tračak nade . Toga radi su u stanju podnijeti i neugodne posljedice svojih inicijativa a sve to poradi toga da Lijepa naša ostane naša.Nadam se samo da je netko od gore potpisanih ozbiljno pogovorio sa Bandićem ,kako dotični u slučaju pobjede ne bi zaboravio na vitalne Hrvatske probleme.Posjetiteljima portala želim kazati da je i svakodnevni život pun kompromisa i loših i dobrih te da iz poštovanja prema potpisnicima ipak izađemo na izbore i damo glas za možebitno manje zlo.Nadam se da je kod Bandića ostalo negdje prostora za nadogradnju, a mislim da bi narodu trebao predstaviti eventualne suradnike kako bi odagnao neke sumnje u svoju vjerodostojnost .Nismo se uspjeli organizirati glasovati ZA , sada budimo PROTIV,možda je to jača motivacija.Što sada ?Glas dajmo ipak manjem zlu ,pa što bude.

P.S. Zamolio bih one koji pišu o Bandiću u superlativima i pretvaraju ga u spasitelja da to nije dobro ,mala smo mi zemlja i ljudi dobro znaju tko koliko vrijedi.Ovako bude li hvalospjeva bojim se da ljude to može iritirati.Treba reći skromno da je Milan Bandić u ovom slučaju možda bolja opcija i to je to.

GANGA.... — kalafatić 03-01-2010 17:49

Ganga:

Glasujmo za Milana!
Još desetak i nešto dana
Nema više Mesić Stipana
Odlazi redikul i svjedok haški
Slađe mi je to nego sir paški
Odlaze Buda, Jakić i drugi udbaši
Dolaze Hercegovci naši
Milan je rodom iz Gruda
Virujte, čovik ima muda
Uspio je SDP razorit,
Nije to bilo lako sorit
I on i Jurčić tamo su bili
Figu u džepu stalno su krili
Ovo nam je slamka spasa,
I Franjo bi za Milana glasa
Bit će u ambasadama smjena,
Neće više biti jugoslovena
Josipović je umanjenica od Josipa Broza
Zato, sinovi ustaša i partizana
glasujte za BANDIĆ MILANA!

HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU

Dragi prijatelju,

pročitao sam Tvoj komentar nedavnih izbora („Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.), a posebno onaj dio o Thompsonovu koncertu kako kažeš ...*zajedno, i branitelji i mladi okupili se, bez obzira na kišu, na koncertu Marka Perkovića Thompsona, gdje smo se veselili i bili ponosni na vlastitu ljubav za Hrvatsku. Pokazali i dokazali da su ekstremisti oni koji Thompsona napadaju, a ne mi... koji ga volimo i branimo.*

Da, htjeli su ga slomiti! I zato se ponosimo time što smo mi, hrvatski intelektualci dali svoj doprinos – i našim otvorenim pismima i knjigom „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ da tim ekstremistima (u negativnom smislu), to ne pođe za rukom

Zapravo ne čudi to što su ga pokušali uništiti! Pa njima smeta 70 000 ljudi koji su, po kiši i vjetru, tri sata pjevali...zajedno s njim. A to su najvećim dijelom mladi ljudi. To je ta generacija Hrvata koju, kada je riječ o ponosu i dostojanstvu našega naroda i o veličini naših branitelja, praktično on odgaja. Ono što bi trebalo raditi naše školstvo – radi on!

I zato napadi naših ekstremista, govore najbolje o njima samima. Ali ponekad se oni malo zaigraju, i u zanesenosti, ne znaju što kažu. Tako je u *Jutarnjem listu*, književnik Miljenko Jergović rekao da je HAZU „Thompsonova Akademija“¹. Doista, nisam očekivao takvu pohvalu iz njegovih usta! Pa on instituciju koja se brine o domoljubnom razvoju hrvatske mladeži – Marka Perkovića Thompsona – poistovjećuje s mojom Akademijom. Bilo bi još ljepše da netko objektivniji od njega, potvrdi tu

---

¹ Komentar s Portala HKV-a Boba Mostarca:

Bravo 'Thompsonova akademijo'!

Bravo Jergoviću!

Do sad nisi ništa boljega rekao!

Dobro je da imamo „Thompsonovu Akademiju“ i akademike tipa Aralica, Pečarić i sl., a još je bolje da su EU Židovi konačno progledali, pa će, valjda, i naši domaći konačno progledati, ako nisu bili direktno i konkretno aktivni!?

njegovu konstataciju. Barem samo to... da nismo „Akademija od fukara“. I to bi me potpuno zadovoljilo.

Da, ipak su naučili da više ne treba napadati instituciju, zvanu Marko Perković Thompson. Istina „intelektualcima“, sa završenom srednjom školom, takva spoznaja ide malo teže... Što je i razumljivo, zar ne?

Zapravo, komentirati jednog Kuljiša, doista je glupo. Mnogo je interesantniji saborski zastupnik zvani „SSS“, koji je i bio glavni, u zabranama Thompsonovih koncerata u Istri. Izgleda kako ga je promocija u Puli natjerala, da bar posredno prizna svoju povezanost s bombama u Pazinu.

Kako to? *Jutarnji list* od 7. 5. 2009. u tekstu *Thompson u Puli*:

„Opraštam Kajinu i drugima jer oni ne mogu pobijediti ljubav“ piše o predstavljanju knjige *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca* u Puli. Bio je to, doista, kako reče prof. dr. Zdravko Tomac, „veliki dan za Hrvatsku, Pulu i hrvatsku Istru“. Sjetimo se samo kako su, svojevremeno, oni koji zabranjuju Thompsonove koncerte, govorili da na njih ne bi nitko došao u Puli, a samo na ovom predstavljanju bilo je više od 700 Istrana.

Naravno, novinar „Jutarnjeg“ je stavio takav naslov citirajući samog Thompsona:

Oni koji mi brane nastupe, htjeli bi da se mi mrzimo, da smo agresivni, ali mi to nismo. Mi njima praštamo, od Kajina pa nadalje, a oni ne mogu pobijediti ljubav i dobro o kojemu mi progovaramo.

Naravno, novinarka je pri tome zaboravila jednu „sitnicu“:

Oprost se daje onima koji ga traže. Thompsonu je, itekako, jasno da kajini nisu, niti bi ikada tražili oprost. To naravno ne zna ni sam Kajin, pa u komentaru „Thompsonu ne mogu nikada oprostiti“ odgovara:

Za razliku od njega, ja njegovoj politici ne bih nikada oprostio, a kamoli kamo li se, kao neki iz opozicije, klanjao na Bleiburgu.

Kajin misli da bi netko trebao od njega tražiti oprost, samo zato što pjeva o ljubavi prema obitelji, Bogu i Domovini? A zapravo njegovo obrazloženje zorno pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam u Puli rekao:

...Danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena spoznajom o Hudoj jami, bolje reći o hudim jamama, u kojima su hrvatski i ini boljševici na najzvjerskije načine ubijali Hrvate.

(...) A opet, s druge strane, boljševički postupak, ovdje u Puli, povezuje ovaj grad i samu Istru, s hudim jamama. Kada vidimo na što su sve spremni istarski boljševici danas, onda je neosporno da su i nekadašnji kajini, ubijali svoju braću u hudim jamama.

Zato Kajin, već u prvoj rečenici, prigovara onim Hrvatima koji se klanjaju žrtvama Bleiburga. Obični ljudi klanjaju se žrtvama – pogotovo kada brat ubije brata. Ali kajini to ne mogu. Zar itko od kajina može i očekivati neku takovu ljudsku gestu?

Kajin je još i dodao, govoreći o promociji knjige o Thompsonu održanoj u Puli, kako bi bilo bolje da se „ta mračnjačka ekipa sakrije u mišju rupu“. Ne dvojim da su za njega mračnjaci svi oni koji vole Hrvatsku, a ne onu, njemu dragu i neprežaljenu državu koje, na našu veliku radost, više nema.

I kako to obično biva, šećer dolazi na kraju. Kajin kaže:

...Thompson, Tomac, Bušić, oni misle da vole Hrvatsku, da vole Boga; oni samo misle da su patrioti. Današnja se Hrvatska, međutim, ne voli ustaškim poklicem „Za dom spremni!“, Boga se ne voli, nit ljubi poklicima „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, što je konstanta te ekipe izgubljene u vremenu.

Prvo, učiti Thompsona kako voljeti Hrvatsku, doista je smiješno! Pa radi se o promociji knjige u kojoj su biskupi, akademici, sveučilišni profesori i ini intelektualci, da parafraziram jedan novinski naslov, opjevali Thompsonovo domoljublje!!!

Drugo, čovjek koji je uspio završiti samo srednju školu, uči jednog sveučilišnog profesora kako se voli svoja zemlja. I kada taj isti netko sa SSS drži lekciju sveučilišnom profesoru, onda je to, doista, groteskno, zar ne?

I treće – on to kaže čovjeku koji je zbog ljubavi prema svojoj domovini, odležao pola svog života u zatvoru.

Pametnomu dosta!

Kajine, Kajine!!! Siguran sam kako ti to znaš! „**Za dom spremni!**“ stari JE hrvatski pozdrav koji se koristio mnogo prije DrugogA svjetskog rata. Možda ti smeta jer je stari HRVATSKI!!! pozdrav!

No, nema dvojbe da samo ekstremistima može smetati, najljepši pozdrav na svijetu... „Za dom spremni!“, kako kaže sudac Ustavnog suda u mirovini, Zdravko Bartovčak (*Hrvatski list*, 18. lipnja 2009.). Ekstremisti bi bili sretni da se takav pozdrav odnosi na njihovu satrapiju Jugoslaviju (bolje reći Srboslaviju). Pozdrav se koristio i u Domovinskom ratu. Za one koji vole Hrvatsku, bitno je da je upravo taj pozdrav, kroz Thompsonovu Bojnu Čavoglave, dao svoj doprinos u stvaranju današnje Hrvatske. Koliko je Bojna Čavoglave ledila krv u venama naših protivnika, pokazalo je i predstavljanje knjige u Beču. Židovske organizacije su shvatile da su bile izmanipulirane od strane Srba i kajinâ. Nisu protestirale ni u Munchenu nizi u Beču. A u Beču je

stiglo vlastima na stotine, ako ne i tisuću protestnih pisama od tamošnjih Srba, pa je protestirao čak i sam srbijanski veleposlanik.

Očito, sama spoznaja da će Thompson „u njihovom gradu“ pjevati Bojnu Čavoglave, njima leđi krv u žilama. Taj strah danas jest iracionalan – ali oni su izgubili taj rat! Treba ih razumjeti.

Ali ne treba zaboraviti ni to da su pored Srba, pisma slali i hrvatski ekstremisti. Tako je na internetskim stranicama Marka Perkovića Thompsona, obznanjen i sljedeći tekst:

...Doznaje se od organizatora i gradskih vlasti grada Beča, da su dobili niz pritužbi od novinara Indexa, Jutarnjeg lista, Slobodne Dalmacije i drugih, vezano za Markov nastup. Navodno su slali pisma, optužujući Thompsona za nacizam. Tražili su zabranu koncerta, vršili pritisak i lažno optuživali publiku. Sada, kada gradske vlasti nisu nasjele na njihove laži, izmišljaju tobožnji ilegalni nastup.

Smiješno!!!

Razgovarali smo s članovima poglavarstva i policijom grada Muenchena i Beča i do u detalje puno toga doznali. Tri novinara Indexa, šestorica Novoga lista, četvorica Jutarnjeg lista, tri iz Slobodne Dalmacije te još petnaestak s raznih drugih portala zajedno s političarima IDS-a, SDP-a, HNS-a te trojicom iz Mesićeva ureda otvoreno su prosvjedovali kod vlasti ovih dvaju gradova. Doznali smo da su navedeni otvoreno optuživali Thompsona za širenje mržnje.

Još više ih muči činjenica da europske zemlje više ne nasjedaju na njihove laži i da Marko slobodno nastupa.

Stoga uzalud vam trud jugonostalgicari, vaše laži ne će naći plodno tlo, vaša mržnja ne će pobijediti.

Vi mrzite i dalje, a mi ćemo i dalje voljeti.

Ali vratimo se Kajinovu komentaru. Uzvike: „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, Kajin – vjerovali ili ne – pripisuje nama! Akademik Aralica (dakle član „Thompsonove akademije“) o tome piše u našoj knjizi:

Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kućine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive!

Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev

svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego govor mržnje i govor mržnje kod slušatelja poticati.

Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatridi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije.

Bio sam u Beču. Neki dečki su imali kape koje po Kajinu mi nosimo. Rekli bismo im da noseći to štete Thompsonu. I brzo bi ih sklonili. Naravno, čak i oni vole Thompsona. Jedan dečko je imao majicu, koju po Kajinu, mi nosimo. Rekli smo mu, da će ga kajini uslikati i objaviti u novinama da bi tako naštetili Thompsonu, ali smo ga i zamolili, da umjesto nje, obuče Thompsonovu majicu koju ćemo mu pokloniti. Ma nije htio ni čuti! Ne da skinje majicu, nego da ne plati ovu, s likom svog omiljenog pjevača. Eto, takvi su ti Kajinovi „zločinci“.

Dakle, ono što viču neki pojedinci na koncertima, Kajin pripisuje nama. Je li razlog tomu što čovjek ima samo srednju školu? Ne! Ipak ni osnovci ne bi „izvaljivali“ takve gluposti. Ovo sve skupa, samo otkriva mentalitet onih, koji su svojevremeno ubijali po hudim jamama.

Ali to, zapravo, nije ni bitno. Ovdje je jedino bitno da Kajin to govori u vrijeme kada cijela Hrvatska zna da njegov govor mržnje šalje bombaše sa stvarnim bombama. Pripisujući nama ono što drugi rade – zapravo poručuje da te bombe u Pazinu – jesu njegovo djelo.

Pa zar nisam bio u pravu kada sam govorio o kajinima, kao o onima koji su ubijali po hudim jamama? Očito si i Ti u pravu, kada o njima govoriš, kao o ekstremistima!

Portal HKV-a, 30 lipnja 2009.

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

PREPUŠTENI SAMI SEBI

Nakon rata ubila se cijela jedna brigada, u Hrvatskoj je za branitelje smrt lakša od života jer ih je društvo zaboravilo

– Smrt je bijeg od realiteta – smatra Gruden. Ljudi se često pitaju koji je smisao života, a gubitkom smisla gube se ideali. Branitelji su svoj smisao i ideale izgubili boreći se za državu koja nema sluha. – Ljudi vide da ono što ih je držalo gubi smisao – misli Gruden, a držala ih je beskompromisna borba u kojoj su bili spremni riskirati sve iz ljubavi prema domovini. – Sve je to bilo uzalud – kaže Gruden i misli da je takva situacija dovela do razočaranja u očekivanja.

Hrvatski branitelji, oni kojih se hrvatski političari sjete samo uoči kakvih izbora pa njihove teške životne priče izvuku iz naftalina kako bi dobro pozicionirali svoju debelu političku kožu. Čirilica u Vukovaru, uhićenja zbog zviždanja premijeru, život na rubu egzistencije i ostavljanje, zaboravljanje...mogli bi se do sutra nabrajati postupci kojima, ne samo ova vlast, nego i sve prije nje zanemaruju one koji bi trebali biti stup i ponos ovoga društva, a oni tako ostavljeni, napušteni, zaboravljeni i prepušteni sami sebi gube snagu i volju za životom, šaljući društvu opomenu koju malo tko registrira. U ovoj zemlji zločin je biti domoljub, zločin je voljeti Hrvatsku. Takvi su osuđeni od strane društva čije su glave isprane političkim raspravama i medijskim natpisima u kojima se oni koji vole svoju zemlju nazivaju konzervativcima, seljacima, primitivcima. Oni su korak iza urbanog svijeta u kojem malo tko zna definirati taj pojam, ali svi znaju da je to "cool", super i fora.

Posljednji koji je bitku protiv sistema i društva okončao tako što si je oduzeo život je Zvonko Bušić. Čovjek koji je imao san o slobodnoj državi, čovjek koji je volio Hrvatsku. Njegov životni put nije bio lagan. Borio se protiv sistema, životnu je bitku vodio i iza rešetaka američkog zatvora, proglašavan je teroristom i sve to samo zbog jednog cilja, zbog svoje Hrvatske. Branitelji su ga voljeli i poštivali, a on se u političkim spletkama ljudi iz bivšeg sistema u novim košuljama nije snašao. Duboko je patio, kažu oni koji su ga znali, a rijetki su oni s kojima je tu patnju i dijelio. Njegov san o samostalnoj Hrvatskoj se ispunio, ali Zvonko Bušić sanjao je drugačiju zemlju. Sanjao je demokratsku Hrvatsku u kojoj svi ljudi imaju jednaka prava. Šokirani branitelji iz koprivničke Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. Bušićevu smrt prokomentirali su riječima: "Hrvatska je

ostala hladna prema oko 2 000 hrvatskih branitelja koji su si, od početka rata pa do danas, sami oduzeli svoje živote i to na najstrašnije načine, uvjereni da će njihova smrt barem malo potaknuti one koji su bili ili koji jesu na vlasti na razmišljanje, na promjene i na upite: Zbog čega se ubilo toliko ljudi, još k tome onih koji su se oružjem borili za Hrvatsku? Međutim, ništa se nije dogodilo, niti će se dogoditi".

Da je Hrvatska doista ostala hladna prema braniteljima govore i službeni podatci. Od 90-ih do danas ruku je na sebe diglo preko 2 000 branitelja. Svake godine život si oduzme između 100 i 120 hrvatskih branitelja. Najmlađi branitelj ubio se s 18 godina, a prosječna dob branitelja koji počine suicid je 38 godina.

– Branitelji su u kroničnom stresu – kaže ugledni psihijatar Vladimir Gruden. Dodaje da postoji više vrsta stresa, a onaj koji je zadesio branitelje jest taj da se teško prilagođavaju u društvu, a posebne poteškoće imaju jer se emotivno teško prilagođavaju. Probleme s prilagodbom branitelji imaju i zato što osjećaju da su nesposobni i zanemareni. – Branitelji teško rješavaju problem blizine smrti – tumači Gruden pa stoga smatraju da je najbolje rješenje ubiti se. Mnogi samoubojstvo tumače kao čin velike boli, ali iskusni psihijatar kaže da to nije uvijek tako. Za mnoge je samoubojstvo rješenje i bijeg od neizdržive situacije. – Branitelji svoj život vide kao dosadan, jednoličan i besperspektivan – priča ugledni psihijatar. U njihovim očima ispada da je borba koju su vodili jeftina u usporedbi s onim što su dobili i onim što su kasnije preživjeli.

– Smrt je lakša od života, ona je bijeg od realiteta – smatra Gruden. Ljudi se često pitaju koji je smisao života, a gubitkom smisla gube se ideali. Branitelji su svoj smisao i ideale izgubili boreći se za državu koja nema sluha. – Ljudi vide da ono što ih je držalo gubi smisao – misli Gruden, a držala ih je beskompromisna borba u kojoj su bili spremni riskirati sve iz ljubavi prema domovini. – Sve je to bilo uzalud – kaže Gruden i misli da je takva situacija dovela do razočaranja u očekivanja. Mnogi branitelji misle da bi bilo bolje da su poginuli jer se ovako osjećaju kao da neprijateljsko oružje još uvijek djeluje.

– Društvo je zaboravilo branitelje i to jako – kaže naš sugovornik. Primjerice, udruga branitelja u Koprivnici radi kuće svojim suborcima, a grade i odmarališta. Od države traže samo građevinski materijal. No, kada se priča krenula razvijati u pozitivnom smjeru, općinar im kaže da nisu platili porez. Takvim postupcima sve je banalizirano i šablonizirano, misli Gruden. – U ovoj državi nema uređenih zakona nego se branitelje kažnjava – uvjeren je psihijatar. Branitelje se mora animirati, oni su junaci ove zemlje. No, umjesto da ih se animira, te ljude se progoni, smatra Gruden.

– Normalno da su u ratu pucali, pa branili su svoja ognjišta, a sada se traži tko je pucao jače – priča Gruden. Treba prestati s takvim postavljanjem. Nепrestano se traže oni koji su počinili zlo umjesto da se nagrađuju oni koji su učinili dobro za zemlju. Premda, kaže Gruden, nije bio popularan u Jugoslaviji ta zemlja svoje je vojnike štitila. Danas su branitelji razjedinjeni, a to nikako nije dobro, misli Vladimir Gruden, jer tako se stvara ljubomora među njima, što je prirodno i

ljudsko, a tako razjedinjeni podliježu raznim manipulacijama. – Jednom tjedno prikazuje se emisijica u kojoj se priča o pravima branitelja umjesto da se o njima snimaju filmovi – ističe naš sugovornik i zaključuje da se braniteljima može pomoći tako što će im se pokazati da su cijenjeni.

Autor: Iva M.

Dnevno.hr, 2. rujna 2013.

BISKUP VLADO KOŠIĆ**PROTUNARODNA VLAST**

Subject: RE: Mario Filipi reagira (RE: VUKOVARCI BRANE SVOJ GRAD OD NASRTAJA POKVARENIH CETNIKA!)

Date: Tue, 3 Sep 2013 09:43:19 +0200

From: Vlado Košić

To: 'josip pecaric' <pecaric@element.hr>

Poštovani Akademice,

sve same tužne vijesti: smrt Zvonka Bušića i postavljanje ćirilčnih natpis u Vukovaru. Gospođa Renata Pernar mi piše da "Stožer za obranu Hrvatskog Vukovara vapi za mojom riječju". Ne znam što bih drugo mogao reći nego da im dajem svesrdnu podršku i da sam zgrožen brutalnošću vlasti koja pokazuje toliki raskorak od osjećaja svoga naroda. Po ovom vukovarskom bih događaju sad mogao slobodno reći da ova vlast nije samo "odnarođena", kako sam ju nazvao kad je ukinula pokroviteljstvo Sabora nad komemoracijom tragedije u Bleiburgu, nego što više – ova je vlast očito protunarodna! Ona naime ide direktno protiv našeg, hrvatskog naroda, gazi ga i ne poštuje nikakve primjedbe niti opravdane zahtjeve. Svakako, ako postoji i mala opravdana sumnja da podatci o trećini građana grada Vukovara kao pripadnicima srpske manjine nisu točni, nije se smjelo ići s tim. Drugo, zar Vukovar ništa ne znači ovim našim vlastodršcima, zar su oni na pozicijama srpskih osvajača? To je nečuveno u svijetu, toga nigdje nema. Nije čudo da Zvonko Bušić nije mogao više živjeti u takvoj Hrvatskoj, koja postaje – kako rekoh prije godinu dana u Gvozdu – Protuhrvatska! A ne samo Zvonko, toliko branitelja koji su podigli ruke na sebe, kažu više od 1.700. Tko za njih pita? Daj nam, Bože, samo snage da se sve ovo dobro završi, da nitko ne strada i da ova protunarodna vlast već jednom ili prizna svoje pogriješke – kao u slučaju lex Perković – i promijeni svoje djelovanje ili odstupi.

Pozdrav!

Vlado Košić

I NA OVČARU SU LJUDE ODVODILI PO NOĆI, TO JE U NJIHOVOM MENTALNOM KODU

– Dovoljno je pogledati u kojoj je stranci Milorad Pupovac da bi čovjeku postalo jasno kako mu smetaju svi koji misle prohrvatski – ističe naš sugovornik. Također vjeruje kako Pupovčevi sunarodnjaci u ratu brojnim zločinima nisu uspjeli dobiti ono što žele pa sada pokušavaju mirnim putem. – Govore o pravima Srba u Vukovaru, a Pupovac se 15 godina nije pojavio u koloni sjećanja – tvrdi Penava.

Kada su nedavno srpski navijači harali po Vukovaru uz povike "Ovo je Srbija", Milorad Pupovac svoj stav nije iznosio. No, nije trebalo dugo da se oglasi o skidanju ćirilicnih ploča u Vukovaru. Pupovac je dakako skidanje ploča nazvao nasiljem. Pupovac smatra da je to sprečavanje predstavnika vlasti da provedu zakon. Ćirilica se, kaže Pupovac, označava pismom koje je nasilno i agresorsko, što je prema njegovim riječima pokazatelj netolerancije i nerazumijevanja. Neki ljudi, tvrdi dalje, ne mogu prihvatiti da se na području Vukovara i Hrvatske može upotrebljavati ono što je zakonski omogućeno, a to je ćirilčno pismo i specifičnost jezičnog izraza Srba u Hrvatskoj. U svome oglašavanju prozvao je i Ivana Penavu, ravnatelja Ekonomske škole u Vukovaru i HDZ-ovog kandidata na gradonačelnika toga grada. Pupovac ističe kako je licemjerno da kao ravnatelj jedne škole Penava potpisuje svjedodžbe koje su napisane dvojezično.

– Što znači Pupovčeva izjava? Da Hrvati koji imaju stav poput mene ne smiju raditi u dvojezičnim institucijama, govori ogorčeno Ivan Penava. Objašnjava kako su se u Ekonomskoj školi u kojoj je ravnatelj tek pet godina dvojezične diplome dijelile i prije njegovog dolaska na tu funkciju. Izjave Milorada Pupovca identične su onima koje ima Željko Sabo, misli Penava i dodaje kako mu smeta što ne žele shvatiti da ima svoj privatni stav. – Nisam želio miješati politiku u školu, no oni to uporno čine – priča Penava.

– Dovoljno je pogledati u kojoj je stranci Milorad Pupovac da bi čovjeku postalo jasno kako mu smetaju svi koji misle prohrvatski – ističe naš sugovornik. Također vjeruje kako Pupovčevi sunarodnjaci u ratu brojnim zločinima nisu uspjeli dobiti ono što žele pa sada pokušavaju mirnim putem. – Govore o pravima Srba u Vukovaru, a Pupovac se 15 godina nije pojavio u koloni sjećanja – tvrdi Penava.

Osvrnuo se Penava i na Pupovčeve izjave u kojima kaže da se u Vukovaru ne poštuje zakon. Penava mu odlučno poručuje da nije u pravu. – Pupovac je za selektivnu primjenu zakona – ističe naš sugovornik. On se kako kaže zalaže za to da se prava manjina poštuju, ali pri tom se ne smiju zanemarivati prava većine koja živi na nekom području. U ovom slučaju to nije tako. – Popis stanovništva prema kojem se ova odluka provodi nije istinit – naglašava mladi HDZ-ovac. Zakon se poštuje na temelju lažnih podataka, a time se uvjeren je Penava guraju i nečiji interesi. On vjeruje da i Pupovac u ovoj situaciji vidi priliku za proguravanje svojih interesa. – Vukovar je s obzirom na značenje mjesto od posebnog pijeteta

– smatra Penava te dodaje kako je današnja reakcija Vukovaraca poruka Vladi da s ovim potezom ne idu u dobrom smjeru.

Hodak o situaciji u Vukovaru

– Europski standardi za uvođenje dvojezičnosti su 50 posto, ako ima toliko pripadnika nacionalne manjine onda je logična dvojezičnost – objašnjava odvjetnik Zvonimir Hodak. No, u Hrvatskoj ta odredba nije prihvaćena. Naime, s dolaskom SDP-a na vlast, sada već davne 2000. godine, prag se snižava na 30 posto i tako provodi manipulacija premda se konstantno priča o poštivanju europskih standarda.

– Konstantno se govori da je riječ o pismu, ali nitko ne spominje sintaksu – smatra Hodak. Primjerice, Policijska postaja u Vukovaru prevedena je kao policijska stanica.

– Zašto se postaja ne može napisati na ćirilici – pita se Hodak. – Kada bi se ovakva situacija ne daj Bože dogodila u Biogradu, postao bi Beograd – dodaje odvjetnik koji smatra da se u Vukovaru siluje sintaksa. Odvjetnik smatra da mu postaje jasno zašto je Bušić javnosti poručio da ne želi živjeti u Platonovoj špilji.

Osvrnuo se ugledni odvjetnik i na postavljanje spomenika po noći. – Ljude su po noći vodili i na Ovčaru – tvrdi Hodak i dodaje kako ova vlast voli raditi po noći ističući da je tako maknut i Jelačićev spomenik. – To je u njihovom mentalnom kodu – zaključio je za kraj naš sugovornik.

Autor: Iva M. / *Dnevno.hr*, 2. rujna 2013.

Podsjetimo se:

MILANOVIĆEVA VLADA U VUKOVARU VJEŽBA STALJINISTIČKU DEMOKRACIJU

Hrvatski policajci, shvatite da ste hrvatski, u ime žrtava Vukovara i brojnih drugih stratišta otkazite poslušnost Ostojiću koji je sa svojim specijalnim timom špijunirao i progonio hrvatske generale. Hrvatska sloboda je nastala na krvi i ne može je nitko ponižavati! Svakom časnom policajcu domoljublje mora biti iznad zapovijedi!

Branitelji idu prema Vukovaru. To je druga obrana Vukovara na koji je izvršena nova agresija, ona koju na nju čini hrvatska Vlada. Priopćenje Vlade o učenju demokracije, ne da je samo uvredljivo, nego je ponižavajuće za sve branitelje, za sve građane Republike Hrvatske, jer upravo ta Vlada i njezin predsjednik Milanović vježbaju staljinističku demokraciju. U tom duhu pomaže mu Ivo Josipović koji je panično kad se trebao sastati s Angelom Merkel tražio koliko ima grobišta koja je proizvela komunistička partija. U svojim izjavama još se bezobrazno usuđuje to uspoređivati!

Nije narod lud, a branitelji dobro znadu tko je bio agresor, a tko žrtva, premda to službena politika od Račana do danas nije nikad izravno rekla. Dovoljno se prisjetiti Milanovićevih riječi 16. studenoga prošle godine kad su oslobođeni hrvatski generali i kad je rekao: "Moglo je biti 3:2 i za drugu stranu!" To je njegovo promišljanje. Tada je pokazao pravo lice, a Snježana Pavić, Goran Rotim i ostala novinarska klika pripremila, a neki i objavili osudu Hrvatske. To je Milanović! Umjesto da se raduje hrvatskoj slobodi, on priča o tome kako je moglo biti i obrnuto. "Lešinar" koji ponižava hrvatske žrtve, još jednom je u svojoj izjavi o dijeljenju demokracije pokazao pravo lice! Pridružio mu se i Ranko Ostojić, feralovac, osnivač specijalnog tima za progon hrvatskih branitelja, ometač Natovih akcija... Puno bi se znalo o tome da je Pukanić ostao živ! I tu se postavlja pitanje tko je nalogodavac i iz kojeg je obavještajnog podzemlja?

Ako ministar Ostojić misli da će policajci, hrvatski branitelji ili njihovi sinovi, poput njega, djelovati protiv hrvatstva i hrvatskih branitelje – gadno se vara. U to se mogao uvjeriti i danas! A branitelji nisu zaboravili i ne zaboravljaju "vježbanje demokracije" na hrvatskom narodu, od Račana do danas! Izdaje pred Hagom do veleizdaje Vukovara današnjih ministara i Vlade! Ministar Matić se ne računa, jer čovjek je bolestan, ali ostali svjesno to čine!

Stoga je nužno pozvati sve branitelje u još jedno oslobađanje Vukovara, mirno, nenasilno. Stoga, svi domoljubi ne smiju mirno promatrati ono što se događa u Vukovaru. Moraju se uključiti! Kolona mora krenuti što prije! Isto tako, ne smiju ostati ravnodušni prema jezičnom nasilju – ministarstvu sporta, ministarstvu zdravlja. I te table treba skinuti i baciti ih u srpski genitiv zauvijek kamo i spadaju! Navijačke skupine, podržite branitelje, Armada, Torcida, BBB, Kohorta,

Ultrasi... Svi u Vukovar, jer dosta je vježbanja diktatorske demokracije dok Hrvatska rapidno propada... Zar su Jovanović, Milanović, Josipović, Matić mjerila demokracije. Takva demokracija je dovela dvije tisuće branitelja do samoubojstva, a posljednje je bilo Zvonka Bušića.

Zato, svi u Vukovar! Simbol stradanja, simbol patnje i model izrugivanja Milanovića, Bauka, Ostojića... Hrvatski policajci, shvatite da ste hrvatski, u ime žrtava Vukovara i brojnih drugih stratišta otkazite poslušnost Ostojiću koji je sa svojim specijalnim timom špijunirao i progonio hrvatske generale. Hrvatska sloboda je nastala na krvi i ne može je nitko ponižavati! Svakom časnom policajcu domoljublje mora biti iznad zapovijedi!

M. Kekić

Hrsvijet, 2 rujna 2013. 20:54

Pogledajte:

OBJAVA KOLEGAMA POLICAJCIMA UDRUGE SJ POLICIJE BATT – SPLIT

Drage kolege policajci!

Ne može čovjek mirno sjediti i promatrati našu jadnu (a trebala je biti lijepa) Hrvatsku.

Davne 1990. godine, 5. kolovoza, napustio sam osnovnu životnu egzistenciju, posao, i krenuo u san. San o lijepoj i našoj Hrvatskoj. Nisam dvojio, kao i puno njih prije mene, tražio sam neovisnu, demokratsku i samostalnu Republiku Hrvatsku. Državu uređenu po mjerilima njenog čovjeka. Kroz rat sam bio dozapovjednik specijalne jedinice policije, sada sam u mirovini i predsjednik sam Udruge specijalne policije BATT Split.

Nažalost Hrvatsku smo ratom morali zaštititi, obraniti i osloboditi. Mnoge od naših kolega pokopali smo. Dali su svoj život za hrvatski san. Takav san je i pokojni Zvonko Bušić sanjao, spreman da ga se tretira kao teroristu, postavljao bombe, otimao avione kako bi ukazao na nemogućnost postojanja bez svoje domovine. Takav san ga je održao u tridesetdvođodišnjoj robiji i nije se pokolebao. I gle čuda!! Pet godina borbe i života u ovome, što nitko od hrvatskih domoljuba nije sanjao, ubilo ga je. "Mogao je sanjati hrvatski san ali nije mogao živjeti u Hrvatskoj u ovakvu stanju".

Početkom devedesetih mnogi su u podrumima iščekivali da se i nas, nakon poraza od jugosoldateske, proglašuju teroristima. Točno onakvima kakvim nas je imenovao Yutel i njegov urednik Goran Milić, kasnije velecijenjeni urednik na "Hrvatskoj" televiziji. I tako bi se ponovila priča Zvonka Bušića, samo s puno više sudionika. I nije on sam. Današnje strukture vlasti u našoj jednoj grčevito se bore da se Perković i njemu slični zaštite, naravno oni su ugledni građani ove naše jadne.

Danas je na obavijesni razgovor priveden ratni junak, hrvatski specijalac, danas gospodarstvenik, predsjednik specijalaca veterana rata gospodin Josip Klemm. Razlog? Potpora opravdanim zahtjevima Stožera za obranu hrvatskog Vukovara!!! Nedopustivo!!!!

Za one koji ne znaju Josipa Klemma, radi se o čovjeku koji je bio spreman poginuti za Hrvatsku, u ratu poginuti za svojeg kolegu, danas dati sve od sebe za kolegu. Takav je Josip Klemm. Domoljub, pošten, nepokolebljiv, human. Takvog čovjeka ne damo, a svima vama koji ste se usudili dirnuti u takvog čovjeka poručujemo – ne propitujte našu strpljivost. Dirate nam u svetinje.

Dragom kolegi, zapovjedniku kojeg su smjenili jer nije poslao svoje ljude na prosvjednike želim samo iskazati svoju podršku. To su junaci.

A vama, dragim KOLEGAMA POLICAJCIMA poručujem da su ljudi na koje vas šalju oni isti ljudi koji su bili spremni poginuti za sveti cilj. Nemojte dopustiti da vas okrenu protiv onih koji su pokušali ostvariti davni san. Bilo bi žalosno da vas iskoriste kako bi ostvarili svoje, sasvim sigurno ne naše i vaše ciljeve. U što ćete se sutra zaključiti, što ćete sebi, svojoj djeci i svojim kazati tko su ti ljudi koji su se usudili krenuti opet, hoćete li morati njima lagati, a za kliku koja će se u osudnom trenutku skriti i ponovno pojaviti da bi nas dijelila. Budimo opet odlučni kao što smo bili i devedesetih.

I NE ZABORAVITE:

OVI LJUDI NISU, NITI ĆE IKADA BITI TERORISTI U SVOJ DRŽAVI.

Predsjednik Udruge SJP BATT Split

Ivica Glavota

Josip Pečarić

SLOVO I DUH ZAKONA U VUKOVARU DANAS

Identitet se održava pamćenjem a kristalizira u simbolima – jer identiteti mogu biti kolektivni, ali ne i apstraktni. Vukovar je za cijelu nacionalnu zajednicu grad s posebnim simboličkim nabojem, simbol otpora i tragičnoga stradanja Hrvata za vrijeme srpske agresije. Nisu o tomu odlučili Vukovarci niti u vrijeme Domovinskoga rata niti kada su se vratili živjeti u Grad i prečesto im je zamrznuta simbolička aura grada izazivala gorak okus pred tegobama svakodnevnoga preživljavanja na rubu. Egzistencijalna i stvarna patnja svih koji su branili i bili u Vukovaru učinila je ovaj grad simbolom, ključnim mjestom nacionalnoga pamćenja na nedavnu prošlost u kojoj je nad živim tijelom Grada počinjeno strašno nasilje pod simbolima ispisanima ćiriličkim pismom.

Je li onda čudno što su službeni ćirilički natpisi u tom Gradu simbolički označitelj nasilja i okidač za rad traumatskoga sjećanja? Može li se preko noći izbrisati aksiološki predznak simbola i pretvoriti ih u vrijednosno neutralne znakove, represivno očistiti pamćenje "neprosvijećanih" živih svjedoka, izbaciti Grad iz posjeda "čuvara" nacionalnoga pamćenja? Što u konkretnoj situaciji *sada i ovdje* znači činjenica da je ćirilica također hrvatsko pismo s početka naše pismene povijesti? Što znači doslovno čitanje *slova* zakona o pravima nacionalnih manjina u situaciji kada njegovo provođenje dovodi u pitanje i iznevjerava *duh* istog tog zakona? Jesmo li uistinu zatočnici mračne špilje o kojoj testamentno i vlastitom krvlju piše Zvonko Bušić?

Preteški je teret nad ovim Gradom. Po drugi put! I ne mogu ga iznijeti samo Vukovarci. On je na leđima svih nas iz jednostavnoga razloga što je simbolički potencijal Grada identitetska jezgra svih nas. I kada se jednom sretnemo s pitanjem: Tko smo? nećemo moći uzmaknuti pred posve osobnim potpitanjem: Što si učinio i što si propustio učiniti za Vukovar?

Dosljedni legalisti i dosljedni literalisti, slijepi "pravednici" koji provode slovo zakona ne mareći za duh Zakona i za opće dobro zajednice takvih su identitetskih i etičkih pitanja pošteđeni. A već su toliko puta viđeni u ljudskoj povijesti. S početka kršćanskoga računanja vremena u najvažnijem sudskom procesu naše civilizacije odali su se u riječima: "Mi imamo Zakon i po Zakonu on mora umrijeti." (Iv 19, 7)

Ružica Pšihistal

http://www.uki.hr/news.php?id_news=375

5. rujna 2013.

***

Objavljen službeni dokument koji demantira ružne izjave i uvrede ministra Matića. Kako je svima poznato da je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj

povjesti, a naša vlast samo služi Srbima (i to pošto je HV od njihove vojske napravio zečeve koji su u strahu tenkovima išli preko svog naroda) tako nešto je očekivano pa vam šaljem samo link

<http://portal.braniteljski-forum.com/vijesti/ekskluzivno-objavljujemo-sluzbeni-dokument-koji-u-potpunosti-demantira-izjave-ministra-predraga-matica>

J. P.

KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO

NOĆNA MORA

Govore o svemu, o meritumu ne će. Izjave, prepirke, rasprave o mišljenjima, stavovima, ocjenama, komentari. A činjenice? Nepoželjne su. Jer su najgori neprijatelj kaosu i manipulaciji.

Začuo se glas iz Banskih dvora:

"Onome tko ne voli Hrvatsku i tko nikada nije se pomirio da je Vukovar u Hrvatskoj, vidjeti tablu i natpis gdje na ćirilici piše Republika Hrvatska je u stvari noćna mora." (Zoran Milanović, 5. rujna 2013.)

Zvonko Bušiću, brate moj.

Jesi li vidio kako Marijan Živković u svojoj 74. godini života razbija ploču u Vukovaru?

Nije on razbio ploču. On je razbio srpskog agresora koji mu je 91. ubio dvojicu sinova, on je razbio glavu udbaškoj zmiji koja je dovela do rata i njega zauvijek zavila u crno, on je razbio samovolju hrvatske politike koja gazi svoj narod već gotovo dva desetljeća.

Popis stanovništva grada Vukovara je netočan. Nije Vlast ponovno prebrojila stanovnike, očito ih je previše, predugo bi trajalo i previše bi koštalo. Nije ih samo nekih 750 tisuća kao u zahtjevu za referendum, nego ih je nevjerojatnih 30-ak tisuća. Tko bi to prebrojio?

Popis stanovništva falsificiran je.

Postavljanje tablica protuUstavno je.

Ali činjenice koje ovdje želim istaknuti sasvim su druge:

Zakoni se donose i mijenjaju prema potrebi, političkoj volji, itd. to je dobro ako je u svrhu dobra.

Treba donijeti zakon da su Vukovar, Udbina i Škabrnja mjesta posebnog pijeteta.

Treba samo donijeti zakon!

Ovih dvadesetak godina su im puna usta poštivanja pravne države. Donijeti loš zakon, njime ugnjetavati narod i pozivati se na tu floskulu vrijeđa mi inteligenciju, svima nama. Već gotovo dva desetljeća. Boli me briga tko je i kada i kako i zašto donosio loše zakone i odluke.

Treba donijeti dobar zakon.

Umjesto toga – već gotovo dva desetljeća ubijate žrtve još jedanput i sad se hvalite kako zbog ovih ploča krvnici imaju noćne more? O, sram vas bilo.

Treba samo donijeti zakon da su Vukovar, Škabrnja i Udbina mjesta posebnog pijeteta. A krvnike treba procesuirati.

Ne možete?

Onda se lustrirajte. Lustrirajte se već jednom.

PERIODIČNO IZVJEŠĆE STOŽERA ZA OBRANU HRVATSKOG VUKOVARA

Subject: Periodično izvješće Stožera Za Obranu Hrvatskog Vukovara
Date: Sun, 08 Sep 2013 13:40:55 +0100
From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
To: undisclosed-recipients;;

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

Periodično izvješće vama kojima služimo,

braniteljima, stradalnicima, hraniteljima i moliteljima, svekolikoj hrvatskoj javnosti u Domovini i iseljeništvu.

1. "Rat" je uvijek sklop više bitaka – a bilježi se ishod rata.
2. Vukovar nije zaslužio kaos – Stožer ga od kaosa čuva, čita namjere onih koji kaos žele i učinit će sve da osigura pobjedu razuma. Stožer odstupiti ne će – ni pod koju cijenu.
- 2a. Stožer je organizirao i u miru održao dva veličanstvena protestna skupa, pozivajući na dijalog.
3. Stožer je iznjedrio i javnosti ponudio razumno i zakonski osnovano rješenje protuzakonskog, amoralnog i brutalnog djelovanja vlastodržaca u problemu dvojezičnosti/dvopismenosti – projektom "Vukovar – mjesto posebnog pijeteta".
4. Stožer je učinio sve zakonske korake za provedbu projekta, podnio Ustavne tužbe, zahtijeva saborsku raspravu od travnja, nudi argumentirani dijalog – do sada bez odgovora gluhih (ili zlonamjernih) vlastodržaca.
5. Stožer je pronašao način zajedničkog rada svih koji žele bolju i pravedniju Hrvatsku – o kojemu će te slušati i čitati više u narednom periodu. "Platforma za bolju i pravedniju Hrvatsku" (radni naziv). Upravo o tom alatu pokreće raspravu kojoj će se moći priključiti svi koji hoće razmišljati načinom – problem definirati – ponuditi rješenje. Ono što dobije opću podršku branitelja, stradalnika, hranitelja i molitelja, postat će trajni cilj oko kojega će ove skupine ujedinjenim naporom nastaviti djelovanje. Slijedit će mo precizan i jasan document, a nikako floskule.
6. Taj napor je rezultirao presudnim sastankom skupina koje smo spomenuli i donio začetak čvrste koalicije koja će se u blisko vrijeme čvrsto definirati i javnosti obznaniti svečanim potpisivanjem. Branitelji, stradalnici, hranitelji i molitelji zajedno, o zajedničkim, čvrsto definiranim i javnosti obznanjenim ciljevima.
7. Stožer je pročitao namjere izazivača kaosa tijekom košarkaškog prvenstva u Vukovaru, kad su prljavo dopustili eskalaciju velikosrpskih poruka nad još

otvorenom ranom i žrtvom Vukovara. Dobrom analitikom našega tima povukli smo poteze koji su rezultirali još jednim PORAZOM onih koji su kaos željeli na ulicama Vukovara, kako bi dokazali kako su branitelji, njihova djeca, i Hrvati u cijelosti "polupismeni barbari, zakrvaveljnih očiju, iskeženih očnjaka i klerofašističkog svjetonazora" (Stazić o ćirilničarima u Rijeci). Nisu uspjeli. Sebe su pokazali, u svoj grozoti svojih namjera.

8. Stožer je još jednom koncipirao i urudžbirao Vladi i Saboru RH, Zahtjev za dijalog i ZADNJE UPOZORENJE da izazivanjem kaosa, i kršenjem zakona (članka 8. Ust. zak. prav. nac. manj.) mogu izazvati samo još veći kaos. Stožer ne će dopustiti da se taj kaotični scenarij odvija na ulicama Vukovara, jer Vukovar kao simbol zaslužuje i dobit će pijetet. Hrvatski narod i dobronamjerni građani taj pijetet mu pružaju godinama, oni koji to ne mogu pojmiti morat će to naučiti. Na lakši ili teži način. Mogu birati. Ako kaosa (ne dao Bog) bude moralo biti, bit će ga na ulicama drugih gradova/grada. Nikako Vukovara. Vrijedi napomenu da je predaju ovih zahtjeva vlastima od nekoliko članova stožera i braniteljsko/stradalničkih udruga pratilo ograđivanje trga i masa čvrsto oklopljene policije što je osiguralo podsmjeh hrvatske javnosti.

9. Zahtjevi su simbolično predani na dan sahrane hrvatskog vizionara Zvonka Bušića.

10. Stožer je uspio spriječiti podlo planirani sukob hrvatske policije i hrvatskog naroda u Vukovaru. Sukob s našim suborcima, prijateljima, djecom. Hvala svima koji su ogromnom dozom strpljenja, s nama izdržavali podli plan, neposredno potporom i molitvom.

11. Kako bi pokazao čvrsto planiranje djelovanja, prvo postavljenu dvojezičnu ploču skinuo je, kako je i najavljeno, poštovani g. Marijan Živković, otac dvojice poginulih hrvatskih ratnika.

12. Ovih dana počinje djelovati KOT (Koordinacijsko operativni tim) NACIONALNE RAZINE, predvođen istaknutim pojedincima branitelja, stradalnika, hranitelja i molitelja, koji će osigurati provedbu sljedećih ciljeva.

13. Uspjeli smo djelomično slomiti medijsku blokadu, o "Vukovaru – mjestu posebnog pijeteta" sada (konačno) zборе i na visoko politiziranom i cenzuriranom HRT-u. Buduća djelovanja slomit će blokadu do kraja.

Neka vam ovo privremeno izvješće bude orijentir u mraku medijskih podmetanja.
NE ĆEMO ODSUPITI – NI POD KOJU CIJENU.

Molimo sve dobronamjerne da ovo izvješće dosegne sve kutke svijeta. Svako dijeljenje i slanje vrijedan je doprinos zajedničkim ciljevima.

S vjerom u Boga i hrvatski narod, za hrvatski Vukovar i Republiku Hrvatsku!

STOŽER ZA OBRANU HRVATSKOG VUKOVARA

MUDRONOSNE ANALIZE NACIONALIZMA U HRVATA

Završena je "majka" svih utakmica u Regionu! Hrvatska je uhvatila bod na beogradskoj Marakani. Objektivna beogradska publika izvjesila je kilometarsku srpsku zastavu na kojoj je ćirilicom pisalo "Vukovar". Naši beogradski prijatelji oduševljeno su pjevali hrvatsku himnu s nešto izmijenjenim tekstom "šaljite salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate" i "nož, žica, Srebrenica". U ozračju tradicionalne balkanske tolerancije spaljeno je nekoliko hrvatskih zastava, a na Šimunića kad je bio isključen, pastoralni gledatelji su bacali stolice, flaše i upaljače...

Kako je tim neriješenim rezultatom Hrvatska ostavila Srbiju devet bodova iza sebe, i kao nositeljica skupine osigurala kvalifikacije za svjetsko prvenstvo, hrvatski su novinari odmah zatražili ostavku Igora Štimca.

Gledajući s čisto športskog aspekta, Štimac i nije sasvim bez grijeha.

Neoprezno je dopustio da nam nacionalna vrsta u jednom razdoblju padne na sramotno četvrto mjesto na svijetu, dopustivši Španjolskoj, Njemačkoj i Argentini da se ugnijezde ispred nas. Osim toga, snimljen je ne jedanput s provokativnom krunicom u ruci umjesto da je na glavu nabio partizanku. Vodio je "vatrene i na pripreme u Međugorje umjesto u Vrnjačku banju. Nakon utakmice u Beogradu, šireći međunacionalnu mržnju, pozdravio je Vukovar i Hrvate diljem svijeta. Time je ogorčio ne samo gledatelje Žikine dinastije, nego i Olivera Frljića, Milu Kekina, Davora Butkovića i američkog veleposlanika u Beogradu, koji se diplomatski neutralno derao za vrijeme utakmice "Naprijed Srbija!". Zato se i ja odmah spremno pridružujem zahtjevu da se Štimca mora odmah smijeniti, a da novog selektora imenuje ministar športa Željko Jovanović u liku progresivnog Dinamovog trenera Branka Ivankovića. Dotični nas je mudro podučio kako u Vukovaru moraju biti ćirilčni natpisi jer je on, kao svjetski putnik, to vidio u razvijenom i kulturnom svijetu! Bravo Brankić!!! Baš si faca! Treća sreća kad te Mamić po treći put izabrao za trenera Dinama! Brankec je, gostujući u Rusiji, vidio u bivšem Staljingradu natpise na njemačkom jer je tamo poginulo puno Nijemaca za vrijeme II. svjetskog rata. Vidio je on i u Armeniji kako su svi natpisi na armenskom i turskom jeziku jer su Turci i Armenci dva bratska naroda – nešto k'o Srbi i Hrvati u Vukovaru! Dobro, Tanac je napokon trener koji će Dinamu donijeti jednu novu liberalno-politički prihvatljivu dimenziju i napokon neke simpatije ministra Jovanovića.

Međutim, ne će Srbi zbog svega što se događalo u Beogradu proći "lišo".

Svoja pera su naoštrili Miljenko Jergović i Branimir Profuk. Sjećam se kako su ta dvojica boraca za Dražu i Beogradsku filharmoniju bili ogorčeni prigodom ovogodišnje utakmice istih protivnika u Zagrebu.

Doznali tada Miljenko i Brana da srpski navijači, pitomi i umiljati, kakvi već jesu, ne će moći "da deluju na fudbalskoj utakmici u Zagrebu".

Brana Profuk, prosto ne vjerujući, upitao se tada u Večernjaku hoće li uopće srpskim igračima biti dopušteno tu u Zagrebu da zabiju gol. Imao je zapravo dobar nos! Srbi nisu zabili u Zagrebu gol – zabranili im hrvatski nacionalisti, na čelu s Pletikosom. Sad će ta dvojica objektivnih kolumnista Jutarnjeg (Profuk samo na posudbi u Večernjaku) tako oštro reagirati i na sve ono što se nedavno dogodilo u Beogradu i Borovu Selu za vrijeme juniorskog europskog prvenstva košarkašica?

Možda i ne će? Ne mogu vjerovati da će na sve to odmućati! Usput rečeno, Profuk i Beogradska filharmonija postali su čista destilirana istina o kulturnom i totalnom suživotu dvaju bratskih naroda. Ovih je dana glavni dirigent Beogradske filharmonije postao ministar u srpskoj vladi, nešto kao naša Andrea Zlatar, samo s manje rumenila na nosu. Dirigent je sada ministar u srpskoj vladi koja ima jedinstven stav o Oluji kao najvećem genocidu nakon II. svjetskog rata, u kojoj 2/3 ministara misli i govori kako je Vukovar srpski, a o Dubrovniku da i ne govorimo. Ministar je u vladi u kojoj vjerojatno većina ministara još pritajeno sanja staru velikosrpsku granicu Virovitica – Zadar – Karlobag te da bi cijelu Hrvatsku trebalo moći vidjeti s tornja zagrebačke katedrale. Čekam sa zanimanjem hoće li se kolumnistička ergela u Jutarnjem osvrnuti na festival bratstva i jedinstva u Beogradu ili će svoj raskošni antitalenat idalje trošiti tek na Štimca i njegovu krunicu. A Štimac svoj cilj zna! Henry Ford je jednom rekao: "Prepreke su one strašne stvari koje možete vidjeti tek kad maknete oči sa cilja!"

Davor Butković je uvjeren kako je u Vukovaru na djelu industrija mržnje.

HDZ je najprije uništio industriju u Hrvatskoj, a sada – radikalni nacionalisti povezani s HDZ-om – industrijaliziraju mržnju prema pastoralnim Srbima koji autobusima dolaze u Vukovar samo na glasovanje i prema ćirilici protiv koje, kako kaže premijer, nikada nismo ratovali.

Čak su i ogromne čahure kojima je JNA razarala Vukovar imale dvojezične natpise na ćirilici i latinskom. U Jutarnjem od 7. rujna o. g., Bule nam otkriva genezu ustašoidnosti Hrvata. Kirurški precizno Bule nas srpom i čekićem operira od bolesti zvane "hrvatski nacionalizam". On je pedantan s pamćenjem nosoroga. Tako se sjeća splitske rive i 100 000 zajapurenih nacionalista koji su tvrdili kako su svi oni Mirko Norac. To još i danas zbunjuje A. Tomića, koji se ponekad noću probudi u lokvi znoja, vičući kako on nije Mirko Norac, već vodnik I. klase. To što je na splitskoj rivi tada bilo 170 000 ljudi koji su dostojanstveno prosvjedovali protiv početka progona generala pobjedničke Hrvatske vojske – toga se Bule ne sjeća jer mu u takvim stvarima uvijek zakaže memorija pamćenja! Sjeća se, međutim, kad je Gotovina bio uhićen i predan Haškom sudu da je na protestu protiv vlasti bilo samo 10 000 ljudi. Sjećam se kako je i mene tada bio razočarao tako mali broj prosvjednika.

No, sada nam Bule, u svom člančiću, napokon otkriva strogo čuvanu tajnu do koje je on ipak dopro. Veliki se lovac na Gotovinu, njegov prijatelj Ivo Sanader, dogovorio sa splitskim nadbiskupom Barišićem za takozvanu "pacifikaciju"

prosvjeda. Kaže da mu se tom crkveno-hadezeovskom transakcijom pohvalio osobno sam Sanader. Valjda ne kao i kad mu je onda jednom navodno dao intervju koji je Bule izmislio. Bule nepoderivom logikom zaključuje kako su branitelji željezna šaka HDZ-a. Znači i Fred Matić! Dobro, sad bar napokon znamo da je Fred zapravo HDZ-ova peta kolona u kukurikavskoj koalicijskoj vlasti. Kao svi "veliki" analitičari, Bule nije zaboravio ni ulogu koju u svemu tome po njemu igra Katolička crkva. Podsjeća nas kako župnici i biskupi zaboravljaju da je papa Ivan Pavao II. još 1994. g., poručio kako Hrvati ne smiju mrziti Srbe već ih trebaju poštivati. Umjesto toga, veli naš Bule, svećenici "razjaruju najgoru vrstu nacionalizma!" Amen! U tom komentaru Bule nije našao za potrebno ni zucnuti o svemu što se dešavalo u Beogradu i u Borovu Selu za vrijeme košarkaške utakmice. Ni riječi o parolama koje su nosili Srbi kao npr: "Ovo je Srbija", "Vukovar je Srbija", "Nož, žica, Srebrenica", "Kosovo je srce Srbije" itd.

U svojoj mudrosnoj analizi nacionalizma u Hrvata naš Bule nije našao vrijednim ni spomenuti zašto nitko nije kažnjen zbog vjerske, rasne i međunacionalne mržnje. Ma siguran sam da bi Bule pisao naveliko o tome kad bi se bar moglo nekako progurati da su i iza tih svih događaja u Beogradu i Borovu Selu stajali HDZ i Katolička crkva. Kaže naš vrli Bule kako samo deset godina nakon čuvenog Sanaderovog "Hristos se rodi!" svjedočimo brzom rastu industrije mržnje. Bule silno žali što se internet kod nas, kao u Kini, ne može kontrolirati. Po njemu su glavni protagonisti internetske mržnje mladi ljudi koji nemaju pojma što se na ovim prostorima zbivalo prije 15, a kamoli prije 30 ili 60 godina. Bule je uvjeren kako bi se ti mladi ljudi sigurno drugačije ponašali kad bi znali sve o Bleiburgu, Jazovkama, marševima smrti, ubojstvima svećenika i novinara nakon 1945. g., likvidacijama tzv. neprijateljske emigracije, Golom otoku, Staroj Gradišci, zatiranju hrvatskog bunta i inteligencije 1970. g., te o deset godina tzv. Tuđmanovog mraka. Kad bi mladi sve to znali, oni bi sigurno žestoko osudili vulgarni hrvatski šovinizam i nacionalizam. Međutim, mladi i nisu tako blesavi kako se to čini našem mudrom Buletu i ljevičarskim novinarima. Mogu razni Butkovići, Jergovići, Tomići, Pavličići, Lovričke i Pofuci pisati i mračiti po papiru koliko ih je volja, ali mladi ipak dobro znaju da je u tih deset godina tobožnjeg mraka nenaoružana Hrvatska, pod embargom koji je predložio da se donese u UN Buda Lončar, uspjela pobijediti u krvavom Domovinskom ratu i osigurati svoje granice dok je istodobno zbrinjavala preko milijun prognanika i izbjeglica. Buletovih deset godina mraka su deset najsvjetlijih godina u hrvatskoj povijesti, znaju to naši mladi, tako da to nikakvi mutikaše više ne mogu promijeniti ma koliko hračkali.

Ne mogu to promijeniti ni ljevičarska novinarska falanga, ni desni detuđmanizatori tipa Sanadera, Šeksa i Kosorice, ni zabrana ili kontrola interneta, niti uvođenje ćirilice u Vukovar. Ta bitka je za oronule jugofile, orijunaše i one tobožnje antifašiste koji su u biti staljinisti, izgubljena konačno i potpuno za sva buduća vremena. Bez obzira na sve to, ne možemo šutjeti i ne reagirati na neokomunizam koji ovih dana jaše Lijepom Našom. Arturo Graf je

napisao: "Ponekad treba zatvoriti jedno oko, ali zatvoriti oba dva u isto vrijeme nije baš mudro!"

Zvonko Bušić je izabrao radije otići negoli se miriti sa svom bijedom naše hrvatske zbilje. Odmah nakon njegovog odlaska u vječna lovišta javili su se razni Burkovići s tezom o tzv. kontroverznoj osobnosti hrvatskog junaka i teroriste u istoj osobi. Bez imalo stida, o tome pišu oni koji su bombaški proces Titu desetljećima slavili kao herojski čin borca za slobodu. Butković, Krešić, Jakovina i slične sjene iz Platonove špilje kao pokvareni telefoni ponavljali su "oteo avion", "smrtno nastradao policajac" ... Siguran sam da kad bi ti tipovi proveli samo 32 sata u zatvoru, cmizdrili bi k'o slijepa kuja na kiši. Nelson Mandela, Ernesto Che Guevara, niz izraelskih predsjednika države i vlade postali su od deklariranih terorista prvi ili najvažniji ljudi svojih država i kao takvi zapisani u povijesti. Samo u narodu pizdojalaca, zadrutih individualista bez ikakva osjećaja za nacionalno zajedništvo i u zemlji u kojoj nije nikada provedena istinska lustracija, raznorazni komunistički bijednici usuđuju se pljuckati po čovjeku koji je dao 32 najbolje godine svog života za san o samostalnoj državi svih Hrvata – državi u kojoj ti bijednici danas dobro žive, a mnogi je i dobro krađu za svoj lagodan život. Kad je vidio kakva su smeća danas uhvatila pozicije i sUstavno upropaštavaju državu za koju je on i mnogi u ratu žrtvovali cijele svoje živote, nije imao više snage i rekao je "hvala" te dostojanstveno otišao. I umjesto da mu se svi poklonimo bar sada kad ga više nema, oni pljuckaju po njemu zadovoljni što je eto još jedan naš manje! A Zvonko Bušić će nas i iz groba uvijek podsjećati na to da trebamo zadržati razum te govoriti i djelovati. To se ovih dana i ostvarilo u Vukovaru kad su branitelji progledali i usprotivili se ćirilizaciji Grada heroja! A. Schopenhauer je napisao: "Ako se teški grijesi okajavaju tek na onom svijetu, neka se barem glupi okaju na ovome!"

Autor: Zvonimir Hodak

Dnevno.hr, 9. rujna 2013.

IZJAVA STOŽERA POVODOM DOLASKA PREDSTAVNIKA SRBIJANSKE VLADE U VUKOVAR

17. RUJNA 2013. GODINE

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara
Trg Hrvatskih branitelja 1, 32 000 Vukovar
Tel/mob: 098/995 4734, 098/463 436
e-mail: vustozer@gmail.com
Vukovar, 17. rujna 2013. g.

Izjava Stožera povodom dolaska predstavnika srbijanske Vlade u Vukovar 17. rujna 2013. godine

1990. godine, hrvatski narod je jasno i glasno rekao NE Beogradu, a od 1991. godine i službeno Beograd i Srbija nemaju više nikakove kompetencije niti ingerencije na hrvatskom teritoriju. Odgovor na te odluke došao je u obliku velikosrpske agresije.

Po završetku Domovinskog rata i procesa "mirne reintegracije" hrvatskoga podunavlja, Vukovar ponovno postaje branikom Hrvatske opstojnosti i integriteta.

Do koje granice Hrvatska politika i vladajuće strukture nisu u stanju kontrolirati vlastite demokratske procese vidljivo je iz današnjih posjeta predstavnika srpske Vlade Uredu gradonačelnika Grada Vukovara Željka Sabe. Podanički mentalitet suvremene tehnokracije, koja je na vlasti, od nacionalne do lokalne razine, u očajničkom pokušaju da se nosi s novonastalom situacijom u Vukovaru još jednom duboko vrijeđa i poništava sve vrijednosti, koje su proizašle iz žrtve Vukovara i Domovinskog rata – domoljublje, istina, vjera, pravda...

Dočekivanjem srbijanskih vladinih dužnosnika u Vukovaru danas se još jednom sili prijateljstvo bez povjerenja. Protudruštvo u kojem živimo daje legitimitet predstavnicima srbijanske Vlade, koji o pitanju provedbe Hrvatskog zakonodavstva nisu pozvani davati svoje mišljenje u Vukovaru. Izjave dužnosnica srbijanske Vlade još jednom potvrđuju sljedeće:

1. Da su srbijanske vlasti u Srbiji legitimni predstavnici srpske manjine u Republici Hrvatskoj.
2. Da velikosrpska agresija na Republiku Hrvatsku i grad Vukovar nije po njihovom mišljenju relevantan faktor u bilo kakvim razgovorima s predstavnicima lokalnih vlasti u Vukovaru, kao ni genocid i ratna odšteta za počinjene materijalne štete i duševne boli.
3. Žrtva Vukovara, po njihovom mišljenju, iako priznata zbog činjenice da Vukovarci pate i osjećaju, nije dovoljnim razlogom da bi grad Vukovar dobio

poseban status, ukazujući na činjenicu, da bi na taj način i cijela Hrvatska mogla postati žrtvom.

4. Tutorskim odnosom prema inicijativi Stožera i građana grada Vukovara pokazali su do koje razine srpska Vlada sebi daje za pravo da i dalje može utjecati na odluke kojima se izgrađuje budućnost ovoga grada, što im lokalna vlast i gospodin Sabo sramno omogućuju.

5. Nažalost, predstavnice srpske Vlade svojim dolaskom u Vukovar daju izvrstan primjer našoj Vladi, kako i na koji način se treba skrbiti o svom narodu.

U takvom kontekstu i okružju gradonačelnik grada Vukovara niti jednom svojom izjavom nije pokazao da razumije svu tragičnost cjelokupne situacije u koju je ponovno svojom bešćutnošću i nestručnošću doveo grad Vukovar.

Kontekst europskih predpristupnih programa i politike prekogranične suradnje bezuspješno koristi kako bi ukazao na nužnost perspektive buduće suradnje s Republikom Srbijom. Vukovar je pokazao i krajem devetnaestoga stoljeća, početkom dvadesetoga a i prije Domovinskog rata, da je u stanju razvijati i voditi investicije, to može i sada, a ako gospodinu Sabi to nije jasno ili ako vidi ostvarenje investicija samo u prekograničnoj suradnji s Republikom Srbijom, toplo mu preporučujemo za boljitak i razvoj grada, da odstupi s mjesta gradonačelnika i da ustupi mjesto sposobnijem od sebe.

Građani Vukovara ne moraju nikoga uvjeravati o svojoj miroljubivosti, dobroti i uljudnosti, jer Stožer i građani ne trebaju tutore srbijanske provenijencije da im govore kako se trebaju ponašati i provoditi zakone vlastite države.

Gradonačelnik Željko Sabo nema legitimitet istupati u javnosti na način koji to čini pod pokroviteljstvom prekograničnih prijatelja koji nas dobrosusjedskim savjetima žele urazumiti i naučiti kako se odnositi prema srpskoj nacionalnoj manjini. Gradonačelnik Sabo, umjesto da u Vukovar dovede premijera i predsjednika vlastite države, on ugošćuje predstavnike srpske Vlade i na taj način potvrđuje činjenicu da hrvatska vlast nema integriteta i poštovanja prema vlastitom narodu.

Srbijanski predstavnici ne žele uvidjeti niti pokazati ni najmanje pijeteta prema žrtvama, koje su nažalost zbog njih i njihove politike nastale. Smatramo, da srbijanska predstavništva ne trebaju više dolaziti u Vukovar osim ako će prije toga posjetiti Ovčaru i pokazati počast poubijanim ranjenicima i bolničkom osoblju. Upravo na ovaj način lokalne vlasti na čelu s gradonačelnikom Sabom, građane grada Vukovara tjeraju u agresiju kako bi se postigao oružani incident, a ne spriječilo nasilje.

Ovaj pasivno-agresivan čin gradonačelnika ponovno je silovanje žrtve i svega onoga što ljudi zajedno sa Stožerom demokratskim putem žele postići.

Koliko god nas svojim provokativnim postupcima tjerali na mržnju, ne ćete uspjeti! Koliko god nas tjerali na agresiju ne ćete uspjeti! Mi ćemo uspjeti i

ustrajati pri mirotvorenju kao i 1991. i odbijamo mrziti bez obzira na sve vaše provokacije!

S vjerom u Boga i hrvatski narod, za hrvatski Vukovar i Republiku Hrvatsku!

STOŽER ZA OBRANU HRVATSKOG VUKOVARA

2) Zato je i prirodno da je Pupovaci njegovi brane Milanovićevu politiku: Pa njemu je barem jasno da se tu provodi velikosrpski Memorandum 2. Tako da oni doista dobro vide tko je najveća smetnja u tome. Klemm im bi se, zapravo, trebao zahvaliti na tome što su ga stavili rame uz rame s Crkvom u Hrvata!

A naš Zvonko im je, naravno, terorist!

KLEMM UZVRAĆA SRPSKIM "NOVOSTIMA" JA NACIONALIST? NEKA PREBROJE KOLIKO SAM SRBA I MUSLIMANA ZAPOSLE!

U članku nazvanom "Pesnice desnice" kaže kako su "dobro umrežene i organizirane udarne sile hrvatske desnice, u vidu Katoličke crkve, HDZ-a i njihovih satelitskih udruga, pokrenule još jednu od svojih, sada već prepoznatljivih, koordiniranih akcija protiv vlade Zorana Milanovića."

Pupovčeve novine iz udobnosti svoje elitne lokacije (Zagreb, Gajeva ulica) opet odapinju otrovne strjelice. Ovog puta one su usmjerene na katoličku Crkvu, HDZ i Josipa Klemma, prekaljenog branitelja Domovinskog rata kojeg pero novinara "Novosti" nije ni malo štedjelo.

Novosti: Katolička Crkva i HDZ su glavni izazivači nasilja u Hrvatskoj. Izvršitelj? Josip Klemm!

Tako se među inim objedama u članku nazvanom "Pesnice desnice" kaže kako su "dobro umrežene i organizirane udarne sile hrvatske desnice, u vidu Katoličke crkve, HDZ-a i njihovih satelitskih udruga, pokrenule još jednu od svojih, sada već prepoznatljivih, koordiniranih akcija protiv vlade Zorana Milanovića. Vrh Crkve izvršio je mobilizaciju čim je popis stanovništva pokazao kako su se u Vukovaru ostvarili uvjeti za provođenje Ustavnog zakona. Kako ne bi bilo dvojbi u kojem smjeru kler i stado trebaju djelovati, u Vukovar je u travnju stigao osobno kardinal Josip Bozanić kako bi još jednom podržao zahtjeve HDZ-a i Stožera za obranu hrvatskog Vukovara", tvrdi se u tekstu.

Kao produžena ruka ove "buntovne organizacije" za koju obavlja "prljavi" dio posla, spominje se i Josip Klemm za kojeg se kaže:

"Taj bivši specijalac, a danas bogati i utjecajni vlasnik zaštitarske tvrtke je još za vladavine HDZ-a stekao iskustvo s braniteljskim skupovima. Policija nije slučajno ispitala Klemma o njegovoj ulozi u organiziranju sadašnjih vukovarskih prosvjeda", piše u Novostima.

U članku se potom zaključuje kako Klemm kombinacijom prijetnji predbacuje odgovornost za izazivanje kaosa na Vladu, kada je on čovjek koji se uniformiran kreće po Hrvatskoj, odaje počast preminulom teroristu (misleći na Bušića) i zapošljava 800 ljudi pod oružjem te prijeti eskalacijom nasilja.

Klemm: Ovakvim tekstovima ponovno žrtvuju srpski narod!

Što je na sve to rekao hrvatski branitelj, Josip Klemm?

"Po ovome što oni pišu, ja sam najveći nacionalist u Hrvatskoj. Ni ne slute koliko prijatelja Srba imam koji bi rado posvjedočili o mom "nacionalizmu". Oni koji su me uzeli na zub mogu lako provjeriti koliko sam ja kao "nacionalist" zaposlio Srba i Muslimana. Nema tu govora o "zveckanju oružjem" jer meni je rata dosta. Onaj tko je prošao rat ne želi ga priuštiti mladim naraštajima. Upravo ovakvi njihovi huškački tekstovi zovu na nered, a ja ovom prilikom pozdravljam sve Srbe koji su bili u ratu i pozivam na oprost neprijateljima. To nas je naučila upravo Crkva koja, vidim, njima nije sveta. Crkva je jedina ostala vjerna braniteljima, a i mi u njoj nalazimo spas. Tekstovi kojima se "Srbima u Hrvatskoj otvaraju oči, poput ovih u Novostima, zapravo se ponovno žrtvuje srpski narod. I to se čini svjesno, kao i prebacivanje odgovornosti o tome tko je kriv za izazivanje nasilja.", rekao je Josip Klemm za portal Dnevno.hr.

Autor: Snježana Vučković

<http://dnevno.hr/vijesti/hrvatska/96527-klemm-uzvraca-srpskim-novostima-ja-nacionalist-neka-prebroje-koliko-sam-srba-i-muslimana-zaposlio.html>

Dnevno. hr, 17. rujna 2013.

AKO VAM NE ODGOVARA HRVATSKA IDITE U SRBIJU, PREDSJEDNIK JE ČETNIČKI VOJVODA, NA SVOM STE TERENU

Druže Miroslave i druže Nikola (vjerojatno vam odgovara ovakvo pozdravljanje), vi, naravno, ne želite znati da je preko 500 dragovoljaca HOS-a poginulo, a mnogo i nestalo, mnogi od nas su i više puta ranjavani u obrani Hrvatske. Vašim jadnim pokušajima aludirate da smo mi ne znam što, a zapravo pokazujete što ste vi – jasnici – oštar je Markuš.

Novinari Novosti, lista koji izdaje Srpsko nacionalno vijeće, obilazili su grob Zvonka Bušića. I to u dva navrata. Tijekom prvog su dolaska primijetili da su na grobovima Zvonka i Brune Bušića zapaljene svijeće s natpisom "HOS – Za dom spremni". Tijekom drugog posjeta ih više nije bilo. Dvojici novinara to nije promaklo jer, kako kažu, za te je ljude "najvažniji grob još uvijek u Madridu". Očit je stoga i razlog zbog kojeg su obilazili grob dvojice Bušića – kako bi pronašli nešto što će diskreditirati one koji su Zvonka ispratili na vječni počinak. I pronašli su svijeće. Na to su reagirali veterani HOS-a.

Damir Markuš Kutina, dragovoljac HOS-a, članak naziva "nevjerojatnom količinom gluposti". Posebno se osvrće na Novostima sporne svijeće.

– HOS postrojbe su kao dragovoljačke postrojbe osnovane da bi se branila Hrvatska, a bojovnici HOS-a su bili na svim linijama gdje je srpsko-četnički agresor napadao, od Vukovara do Dubrovnika. HOS je u legalan i legitiman, kao i oznake *Za dom spremni*. Mi, veterani HOS-a, na obljetnicama ili pogrebima nosimo oznake HOS-a ili naljepnice s oznakom na lampionima – kaže Markuš. Novinarima Novosti predbacuje "jadne pokušaje" da se diskreditira HOS-ovce.

– Druže Miroslav i druže Nikola (vjerojatno vam odgovara ovakvo pozdravljanje), vi, naravno, ne želite znati da je preko 500 dragovoljaca HOS-a poginulo, a mnogo i nestalo, mnogi od nas su i više puta ranjavani u obrani Hrvatske. Vašim jadnim pokušajima aludirate da smo mi ne znam što, a zapravo pokazujete što ste vi – jasnici – oštar je Markuš.

No, dodaje kako hrvatski narod zna tko su bili bojovnici HOS-a te kako ovaj "pokušaj blaćenja ne prolazi".

– Mi smo djelom dokazali kako se voli Hrvatska. I da, mi smo za dom spremni. Za razliku od četnika, agresora s kokardama i vojske JNA s crvenom komunističkom petokrakom, mi nismo napadali Hrvatsku u kojoj i vi i mi živimo. Branili smo je i obranili. A vi pokušavate omalovažavati ulogu HOS-a, umjesto da pišete o srpskim i zločinima JNA. Od etničkog čišćenja, problema nestalih, masovnih silovanja, koncentracijskih logora diljem Srbije...

Dodaje kako Novosti financiraju hrvatski građani i da je to sramotno.

– Vi ste samostalni srpski tjednik i imali bi godinama što pisati o vašim sunarodnjacima koji su etnički željeli očistiti Hrvatsku te se pripojiti Srbiji. Pišite o njima, a ne o hrvatskim braniteljima. Ako vam ne odgovara Hrvatska, slobodno otiđite u majčicu Srbiju, tamo je predsjednik četnički vojvoda i tamo ste na svom terenu – poručuje Markuš.

Autor: Z. S.

Dnevno.hr, 18. rujna 2013.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE BENJAMINA TOLIĆA "VESELE KARMINE"

Danas predstavljamo knjigu Benjamina Tolića VESELE KARMINE, koja je posvećena uspomeni na našega dragog Zvonka Bušića – Taika. A Tolić nije samo publicist. On je bio i diplomat. Zapravo, kada pogledamo današnje diplomate koji služe svačijim, samo ne hrvatskim nacionalnim interesima, moramo zažaliti za vremenima kada su diplomati bili Tolić i ljudi koliko-toliko slični njemu. "Koliko-toliko" jer Tolić je samo jedan – neponovljiv. Neponovljiv je i kao publicist i kolumnist.

U svojoj knjizi *Rasizam domaćih slugu* dao sam i dva Tolićeva teksta. Njegov tekst *Čekajući Čudo* bio je dio moga 12. Pisma Milanoviću (u pismima sam ga pozivao da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir). U toj knjizi sam ponovno dao i meni najdraži pravi spektakl koji je Tolić-diplomat svojevremeno priredio u Hamburgu. Opisao sam ga prvo u knjizi *Priznajem, Hrvat sam!*, Zagreb 2005. Ta je priča jedna od najljepših iz Domovinskog rata, ali ne ću je ponoviti samo zato. Naime, čini mi se da ona ponajbolje i opisuje stil pisanja Benjamina Tolića koji je inače filozof, ali i vrlo duhovit pisac.

Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obćali su da ne će. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO, rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojeve o potrebnom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je

Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: "Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama." Ispričali su se, a onda je on nastavio:

"Postoji i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više ne će biti Srba s ovu stranu Drine."

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

"Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!"

Sada znate što vas očekuje kad budete čitali i tekstove u knjizi *Vesele Karmine*. A tih tekstova je 97! Prvi tekst *Hrvatski ponos* objavljen je 22. lipnja 2011., a posljednji *Krštenje kolonije* 17. srpnja 2013.

1. Eurorealist

Knjiga zapravo prati sve bitno što se događalo u Hrvatskoj u tom razdoblju, a kako se radilo o vremenu ulaska u EU, ona dominantno daje pogled jednog eurorealiste, režimskim medijima draži je naziv euroskeptik, na taj proces. Već u prvom tekstu Tolić konstatira:

Hrvati su se u hipu europeizirali. Čim je Papa otišao, dobili su potvrdu Europskoga povjerenstva da je bruxelleski preodgoj priveden kraju. Hrvatska se nacija ugovorno odriče svoje državne samostalnosti i suverenosti. Eurohrvati, premda nevoljko, ipak prihvaćaju haašku presudu generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, koji su ih "udruženim zločinačkim pothvatom" pod vodstvom Franje Tuđmana istrgnuli iz Jugoslavije, a haaška je sudbina herceg-bosanskih Hrvata i dosad eurohrvate opterećivala koliko i lanjski snijeg na Istočnomu Timoru.

Cijeli niz tekstova odnosi se na pitanje ulaska Hrvatske u EU. Npr.: *Vesele karmine; Zloduh slobode; Koliko znamo o EU; Što bliže EU, to dalje od sebe; Nova neovisnost; Eurofilska podvala; Tko je ukrao Hrvatsku; Oni su odlučili; Lažni referendum; Eurohrvatska bljuzga; Sve novo.*

Sami naslovi sve kažu, zar ne? Spomenimo i tekst *Ludo vjerovanje* u kome Tolić kaže:

Britanac Marcus Tanner pozdravio je god. 1997. kraj našega Domovinskog rata knjigom Hrvatska – država skovana u ratu. Ako nas se opet sjeti, taj će Anglosas vjerojatno napisati novu priču o nama. Naslov bi ovaj put mogao biti: Hrvatska – spiskala svoju državnost. To bi, misle eurohrvati, bio nastran engleski humor. Ali ne bi. Bio bi to objektivna zaključak izveden iz krilatica posttuđmanovske državne politike i državopolitičke pragmatike.

Meni su posebno drage Tolićeve polemike s Gojkom Borićem *Pogubno članstvo i Trubač s Rajne*, jer sam i sam polemizirao oko EU s Trubačem s Rajne.

2. Protunarodna vlast

Državotvorni Hrvati smatraju da najbolja definicija današnjih vlasti: PROTUNARODNA VLAST. Ta je definicija postala široko poznata kada ju je iskoristio biskup Vlado Košić u pismu meni, a koje je objavio na svojim facebook stranicama 3. rujna 2013. Zapravo, to je biskupova *Podrška Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara* dana neposredno poslije najnovije agresije na naš junački Vukovar – simbol Domovinskog rata. A zapravo, tu definiciju današnjih vlasti dao je još 26. lipnja 2012. Benjamin Tolić. Tekst s tim naslovom dan je i u ovoj knjizi.

U tekstu *Muha bez glave* Tolić, kao i mnogi drugi državotvorni publicisti uključujući i sve današnje predstavljače, upozorava kako današnja vlast u Hrvatskoj provodu velikosrpski Memorandum 2:

Srbija je pomirbom zvijezde i kokarde uspostavila moralnu ravnotežu nacije. Na toj osnovi preoblikovala je i svoju državnu politiku. Pod teretom oružanih poraza napustila je Memorandum SANU iz 1986., na osnovi kojega je Slobodan Milošević 1989. na Gazimestanu najavio da ni "oružane bitke" za Jugoslaviju (ili Veliku Srbiju) nisu isključene". Odbacivši jedan, prigrlila je drugi dokument iste akademije – tzv. Memorandum II. U čemu je razlika? Samo u tomu što ovaj više ne vjeruje u mač, nego u riječ.

Cijeli niz tekstova posvećeno je ovom sluganstvu hrvatskih vlasti i medija, kao npr.: *Drame i lakrdije; Milanović i njegov srećko; Čačićev perčin; Nedostojni pobjede; Pružanje ruke; Nečiste strasti; Slučajni premijer; Politički parazitizam; Englezi dolaze; Kakistokracija.*

Naravno, u ratu protiv hrvatskog naroda uvijek je važan i jezik bilo preko priče o Vukovaru i ćirilici (vidjeti tekst *Jezične igre*) ili posrbljavanju hrvatskog jezika (vidjeti tekstove: *Šorom šajke* i *Pravopisne diverzije*).

Naravno, bore se sačuvati jugo-komunističku povijest. Vidjeti tekstove *Kamo vode agitpropovske metode* (naravno uvijek se bore sačuvati sve laži o Jasenovcu) i *Popravljanje povijesti*

Jasno je da je Tolić pisao i o tome kako aktualna vlast brani svoju komunističku ostavštinu u zločine nad hrvatskim narodom (vidjeti tekst: *Perkovićev zakon*).

3. Rat protunarodne vlasti protiv Crkve u Hrvata

U tekstu *Svjetski duh u Hrvatskoj*, Tolić kaže:

Što je kršćaninu duh? Ponajprije treća božanska osoba – Duh Sveti, Gospodin i životvorac.

No, ima i drugih duhova. Drugih i drukčijih: čistih i nečistih, dobrih i zlih, plemenitih i podlih, duhova živih i duhova mrtvih ljudi, duhova stvari i duhova pojava... Svi su ovdašnji prokuristi Svjetskoga Duha – od Ive Josipovića preko Borisa Šprema do Zorana Milanovića i kukuriku-ministara – posvršavali studije na fakultetima; svi su uživali prvorazredan građanski odgoj; svi su izvrsno naučili engleski. A gle kako se ponašaju! Josipović u Izraelu žonglira s "ustaškom zmijom"; Šprem od sudca Turudića brani nenapadnuto dostojanstvo Hrvatskoga sabora; ministar športa Željko Jovanović savjetuje Vlatku Markoviću, Zdravku Mamiću i Borislavu Srebiću da pogledaju u zrcalo i pljunu na ono što vide, a Katoličku crkvu izaziva neostvarivim zahtjevom da se vjeronauk u školama održava samo kao prvi ili posljednji nastavni sat; Milanović se "antifašistički" junači protiv "fašizma".

Niz je Tolićevih tekstova posvećeno ovom ratu protunarodne vlasti protiv Crkve u Hrvata: *Pod barjakom nevjere; Vjera i povjerenje; Božićne poruke; Na čiju sliku i priliku; Manjinski teror/*

Svjedoci smo ovih dana kako im je narod odgovorio na referendumu o braku. Navest ću samo jučerašnje riječi biskupa Košića:

*Jedna od takvih svetinja je nesumnjivo **obitelj**. Čovjek se rađa u obitelji, raste i izgrađuje se, napreduje i stječe sve životne spoznaje i prva najvažnija iskustva – u obitelji. Kako onda ne bi obitelj cijenio, poštovao i smatrao svetinjom? Pa ipak naši se tzv. prvaci, poduprti medijima-plaćenicima potrudite da svima koji cijene obitelj, koja po svojoj naravi koju joj je takvu Bog dao, počiva na braku kao zajednici muškarca i žene, u lice kažu da su glupi, nazadni, ajatolasi, da su nacisti, fašisti, netolerantni, čak su nam neki govorili da je poštovanje obitelji – nekršćansko ponašanje! I kad je narod na referendumu, usprkos tim strašnim i neviđenim pritiscima, ipak u velikoj većini rekao što misli – a to je da mu je obitelj svetinja, kao da se ništa nije ni zbililo. Nitko ne odgovara od aktera te kampanje protiv obitelji, nitko! Zar ne postoji ni politička odgovornost, zar ne postoji moralna odgovornost, pa i pravosudna? Naš kardinal Bozanić rekao je, nakon susreta s Papom koji je izrazio zadovoljstvo što je ustavno zaštićen brak u Hrvatskoj, kako je bio iznenađen da je institucionalna vlast bila protiv toga – citiram: "kršeći tako neutralnost države". I za to nitko ne odgovara! No ipak, narod je pobijedio i on sada ima tu svijest da može izvojevati pobjedu usprkos nemoralnim političarima, usprkos veleizdajicama i prodanim dušama.*

Spomenimo i današnju vijest: Australija zabranila istospolne brakove!

4. Sudac Meron

Spomenimo možda i najveći zločin koji su učinili vlasti od 2000. godine: Sluganska politika prema Sudu u Haagu i svjesna krivotvorenja u cilju optuživanja

hrvatske države, hrvatskog naroda a kroz suđenje hrvatskim generalima. Ljude koji su spasili 160 – 180 tisuća ljudi u UN-ovoj zaštićenoj zoni Bihać, a poslije srpskog genocida u Srebrenici u prvostupanjskoj presude drastično su osudili. Posebna sramota ide na dušu hrvatskih pravnikâ koji su za takav zločin nagrađivani položajima predsjednika RH i Vlade RH. I mnogih profesora s pravnih fakulteta kojima je bilo mnogo važnije nazočiti gay paradama nego se boriti za pravdu i njihovu znanost – za Pravo!

Sudac Meron je to označio kao NERAZUMNO, ja sam radije koristio termin SULUDO. Ponavljam: i vlast i mediji, o kojima piše Tolić u ovoj knjizi, svjesno rade protiv hrvatskog naroda. Pogledajte posebno tekstove: *Moralna kupka* i *Ideološki dragulj*.

Završit ću ovo svoje izlaganje posljednjom rečenicom Tolićeve knjige (iz teksta *Krštenje kolonije*):

Što sad? Ništa. Opet iz početka. U naravi je kolonije žudnja za slobodom, samostalnošću i suverenošću.

Hvala Benjaminu Toliću na svemu, pa i na ovoj knjizi.

Hvala i svima vama!

Hrsvijet, 13. prosinca 2013.

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE BISKUPA VLADE KOŠIĆA "BISKUP NA PRVOJ CRTI"

Moja recenzija knjige biskupa Vlade Košića "Biskup na prvoj crti" tiskana je u knjizi. Vjerujem da ćete je pročitati pa ću danas samo pokušati dodatno obrazložiti zašto sam u njoj govorio kako je upravo biskup Vlado Košić ponajbolji predstavnik svih onih koji vole i hrvatski narod i hrvatsku državu.

Blaženi Ivan Pavao II za nas Hrvate govorio je da smo NAROD NADE!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, prije desetak godina na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

I naš Papa i francuski biskup su, prije svega, mislili na našu ljubav prema Bogu, svom narodu, Domovini i obitelji. Oni su itekako znali da te ljubavi svjetski moćnici smatraju glavnim prijetnjama njihovoj vladavini svijetom.

Vama je sigurno jasno koliko je iznimna ljubav koju su naši branitelji pokazali prema svom narodu i Domovini u Domovinskom ratu, njegovom nastavku u Haagu. Veličanstven je bio doček generalima Gotovini i Markaču kada je zapravo hrvatski narod pokazao svjetskim moćnicima, unatoč propagandi njihovih slugu i na vlasti i u medijima, da te vrijednote žive u nama i ne mogu ih uništiti.

Danas tu ljubav branitelja ponajbolje predvodi Stožer za obranu hrvatskog Vukovara. Svjedoci smo njihove borbe za njihov i naš Vukovar, koji je ponovno izložen napadima. Nekad su napadači bile srpske horde, a sada su to oni u Hrvatskoj koji su na čelu provođenja velikosrpskog Memoranduma 2. Svjedoci smo da je hrvatski narod prepoznao što svima nama znači ovakvo djelovanje Stožera, pa evo upravo je i obznanjeno da je Stožer sakupio 650.000 potpisa za referendum.

Već je građanska inicijativa "U ime obitelji" učinila na prvi pogled nevjerojatan podvig sakupivši 750.000 potpisa za obranu višetisućljetne vrijednote braka. Za obranu kršćanskog načina života, života u skladu s Božjom voljom.

Natjerali su Vlast da raspiše referendum, a zatim je izvojevala veličanstvenu pobjedu na referendumu. Danas čitam na portal Dnevno.hr tekst koji zapravo govori koliko su bili u pravu i Ivan Pavao II. i francuski biskup:

Tako su Francuzi, eto, ostali bez braka i roditeljstva, potpuno obeshrabreni. Sve dok zube vladajućima nije pokazala jedna mala Hrvatska. Nakon što su Hrvati pobijedili na referendumu i zaštitili svoj brak i Francuzi su vidjeli da to nije nemoguće pa su izdali službeni dopis u kojem navode da zahvaljujući hrvatskom narodu kreću u prikupljanje potpisa za referendum.

(...)

Demokratska Europa zahvaljuje maloj Hrvatskoj koja se s demokracijom upoznala tek prije dvadesetak godina. No, jesu li te zahvale povezane samo s demokracijom ili se tu krije ona jedna duhovna sfera u kojoj naši Hrvati uvijek pobjeđuju? Naime, Hrvatska je uspjehom na ovom referendumu uspjela povezati sve vjernike u Europi. Hrvatska je uspjela vratiti vjeru u ateističku Europu. Vjernici su ti koji su se ohrabрили boriti protiv okupacije zlih zakona kojima se želi uništiti Boga, i zahvaljujući Hrvatskoj oni su shvatili da se može. Referendum o braku nije bio referendum o demokraciji u Hrvata nego izravna borba dobra i zla koja se trenutno odvija u cijelome svijetu.

Tako je profesor Matko Marušić, nekadašnji dekan splitskoga Medicinskog fakulteta, nakon referenduma lijepo izjavio: "Hrvatska je ostala zadnja zemlja koja može spasiti svijet! Svi najveći su pali. I Španjolska i Brazil, a mala Hrvatska još jedina pruža otpor. Kad to kažem, onda mi se smiju, a ja im kažem samo se vi smijte, ne samo da se dobro zabavljam, nego sam i u pravu. Ako sotona ipak nekim čudom pobijedi, časno ćemo primiti poraz i otići u povijest kao narod koji je pružio najveći otpor nastranosti". Sotona nikada ne će pobijediti, a Hrvati svojom pobjedom ulaze u povijest kao narod koji je pobijedio zlo.

Zašto vam ovo govorim? Zato što je biskup Vlado Košić cijeli svoj život posvetio ovim temama, ovim hrvatskom vrjednotama kojima se divio francuski vojni biskup, a danas cijeli kršćanski svijet. O tome svjedoči i ova knjiga – koja daje samo djelić djelovanja biskupa Košića.

Na prvi pogled izgleda nevjerojatno kako je naš Papa Ivan Pavao II prepoznao da smo mi NAROD NADE. Ali, kada je vidio da u našem narodu imamo ljude kakav je biskup Košić, jasno mu je bilo sve, zar ne? Ne zaboravimo, upravo je Papa Ivan Pavao II imenovao dr. Vladu Košića 29. prosinca 1998. pomoćnim biskupom zagrebačkim i titularnim biskupom Ruspe te je 6. veljače 1999., zajedno s mons. Josipom Mrzljakom, u zagrebačkoj katedrali zaređen za biskupa.

Iako sam u recenziji već komentirao jedan biskupov tekst, ovdje ću pročitati cijeli taj tekst:

*Podrška Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara
Facebook stranice biskupa Košića, 3. rujna 2013.*

MALO PRIJE POSLAO SAM GOSPODINU AKADEMIKU PEČARIĆU I GĐI PERNAR SLJEDEĆE:

Poštovai Akademice,

Sve same tužne vijesti: smrt Zvonka Bušića i postavljanje ćirilčnih natpisa u Vukovaru. Gospođa Renata Pernar mi piše da "Stožer za obranu hrvatskog Vukovara vapi za mojom riječju". (Iako naš biskup to ne želi priznati, ali ove riječi pokazuju koliko su njegove riječi važne hrvatskim ljudima. Ponavljam:

Stožer VAPI za biskupovim riječima. Drugim riječima, Stožeru su posebno važne riječi podrške BISKUPA KOŠIĆA!) Ne znam što bih drugo mogao reći nego da im dajem svesrdnu podršku i da sam zgrožen brutalnošću vlasti koja pokazuje toliki raskorak od osjećaja svoga naroda. Po ovom vukovarskom bih događaju sad mogao slobodno reći da ova vlast nije samo "odnarođena", kako sam ju nazvao kad je ukinula pokroviteljstvo Sabora nad komemoracijom tragedije u Bleiburgu, nego što više – ova je vlast očito protunarodna! Ona naime ide direktno protiv našeg, hrvatskog naroda, gazi ga i ne poštuje nikakve primjedbe niti opravdane zahtjeve. Svakako, ako postoji i mala opravdana sumnja da podaci o trećini građana grada Vukovara kao pripadnicima srpske manjine nisu točni, nije se smjelo ići s tim. Drugo, zar Vukovar ništa ne znači ovim našim vlastodršcima, zar su oni na pozicijama srpskih osvajača? To je nečuveno u svijetu, toga nigdje nema. Nije čudo da Zvonko Bušić nije mogao više živjeti u takvoj Hrvatskoj, koja postaje – kako rekoh prije godinu dana u Gvozdu – Protuhrvatska! A ne samo Zvonko, toliko branitelja koji su podigli ruke na sebe, kažu više od 1.700. Tko za njih pita? Daj nam, Bože, samo snage da se sve ovo dobro završi, da nitko ne strada i da ova protunarodna vlast već jednom ili prizna svoje pogreške – kao u slučaju lex Perković – i promijeni svoje djelovanje ili odstupi.

Pozdrav!

+Vlado Košić

Treba li uopće objašnjavati da su svi događaji nakon ovog pisma pokazali koliko je vlast PROTUHRVATSKA. Koliko je u pravu naš biskup koji ju je ovako definirao! Mogao bih nabrajati mnogo toga, ali zadržat ću se na činjenici da oni od svog protunarodnog djelovanja ne odustaju. Dakle, zadržat ću se samo na referendumu o ćirilici citirajući još jedan tekst s portala Dnevno.hr (3. prosinca 2013):

"Referenduma o ćirilici ne će biti dok sam ja živ (predsjednik Vlade, JP)", izjavio je premijer Zoran Milanović ...

... potpisi za 'referendum o ćirilici' su prikupljeni (650.000 op. JP) i ukoliko vladajući žele poštovati Ustav i zakone morali bi znati da će se i taj referendum morati provesti prema postojećem zakonu.

Naime, članak 89. (važaćeg) Ustava RH izrijekom kaže: "Zakoni i drugi propisi državnih tijela ne mogu imati povratno djelovanje."

To bi znači da nema retroaktivne primjene novih pravila jer to u pravu jednostavno ne ide. Vrijede dakle ona pravila koja su vrijedila na dan predaje zahtjeva za prikupljanje potpisa. I tu prestaje svaka rasprava. Sve ostalo vodi u anarhiju ...

Treba li uopće spomenuti da se vlast stalno poziva na poštivanje zakona, a svako malo im Ustavni sud pokaže da stalno krše Ustav RH. Očito će to pokušati i s referendumom o ćirilici. Zbog jednostavnog razloga što su oni, kako je sjajno definirao biskup Košić, a što je dano i u ovoj knjizi, PROTUNARODNA VLAST!

Meni jedino ostaje čestitati biskupu Košiću i na ovoj knjizi i zahvaliti mu na svemu što je dosad učinio, što sada čini i što će još učiniti za hrvatski narod i hrvatsku državu!

HVALA BISKUPE!

A vama najtoplije preporučujem pročitati ovu knjigu i da joj se stalno iznova vraćate!

HVALA!

Sisak, 6. prosinca 2013.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

DARIO KORDIĆ i HRVATSKI BISKUP VLADO KOŠIĆ

Veličanstveni doček Darija Kordića i u zračnoj luci i u katedrali mnoge je zabrinuo. I „lijeve“ i „desne“. Tako čitam danas u 7Dnevno slijedeći komentar, koji je već dan i na portalu dnevno.hr:

Povratak Darija Kordića, pravomoćno osuđenog na 25 godina zatvora, na Međunarodnom sudu za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije (ICTY) u Haagu, za ratni zločin u predmetu "Lašvanska dolina", od kojeg je najzapamćeniji i najmonstruozniji zločin nad više od stotinu bošnjačkih civila u selu Ahmići, otvorio je, ili bi mogao otvoriti, Pandorinu kutiju nepoznanica o biti sukoba između Hrvata i Bošnjaka, i političkih interesa međunarodne zajednice predvođene Velikom Britanijom, koji su jasno vidljivi i danas. Uvjet za to bi svakako bio da se Kordić povuče s javne scene, ne dajući povoda strukturama KOS-a i Udbe da ga pretvore u svoju lutku na koncu kojom će upravljati tzv. Perkovićeva desnica u velikom broju okupljena u zagrebačkoj zračnoj luci na dočeku koji mu je upriličen. Svi su bili tamo - oni koji će ga "braniti" i oni koji su bili "zaduženi" da mu viknu da je ubojica. Te strukture su "živnule" i u Katoličkoj crkvi, koja se aktivno uključila u Kordićev povratak. Biskup Vlado Košić, definitivno čovjek koji ne pripada tim krugovima unutar klera, i krugovima koji institucionalno predstavljaju Crkvu poput crkvenih medija, je napravio naivnu dječjačku pogrešku predvođeci molitvu za Kordića na aerodromu, ljubeći mu ruku (on ga je obilazio u zatvoru sve godine robije, što je dužnost i obveza svećenika po djelima milosrđa), privukavši na sebe sav bijes neobrazovanih i indoktriniranih hrvatskih medija, udruge Documenta, Zorana Pusića i ostalih antihrvatskih struktura po najnovijem okupljenih u udruzi tragikomičnog naziva "Antifašistička liga".

Istoga dana čak četvorica biskupa su predvodili misu u katedrali, koja je već prije organizirana za katoličke udruge. To je bilo samo načelno, jer u središtu je, bez imalo itekako potrebne diskrecije, bio Dario Kordić. Pomoćni biskup Šaško u propovijedi je čak Kordića usporedio s kardinalom Stepincem, što je bilo i više nego neprimjereno, i što ne odgovara stvarnosti. Vodeći hrvatski kler na taj način je Kordićevu povratku dao jeftin pečat balkanizma primjeren pravoslavlju, a ne katoličanstvu.

Pročitao sam to danas jednom poznatom hrvatskom kolumnisti i njegov komentar je bio:

To je vjerojatno napisao Ivo Josipović!

Ako znamo da su na portalu dali sliku pozdrava u zračnoj luci Kordića s profesorom Zdravkom Tomcem, postaje smiješno što oni misle pod *Perkovićeva*

desnica. Vjerojatno ih je pogodio profesorov tekst: *Dario Kordić jednako nevin kao i Ante Gotovina*. Zapravo, moramo se upitati deklariraju li se oni kao Perkovićeva desnica kada stalno zovu profesora Tomca da im komentira praktično sve što se dogodi u Hrvatskoj? Šalu na stranu, doista je usporedba s generalom Gotovinom neizgodna za sve one koji su bili i protiv naših generala i protiv Kordića. Za generale je drugostupanjska presuda pokazala zločinački pothvat i onih koji su generale tužili i one kod kuće koji su im svesrdno pomagali u tome. A sada im se spominje revizija postupka nevinom Kordiću, za koga se zna da su i državna tijela sudjelovanju u krivotvorenju podataka na osnovu kojih je osuđen. Još 23. 01. 2014. u Mostaru Luka Mišetić, odvjetnik hrvatskog generala Ante Gotovina odgovarajući na upit o slučaju Darija Kordića koji je zbog konstrukcija o dvostrukoj crti zapovijedanja u zatvoru boravi od rujna 1997. a da mu tijekom procesa nije dokazano tko mu je u toj navodno paralelnoj crti zapovijedanja bio nadređeni a tko podređeni, Mišetić je kazao kako bi se on vrlo rado uključio u taj predmet te vidio postoje li kakve mogućnosti za obnovom Kordićevog slučaja. -Ukoliko gospodin Kordić to želi, cijeli predmet bi se mogao preispitati, zaključio je Mišetić.

A i danas poslije izlaska Kordića iz zatvora Višnja Starešina tvrdi (narod.hr, 05. 06. 2014.):

Hrvatska mora tražiti međunarodnu ekspertizu Kordićeve presude zbog vlastite i europske sigurnosti

A upravo mi je nevjerojatna, bolje reći smješna, tvrdnja iz 7Dnevno kako je biskup Košić napravio dječaćku pogrješku jer je privukao na sebe *sav bijes neobrazovanih i indoktriniranih hrvatskih medija, udruge Documenta, Zorana Pusića i ostalih antihrvatskih struktura po najnovijem okupljenih u udruzi tragikomičnog naziva "Antifašistička liga"*.

Doista rečenica koja pokazuje da je sam pisac dječaćki naivan, jer bi svatko iole inteligentniji trebao znati da oni koji ne vole ovaj narod najviše napadaju one koji su mu najodaniji sinovi. Drugim riječima, kada Te takvi napadaju znači da radiš jako dobro u interesu svoga naroda. A prirodno je da ponajviše napadaju biskupa Košića. Jednom mi je jedan drugi hrvatski biskup za *biskupa Košića rekao*:

TO JE HRVATSKI BISKUP!

Smiješno je i kako komentator napada biskupa Košića zbog usporedbe sa Stepincem. Žalosno je da netko može biti komentator na uglednom hrvatskom portalu ako ne zna da je i nevin Stepinac bio pravomoćno osuđen, a hrvatski narod to nikada nije priznavao. Sud koji je sudio Kordiću baš se i ne razlikuje od onoga koji je sudio Stepincu, zar ne? Da i ne spominjemo sve druge usporedbe, zbog kojih je fra Miljenko Stojić i nazvao Kordića suvremenim Alojzijem Stepincem. Višeminutni pljesak koji se više puta ponovio u prepunoj katedrali pokazuje koliko je sjajna bila usporedba sa Stepincem!

Ali vratimo se biskupu Košiću. Bio sam presretan kada sam čuo da je i on u zračnoj luci. Koliko god mislio o njemu kao o velikom hrvatskom biskupu, on pokaže da je još veći! Zapravo, sjetimo se kako je biskup komentirao vijest o Kordićevoj slobodi.

“Uvjeren sam da je nedužan i imam pravo na to uvjerenje usprkos sudu koji je presudio tako kako je, ali nakon što je Isusu jedan ljudski sud presudio smrtnom kaznom, imam pravo sumnjati u svaki ljudski sud“, rekao je Košić.

Pojasnio je kako on nije učinio osobni zločin, zapovjedne odgovornosti koje mu se pripisuju – o njima ne bi trebalo biti riječi jer on nije bio u vojnoj strukturi nego u civilnoj, i nije bio nazočan na tom sastanku kada su planirali napad na Ahmiće, što je i krucijalni svjedok poslije i sam potvrdio, premda je prije rekao suprotnu optužbu koja ga je teretila, ali već ovo drugo mišljenje nisu prihvaćali na sudu.

„Značajka njega i njegove robije je bila i ta što je nekoliko puta bio nagovaran da prizna svoju krivnju, a time i krivnju samog državnog vrha i Republike Hrvatske i Herceg Bosne, s čime bi opteretio predsjednika Franju Tuđmana i ministra Gojka Šuška i druge za sudjelovanje u onome što se i danas spominje kao agresija na Bosnu i Hercegovinu“, objasnio je Košić.

Biskupa ne treba braniti. Smiješni su oni koji sebe uspoređuju s njim pa misle da su ga „napali“. Posredno je to učinio i mene je to podsjetilo na jedan događaj o kome sam često puta pisao. Naime, na početku rata javila mi je sestra iz Kotora kako su me napali u beogradskoj Ekspres politici. Pitao sam je:

Jesu li napisali da sam ustaša?

Svašta su ružnoga napisali, ali to nisu!, odgovorila je.

Ako Srbima nisam ustaša, onda ne valja to što radim!, zaključio sam.

A o onima koji nisu sretni što nevin čovjek izlazi na slobodu, jer im je kriv već samim tim što je Hrvat i što se ponosi time, i što je doista moralna veličina (*Biskup Vlado Košić, Dario Kordić ostao moralna veličina jer nije podlegao pritiscima i optužio druge*) piše i jedan od ponajboljih hrvatskih kolumnista dr. sc. Damir Pešorda (Hrsvijet, 13. 06. 2014.):

Provokatori

Veselio sam se kako ću ovu kolumnu posvetiti dugom povratku kući političkog uznika Darija Kordića, ali ne daju provokatori. Poslije povratka Zvonke Bušića iz američkog zatvora Darijev je povratak još jedna prigoda da se kao narod preispitamo što smo, tko smo i koliko umijemo cijeniti one koji su podnijeli žrtvu da bismo mi bili slobodni. Lako je bilo slaviti povratak Gotovine i Markača jer je njima i međunarodni sud dao za pravo, no puno je teže na dostojanstven način odati počast Dariju Kordiću. Hrvatske novine i televizija izvijestili su o povratku "ratnog zločinca Darija Kordića". I tako dali do znanja da orjunaška klika ne namjerava Darija ostaviti na miru. Ne sjećam se baš da su srpski mediji govorili o povratku "ratne zločinke Biljane Plavšić". No Srbija je država, čak i onda kada joj na međunarodnom planu ne ide dobro.

Organizirani provokatori pokušali su Dariju zagorčati i prve korake na slobodi. Jedna ženska osoba podignula je papir s natpisom "116", a jedan je muškarac uzviknuo: "Sotono, ubojico!". Srećom, policija je brzo reagirala i spasila provokatore od batina. Iz medija saznajemo da je provokator stanoviti Zoran

Ivančić, "Zagrepečanin sa sarajevskom adresom", kako ga predstavljaju u tim istim medijima. Provokatorica je njegova prijateljica Sabina Šabić. Njih dvoje, kako piše dalje, potegnuli su iz Sarajeva da bi zagorčali Kordiću susret s obitelji, prijateljima i poštovateljima. Mogu samo zamisliti kako bi se provelo dvoje Zagrepečana koji bi potegnuli u Sarajevo pokvariti doček nekog bošnjačkog osuđenika za zločine nad Hrvatima. Ops, za zločine se nad Hrvatima ne sudi, za to se uglavnom dobiva promaknuće. Tako je Elvis Tukar bugojanskim Hrvatima poručio: "Pobili smo vas '93., pobit ćemo vas opet!"

U Kordićevu slučaju riječ je o nevinu čovjeku osuđenu zbog toga što je odbio trgovati s Tužiteljstvom i optužiti druge kako bi spasio sebe. Bilo je i onih koji su pred takvom ucjenom pokleknuli, i kako se danas osjećaju, to najbolje oni sami znaju. Dario je stoički podnio nepravdu koja mu je učinjena jer je čovjek koji vjeruje da ima stvari vrjednijih od života. Zato kroz život može kročiti uzdignute glave, što god mislili i činili hrvatski neprijatelji. Čak ni Haaški sud nije mogao naći nikakve činjenice koje bi ga optuživale pa su ga osudili da je "politički odgovoran" za zločin u Ahmićima. Nisu mu, dakle, mogli prišiti ni ionako rastegljivu inkriminaciju tzv. zapovjedne odgovornosti. Jer vojni zapovjednik nije ni bio.

Dario je svoje učinio, dalje je na nama, Hrvatima. On je zaslužio da uživa u miru i slobodi sa svojom obitelji, mi bismo se trebali pobrinuti da mu raznorazni Ivančići i Šabićke taj mir ne narušavaju. Ne toliko radi njega koliko radi nas samih. Trebamo se potruditi da u Hrvatskoj na vlast dođu oni koji će nastaviti tamo gdje je Tuđman stao. Samo tako će Darijeva žrtva, kao i žrtve svih onih koji su dali živote ili dijelove tijela i duše za hrvatsku slobodu imati puni smisao, a naša djeca normalnu budućnost. Provokatora će uvijek biti, ali barem ne bismo smjeli dopustiti da nam se cere u lice s nacionalne dalekovidnice. Koju mi financiramo svojim novcem. Ni iz Sabora, Vlade ili Pantovčaka.

Slično piše i vlč. Pavle Primorac (Portal HKV-a, 13. 06. 2014.):

Provokacija onih koji ne vole Hrvatsku

Nakon povratka Daria Kordića u Hrvatsku, ljevičarske bojovnike kao da je zahvatio snažan dinamizam kolektivnog bijesa koje u nekim segmentima graniči sa ludilom. Čini se da upravo nekakve granične društvene situacije pokazuju mentalnu, duhovnu i psihičku situaciju pojedinaca u kojima se počinje buditi dinamičnost i mentalitet medijskog i javnog lešinarenja nad fokusiranom žrtvom. U nekim situacijama takav bijes dobije verbalistički „izgled“ humanosti, a iza njega se ne krije ništa drugo nego licemjerna lažljivost, klanjanje centrima moći, duh neopraštanja, neobjektivnog osuđivanja, prokazivanja, spletkarenja i držanja moralnih lekcija drugima. Dario Kordić se nakon 17 godina odslužene kazne, znači dvije trećine kazne, vratio u Hrvatsku, dočekao ga je jedan broj ljudi koji su uvjereni u njegovu nevinost i kritički su nastrojeni prema presudi Haaškoga suda kojom je Kordić oduđen za zločine nad Bošnjacima u Ahmićima.

Dario Kordić, uvjeren u svoju nevinost otišao je u Haag uvjeren da će mu biti omogućeno pravedno suđenje. Međutim, osuđen je pod vrlo sumnjivim okolnostima i detaljima o kojima će još mnogo biti rasprave. Nikako ne treba zanemariti činjenicu da su u Ahmićima počinjeni zločini da počinitelj mora za njih odgovarati. Trebamo također pokazati svoju kršćansku solidarnost prema žrtvama. Ali zašto bismo se trebali izživljavati i bacati kamenje na jednu osobu, a to je Dario Kordić?

A takvom duhu izživljavanja, bacanja kamenja, pametovanja i moraliziranjima podložni su ljevičarski aktivisti i tzv. borci za „ljudska prava“ na čelu sa pomalo dijaboličnim „trojstvom“ – Zoran Pusić, Vesna Teršelić i Sanja Sarnavka. Nihove izživljavajuće refleksije nad osobom Darija Kordića pomalo su perverzne i morbidne. Čovjek je osuđen, odslužio je dio kazne, po odluci suda pušten je na slobodu, živjet će mirno život sa svojom obitelji i djecom. I što ti tipovi hoće? Što bi oni htjeli? Kao lešinari dalje progoniti čovjeka? Zatući ga negdje na ulici iz objesti, ili što već? I to je ono što je za mene zastrašujuće.

Njihov „mirni prosvjed“ pred zagrebačkom katedralom nije ništa drugo nego obična provokacija. Za njih ne postoje hrvatske žrtve, kao i činjenica da su danas Hrvati najranjivija skupina u BiH. Nikada se ti ljudi, aktivisti, ljevičarski bojovnici nisu referirali u vezi hrvatskih žrtava. A tko zna? Možda Hrvati za njih nisu ni ljudi? Nadalje, Dario Kordić je osuđen. Zašto bi odluka haaškoga suda za nas bila nešto o čemu se legalno i demokratski ne bi trebalo raspraviti ili je prokomentirati?

Dosta

Haaški sud je ljudski sud i kao takav može pogriješiti u svojim presudama i procjenama. To su nam najbolje pokazali slučaj Gotovina, Markač, pa donekle i Blaškić. Takvi ljevičarski bojovnici nisu glavnogovornici suda kao jedne cjelovite institucije, nego samo haaškoga tužiteljstva (!). Dovoljno se sjetiti kako su se pojedinci ljigavo i izdajnički dok je „slučaj Gotovina“ bio aktualan natjecali tko će se više „uvući pod suknu“ tadašnjoj glavnoj tužiteljici Carli del Ponte.

Međutim, osobno me u svemu tome čudi jedna činjenica – da mi uopće dopuštamo da nam pojedinci poput Zorana Pusića, Vesne Teršelić ili Sanje Sarnavke drže moralne lekcije. Postoji li itko tko će tim tipovima koji se izživljavaju nad ovom državom reći – „dosta“! Zašto bismo im dopustili da nas i dalje maltretiraju takvim svojim sirovim pristupom? Zanimljiva je i činjenica da im je presuda Haaškoga suda Dariju Kordiću dogma o kojoj se ne smije raspravljati, on je za njih „osuđeni ratni zločinac“, dok su mnogi od tih tipova hjesnili i škripali u srcima kada je sud oslobodio Gotovinu i Markača. I to je ono što dodatno zastrašuje.

Dario Kordić je osoba sa imenom i prezimenom, čovjek koji ima svoje osjećaje i uvjerenja, čovjek koji svojim izjavama nikoga nije uvrijedio niti povrijedio, čovjek koji je doživio osobno iskustvo Boga, čovjek koji ima ženu i djecu i kao takav će nastaviti svoj život. Ukratko – čovjek! Pa ako (!) je i odgovoran za ono što mu se

stavlja na teret, za svakoga čovjeka postoji šansa da se iskupi za ono što je počinio, da doživi moralnu katarzu, da se promijeni i doživi obraćenje. No, ne! Za ljevičarske duhovne neurotike Dario Kordić će uvijek biti ratni zločinac, a oni će kao strvinari željni krvi neprestano kopkati po njegovoj prošlosti i apriori prihvaćati svaku, pa i neosnovanu optužbu protiv nekoga čije im svjetonazorsko opredjeljenje „miriše“ na hrvatstvo ili katoličanstvo.

Sanja Sarnavka nam drži lekcije o kršćanstvu! Pa eto, treba ju poučiti da uz to što ćemo moliti i za bošnjačke žrtve; da je i Dario Kordić osoba stvorena na sliku Božju, da i njega Isus voli i da je i tom čovjeku potrebno ljubavi i podrške. Međutim, Sarnavkino „kršćanstvo“ izgleda, pomalo je selektivno. Ne treba se zanositi da će se tu nešto promijeniti, jer je riječ o sklopu koji ozbiljno koketira sa ideološkom „kulturom smrti“. Zato bi bilo dobro, da uz to što ćemo istinskim kršćanskim srcem moliti za sve žrtve rata bez obzira na naciju, vjeru ili svjetonazor postavimo pitanje o ulozi Alije Izetbegovića u ratu u BiH, kao i što su mudžahedini radili tada tamo? Bili u turističkom obilasku?

Zato su ovakvi o kojima pišu i Primorac i Pešorda morali naći jednog drugog svećenika koji si je umislio da se može usporediti s biskupom Košićem. Tako je predsjednik Hrvatskog kulturnog društva „Napredak“ Franjo Topić, koga je Mladen Pavković nazvao „crvenim popom“, šokirao javnost pridruživši se orkestriranim napadima probošnjačkih i projugoslavenskih krugova na Darija Kordića. Za njega je Dario ubojica, a poznato je da je Dario osuđen zbog nekakve političke odgovornosti.! Očito Topić „plače“ što Dario nije prihvatio ponudu da lažno osudi one koji su najzaslužniji što imamo državu. Doista i u Crkvi u Hrvata imamo svega i svačega, zar ne? (Pročitajte u današnjem 7Dnevno Tihomira Dujmovića o pokušaju jednoga biskupa da pomogne Josipoviću u predsjedničkoj kampanji! – valjda da na vlast opet ne dođu oni koji vole i hrvatsku državu i hrvatski narod! Spriječili ga ostali hrvatski biskupi i Vatikan!)

Josip Pečarić

Hrsvijet, 14. 06. 2014.

http://www.hrsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=32701:josip-peari-dario-kordi-i-hrvatski-biskup-vlado-koi&catid=1:politika&Itemid=9

Glas Brotnja, 14. 06. 2014.

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/dario-kordic-hrvatski-biskup-vlado-kosic>

VRIJEDE LI LJUDSKA PRAVA ZA DARIA KORDIĆA?

Autor: Tihomir Dujmović

Dnevno.hr, 04. srpnja 2014.

Akcija Zvonka Bušića usmjerena isključivo tome da svjetski mediji progovore koju riječ o neravnopravnom hrvatskom položaju u Jugoslaviji koja je pod krajnje nevjerojatnim kondicijama skrivila i smrt jednog policajca ostao je za hrvatske medije trajno terorist! Ta spirala nelogičnosti, ideološkog prijezira koji uvjetuje konačni stav samo se nastavlja.

Nema jednog pedlja hrvatske političke i društvene scene koji nije kontaminiran hrvatskim ideološkim podjelama! Nema jednog političkog događaja na koji gledamo istim ili bar približno istim pogledima, nema i dalje segmenta u kojem ne ratuju stari ustaše i partizani! Ne postigne li ova zemlja konsenzus oko barem načelnih pitanja država će de facto suštinski nestati i postati će čisti zemljopisni pojam, a svi susjedi i ne samo susjedi, koji imaju bilo kakvih ambicija prema Hrvatskoj ostvarit će sve svoje planove lakše nego ikada!

Svaki hrvatski političar koji je bio pri vrhu vlasti u doba sramne hrvatske šutnje danas se na Mirogoj ispraća uglavnom s panegiricima, a Ivici Račanu se vijenac nosi s počastima državnika kao i Franji Tuđmanu. Premda je svoje SDP-ovce poveo van iz Sabora u trenutku kad je Tuđman stvarao hrvatsku državu. Danas Račana tretiraju kao oca hrvatske demokracije, a Tuđmana kao statističku činjenicu pa se zato uporno ističe ono "prvi" hrvatski predsjednik! Dakle, ni na Mirogoju ni pravice! Za Nelsona Mandelu svi će pronaći samo riječi divljenja i pohvale premda je čovjek sudjelovao u nizu terorističkih akcija u kojima je ubijeno na desetine ljudi. Akcija Zvonka Bušića usmjerena isključivo tome da svjetski mediji progovore koju riječ o neravnopravnom hrvatskom položaju u Jugoslaviji koja je pod krajnje nevjerojatnim kondicijama skrivila i smrt jednog policajca ostao je za hrvatske medije trajno terorist! Ta spirala nelogičnosti, ideološkog prijezira koji uvjetuje konačni stav samo se nastavlja. Kad bi uistinu pravda, a ne politika, odlučivale zar bi bilo moguće da sve znamo o zločinima na Pakračkoj Poljani, a baš ništa o zločinima u logoru Bučje gdje se i danas službeno traže 32 nestale osobe? Kad bi samo pravda i istina bila motiv sudskim procesima zar bi bilo moguće da ne znamo niti jednog jedinog ubojicu onih tisuću ljudi koliko je ubijeno za rata u Osijeku? Kad bi pravda i afirmacija pravde, sućut prema ubijenima i njihovoj rodbini bili kriterij, zar bi Huda jama ostala zazidana onako kako su je zajedno sa živim ljudima zazidali Titovi vojnici? I mogao bi nažalost tako unedogled! Politika podjednako ravna i stav prema Kordiću odnosno Blaškiću i to sa "pravomoćnom presudom" nema nikakve veze! Tihomir Blaškić je na haškom sudu osuđen konačnom presudom na devet godina zatvora i iz zatvora je izašao kao pravomoćno presuđeni haški osuđenik. No, hrvatski mediji su ga i prije i danas tretirali kao faktički nevinog čovjeka. Dario Kordić je isto kao

i Tihomir Blaškić haški osuđenik i to na kaznu od 25 godina zatvora od kojih je odležao 17 godina, ali on za hrvatske medije nema isti tretman.

Već i sama činjenica da ga je netko dočekao na Plesu izazvala je pravu provalu bijesa dežurnih čuvara antifašističke revolucije! Zašto? Zato jer je Kordić pravomoćno presuđeni haški osuđenik. Zar to nije i Tihomir Blaškić? Kad se Blaškić vratio iz Haaga mediji i političari su se otimali da mu budu što bliže i nikad, baš nikad nitko nije tražio da ga se tretira kao "pravomoćno presuđenog haškog osuđenika". Ali, kad se Dario Kordić pojavio u Hrvatskoj i kad je biskup Košić rekao da je on po njegovom mišljenju nevin čovjek počela je stara histerija. Dario Kordić je presuđen da je kao političar noć prije zločina u Ahmićima održao politički sastanak gdje da je dogovorena akcija. Kasnije se ispostavilo da uopće nije dokazano da je Kordić bio na tom sastanku da bi se na kraju tvrdilo da ga i nije bilo! Kako god, Kordića na tom sastanku nije bilo! Zločin nije mogao narediti jer nije bio vojni zapovjednik. Osobno svojom rukom nije ubio nikoga. Pa ipak u jeku one britanske hajke vezane uz izjednačavanje hrvatske i srpske krivnje za rat u BiH Kordić je bio glavna žrtva. Uostalom i sam Blaškić je tvrdio da su Britanci inzistirali na tome da se iseli kompletna Lašvanska dolina, ali da su im ti zahtjevi stalno odbijani. Jesu li zato prvi na udaru Haaga bili Hrvati iz srednje Bosne? Dario Kordić je dobio 25 godina zatvora, u prvostupanjskoj presudi Blaškić 45 godina, a recimo, Biljana Plavšić pet godina zatvora. Momčilo Krajišnik i Biljana Plavšić zajedno nisu dobili kao Dario Kordić premda su osmislili srpski genocid, a Kordić je branio 30 tisuća ljudi u potpunom okruženju! Pa za sva ona zvjerstva u Vukovaru Šljivančanin je dobio pet godina zatvora! Politički dakle kriterij Haškog suda osjeti se od prvog dana, i zato se i dogodilo da je Blaškić premda pravomoćno osuđen tretiran u javnosti, ali i u Uredu Predsjednika Mesića faktički kao nevin čovjek. Ali i za nevinost Daria Kordića imamo niz argumenata. Zašto oni ne vrijede? Po čemu Blaškić ima pravo na medijski i politički tretman nevinog čovjeka, a Dario Kordić nema? Ili je to medijski metak prema Kordiću zapravo medijski metak prema biskupu Košiću koji se hrabrim, odlučnim i jednoznačnim stavovima kad se radi o ocjeni komunizma i ideološkim ocjenama rada ove Vlade bitno izdvaja od svih drugih biskupa?

Da nije Dario Kordić kriv zato jer ne dolazi iz redova bivših pripadnika JNA čiji lobi je danas jači nego ikada? Kako bilo da bilo, politika danas određuje da Dario Kordić mora biti kriv dok je živ i da će mu se stalno na nos nabijati ono za što je odslužio kaznu, premda pravih dokaza nikada nije bilo o njegovoj konkretnoj krivnji. Politika je ta koja nalaže da u desecima intervjuja koje je nedavno dao, baš nitko Radimiru Čačiću nije spomenuo njegovu krivnju za smrt dvoje ljudi koju je on skrivio. Tko Andri Vlahušiću javno spočitava njegove nepravomoćne presude? To se nitko i ne usuđuje jer je nalog da se od njega stvara fama kao o nevjerovatno uspješnom gradskom menadžeru! Tko danas kad daje signale da je zainteresiran da bude pomoćnik ministra, Heraku spočitava njegove sudske osude zbog kojih je i odležao u zatvoru? Nitko, jer to politika ne traži. Iz istih izvora i istih krugova se traži da se Dariu Kordiću dok ga bude spočitava da je pravomoćno presuđeni ratni zločinac. Protiv tih dvostrukih mjerila uvijek treba skočiti na noge jer jednoj

suspektnoj presudi daju produljeno djelovanje iz istih razloga zbog kojih je bilo najvažnije na početku rada Haškog suda presuditi dvojici Hrvata kako bi se apostrofirala hrvatska krivnja za rat u BiH. Naravno da nakon toga slijedi kako je i slijedilo suđenje i Srbima za njihove zločine ali onda je to suđenje imalo sasvim drugačiji kontekst! Kontekst podijeljene krivnje za koji je kompletnu logistiku međunarodnoj zajednica dala lijeva falanga u Hrvatskoj!

Dragovoljac.com, 05. 07. 2014.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE DR. SC. DAMIRA PEŠORDE „NAMETNIČKA KULTURA“

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim.

Dr. sc. Damir Pešorda, čiju knjigu „Nametnička kultura (ogledi o društvenim i kulturnim pitanjima)“ večeras predstavljamo, rođen je 1961. u Grudama. Studij hrvatskog jezika i književnosti završio je u Zagrebu, poslijediplomski studij u Lavovu (Ukrajina), a doktorsku disertaciju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Od 1990. do danas Pešorda je srednjoškolski profesor, stin što je od 1997. do 2001. bio lektor hrvatskog jezika na Nacionalnom sveučilištu Ivana Franka u Lavovu. Iako je u više navrata kao vanjski suradnik predavao je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu kolegije *Ukrajinska književnost 2* i *Povijesni roman u suvremenoj hrvatskoj i ukrajinskoj književnosti*, meni nije jasno kako on nije nastavnik na nekom studiju novinarstva. Naime Pešorda je suradnik nacionalnog političkog tjednika *Hrvatski tjednik* i nacionalnoga tjednika za kulturu *Hrvatsko slovo* te internetskog portala *HRsvijet.net*, a mnogi ga smatraju jednim od ponajboljih, ako ne i najboljim, hrvatskim kolumnistom. Na poledini knjige je i dan moj kratki komentar

Po običaju Damir Pešorda ima sjajna zapažanja u svojim kolumnama, ali o njegovom pisanju mnogo više kažu ostali komentari. Pogledajte ova dva: Ivica Marijačić kaže:

U Pešordinim tekstovima, za razliku od suhoparnih dnevno-političkih analiza, kakvih je nebrojeno u hrvatskim medijima, ima nešto više: nesvakidašnje autorske erudicije, lepršavog stila koji svojom pitkošću oduševljava čitatelje i suzdržane ironije koja se nikada ne spušta ispod razine pristojnosti.

Iako ste već čuli Benjamina Tolića ipak ću dati i njegov komentar:

Gotovo je svaki od tih članaka zaokružena priča koju Pešorda, braneći tradicionalne hrvatske vrjednote od naplavina zatornoga globalnog smeća, slasno ispreda oko aktualna događaja. Stoga bi se te osebuje amalgame mašte i zbilje bilo pravednije žanrovski odrediti kao polemične oglede.

Kako je Pešorda i doktor znanosti doista mi je neshvatljivo kako netko takav ne odgaja mlade hrvatske novinare!

Pored kolumni piše pjesme, kratke priče, kritičke prikaze. Iz osobnog iskustva znam da potpisuje i izvrsne intervjuje (*Ne šutim zato što je Hrvatska i danas izložena agresiji*, *Hrvatsko slovo*, 6. srpnja 2012.. Prije ove knjige koju danas predstavljamo Pešorda je objavio četiri knjige: *Žohari, identitet i Milevine formule* (2006.), *Tetka u torbi* (2007.), *Različite pjesme* (2008.) i *Brod budala* (2009.). Objavljuje također prijevode s ukrajinskog, znanstvene članke, književne priloge, recenzije i osvrte u hrvatskim i ukrajinskim zbornicima i časopisima U koautorstvu s prof. dr. sc. Ljudmilom Vasiljevom objavio je priručnik za studente kroatistike u Ukrajini *Hrvatski jezik/ Horvatska mova* u Lavovu 2000., i drugo dopunjeno izdanje 2007.

Tekstovi u knjizi *Nametnička kultura* nastali su tijekom nekoliko posljednjih godina i mahom su prvotno objavljeni u *Hrvatskom tjedniku* ili *Hrvatskom slovu*, no ima i onih koji ranije nisu objavljeni u tisku ili su pak ponešto promijenjeni u odnosu na objavljenu inačicu

Poslije uvodnog eseja *Nametnička kultura* koji je autor zamislio kao „tekst u kojem se iznosi i ugrubo argumentira glavna teza o suvremenoj kulturi i stanju zapadne civilizacije uopće“, slijede pet poglavlja.

U prvom *Kršćanstvo na raskrižju* posebno bih izdvojio tekst *ARGUMENT IZ ZLA* od 29.9.12. jer kroz priču o najuspješnijem tzv. lijevom intelektualcu pokazuje se sva bijeda onih intelektualaca koji ne vole svoju domovinu.:

Dvostruki oskarovac Branko Lustig u Zadru je na predavanju školarcima o Holokaustu izjavio da Bog ne postoji, jer da postoji, ne bi dopustio Holokaust. Lustig nije rekao ništa novo, upotrijebio je klasični "argument iz zla" kao dokaz Božjeg nepostojanja. Međutim, potegnuo je taj prastari filozofski problem očito na krivom mjestu. Pobunili su se roditelji, nastavnici, a i djeca, ne žele da im netko na predavanju o Holokaustu docira o Bogu. Mediji su slučaj podigli na nacionalnu razinu pa je Lustiga u Kninu, gdje je također namjeravao održati predavanje, dočekala prazna dvorana. Učenici nisu željeli doći na njegovo predavanje. Lustig je na to razočaran izjavio: "Jebeš demokraciju u kojoj ne možeš reći da ne vjeruješ u Boga!". I tako pokazao da mu ni desetljeća života u demokraciji nisu bila dovoljna da shvati da njegova demokratska prava i slobode završavaju tamo gdje prelaze granicu tuđih prava i sloboda. Njegovo je pravo da tvrdi kako Boga nema, ali i pravo je Kninjana da ne dođu na njegovo predavanje. I to je to, tu priča za normalne i tolerantne ljude završava.

(...)

Što se pak hrvatske demokracije tiče, upravo je prazna dvorana u Kninu dokaz da ona, kakva god bila, još uvijek postoji. Ili možda netko misli da je demokracija bilo ono kada su nas za vrijeme socijalizma tjerali da kolektivno idemo na razne "Kozare", "Sutjeske" ili govore ostarjelih "narodnih heroja"?

A Lustig je tvrdio:

Državni vrh morao je reagirati na sramotu u Kninu i Zadru.

To zapravo pokazuje što znači jednonumlje i na što se ono svodi. Kada su mu djeca i njihovi roditelji pokazali što misle o onome što radi on se poziva na vlast. Kad ih on snagom svojih argumenata ne može uvjeriti u ispravnost svojih stavova, uvijek to može vlast, zar ne? Jasno je već iz tog primjera zašto u medijima nemamo državotvornih Hrvata. Pa kada dvostrukom oskarovcu u srazu s djecom i roditeljima mora pomagati vlast, što bi bilo s tzv. lijevim intelektualcima da u medijima može nastupati i netko drugačiji?

U drugom dijelu (*Priroda i društvo*) možemo naći niz tekstova koji daju daljnju raščlambu zašto su tzv. lijevi intelektualci potrebni svjetskim moćnicima. Tako u tekstu *STRAH I NADA* Pešorda zastupa tezu da je hrvatska politička povijest tijekom dva desetljeća nakon osamostaljenja paradigmatički primjer dvaju modela

vladanja odnosno upravljanja društvom, zasnovanih na dvama temeljnim načelima – načelu straha i načelu nade, pa kaže kako u osnovnome nisu lagali ni Tuđman, ni Račan, ni Sanader (Mesića izostavlja kao nevjerodostojna i beznačajna političara u svakoj od njegovih kvazipolitičkih pretvorba) – svaki od njih je ostvario ono što je obećao: Tuđman samostalnu, demokratsku i ponosnu Hrvatsku; Račan i Sanader europsku, pokunjenu Hrvatsku.

Naravno, kada jedino oni imaju pravo govoriti – onda su oni naprednjaci. Mo'š mislit. U tekstu *BOG I ZNANOST* Pešorda raščlanjuje to njihovo „naprednjaštvo“: *Ministar Jovanović, braneći svoju viziju zdravstvenog odgoja, napao je Crkvu i HDZ: "Karamarko i HDZ se vraćaju u prošlost, jer je to sve što njihova vlada iz sumraka može ponuditi! I sjajno se uklapa u HBK-ov povratak u srednji vijek!". Tako ministar na svome Facebook profilu, a njegovi anonimni internet-poklonici lupaju još prizemnije: "To je sukob svjetonazora. Ne može ministar ići s nekim u raspravu da je zemlja okrugla jer ovi drugi tvrde da nije! Taj je sukob počeo još u doba Galileja, a sada je to samo dobilo točku na i!" (preuzeto iz rasprave na Forumu.hr). U ova dva citata sadržana je sva mudrost "naprednjaka", sva njihova argumentacija, a, bojim se, i sve njihovo znanje. Sada znamo zašto je Jovanović proglašen najslabijim ministriom ikad – nije uspio uvjeriti većinu Hrvata kako je zemlja okrugla. A toliko se trudio, zar ne?*

U tekstu *O ARGUMENTIMA* Pešorda komentira jedan od najvećih poraza „naprednjaka“ – referendum o braku. „Naprednjaci“ nisu uspjeli izopaciti Božje zakone., a vidimo i da su uveli i titulu „homofob“ za one koji su najistaknutiji u obrani naše djece. Ove godine to su: **prof. dr. sc. Aleksandra Korać Graovac , mr. sc. don Damir Stojić, Blanka Vlašić, akademik Željko Reiner, dr. Željka Markić (homofob godine) i Prof.dr. Željko Čorušić.** Moram priznati da me iznenadilo što je preskočen dekan Medicinskog fakulteta akademik Davor Miličić. Kolegi Miličiću vjerojatno mnogo više znači slijedeće pismo:

Poštovani akademice Davor Miličić,

Iskreno i od srca Vam zahvaljujem i čestitam na Vašem, u današnjem vremenu izvrnutih vrijednosti, iznimno važnom, jasno i glasno izrečenom znanstvenom stajalištu vezanom uz osporavanje, desetljećima nam potihom, a danas agresivno nametane tvrdnje da su djeca od rođenja seksualna bića.

Hvala Vam što ste dali do znanja da je takav iskaz i kvaziznanstveno Kinseyevo istraživanje moglo nastati jedino seksualnim zlostavljanjem dojenčadi i male djece, što je zločin.

Zahvaljujem Vam ponajprije kao majka četvero djece, te kao kolegica u akademskoj zajednici.

Zahvaljujem Vam što ste jednostavnu i čistu istinu izgovorili kao osoba koja je i najpozvanija o tome progovoriti.

Zahvaljujem što ste svojim istupom ohrabрили i mnoge druge kolege, pedagoge, odgojitelje, liječnike, roditelje, obitelji...

Hvala Vam što ste, sukladno Hipokratovoj zakletvi, stali u obranu čovjeka i života.

Hvala i svako dobro u svim Vašim budućim nastojanjima.

mr.art. Eva Kirchmayer Bilić,

Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu

Gđa Eva je, zapravo, suradnica Hrvatskog slova.

Vratimo se knjzi.

U trećem dijelu (*Polis i imperij*) Pešorda razmatra učinke globalizacije na nacionalne države, a posebice na Hrvatsku. Već sami naslovi nekih tekstova puno govore: *POSLJEDNJE CARSTVO, POSTMODERNA DRUŠTVA, IDEOLOŠKI NEW AGE, IMPLOZIJA CIVILIZACIJE U 12 KORAKA, CRNE LEGENDE, KOLONIZIRANA BUDUĆNOST, MARXOVA SIROČAD I HRVATSKI ULAZAK U NATO, TKO PROPISUJE SLOBODU?, OBRISI NOVOG TOTALITARIZMA, ŠTO JE OSTALO OD HRVATSKE? IZDANA UKRAJINA, KRAJ DEMOKRACIJE*

U četvrtom dijelu (*O hrvatskoj kulturi ili jezik nametnik*) Pešorda sjajno raskrinkava mnoge poznate lijeve „intelektualce“ (Vedrana Rudan, Jurica Pavičić, Ante Tomić, Bešker, Hedl, Butković, Klauški, Jergović, Stanković, Matvejević, Šerbedžija, Slavenka Drakulić, Kuljiš, Viktor Ivančić, Predrag Lucić, Dežulović, i njima slični, ali i one s druge strane kao što je Momo Kapor.) i njihove poglede. Tu je niz sjajnih tekstova, ali izdvojiti ću samo jedan, jer sam sâm sebe još 2003. proglasio Hercegovcem nazvavši jednu svoju knjigu „Hercegovac iz Boke“ i još je posvetio Dariju Kordiću!. To je *HRVATSKI KULTURNI ESTABLISMENT I SIMBOLIČKI HERCEGOVAC* koji Pešorda počinje ovako:

Sva ova gužva oko Glavaša na površinu je opet izbacila bolesnu fiksaciju hrvatske javnosti na simboličkog Hercegovca, oličenje sviju zala ovoga svijeta. Svojedobno sam se, zgađen intelektualno prizemnim lovom domaćih 'progresivaca' na nekakav izmišljeni endemski hrvatski nacionalizam, laka srca proglasio nacionalistom, barem dok se bedasti lov ne obustavi. Bilo mi je to lako jer zaslijepljeni nacionalist – budući da sam skloniji kršćanskom univerzalizmu – nisam. Sada je teže. Jer Hercegovac, ni svojom zaslugom ni svojom krivnjom, jesam. Ništa manje nego Mak Dizdar ili Antun Branko Šimić, a, bogme, i zericu više nego Vuk Stefanović Karadžić ili Ruđer Bošković. Stoga mi, parafrazirajući Svetog Jeronima, preostaje jedino reći: Oprosti mi, Gospode, jer sam Hercegovac.

U petom su dijelu (*Mimo struje*) uglavnom osvrtni na knjige. od Ivana Aralice, preko Mate Kovačevića, Benjamina Tolića, naše nove akademkinje Dubravke Oraić Tolić, fra Rafaela Romića, Julienne Eden Bušić, pa i jedne moje. Zadnja dva teksta ovog dijela i cijele knjige su o TV priči o životu Zvonke Bušića i Julienne Eden Bušić "LJUBAVNICI I LUĐACI" i Pešordino obraćanje prijatelju TAIKU. Taik mu je u nekoliko navrata rekao kako mu je Matoševa "Stara pjesma" predodredila još kao dječarca da svoj život zavjetuje Hrvatskoj. Zato ću i ovo predstavljanje završiti tom pjesmom:

O, ta uska varoš, o ti uski ljudi,

O, taj puk što dnevno veći slijepac biva,
O, te šuplje glave, o, te šuplje grudi,
Pa ta svakidašnja glupa perspektiva!

Čemu iskren razum koji zdravo sudi,
Čemu polet duše i srce koje sniva,
Čemu žar, slobodu i pravdu kada žudi,
Usred kukavica čemu krepost diva?

Među narodima mi Hrvati sada
Jesmo zadnji, robovi bez vlasti,
Osuđeni pasti i propasti bez časti.

Domovino moja, tvoje sunce pada,
Ni umrijeti za te Hrvat snage nema,
Dok nam stranac, majko, tihu propast sprema.

Hvala!

Hrsvijet, 20. 06. 2014.

Dragovoljac.com, 21. 06. 2014.

Hrvatsko slovo, 11. 07. 2014.

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

FENOMEN THOMPSON – NA KRAJU POČETAK

Više je nego znakovito da je jedan od najvećih glazbenih događaja i okupljanja u Hrvatskoj na samom kraju godine, priredio, organizirao i održao hrvatski glazbenik, kantautor, veteran Domovinskog rata, dobitnik najprestižnije Nagrade Porin za hit 2013. godine, Marko Perković Thompson.

Marko Perković Thompson ne samo da je jedini glazbenik, nego i jedina osoba u Hrvatskoj koja bez veće promidžbe, može okupiti nekoliko desetaka, pa i stotina tisuća ljudi svih uzrasta na jednom mjestu, na jedan sadržaj. Sadržaj je primarno glazbeni, no njega čine vrijednosti koje posjetitelji njegovih koncerata nose u sebi, traže ih, prepoznaju i žele se njima 'hraniti'; domoljublje, Bogoljublje i čovjekoljublje. Toliki broj ljudi mogu još jedino okupiti hrvatski generali, hrvatski branitelji, Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i posjeti papâ Hrvatskoj (Ivan Pavao II i Benedikt XVI). Zajednička im je veza upravo ljubav prema Bogu, čovjeku i Domovini.

U aktualnom vremenu pomanjkanja i urušavanja temeljnih vrijednosti i etičkih načela, čije se izvrsne 'vrijednosti' nameću u svim porama društva, od odgoja i obrazovanja, pa sve do kulturnih i umjetničkih, te glazbenih sadržaja i programa, vrijedno je podsjetiti se riječi Pape Benedikta XVI hrvatskim kulturnim djelatnicima u dupkom ispunjenom Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu, 4. lipnja 2011. Nažalost, nisam uočila da su ju 'kulturnjaci' pomno i savjesno protumačili, razmatrali, čuli, prihvatili i usvojili. Papa je tada rekao: "Ako se savjest otkrije kao mjesto slušanja istine i dobra, mjesto odgovornosti pred Bogom i braćom ljudima, što je protiv svake diktature, onda ima nade za budućnost... Zahvalan sam profesoru Zuraku jer je spomenuo kršćanske korijene brojnih kulturnih i znanstvenih ustanova ove zemlje... Treba spominjati te začetke, pa i zbog povijesne istine, i vrlo je važno znati pomno iščitavati te korijene, jer oni mogu i danas nadahnjivati. Ključno je otkriti snagu nekog događaja...Valja shvatiti zašto i kako je do toga došlo, kako bi se i danas vrjednovala ta snaga, koja je duhovna stvarnost, a postaju kulturnom i onda i društvenom. U temelju svega su muškarci i žene, dakle, osobe – savjesti, vođene snagom istine i dobra."

Uistinu je fenomen da riječi papine poruke već niz godina promiče upravo jedan hrvatski rock glazbenik, porijeklom iz malenog sela Čavoglave u Dalmatinskoj Zagori. Mjesto rođenja, u koje smo trajno ukorijenjeni, po kojemu smo to što jesmo, u slučaju Marka Perkovića je hrvatsko tlo, bremenitom poviješću ispunjeno. Uistinu je Providonosno da upravo putem glazbe, tog iznimno značajnog medija, na čiji utjecaj niti jedna čovjek nije imun, taj jednostavan i običan čovjek, iznimnog glazbenog dara i instinkta, izrastao iz korijena hrvatskih korijena, upijavši od djetinjstva zvuk i stih drevne ojkalice, koja je danas na UNESCO-voj listi svjetske nematerijalne baštine kojoj je potrebna hitna zaštita, osjetivši bilo svoga hrvatskoga naroda i ostavši mu uvijek i do kraja vjeran, pojavio upravo u današnjem vremenu i trenutku u kojemu se negira i dovodi u pitanje sve što je hrvatsko. Marko Perković uz Katoličku je Crkvu i samozatajne pojedince, osoba koja čuva, upozorava i njeguje tu gaženu, satiranu, iskrivljavanu hrvatsku riječ, istinu, povijest. On itekako dobro poznaje povijest svoga naroda, njegove, u kulturi i znanosti, nikad dovoljno ili uopće neistražene pojedince i događaje čije djelovanje, junaštvo i herojstvo upravo opisuju hrvatskoga čovjeka i njegovu povijest i putem glazbe ih približava, prenosi i donosi do svakog čovjeka.

Marko Perković Thompson od promocije nosača zvuka "Ora et labora" u travnju i svibnju 2013., preko veličanstvenih koncerata na stadionima u Splitu, Zagrebu i diljem Hrvatske i svijeta, do jedinstvenoga doživljaja pobjede na Dan pobjede i Domovinske zahvalnosti u Čavoglavama, svoj je krug zatvorio i novi otvorio na koncertima u zagrebačkoj Areni i splitskoj Spaladium areni 20., odnosno 23. prosinca. Kako kod Marka ništa nije prepušteno slučaju, tako ni ovi znakoviti adventski, predbožićni datumi i završni dani 2014-te godine, u danima kada se 'rezimiraju' prošli događaji i otvara se nada prema novim početcima, on je još jednom, pred svoju publiku, prostro jednu velebnu osobnu i hrvatsku zaokruženu priču s vječnom porukom: Moli i radi. Svaki je njegov koncert podignut na jednu razinu više od prethodnog u produkcijskom, tehničkom, izvedbenom, programskom i cjelokupnom umjetničkom pogledu. I ovaj zagrebački susret u glazbi s njim donio je nešto novo: pozornica nad kojom je, kao dio scenografije, ozvučenja i rasvjete, dominirao veliki križ, rasvjeta, čije su pomno birane boje pratile smisao, poruku i ritam svake pojedine pjesme, znakoviti i simbolični prizori na velikom ekranu, uz ogroman prostor dupkom ispunjene dvorane mladih i starih, brojnih hrvatskih stijenova, trobojnica, crveno-bijelih kvadrata, imena manjih i većih hrvatskih mjesta i napokon odabir i raspored pjesama koji je uokviren u jedinstvenu, zaokruženu cjelinu. Upravo je to bilo fascinantno uočiti i prepoznati: Markov opus od njegovih samih početaka do današnjih dana, taj sustavni glazbeni i osobni râst, kako po oblikovanju riječi i stihova, tako i u glazbenom pogledu, koji je sve zreliji, kvalitetniji, ozbiljniji, upravo melodijskim

temama bogat, proširen polifonim ispreplitanjima, a koji samo potvrđuju neosporni i izraziti Markov talent.

Thompson je već svojom pojavom i dolaskom na pozornicu Arene, s nezaobilaznim zatvorskim brojem Zvonka Bušića, unio toplinu u suodnos s publikom upravo po pozdravu "Hvaljen Isus i Marija", pozdravu do prije par desetljeća uobičajenim u svim hrvatskim krajevima. Prethodili su mu dakako, sokol, taj već godinama lajtmotiv Thompsonovog postojanja i određenja; taj Sokolov krik i njegova poruka, te čuveni govor predsjednika Tuđmana o izdaji kao temeljnom zlu iz koje proizlazi svako drugo zlo, riječi koje smo zahvaljujući Marku, svi naučili i što je najvažnije, usvojili. Pozdrav su i veliki pljesak od Marka i dvadesetak tisuća nazočnih, dobili hrabri hrvatski veterani koji prosvjeduju u Savskoj ulici u Zagrebu, kao i brojni nazočni članovi Stožera za obranu hrvatskog Vukovara s predsjednikom Tomislavom Josićem. Red kojim su se nizale pjesme, nije bio slučajna, a stihovi pjesama od prije petnaest i dvadeset godina, danas su se osjetile i doživjele potresno proročkima, živima, aktualnima. Gotovo da bi se moglo citirati gotovo sve stihove, gotovo svih Markovih pjesama, da bi se doživjela i osjetila njihova aktualnost. Neprekinuta snažna energija koja je trajala puna tri sata, bila je ispunjena pjesmama koje su se nizale u promišljenom i logičnom nizu, ritmu i slijedu, od Nema predaje, Prijatelja, Ratnika, Početka, Maranatha i dramski umjetnik Zlatko Vitez, Uvijek vjerni, Bosna, Iza devet sela, Moj dida i ja, Vjetre s Dinare, Moj Ivane, Stari se, Geni kameni s motivima Gotovčevog "Era", čarobna Samo je ljubav tajna dvaju svjetova, nezaobilaznog Markovog 'prvijenca', neugaslog plamena Bojne Čavoglave, do 'druge' hrvatske himne 'Lijepa li si', koju je publika samostalno otpjevala uz pratnju Markove prateće skupine svirača. Cijela, brojna, marljiva i samozatajna ekipa Markovih suradnika zaslužuje svaku pohvalu na besprijekornoj organizaciji, koja je rezultat međusobne usklađenosti, od menadžmenta, preko marketinga, do svih pojedinih segmenata pripreme i izvedbe.

Poseban dojam i divljenje izaziva Markov stav, izraz lica, emocija, zavidna razina energije, kondicije, koncentracije i smirenosti, koja ne oscilira tijekom koncerta, nego dapače, raste, te poruka teksta i glazbe koju izvodi, uvjerenost u nju i istinu koju promiče; koju prenosi na publiku i koju publika prihvaća kao svoju. Također i koju Djeca, mladi, roditelji, stariji, bake, djedovi, unuci, posebno ratni veterani i stradalnici, svi ljudi dobre volje ohrabreni su i osnaženi Markovom božićnom bajkom, božićnom i novogodišnjom čestitkom u bolje i hrabrije sutra. Ova je zaokružena i prekrasno ispjevana glazbena i hrvatska priča kako albuma Ora et labora, tako i dosadašnjeg Thompsonovog djelovanja, otvaranje i iščekivanje slijedeće, nove i više Markove glazbene stepenice i priče.

Teško je staviti u riječi glazbeni doživljaj Markovih koncerata. To se jednostavno mora doživjeti.

*"Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato.
Buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno."*

*"Bori se za narod i za boje doma svog
Pobjedu donesi, danas sa nama je Bog,
Neka zvone zvona,
nek' na moru zapjeni se val,
kada čuješ himnu bori se za Vukovar...
Sjeti se slavnih dana,
Zrinskih, Frankopana,
onih što su pali
i živote dali,
mladosti pokošene,
krvi prolivene,
kako trnje bode
na putu slobode."*

*"Prijatelji, često mislim na vas,
nije ovo vrijeme dobro za nas...
Rado bih vas sve vidio zdrave,
samo da nas opet skupa stave,
pa da k o na prvoj crti
zapjevajmo protiv smrti."*

*"Neću izdat' ja, Boga nikada
neću gasit' sunce koje s neba sja.
Neću zbog tebe, rukom na sebe,
jer ti me voliš i ti se moliš za mene."*

*"Uvijek je bilo i uvijek će biti
onih što će dušu vragu prodati
a vi zato bdijte, jer morate bditi
Domovini ponos vratiti."*

*"Od vremena još od Krista
nova lica, scena ista"*

*vražje sile se trude
da nas ne bude"
"Napadaju ta sluganska pera
k o da oni branili su sela
miševi iz rupa izišli.
Eh, što im se povampire lica
kad se vije naša šahovnica,
sveta zastava...
Domoljublje prozvali fašizam
tako brani njihov komunizam
prozirna demagogija."*

*"Jučer svetinja,
danas raspeta,
Bosna ponosna, ranjena."*

*"Poštenim putem ići bit će teško, znaj,
al samo ćeš tako stići gdje je vječni sjaj."*

"Stari se, stari se..."

*"Vjetre s Dinare, poslušaj me,
gdje sam rođen, tu ponesi me."*

*"Ako me voliš draga,
nije zadnja stanica,
samo je ljubav tajna dvaju svjetova."*

*"Nije nas, nije nas
nije nas ostavio Bog."*

mr. art. Eva KIRCHMAYER-BILIĆ
Pismo veleposlaniku Ruske Federacije potpisuje akademik Josip Pečarić

Glas Brotnja, 26. 5. 2015
Kamenjar.com, 26. 5. 2015.

Tribina Hrvatsko slovo uživo

KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO

*Na tribini Hrvatsko slovo uživo, 9. travnja 2015., predstavljena je knjiga Davora Dijanovića *Hrvatska u žrvnju jugosfere*, a predstavili su je akademik Josip Pečarić, dr. sc. Damir Pešorda, Benjamin Tolić, Mate Kovačević, Stjepan Šešelj i autor. Donosimo tekst akademika Pečarića*

Danas je doista poseban dan jer predstavljamo knjigu doista iznimna hrvatskog publicista Davora Dijanovića. Prije svega sve nas fascinira njegova mladost. O tome pišu i Tomislav Jonjić u Predgovoru i Damir Pešorda u Pogovoru. Pešorda piše:

S gospodinom Dijanovićem prvi put sam komunicirao prije godinu dana ili više kada me zamolio za razgovor za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća. Uočio sam ga već i ranije kao ozbiljnog, politički vrlo upućenog autora široke opće kulture. Logično mi je bilo pretpostaviti da se radi o publicistu srednjih godina pa sam se čudio kako to da ranije nisam primijetio njegove tekstove u tiskanim medijima. Gotovo cijeli život se bavim tekstovima, vlastitim i tuđim, stoga sam uistinu bio iznenađen zrelošću Dijanovićevih političkih analiza, ali i sigurnošću njegove rečenice. Za takvo što obično je potrebno dulje političko, autorsko i životno iskustvo nego što ga čovjek u dvadesetim, po naravi stvari, može imati.

Slično Pešordi razmišljao sam i ja. Samo je moj zaključak bio drugačiji. Mislio sam da Davor Dijanović uopće ne postoji nego da je to pseudonim nekoga znatno starijega poznatog publicista koji se ne može koristiti svojim pravim imenom.

Izabrani članci, eseji i prikazi uvršteni u ovu knjigu, njih osamdeset i pet, napisani su u razdoblju od ožujka 2009. do veljače 2015. I doista je riječ o izabranim tekstovima, jer ih je Dijanović u ovom razdoblju objavio mnogo više. Primjerice u knjigu nije ušao razgovor sa mnom povodom neizbora prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU. A jedan kolega s fakulteta mi je tvrdio da je u tom tekstu bolje opisan sam slučaj nego u drugim mojim tekstovima. Trebam li uopće spomenuti da je za to najzaslužniji bio Dijanović?

Naslov knjige *Hrvatska u žrvnju Jugosfere* jasno definira Dijanovićevu publicistiku, tj. njegovu obranu državotvornog hrvatstva. Zato ne čudi što Jonjić već na početku svog predgovora govori o prastarom načelu prema kome se ne može istodobno služiti dva gospodara. U našem slučaju to je još pogubnije jer je

jedan od ta dva gospodara vlastiti narod i interesi države vlastitog naroda, a drugi gospodar jesu oni koji rade protiv interesa toga naroda i njegove države. To je stalni problem koji imamo. Ja sam o njemu još u osamdesetim godinama prošlog stoljeća govorio kroz pitalicu:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

– *Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.*

Naravno, još bi nama i najmanji problem bila velikosrpska politika da nju ne podržava Velika Britanija. Dijanović to itekako dobro zna pa je njegov prvi tekst u knjizi, zapravo studija: *Velika Britanija i balkanske integracije: jučer, danas, sutra!*

Iako su dobrim dijelom nastali kao reakcija na različite događaje u hrvatskome političkom, društvenom i kulturnom životu, slično autoru i ja smatram da tekstovi skupljeni u korice ove knjige imaju veću i trajniju vrijednost od pukoga zbroja članaka, eseja i prikaza objavljenih u periodici i na internetskim portalima, upravo zato što sustavno razobličavaju pojave sluganstva hrvatskih političara i medija. To je služenje stranim gospodarima, a protiv interesa hrvatskog naroda i hrvatske države.

Mislim da govoreći o tom sluganskom mentalitetu ne smijem zaobići ni svoj zavičaj. Poznato je da sam ja Bokelj, a o mojoj Boki Dijanović piše u prikazu knjige Đure Vidmarovića: Hrvatsko rasuće. Teme iz hrvatske dijaspore. Novoizabrani predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća piše o velikosrpskim i crnogorskim posezanjima i pritiscima na bokeljske Hrvate. Naravno, poznato je da su velikosrpski apetiti mnogo veći. Ja ga nazivam velikosrpski kompleks poznat kao hrvatska kulturna baština. Ponašanje Hrvati u Boki pokušavam opravdati šalom: Kada netko kaže Hrvatima Boke kotorske da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. A kada Hercegovcu netko kaže da je ustaša, onda ima besplatno piće do kraja života.

A istina je da su kao i u Hrvatskoj najveći problem oni koji za sebe kažu da su Hrvati, a zapravo su i danas Jugoslaveni. Dakle nije problem u vlastima. "Naši" su krivi što nema uloge kotorskog biskupa u Statutu tamošnje Bokeljske mornarice, odnosno što se u crnogorskim pravnim aktima o Bokeljskoj mornarici ne spominje sv. Tripun nego "kulturna ličnost". Pa nedavno su u Crnoj Gori bili dani nacionalnih manjina i Hrvati su predstavljeni u nošnji bokeljskih mornara.

Na kraju krajeva i mi u Zagrebu smo bili suočeni s dugogodišnjim nastojanjima da se izbaci on "Hrvatska" iz naziva Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Zagreb.

Zato je logičan završetak takvih Dijanovićevih tekstova veliki esej, koji bi se sigurno mogao tiskati kao posebna knjiga: Dogme i mitovi jugoslavenskih "antifašista"

Treba naglasiti kako Dijanović već u naslovu šalje svima jasnu poruku stavljajući pod navodnicima riječ "antifašista". Njemu je itekako poznata ona Churchillova kako će u budućnosti fašisti sebe nazivati antifašistima. To je na djelu danas u RH. Čak su osnovali i **tzv. Ligu antifašista. Iako sam i sam već pisao i govorio o fašističkom karakteru te Lige, ovdje ću ipak navesti ono što je nedavno u *Bujici* govorio prof. dr. sc. Andrija Hebrang.**

Prvo, Hebrang konstatira kako su neki od njih doista mogli biti antifašisti još 1945. da su se suprotstavili poratnim masovnim ubojstvima bez ikakvih suđenja civilima, djeci, ženama, starcima i ponekom vojniku. Umjesto da tako budu antifašisti oni su se pridružili ili do današnjeg dana opravdavaju te fašističke zločine i same zločince, pa to i njih same definira fašistima.

Drugo, Hebrang također ukazuje na 1991. Kada je Hrvatska bila izložena velikosrpskoj fašističkoj agresiji. Oni su se i te kako mogli uključiti u obranu domovine od te fašističke agresije i tako postati antifašisti, ali nisu. Dapače, sa simpatijama su gledali na tu fašističku agresiju, često je i pomagali, a i danas smo svjedoci da su mnogi od njih aktivni u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2, na čelu s dojučerašnjim predsjednikom RH Josipovićem.

Međutim, kada upozoravamo na to kako su "antifašisti" u današnjoj RH zapravo fašisti, moramo i stalno isticati činjenicu da danas u Hrvatskoj, vjerojatno i u cijelom svijetu, imamo jedine istinske antifašiste iz druge polovice prošlog stoljeća koji su pobijedili fašizam. To su hrvatski branitelji koji su pobijedili fašističkog agresora.

I to kako pobijedili! Pa vođa velikosrpskog fašističkog pokreta je svoje vojnike, u srazu s hrvatskim braniteljima, usporedio sa zečevima!

Treba li vas uopće podsjećati kako su navodni antifašisti u RH glavni u napadima na hrvatske branitelje, napadima na istinske antifašiste. A sigurno su glavni i u napadima na inicijativu sudca Turudića o zakonskom sankcioniranju napada na Domovinski rat jer Turudić zapravo traži da se na potpuno istovjetan način, kako je to i uobičajeno kada se govori o fašizmu, treba odnositi i na velikosrpski fašizam.

Naravno, uvijek treba računati i na činjenicu kako su mnoge tzv. antifašističke zemlje pomagale velikosrpski fašizam. Zato se može dogoditi da na osnivanju Fašističke lige, oprostite Antifašističke lige nazoči i norveški veleposlanik, i tako

svima pokaže kako mu uopće ne smeta što je "antifašist" Tito deseti najveći zločinac u prošlom stoljeću. Veleposlanik Ofstad se još u svom pismu hvali kako vrlo dobro poznaje povijest regije, a to onda znači, kako kaže naš istaknuti kolumnist Marko Jurič, da on u Titovim masovnim i zvjerskim ubijanjima Hrvata ne vidi ništa što bi ga moglo pokolebati u namjeri davanja bezrezervne potpore osnivanju Antifašističke lige. U svezi s tim Jurič nas upozorava kako se Norveško veleposlanstvo često nalazi na popisu donatora raznih nevladinih udruga koje su izrazito antihrvatski usmjerene. Ja bih tu još napomenuo da kada Veleposlanik kaže kako poznaje povijest regije, priznaje kako mu je poznato da su uzori Miloševiću bili Hitler i Mussolini. Npr. Veleposlanik sigurno zna kako je Hitler je govorio:

Njemačka će bitisvjetski faktor ili je neće biti.

A Milošević:

Srbija će biti cela ili je neće biti.

Ili Hitler:

Njemačka i Austrija su dva oka u istoj glavi.

A Milošević:

Srbija i Crna Gorasu dva oka u istoj glavi.

Ne treba zaboraviti da se među "antifašistima" našao bivši predsjednik RH Ivo Josipović, od HNES-a osuđen za etičku veleizdaju.

Dijanović se, međutim, ne zaustavlja samo na razobličavanju pojava hrvatskog sluganstva, već na kraju knjige piše o mnogim hrvatskim velikanima, na koje bi se svi trebali ugledati. Ante Starčević, Eugen Kvaternik, dr. Josip Frank, Antun Gustav Matoš, dr. Ivan Merz, dr. Iso Kršnjavi, Milan pl. Šufflay, Vinko Krišković, dr. Ivo Pilar, dr. Feliks Niedzielski, prof. Filip Lukas, dr. Mate Ujević, Petar Grgec, blaženi Alojzije Stepinac, prof. Ivan Oršanić, dr. Ivo Korsky, Bruno Bušić, Smiljana Rendić i na kraju Zvonko Bušić. Nema dvojbe da je Dijanović i ove eseje o velikim Hrvatima mogao izdvojiti kao posebnu knjigu. Međutim, jasno je da ovaj dio Dijanovićeve knjige daje kontrast onom sluganstvu o kojem govori i koji se opisuje u prvom dijelu knjige.

Svakodnevni napadi na hrvatske branitelje kakvi su oni protiv Stožera za obranu hrvatskog Vukovara ili onih protiv stopostotnih ratnih invalida iz šatora u Savskoj kao i odnos prema Veljku Mariću stalno nam pokazuju kako se ništa u Hrvatskoj ne može pokrenuti nabolje sve dok sva vlast ne bude u rukama onih koji vole i svoju državu i svoj narod. Pobjeda Kolinde Grabar Kitarović pokazala je da je narod postao toga svjestan. Ali posao još nije gotov.

Zato Davor Dijanović zaslužuje našu zahvalnost ne samo što je objavio ovako vrijednu knjigu, već i zato što se ona pojavljuje u vremenu kada je i najpotrebnija.

Josip PEČARIĆ

Hrvatsko Slovo, 24. 4. 2015.

Portal HKV-a, 24. 4. 2015.

DIJANOVIĆEVA KNJIGA "HRVATSKA U ŽRVNJU JUGOSFERE" PREDSTAVLJENA U ZAGREBU

U dvorani Hrvatske kulturne zaklade i Hrvatskog slova sinoć je predstavljena knjiga Davora Dijanovića "Hrvatska u žrvnju Jugosfere".

U predstavljanju su sudjelovali akademik Josip Pečarić, dr. sc. Damir Pešorda i Benjamin Tolić. Predstavljanje je moderirao književnik Stjepan Šešelj, javlja portal HKV-a.

"Danas je doista poseban dan jer predstavljamo knjigu doista izuzetnog hrvatskog publicista Davora Dijanovića. Prije svega sve nas fascinira njegova mladost" – istaknuo je na početku izlaganja akademik Pečarić te dodao da je na početku Dijanovićeve novinarsko-publicističkog angažmana mislio da Dijanović uopće ne postoji, nego je to pseudonim nekoga mnogo starijega poznatog publicista koji se ne može koristiti svojim pravim imenom.

Pečarić je dodao da članci, eseji i prikazi skupljeni u korice Dijanovićeve knjige imaju veću i trajniju vrijednost od pukoga zbroja članaka, eseja i prikaza objavljenih u periodici i na internetskim portalima, "zato što sustavno razobličavaju pojave služanstva hrvatskih političara i medija, služenje stranim gospodarima, a protiv interesa hrvatskog naroda i hrvatske države". Akademik je na kraju izlaganja zaključio da Dijanović zaslužuje "zahvalnost ne samo što je objavio ovako vrijednu knjigu, već i zato što se ona pojavljuje u vremenu kada je i najpotrebnija".

Damir Pešorda istaknuo je kako je knjiga "Hrvatska u žrvnju Jugosfere" napravljena vrlo ozbiljno i studiozno, opremljena je popisom literature i kazalom imena, što je u ovim izdavaštvu nesklonim vremenima dosta rijedak slučaj kad su u pitanju knjige ove vrste. Pešorda je dodao da u prvom redu imponira jasnoća, zrelost i odrješitost Dijanovićeve političke misli.

"Dijanović je jedan od rijetkih suvremenih hrvatskih publicista konzervativne provenijencije koji nema nikakvih iluzija o euroatlantskim integracijama, one za njega nisu spas od jugosfere, nego tek još jedan hrvatski bijeg od samostalne odgovornosti za hrvatsku sadašnjost i budućnost", istaknuo je Pešorda.

Kao posebnu vrijednost knjige Pešorda je istaknuo niz biografskih tekstova u kojima autor reaktualizira političku misao i djelatnost značajnih autora iz hrvatske kulturne i političke povijesti, zbog čega knjiga može funkcionirati i kao svojevrsni priručnik jedne škole političkog mišljenja u Hrvatskoj.

Zaključio kako je riječ o važnom djelu suvremene hrvatske publicistike, djelu koje po mnogočemu odudara od prevladavajuće struje političkog mišljenja u

suvremenoj Hrvatskoj. "U Dijanovićevem radu je puno više starčevićanstva nego u svim hrvatskim pravaškim strankama zajedno, a ima ih podosta. Pred autorom su vjerojatno još mnoge knjige, ali on je, usudujem se reći, već ovom knjigom osigurao mjesto u suvremenoj hrvatskoj političkoj misli. Stoga knjigu preporučujem, a autoru želim puno uspjeha u daljem radu".

Benjamin Tolić također je istaknuo mladost autora, ali i hrabrost, budući da je prema Tolićevu mišljenju u Hrvatskoj uvijek bilo ljudi sa znanjem, ali oni često nisu imali hrabrosti plivati protiv vladajuće političke struje. Tolić je zaključio da knjiga "Hrvatska u žrvnju Jugosfere" predstavlja hrestomatiju hrvatske državotvorne misli i da bi se stoga trebala pronaći u knjižnici svake hrvatske obitelji.

Autor Davor Dijanović općenito se je osvrnuo na problematiku kojom se njegova knjiga bavi te istaknuo kako je zabrinjavajuća demografska slika u pespektivi najveći hrvatski problem.

"Situacija u Hrvatskoj jest loša, no nitko od nas nema pravo na apatiju i pasivnost. Pred žrtvom jednoga Zvonka Bušića, koji je za Hrvatsku odrobijao više od 32 godine u američkim kazamatima, mora ustuknuti svaka pasivnost i svaka apatija. Trebamo se riješiti defetizma i vratiti vjeru u vlastite snage; potreban nam je pobjednički, a ne gubitnički mentalitet. Samo s pobjedničkim mentalitetom moći će doći do potrebnih promjena. Narodi koji imaju pobjednički mentalitet, ponosni narodi, a to je znanstveno dokazano, i ekonomski su uspješniji" – zaključio je Dijanović pri kraju svog govora.

Portal HKV-a, 10. 4. 2014.

Hrsvijet, 10. 4. 2014.

O predavljanju u Bjelovaru vidjeti:

http://www.bjelovar.info/index.php/kultura/predstavljena_knjiga_hrvatska_u_zhrvnju_jugosfere_mladog_bjelovarskog_autor/

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB,
2015.**

MLADEN PAVKOVIĆ

**BIVŠI UDBAŠI SU „ZA DOM SPREMNI“ UZDIGLI NA
DRŽAVNI PROBLEM BROJ 1., SAMO DA IH SE NE
PITA ŠTO IH SE TREBA PITATI**

U Hrvatskoj, 25 godina od srpske i ine agresije, jedan od najvećih problema su bivši Udbaši i KOS-ovci, koji su početkom hrvatskog Domovinskoga rata, bez ikakve provjere ubačeni u sam državni vrh, ali i u sve pore, od privrede, kulture, glazbe, policije, vojske, medija, sporta, pa do braniteljskih i sličnih udruga.

„Razbili“ su i Hrvate koji žive u inozemstvu, tako da ni jedna hrvatska udruga od Njemačke, Austrije, Kanade i Australije nema nikakvog utjecaja. Samo naivci mogu misliti da ono što nam se svako malo događa, neki, nazovimo ga, „nacionalni ili nacionalistički slučaj“, nema veze s razbijanjem Hrvatske i Hrvata, blaćenja Domovinskoga rata a još više s onima koji su dali krv i živote za slobodnu, samostanu i neovisnu hrvatsku državu. Mladen Pavković Evo, Hrvate su optužili da su nacrtali kukasti križ na splitskom stadionu, uoči nogometne utakmice Hrvatske i Italije. Ne, nisu Srbi (iako su i oni) prijavili i cinkali Hrvate, već sami – „Hrvati“, kojima strašno smeta reprezentacija čiji igrači u trenutku izvođenja državne himne drže ruku na srcu. No, iako je već prošlo iznimno mnogo vremena policija još nije otkrila kemikaliju s kojom je nacrtan križ, a kamoli one koji su to učinili, pored stotinjak video kamera i najmanje isto toliko onih koji su danonoćno čuvali poljudskih stadion da se baš ne dogode ovakvi i slični ekscesi. Zaključak je jasan: kako se traži, tako se i nađe, odnosno „nisu“ tražili pa nisu ni našli počinitelje, jer da su našli Hrvatska bi dobila manju kaznu, što nekima očito nije u interesu. Sada su ponovno od buhe napravili slona. Samo da ocrne Hrvatsku u svijetu, ili bolje rečeno da skrenu vlak na sporedni kolosijek. Naime, skupina Hrvata je predložila (a zašto ne bi?) da se u Hrvatskoj vojsci pozdravlja „Za dom spremni“. Najviše političke državne institucije na čelu s predsjednicom države su odgovorile da se s time ne slažu, pa čak da je to na određeni način i provokacija. S obzirom da smo demokratsko društvo svatko ima pravo reći i predložiti što ga

je volja. Sve, samo ne nešto iz NDH, jer je to onda odmah vraćanje na staro, ili bolje rečeno optužba da su „svi Hrvati“ ustaše i da ponovno žele NDH i Pavelića. Glupo da gluplje ne može biti, tim više što su se hrvatski branitelji u Domovinskom ratu borili za Hrvatsku, a ne za nikakvog Pavelića, ustaše i NDH. Također su se borili protiv krvave crvene zvijezde petokrake, komunizma, jugoslavenske zastave, pozdrava „Smrt fašizmu-sloboda narodu“, usklika „Živio Staljin“ i svih onih koji su nevine Hrvate proganjali i zatvarali, od Golog otoka, Stare Gradiške pa do Lepoglave, poglavito nakon II. svjetskog rata (Udbaši, KOS-ovci i slični). Bivši Udbaši i KOS-ovci, a tko drugi, uspjeli su „slučaj prijedloga“ (dakle prijedloga!) da se „Za dom spremni“ primjenjuje i u Hrvatskoj vojsci, učiniti hrvatskim državnim problemom br. 1! Na taj način ponovno su okrenuli pilu naopako, tim više što traže da se i kazne oni koji su predložili nešto takvoga. I sada se cijela Hrvatska okrenula ovom „problemu“. Nema medija koji se ne bavi Nezavisnom Državnom Hrvatskom (NDH) i onima koji su se usudili nešto takvoga spomenuti. Razlog tome je vrlo proziran, a izašao je iz dobro poznate kuhinje bivših Udbaša i KOS-ovaca, koji u Hrvatskoj, zajedno sa svojim suradnicima, djeluju više nego ikada, a sve s ciljem razbijanja – Lijepe naše. Hrvati bi se danas prije svega trebali baviti pitanjem: tko su bivši Udbaši i KOS-ovci, koliko ih ima, gdje i što rade, kada će Srbija, Crna Gora, domaće izdajice i dezerteri odgovarati za agresiju na našu zemlju, tko su ratni profiteri, odnosno ljudi koji su opljačkali hrvatsku državu dok su drugi za nju krvarili, zašto je Hrvatska radiotelevizija (HRT) sve samo ne hrvatska, kada će dobiti odštetu od agresora oni koji su nevinu stradali u Domovinskom ratu, zbog čega Srbi u Vukovaru, Borovu Selu, Donjem Lapcu i drugim gradovima i selima ni danas ne priznaju hrvatsku državu, ili zašto ih nitko nikada nije vidio s hrvatskom zastavom u ruci, kada će Srbi i Crnogorci platiti ratnu odštetu i vratiti ono što su u vrijeme rata otuđili iz Hrvatske, tko je poubijao nevine svećenike i opatice u Hrvatskoj i Hercegovini, tko je razrušio vukovarsku ratnu bolnicu, pa sve do toga kada će početi odgovarati oni koji su čak i umirali s uzvikom „Živio drug Staljin“, koji su nakon (dakle, nakon!) II. svjetskog rata ubijali nevine Hrvate, pa čak i one koji su imali, a nisu im željeli predati ni deset kilograma soli. Kad će netko odgovarati za 145 dosad otkrivenih masovnih grobnica iz Domovinskoga rata i bezbroj onih koje su (i nisu) otkrivene nakon pobjede Brozovih partizana. Da se sve to i slično ne bi dogodilo, da se ne postavljaju ovakva i slična „glupa“ pitanja, po starom dobrom Udbaškom receptu stvari se moraju okrenuti, pa nam je tobože od svega toga i od toga da ljudi kopaju po kantama za smeće, da mjesecima rade a ne primaju plaće i da svakodnevno odlaze „trbuhom za kruhom“ u inozemstvo, kao „muhe“, najvažnija je stvar, zamislite, hoće li se ili neće vratiti pozdrav „Za dom spremni“! Stoga, idemo na početak, pa ćemo stići i do toga pozdrava: tko su i što rade bivši Udbaši koji su se ubacili u tajne i ine službe, dok su Hrvati umirali – Za DOM! Hoće li ikada odgovarati za ono što su činili i što čine hrvatskom narodu,

odnosno hrvatskim domoljubima? Zvonko Bušić, istaknuti hrvatski domoljub, jedva je čekao da se nakon više od trideset godina vrati u svoju Hrvatsku, a kad je došao i vidio da ga i dalje prate i progone isti oni zbog kojih je svojedobno napustio Hrvatsku, ispalio si je (1. rujna 2013.) – metak u glavu!

Mladen Pavković

Kamenjar.com, 29. 08. 2015.

MIRELA PAVIĆ**PLAŠIFIKACIJA**

Hrvatski tjednik,
Kolumna, 3. 9. 2015.

Dakle, ne znan dobivate li one peticije CitizenGO u pretinac elektronske pošte, ali ja ih uredno dobijen i svaku potpišen za koju mislin da je korisna i donosi dobro, a i, jasno, podudara se s mojim mišljenjen o nekon problemu koji tišti ovaj prisilno neoliberalno-masonski zločinački pothvat zvan – trenutni život u ('uljuđenoj')Hrvackoj, EU, a i šire (oš istočno, oš zapadno). I kad kliknete 'potpiši', vaik nazad dođe novi mailić na kojem piše: „Hvala, Mirela, što ste potpisali ovu peticiju, pridružujući se brojci od (neka brojka piše, nevažno) supotpisnika.“ I unda meni baš milo oko srca jer se ne slažen da se tijela nerođene dice prodaju u kozmetičke svrhe, ubija nerođenu dicu, napada i stigmatizira katolike, i štojznanštosve drugo. Ositin se, ka, onako poštovana, među 'svojima', iako znan da je taj isti, ali osobno adresiran mail zahvale, primilo tih par stotina, par tisuća ili par stotina tisuća mojih istomišljenika. Tako je nedavno akademik Pečarić uz neke, u mojoj percepciji političke misli, ljudine, dao u javnost peticiju, svima nam znanu, o uvođenju pozdrava 'za dom spremni', u vojnu uoprabu. Da van buden iskrena, mrvičak sam taj dio priletila očima, ali mi zapela imena potpisnika i inicijatora, a i na pamet odma palo kako Thompsona misle kaznit za pismu 'Čavoglave', koja mi je svirala povazdan u studentskom sobičku, pa mi došlo teško oko srca. Ka da neko oće abortirat nešto što mi je srcu ostalo tužna i ponosna uspomena. I zatefterila ja lipo sebe na peticiju, 'ta i ta tuka', i sve tako. Dok san potpisivala, znate kako đavlijen žensku svašta vaik vrtili u glavi, mislila san se – e neka, evala na zamisli, ionako od ovoga ništa, al nek se malo uzbiba konačno, pa da vidimo kud će koji s reakcijama. Mislin, ajmo pošteno, iščitala san o tom pozdravu još od prvih udbaških svastika, sulude kazne Šimuniću, sve povisne relevantne činjenice i s mišlju, kako ne potpisujen ama baš nikakav 'ustaški' pozdrav, nadala se kako će se svima koji dom vole i ljube, baš ta peticija svidit. Bit simpatična, vratit sićanje na dane HOS-a, himne brojnih gardijskih brigada iz Domovinskoga rata koje taj poklič u manje-više izvornom obliku spominju, a i dalje u našu slavnu povist. Na pamet mi je palo skiseljeno lice Becne, Škilje, Zokaća Nestašnog, Stevana, Pupyja, Irinejevih 'sledbenika', Vulina, Vučića, svih onih kojima je Jasenovac neusporediv s Bleiburgom, onih koji sve duge i mračne godine stolovanja zla na Pantovčaku i po Banskim dvorima zajahaše ekskluzivno pravo Hrvatima odrediti što im je činiti. Zamišljala san sritna lica svih domoljuba kojima bi, ka i meni, ova peticija, ne smanjila ratu kredita, ne smanjila dužničko ropstvo, ne povećala BDP, ne rišila probleme školstva, ne dala novu nadu u jeftiniji svakodnevn život koji bi odsutra procvao, ne smanjila namete obrtnicima, ne poboljšala uvjete dobivanja posla, ne otvorila nova radna mjesta jer to, načelno, nije cilj peticija, nego onih koje plaćamo da urade svoj dio

posla u općinama, županijama i državi; nego pokazala kako se more opaliti trisketina nečim što je postala dišpetna triska svemu što se nakotilo oko nas. Oni, koji bi nabrojeno morali riješiti, ne potpisuju peticije. Jer je njima dobro. Najbolje ovako. Dakle, vidila sam njezin smisao vako - vratila bi nadu da je niki lahorčić s vrha došao do svih (ustajalom) sparinom ubijenih hrvatskih duša, i mrvičak osvježija lišca. Možda i nasmijao. Očekivala sam, eto, kako će ovo nekog razveseliti, a nekog naljutiti. Nikakve tektonske poremećaje u društvu, nit patetične izljeve, daleko od toga. Očekivala sam – očitovanje. Peticija je pak donijela pogled na raščupano, poluuništeno gnijezdo u kojem se kukavičja jaja smatraju legalnima, a ona izvorna falšima. Ona je bila zrnovlje koje se lagano bacilo na pod o kojem su se jasno očitovali svi – nekom iz tog zrna nikad sjemena, netko bi ga zalijevao, a netko, u nedostatku hibridne hrane, požderao i ispljunuo. Ona je možda odlična za nekog. Za nekog je možda glupa. Za nekog pretjerana, a za nekog jednostavno – nevažna. Percepcija javnosti i oko Ustavne definicije i referendumu o braku je isto bila podijeljena, a točno me strah, nakon ove reakcije Pantovčaka, kako bi prošla da se održava sada. I vjerujem kako – ne bi prošla. Pantovčak se bavi NATO politikom u 'bliskom' (zasad slovenskom) regionu i za neke peticije, nebitne toj organizaciji, pače nepoželjne, trenutno ne brine. Nekom je čak 'udbašluk' na podjeli desnice. Nekom 'poigravanje s hrvatskim jedinstvom' (ma što to značilo), a nekom odanom partijaškom apartčiku samo grijeh spram budućih izbora i kočnica brend-strankama, tj. jednoj, koja ne zna kako i što reći. Postala je središnja skoro ko srednji prst. Nikako se odlučiti oće li kažiprst ili prstenjak. Drugoj brend-stranci, ne zavaravajmo se i ne budalačimo, ova peticija isto ne paše, jerbo su vrlo mlako na nju reagirali. Doduše, u tome 'mučanju' su dobili potporu 'orkestriranih povijesnih spadala' koji su čak izvukli fotke s Hićom i Pavelićem e da bi sablaznili javnost 'krvožeđu pozdrava' i peticije, a i čak nekih 'desnih pera' što me sablaznilo, pa mi se sve čini kao svi igraju vrlo perfidno istu igru. Kažu opet – nije vrijeme za to. Čekajmo. A što treba čekat? Da prođu izbori pa čekamo kome će ko? Da je ovo izišlo za godinu dana ili prije godinu dana, što bi bilo drukčije? Jedino bi useknuli nos i fljasnuli na nas izbačeno. Jerbo bi bili već udobno smješteni u svoje sidalice. I ministarska mista. Savršeno je kako su čak i Srbi, ponovno se uplećući u unutarnjepolitičke teme naše države, reagirali slično dvjema strankama u brend poziciji. Da počne rat, matere mi, ne znan koliko bi vojska bilo ovdje, ali ja bih išla za onom koja je peticiji dala zeleno svitlo. Dakle, ono što me zaprepastilo čak i nisu ta očitovanja javnosti, javnost je širok pojam i lako ju je kupiti, podmititi, narediti joj reakcije, zaprepastilo me što je iz Ureda naše (lipe) predsjednice stiglo priopćenje, za koje sam bila uvjerena kako ga je Stevan napisao – 'neozbiljno i provokativno i ne ćemo se tako igrati' (parafraziram, svi znate kako je odgovoreno). Lipo je znat kako se hodočašće nazvano 'zajedništvom' među pukom, svodi na to da je 4 tisuće ljudi (a oni su, sigurna sam sto posto onih deset posto što joj je donijelo pobjedu u drugom krugu) 'neozbiljna grupa' (aj maknimo akademike, titule, nebitno je skroz čak tko je inicirao), nevrjedna odgovora. Ma majketi? A ko to plaća tu našu predsjednicu? I oni sa splitske tržnice, a bome i potpisnici peticije, koliko znam. Kako je počesto,

ignorirajući neke stvari u zemlji, spominjala 'kućni odgoj' (baš kao i Becna), pa eto, ispade moja malenkost neodgojeno drska jer se usudila potpisat nešto. E, da ne bih pitala Pantovčak ili NATO drugi put. Možda da je Pupy bio inicijator peticije, ne bi bilo problema. Možda bi bar na fejsu dobija odgovor. Ovako je ispalo kako 'desnica' smatra inicijativu 'udbaškom fekalijom s desnice'. Pa ko je tu konačno desnica, oće li mi netko reć?!? Napumpajte udrugama još malo ustaških kuna kojih se ne srame jer, garant im se nikakav Pavelić ne priviđa dok ih broje, i vidit ćete, bit će i on za inicijativu. Onda će odgovor stići. Morat će. Jer on je nacionalna manjina. S druge strane, smatram sad ja osobno nedostatkom kućnog odgoja, 'lično i personalno' nedostatak jasne i obrazložene odbijenice i riječ-dvije zašto je predsjednica 'svih građana' protiv ili za. Ne znam. I nisam vam ja, ka neki, razočarana, ja sam sve ovo znala. I prof. Aralica je imao izvrsnu reakciju na peticiju, no uvjeravam ga kako se ne će dekriminalizirati pozdrav, nego naprotiv. Zato je peticija uspjela. Sve je tako zorno da zornije ne more bit. Jupi! Usput, eno Zokać potpisao koaliciju u Varaždinu. Pa bu se zvala 'špancir-koalicija'. Nek se prošetavaju festivalski Hrvatskom. Nadoć će njima i IDS i Škiljo s Čačinjom. I Holy. Laž se zaokružila. Uopće više nije bitna inicijativa, nego odnos spram bilo kakve inicijative - omalovažavajući, čak ne ignorantski (i on bi bio rječit), ali ovo što je iz Ureda otišlo, u najmanju ruku je neprimjereno. Konačno će doći do konsenzusa oko hrvatskih stigmati – 'zajedništvo' je na vidiku. Ja ga tako ne zamišljam, ali dobro. Goldstein je već dao izjavu i svi 'relevantni' čimbenici. Pa eto IM ga. 'Zajedništva'. Ostat ću vaik crna ovca. U političkoj misli, a počesto i u životiću. I ovo sve, neslužbeno i neozbiljno, na razini provokacije poručujen iz svog doma, spremna ka i vaik.

Prekjučer je bila tužna godišnjica smrti Zvonka Bušića. Neki ljudi odu, neke sami 'potjeramo' jer ih previše volimo, da im olakšamo, a neki odu jer previše vole nas. Ili Domovinu. Ljubav je neizmjerna bol. Pretipkujem citat nad kojim sam se isplakala ka tuka čitajući opet knjigu njegove Julienne: *"Ponekad me pita jesam li njegova Penelopa, kao da nije siguran. Gledam ga ravno u oči i osjećam kako me polako uvlači tajanstven, dubok prostor, gdje je sve obrnuto. Naglavce padam u njega, moja se kosa širi od lica, kao kišobran. 'Uhvati me', kažem mu, 'padam!' 'Ne padaš', kaže on. 'To je krug.' I on je uvijek tu, raširenih ruku, da me zagrlji dok se pridžem."*

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.**„AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU...”
(O ČETVRTOM STUPU ‘MOJE’ HRVATSKE)**

Naslov današnjeg predavanja, kao i moje knjige „*Ako voliš Hrvatsku svoju*”, Zagreb, 2014. uzet je iz pjesme Vicka Goluže, objavljene u časopisu CRKVA NA KAMENU, Br.7], Srpanj 2014. stranica 29:

LJUBAV

Ako voliš
Hrvatsku svoju,
Njezino ime
I njezin rod,
Sve što joj činiš
Bit će dobro,
Jer ljubav ima
Božanski kod.

+++

Ako voliš
Hrvatsku svoju,
Sve što možeš
Za nju ćeš dati,
Jer kada zemlju
Srcem ljubiš
Čistu ljubav
I tijelo prati.

+++

Ako ti ime
Hrvatsko smeta
I tvoje srce
Jugu voli,
U svojoj zemlji
Ti si stranac
Kojeg i njezina
Državnost boli.

+++

Ako ne voliš

Hrvatsku svoju
 I ako si blizu,
 Negdje pri vlasti,
 U srcu svome
 Gajit ćeš mržnju
 Sprdat se njome
 I samo krasti.

+ + +

Onaj tko Hrvatsku
 Srcem ljubi,
 Zlo joj činiti
 Nije u stanju,
 Jer će slijediti
 Vlastito srce,
 I ako treba,
 - POGINUT ZA NJU !

Knjigu je na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti Sveučilišta u Mostaru 05. 12. 2014 predstavio doc. dr. sc. Marko Tokić. Tokić je naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Iako Tokić govori o mojoj Hrvatskoj, uostalom i dr. sc. Damir Pešorda je svom uvodu u knjigu dao naslov *Pečarićeva Hrvatska*, jasno je da oni misle na onu Hrvatsku koju sam stavio u naslovu knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001. Na Hrvatsku kakvu žele svi državotvorni Hrvati.

Također, čini mi se da je dr. Tokić govoreći o četiri stupa Hrvatske govorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i najnapadaniji od onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu je sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelji...

Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Prvo poglavlje knjige govori o njegovom povratku iz zatvora. Davno sam rekao da je osuđen tako što su mu dokazali samo

da je Hrvat. I to izuzetan.

Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. O njemu sam napisao dvije knjige; s Matom Kovačevićem *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008. i *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam.

A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta 'hrvatskih' ljevičara, a posebno biskup Košić.

Ovu tribinu organizira Hrvatsko katoličko društvo prosvjetnih djelatnika pa vjerujem da se danas trebam posebno osvrnuti na taj četvrti stup i posebno na biskupa Košića. Otud i drugi naslov ovog predavanja: *O četvrtom stupu 'moje' Hrvatske*.

Prof. dr. Zdravko Tomac, kaže u svom predgovoru knjige:

Druga bitna ličnost nove Pečarićeve knjige sisački je biskup dr. Vlado Košić (prva o kojoj je pisao prof. Tomac je Dario Kordić, op. JP). U mnogo tekstova u ovoj knjizi Pečarić piše o biskupu Košiću kao velikom humanistu i domoljubu koji, slično Pečariću, ne kalkulira, koji se bori za istinu, koji se bori za prava svakog čovjeka bez obzira što je svjestan da će od mnogih doživjeti strašne napade.

Među vama sigurno ima pripadnika sva četiri stupa, a biskup Košić piše i govori o svima. Naravno posebno o našim braniteljima. Tako je napisao i predgovor moje knjige: *Vukovar i njegov stožer*, Zagreb, 2013. U samoj knjizi je dano i biskupovo pismo napisano poslije agresije na Vukovar i nasilnog postavljanja ćirilicnih ploča u našem gradu simbolu Domovinskog rata:

Poštovani Akademike,

Sve same tužne vijesti: smrt Zvonka Bušića i postavljanje ćirilicnih natpisa u Vukovaru. Gospođa Renata Pernar mi piše da „Stožer za obranu Hrvatskog Vukovara vapi za mojom riječju“. Ne znam što bih drugo mogao reći nego da im dajem svesrdnu podršku i da sam zgrožen brutalnošću vlasti koja pokazuje toliki raskorak od osjećaja svoga naroda. Po ovom vukovarskom bih događaju sad mogao slobodno reći da ova vlast nije samo „odnarođena“, kako sam ju nazvao kad je ukinula pokroviteljstvo Sabora nad komemoracijom tragedije u Bleiburgu, nego što više – ova je vlast očito protunarodna! Ona naime ide direktno protiv našeg, hrvatskog naroda, gazi ga i ne poštuje nikakve primjedbe niti opravdane zahtjeve. Svakako, ako postoji i mala opravdana sumnja da podaci o trećini građana grada Vukovara kao pripadnicima srpske manjine nisu točni, nije se smjelo ići s tim. Drugo, zar Vukovar ništa ne znači ovim našim vlastodršcima, zar su oni na pozicijama srpskih osvajača? To je nečuveno u svijetu, toga nigdje nema. Nije čudo da Zvonko Bušić nije mogao više živjeti u takvoj Hrvatskoj, koja postaje – kako rekoh prije godinu dana u Gvozdu – Protuhrvatska! A ne samo Zvonko, toliko branitelja koji su podigli ruke na sebe, kažu više od 1.700. Tko za njih pita? Daj nam, Bože, samo snage da se sve ovo dobro završi, da nitko ne strada i da ova protunarodna vlast već jednom ili prizna svoje pogreške - kao u slučaju lex Perković – i promijeni svoje djelovanje ili odstupi.

Biskup je sudjelovao i na predavljanju te knjige u Zagrebu 11. 12. 2013. . Njegov

govor dan je u mojoj knjizi koja zapravo predstavlja nastavak na knjigu o Vukovaru i njegovom stožeru *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba*, Zagreb, 2014.). Biskup kaže:

Najprije bih rekao da mi je velika čast biti ovdje večeras sa svima vama – koje sve od srca pozdravljam, na prvom mjestu Vas, dragi akademiče Pečariću, također hrvatske generale Mladena Markača, g. Domazeta-Lošu, g. Lukića i Tomu Medveda te domaćina gosp. J. Klemma, kao i sve hrvatske branitelje, kojima dugujemo slobodu naše Domovine, gđu Karolinu Vidović Krišto, sve Vukovarce i branitelje Vukovara, g. Tomislava Josića i g. Vladu Iljkića te članove Stožera za obranu hrvatskog grada Vukovara i sve vas, sudionike ove večeri – čuti vaša promišljanja i podijeliti s vama svoja razmišljanja o ovoj knjizi, ali i o Vukovaru i njegovu Stožeru. Vukovar je za mene uvijek bio grad posebnog pijeteta – kao što su to i naša povijesna mjesta poput grada Zrina, uništenog 1943. ili Gvozdanskog, kojeg su branili 1578. hrabri hrvatski vojnici i u toj obrani junački svi do jednoga izginuli. Vukovar je poput Sigeta, koji je branio "moj" Nikola Šubić Zrinski 1566. – rekao sam za hrvatskog junaka, branitelja Sigeta da je moj, jer je rođen 1508. u Zrinu, župi moje Sisačke biskupije. Vukovar je naša suvremena epopeja, mjesto stradanja ogromnih razmjera, budući da je na nj navalila ogromna mržnja i vojna mašinerija, ali i mjesto ogromne ljubavi iskazane u snazi rodoljuba koji su ga branili. Pred tom žrtvom stojim bez riječi, u dubokoj molitvi za sve koji su poginuli, kao i za sve koji su u toj obrani izgubili svoje zdravlje bilo tijela bilo duše, koji su doživjeli neviđena poniženja, zatvore, silovanja i progonstvo te – konačno nerazumijevanje i stalno uskraćivanje osnovnog poštovanja društva, a na kraju i službene države, sve više i više – do eskalacije krize s postavljanjem dvojezičnih odn. dvopisмениh ploča u Vukovaru počam od 2. rujna ove god. na dalje.

Ne mogu a da se ne spomenem prvog predsjednika RH i jedinog pravog hrvatskog državnika dr. Franju Tuđmana, čija je 14. obljetnica smrti bila jučer. Samo bih istaknuo kako mi je neshvatljivo da se od 2000. godine njega ne samo zaobilazi, nego se nasilno i smišljeno provodi i tzv. detuđmanizacija. Zato je državni vrh ignorirao njegov grob, pa i jučer, kao i druge njegove obljetnice i nije mu želio iskazivati nikakvo poštovanje, premda je narod plebiscitom njega i birao i doživljavao ne samo formalno prvim predsjednikom nego i stvarno nacionalnim liderom. Tu se opet nalazim pred enigmom kako je to moguće da naš narod ide – što se veli – drumom, a naši političari šumom. Mislim da dok ne bude Tuđman poštovan tako da mu na grob dolaze ne tek stranačke delegacije nego najviše državne delegacije, neće biti sreće za našu državu i naš narod.

(...)

Kad spominjem "svetinje", tada ne mislim na svece Katoličke crkve, već na ono što je narodu sveto i veliko, što mu je neophodno, što ne želi i ne može dovoditi u pitanje, ne želi li dovesti u pitanje sam sebe i svoj identitet, svoju prošlost, sadašnjost i budućnost.

Jedna od takvih svetinja je nesumnjivo obitelj. (...) Naš kardinal Bozanić rekao je, nakon susreta s Papom koji je izrazio zadovoljstvo što je ustavno zaštićen brak u Hrvatskoj, kako je bio iznenađen da je institucionalna vlast bila protiv toga –

citiram: "kršeći tako neutralnost države". I za to nitko ne odgovara! No ipak, narod je pobijedio i on sada ima tu svijest da može izvojevati pobjedu usprkos nemoralnim političarima, usprkos veleizdajicama i prodanim dušama.

Jednako se tako na žalost događa i sa svetinjom koje se zove Vukovar. Vukovar je neviđena epopeja, Vukovar je naša suza najgorča, Vukovar je naša rana nezacijeljena, Vukovar je naš ponos i naša najveća nacionalna svetinja. I što ovi bezdušnici uradiše od njega? Umjesto da vidaju rane, umjesto da pomažu i organiziraju čitavu Domovinu da pomogne tom našem simbolu i svetinji, oni su pošli čizmom na njega. Šalju specijalne snage reda, u oklopnim odijelima, sa štitovima i kacigama, oboružane dugim cijevima, da kao neki agresori napadnu. Koga? Hrvatske branitelje. Gdje to? U Vukovaru! Bože, smiluj se ovoj jadnoj bezdušnoj vlasti i istrgni im mač iz ruku, jer njime mogu ozlijediti djecu, njime mogu raniti majke, njime mogu oskrvniti duše čiste i malene, Bože, njime mogu onečistiti i upropastiti sebe. Ne dopusti da se to dogodi!

Vjerujem da će ova knjiga, i ovaj naš večerašnji skup pomoći da se ne dogodi daljnje ponižavanje Vukovara, a to znači cijele Hrvatske, to znači svih Hrvatica i Hrvata, svih ranjenih duša u ovoj napačenoj zemlji.

U analizi stanja i događaja, pitamo se: gdje su bili i što su rekli, činili i radili pojedinci i ustanove ove zemlje kad se tako bezdušno pokrenula nova agresija na Vukovar. To bi se pitanje moglo postaviti i s obzirom na događanja oko agresije na obitelj. Prozivam institucije ove zemlje i pitam ih: zašto ste šutjeli? Vi, akademici naše najviše kulturne i znanstvene ustanove HAZU! Vi, članovi Matice hrvatske, Vi, rektori naših hrvatskih sveučilišta! Ako su mediji zaludivali naciju, skrivajući istinu i sipajući laži u uši, u oči i u duše naših ljudi koji nisu mogli znati ono što im nije bilo rečeno, zašto ste vi šutjeli, vi koji biste trebali znati i biti moralni stupovi našeg društva, vi koji predstavljate glas razuma?

Jednako tako prozivam i pitam sve vas, isti imenovani adresati: zašto šutite i dopuštate da se vrši nova agresija na Vukovar? Zar nije Vukovar spasio obraz i vama, zar nije zaustavio krvožednu soldatesku koja je htjela proždrijeti i vas, zar ne osjećate zahvalnost i zar ne vidite da vas ne bi bilo bez Vukovara? Pa kako možete sad šutjeti, kako možete i dalje samo promatrati?

(...)

Zanimljivo je ovdje reći kako je ovo predstavljanje izazvalo kakvo-takvo zanimanje medija. Naime uobičajeno je da se takva okupljanja državotvornih Hrvata uopće ne prate u glavnim medijima, a – da se malo i pohvalim – pogotovo ne ona moja. Zapravo, riječi našega biskupa su ih dobro uzdrmale pa su uslijedili veliki napadi na njega. Ti napadi su se nastavili i kada je dočekao Darija Kordića na Plesu. I o tome je dosta napisano i u knjizi 'Ako voliš Hrvatsku svoju'.

Međutim, brojni nastupi biskupa Košića, i drugih biskupa, kolumnista i mnogih drugih ukazivali su našem narodu da imamo vlast koja ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Tu opet moram posebno izdvojiti jednu propovijed biskupa Košića. Biskup je, naime, predvodio je u 10. 12. 2014. u svetištu Svete Mati Slobode u Zagrebu misu zadušnicu za prvoga predsjednika Republike Hrvatske dr. Franju Tuđmana o 15. obljetnici njegove smrti. Biskup kaže:

Volim razmišljati o predsjedniku Tuđmanu stavljajući ga uz bok s kardinalom Kuharićem. Dva Franje, dva diva: Tuđman kao politički vođa hrvatskoga naroda, a Kuharić kao duhovni vođa vjernika u hrvatskom narodu. Nisu slučajno njihove biste u svečanom atriju Hrvatskoga sabora.

U obimnom „Osobnom dnevniku“ Franje Tuđmana u tri sveska (VL 2011.) jedno od najčešćih imena brojnih ljudi s kojima se susretao i koje spominje ime je Franje Kuharića, koga on još zove i „Imenjaka, Imenjaković, Prvostolnik i Stožernički“ – ukupno čak 124 puta (46+52+26). A radi se o razdoblju od 1973. do 1989. godine, dakle u vremenu prije demokratskih promjena u našoj zemlji. I ne samo da predsjednik Tuđman spominje kardinala Kuharića čije je tekstove i propovijedi rado čitao, nego i piše da ga je posjećivao, da su često razgovarali, da su surađivali. Kaže na jednom mjestu: „treba pitati Imenjaka!“ i ima čestu bilješku: „bio kod Imenjaka“ i sl. Slobodno se može reći da je između dva Franje postojalo prijateljstvo koje je sve više raslo, a povezivala ih je zajednička želja da hrvatski narod konačno bude slobodan. To svjedoči i supruga Ankica u knjizi „Moj život s Francekom“ (VL 2006.), koja je i sama često posjećivala Kardinala i prenosila mu poruke svoga supruga i obratno, prenosila Kardinalove poruke suprugu Franji. Na poseban je način to bilo važno kada je Tuđman više puta bio u zatvoru zbog svojih stavova o pravu hrvatskoga naroda na samostalnu državu. I ta se samostalna država ostvarila pod vodstvom predsjednika Tuđmana – što je kardinal Kuharić nazvao Božjim čudom. Sjećam se, to sam čuo iz kardinalovih usta, kada je rekao da je Hrvatska doživjela tri čuda: prvo je bilo da smo se obranili, a nismo imali čime – čak su nam i zabranili da se branimo; drugo je čudo bilo da je Hrvatska postala ponovno samostalna država – jer sve su sile bile protiv; i treće je čudo bilo, kako je govorio Kardinal, što su nas priznale i one države koje nas nisu željele. Dakle, tko je učinio ta čudesna? Bog! Jedini je Bog autor djela koja se čine nemoguća i zato ih mi, kada se ipak dogode, nazivamo čudesima. No, Bog uvijek uzme neke pojedince i događaje, usmjeri njihove sile i okolna zbivanja tako da se njegovo djelo, izgledalo ono ne znam kako nemoguće, ostvari. Tako je bez sumnje i Franjo Tuđman bio izabranik Božji, Božje oruđe po kojem je Bog nama Hrvatima darovao slobodu, samostalnu državu i konačno ispunjenje vjekovnog sna, da živimo u samostalnoj domovini, kao svoji na svome, bez tuđih gospodara. To čudo ostvario je Bog po prvom predsjedniku i vrhovniku Franji Tuđmanu, to je čudo bilo moguće uz suradnju tolikih branitelja i hrabrih ljudi koji su svoj život i zdravlje spremni stavili na raspolaganje za to djelo, to se čudo ostvarilo zbog jedinstva čitavoga naroda koji je stajao sa svojim predsjednikom u istoj želji i istom naporu. Bili smo svi tada kao jedan. I oni koji su okruživali Predsjednika, političari, zatim intelektualci, profesori, liječnici, odvjetnici, radnici i seljaci, i naši branitelji na linijama obrane Domovine, i njihove žene i majke s krunicom u ruci i s molitvom na usnama, sinovi i kćeri branitelja u htjenju da se izbori sloboda i pokaže pravo lice našega naroda, toliki mladi i stari – svi smo bili jedno.

Mislim da je to potrebno danas istaknuti jer smo nakon smrti prvog, i mogu reći citirajući akademika Josipa Pečarića – do sada i jedinog pravog hrvatskog predsjednika, svjedoci neprestanog rastakanja onoga što je njemu bilo

na srcu kao najveća svetinja – a to je hrvatska domovina. Zašto kažem da je predsjednik Tuđman bio ne samo prvi nego i jedini pravi hrvatski predsjednik? Jer on je volio svoj narod, živio je za njega i za njegovu slobodu. Označio sam u njegovu dnevniku, na Uskrs 15. travnja 1976. riječi koje je zapisao Franjo Tuđman, nakon što je pročitao uskrsnu poruku nadbiskupa Franje Kuharića pod naslovom „Trinaest stoljeća uskrsne nade“. On je zapisao, zapravo uskliknuo: „O puče moj, kad će te tvoja uskrsnja nada izbaviti križnih muka!“ (I, str.257) Tako je on osjećao muke svoga naroda svojima jer je bio jedno sa svojim narodom, želeći mu konačnu slobodu i mir poslije toliko trpljenja.

Gđa Zdravka Bušić, šefica kabineta predsjednika Franje Tuđmana, izjavila je o pokojnom Predsjedniku ovo:

„Ja nikad nisam vidjela čovjeka da je toliko, toliko mnogo puta bio suznih očiju. Skoro uvijek. **Imala sam osjećaj, dok je bio rat, da je on vječito imao pune oči suza.** Jednostavno kao da je to bilo jedno stanje... on je imao tu silnu empatiju i osjećao je za svakog izgubljenog čovjeka, ratnika, onu ženu patnicu, izbjeglicu...“ (film **"Sasvim nepoznati Tuđman"** redatelja Miljenka Manjkasa; VL 18.11.2014.).

OVAKO JE PREDJEDNIK TUĐMAN MOGAO REAGIRATI JEDINO ZATO JER JE VOLIO SVOJ NAROD! Sjećamo se svi kako je predsjednik zaplakao od ganuća poslije prvih demokratskih izbora, kad je 30. svibnja 1990. bio uzdignut hrvatski barjak bez zvijezde, a s hrvatskim grbom, na Trgu sv. Marka pred Hrvatskim saborom!

(...)

Također nije moguće ni u jednoj normalnoj državi svijeta da se predsjednik stidi svoj narod zvati imenom, da mu se nikada ne obraća, kao što je to uvijek činio predsjednik Tuđman riječima: Dragi Hrvati i Hrvatice, nego stidljivo sve nas adresiraju kao bezimene građane i građanke! Zamislite, kada bismo mi u Crkvi to usvojili, morali bismo mijenjati svoje najljepše pjesme, kao npr. pjesmu koju je volio i sveti Papa Ivan Pavao II. „Zdravo Djevo“ – u kojoj kličemo Mariji: „Kraljice Hrvata!“ Zar bismo trebali pjevati: Zdravo Djevo, kraljice građana i građanki...? Besmisleno!

(...)

Slušao sam danas na radiju vijest da je 15. godišnjica smrti predsjednika Tuđmana. Režimski mediji kažu prvo negativne ocijene a onda spomenu i nešto pozitivno, ali manipuliraju čak i predsjednikovim izjavama jer naveli su njegove proročke riječi, kad se vratio iz Amerike: „Nećemo dopustiti ... onima koji sve čine protiv hrvatske neovisnosti...“, a pri tome su izostavili prvi dio te rečenice u kojoj on kaže: „Nećemo dopustiti tim jugokomunističkim ostacima ...“ Kontrolirani mediji ističu da je on bio antifašist, ali prešućuju da se borio i protiv Jugoslavije i protiv komunizma! Znao je on da su Hrvatima upravo te dvije opcije nanijele kroz povijest najviše zla i zato je bio žestoko protiv njih!

Henry Kissinger rekao je predsjedniku Tuđmanu: „Gospodine Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali vjerujte mi, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života,

već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.“ *I mi vjerujemo da dolazi vrijeme kada će svi normalni Hrvati i hrvatski građani priznati tu istinu i odati prvom i jedinom predsjedniku dostojno poštovanje i učiti se od njega voljeti, braniti i graditi svoju Domovinu.*

Kissingerove riječi našem Predsjedniku bile su i moto moje knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, a zapravo iz njih izvire i naslov knjige *Trijumf tuđmanizma* tiskane 2003. u vrijeme najveće detuđmanizacije, tj. rashvačivanja Hrvatske.

Biskup Košić nas, dakle, podsjeća koliko je Otac Hrvatske države akademik Franjo Tuđman volio svoj narod. On je i stvarao i obranio državu idejom o pomirbi. Koliko je bio veliki pokazuje i činjenica da je 1993. u Komisiju za žrtve rata među mnoge uglednike uvrstio i mladog asistenta s Pravnog fakulteta mr. sc. Iva Josipovića, čiji je otac bio predsjednik partijske komisije koja je odlučivala o sudbinama ljudi, pa i o Tuđmanovoj, poslije Hrvatskog proljeća. A Ivo Josipović nikada nije prihvatio ideju pomirbe, pa je čak u osvajanje predsjedničkog mandata išao s parolom tzv. Nove pravednosti, za koju mu je uzor bio njegov otac. Ideal Nove pravednosti je dakle bio desetak tisuća progonjenih Hrvata. Treba li spomenuti da je Josipović bio veliki zagovaratelj Suda u Haagu uvjeren da će osuditi naše generale iako je kao profesor na Pravnom fakultetu trebao prije američkog sudca Merona znati da su njihove optužbe bile nerazumne. Pogotovu ako znamo da sam i ja, kao netko tko nije pravnik, nazvao odmah suludim, čemu se priklonio i biskup Košić.

Očito je kako gornja propovijed biskupa Košića daje bit i ovog predavanja i istoimene knjige koja se i pojavila u pravo vrijeme – uoči predsjedničkih izbora. Izbori su se i odvijali u znaku tog naslova.

Primijetit ću da ne dvojim u tome da su mnogim našim ljudima u potpunoj medijskoj blokadi pomogla i etička osuda Josipovića za veleizdaju od strane HNES-a, kao i optužbe za veleizdaju Mesića, Pusičke i Pupovca. Sigurno su i one mnogima pomogle da razaznaju tko ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu.

Evo jednog svjedočenja o Josipovićevom ponašanju Biskupa Košića s predstavljanja knjige prof. dr. sc. Zdravka Tomca *Crveni predsjednik* u Zagrebu, 28. 10. 2014.:

Kada sam, kao predsjednik komisije Iustitia et pax HBK, 2011. pozvao na molitvu za pravednu presudu generalima A. Gotovini i M. Markaču, tada se on oglasio izjavom da sudu u Haagu neće pomoći molitva nego pravosuđe. Ja sam mu osobno elektronskom poštom poslao kratko pismo gdje sam ga zamolio da ne vrijeđa vjernike u RH, jer osim njega i onih koji ne vjeruju, u RH ima i građana koji vjeruju u moć molitve. Njegov je odgovor bio da on nije želio vrijeđati, ali da treba shvatiti da nije samo molitva dovoljna. Moj je odgovor na to sadržavao pouku o smislu kršćanske molitve koja nije odvojena od života i djelovanja, nego naprotiv potiče na djelovanje i život čini prožet Bogom i njegovom voljom. U ovom dakle slučaju sadašnji predsjednik pokazao se kao čovjek koji ne cijeni molitvu. No, u drugim slučajevima moglo bi se pomisliti da on poštuje molitvu i one koji mole, budući da se često pojavljivao na misama, na hodočašćima, pa i jednom

(mislim prije 3 godine) na molitvi za mir „U duhu Asiza“, koja je molitva bila održana i jučer (27.X.2014.) u crkvi sv. Franje na Kaptolu, gdje su bili predstavnici: Židova, muslimana, pravoslavnih, evangelika, reformiranih, baptista i katolika. Dakako, pitanje je s kojim motivom tko sudjeluje.

Tada je doista i sudilo pravosuđe koje je sudac Meron i nazvao nerazumnim, označivši tj. definirajući takovom cijelu pravnu znanost kako je tumači i primjenjuje profesor Josipović. A to je bila 8. točka svojevrsne biskupove nadopune HNES-ove osude Iva Josipovića za veleizdaju.

Od posebne važnosti je bila Poruka biskupa HBK za te predsjedničke izbore u kojoj se kaže:

Predsjednik/predsjednica, kao „prvi čovjek hrvatske države“, pozvan/a je voljeti svoj narod, pružati primjer zdravoga domoljublja, poštujući simbole i znakovlje hrvatskoga nacionalnog identiteta i sprječavati rasprodaju nacionalnoga bogatstva.

A kardinal Bozanić će:

Zato bi neodaziv na birališta značio ozbiljno zanemarivanje, a – budući da se radi o općemu dobru – u stanovitoj mjeri i grijeh propustom.

Također spominje i domoljublje:

Svojim ugledom i ulogom, osoba koja obnaša tu časnu službu pozvana je prednjačiti iskrenim domoljubljem.

Zapravo samo spominjanje ljubavi prema svom narodu i svojoj državi, odnosno domoljublje kao nešto što treba imati predsjednik pokazuje svakoj iole inteligentnijoj osobi da u Hrvatskoj nešto nije normalno. Zar bi bilo gdje u svijetu Biskupska konferencija tražila tako nešto što se podrazumijeva samo po sebi. Da, samo u Hrvatskoj mogu se kandidirati pa i pobijediti na izborima oni koji ne vole ni svoj narod ni državu svog naroda.

Znamo kako su izbori završili – porazom onoga koji je postao simbolom čovjeka koji ne voli svoj narod i svoju državu, čovjeka koji se do zadnjega trenutka zalagao za povlačenjem tužbi za genocide samo zato da se ne bi dogodilo to da se u presudi Srbija osudi za agresiju u cilju stvaranja velike, etnički homogene Velike Srbije s elementima genocida u tim nastojanjima.

Moja knjiga *Propade im crvena Hrvatska*, Zagreb, 2015. zapravo upozorava da je praktično propala želja jugo-komunista za uspostavu neboljševičke Hrvatske, ili Crvene Hrvatske, kako je najavio Josipović u prvoj predsjedničkoj kampanji. Na njejoj uspostavi radili su svo vrijeme. Uspjeli su s lustracijom hrvatskih domoljuba u mnogim ustanovama I, skoro u potpunosti, u glavnim medijima. Ali kada im to nije uspjelo na predsjedničkim izborima, kada su uvjerali mnoge u 80-postotnu popularnost njihovog kandidata, nikoga više ne mogu uvjeriti da mogu zadržati vlast u Saboru.

Uz Crkvu, najveća smetnja su im branitelji, posebice Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i stopostotni ratni invalidi iz Savske 66. Otud divljački nasrtaj na branitelje u crkvi sv. Marka, ili kako ga je opisao hvarski biskup Slobodan

Štambuk *hrvanje između policije i naših branitelja i onda u tom trenutku događa se divna uloga crkve - svećenici staju između jednih i drugih.* A zapravo to je bio napad na Vatikan. Kao u Vukovaru i sada pokazuju mržnju prema onima koji su stvorili njima nevoljenu državu. Prema onima koji su pokazali da njihov voljeni JB Tito nije bio u pravu kada je tvrdio da će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti svoju državu. Zapravo sve ono što je biskup Košić govorio za napad na branitelje u Vukovaru možemo doslovno prenijeti i za ovaj napad. A biskup Košić je govorio i o tom njihovom napadu. U homiliji na Tijelovo, Sisačka katedrala, 4. 06. 2015. biskup je rekao:

Treba spomenuti još jedan neobičan događaj koji graniči s apsurdom u ovoj zemlji. Bivši predsjednik države osnivajući prošle nedjelje novu stranku pozvao je da se više ne dijelimo na one koji su 1941., 1971. i 1991. bili na suprotnim stranama. Čini mi se da je i ova izjava prošla bez posebnih komentara u hrvatskoj javnosti, a zapravo je veoma zabrinjavajuća i posve neprihvatljiva. Doista, s Drugim svjetskim ratom trebalo bi već jednom završiti i ne dijeliti naše hrvatsko društvo, no ta se stranica može zatvoriti jedino nakon što se o svim događajima i neistraženim zločinima ustanovi i prizna puna istina! No, posve je neprihvatljivo da se izjednače oni koji su u hrvatskom društvu 1991. branili Domovinu i oni koji su ju napadali, ubijali civile, palili kuće, razarali crkve. To izjednačavanje je i dovelo do prosvjeda branitelja, ratnih invalida u Savskoj 66! Pa gdje to ima na svijetu da država jednako kao i njezine branitelje nagrađuje mirovinama i zaštitom svih građanskih prava one koji su tu istu državu oružjem rušili i činili brutalne ratne zločine!? Kako ne zaključiti da postupanje ovakve vlasti, onih koji se vode ovim načelima, nije protunarodno i protuhrvatsko?! To već jednom mora prestati! Naši branitelji imaju svoje dostojanstvo koje se ne smije dovoditi u pitanje ovakvim izjednačavanjem, po kojemu – kako pišu neki poznavatelji – preko 150 tisuća pripadnika oružanih pobunjenika protiv RH sada od te iste države prima vojne mirovine. To je znak nepoštivanja vlastitog dostojanstva i flagrantnog nedostatka poštovanja domovine i onih koji su za nju dali živote, zdravlje i podnijeli najteži teret za njenu slobodu.

Najzaslužniji što policajci nisu do kraja izvršili zločin na teritoriji države Vatikan, dakle u crkvi Sv. Marko pater Ivan Ike Mandurić dao je intervju u Hrvatskom tjedniku, 11. lipnja 2015. iz kojega ćemo izdvojiti samo jedno pitanje i njegov odgovor:

Još ima onih koji tvrde da im nisu jasni ciljevi prosvjeda. Bili ste hrvatski branitelj pa kako gledate na prosvjed?

Nisam zastupnik branitelja, ali kao branitelj mogu reći što osjećam. U Hrvatskoj se nije dogodila sloboda. Hrvati nemaju Hrvatsku. Problem Hrvatske je u njezinu manjku dostojanstva. Hrvatska se borila za slobodu, ali ne samo za to, nego i za dostojanstvo koje je jamstvo slobode. Kad dostojanstva nema, onda je sve krhko. Ako nema samopouzdanja, samopoštovanja, sve je krhko. I onda bi se ponovno mogao dogoditi neki novi rat, neka nova izdaja nacionalnih interesa, neka nova predaja. Ako nema ljubavi prema sebi samome, prema svome narodu, i ako nema poštivanja i samopoštovanja tog naroda, onda bi se moglo ponovno dogoditi

devastiranje hrvatskih vrijednosti itd. A ono se očituje u poštovanju Domovinskoga rata, ugledu Domovinskoga rata i poštovanju branitelja. Branitelji koji su se borili za Hrvatsku ne mogu mirno gledati kako pobjeda u Domovinskome ratu kopni i kako dolazi u pitanje sve ono za što su se borili. U tome smislu oni žele da se nekako javno što jasnije ističe što je za nas Domovinski rat značio i koliko je vrijedio te da se to očituje kroz odnos prema braniteljima. To je ono što traže. U biti samo žele da Hrvatska bude ponosna nacija, ponosna na svoje branitelje, na pobjede, i da tako uči svoju djecu, nove generacije. Ako se to ne bude činilo, ponovno će Hrvatska biti ugrožena i to oni ne mogu dopustiti. Danas je vidljivo da su kukurikavci shvatili da je većina naroda prepoznala da ne vole svoj narod i svoju državu pa pokušavaju uvjeriti glasače kako oni oduvijek vole i hrvatski narod i hrvatsku državu.

Međutim, nisu još shvatili da trebaju pažljivije pročitati što im je Crkva u Hrvata poručila pred te izbore u svezi s braniteljima.

Nisu razumjeli što je HBK mislila kada je poručila vjernicima:

U tome smislu, od iznimne je važnosti da se predsjednik/predsjednica Republike zalaže i za iznošenje cjelovite istine o Domovinskome ratu te gaji poštovanje prema svim hrvatskim braniteljima zauzimajući se za ostvarivanje njihovih pravednih zahtjeva.

Odnosno nisu naučili što znače riječi kardinala Bozanića:

Osoba na čelu hrvatske države u tom je smislu nositeljica identiteta Hrvatske, promicateljica njenih vrijednosti u Domovini i svijetu, širiteljica istine o njejoj prošlosti, osobito o žrtvi koju je Hrvatska podnijela na putu do slobode, kako zbog strahota totalitarizama dvadesetoga stoljeća, tako i zbog strašne agresije na Hrvatsku u Domovinskom ratu, kada su obranom Domovine postavljeni temelji naše suverene hrvatske države.

Zbog toga je važno da predsjednik/predsjednica ne zaboravi hrvatske branitelje i ljudske žrtve, misleći pritom na stradale u Domovinskom ratu i na njihove obitelji, na one koji se vode kao nestali, na silovane i na zatočene.

Da, nisu shvatili da im Crkva u Hrvata ne vjeruje. Zato ću zaključiti onako kako je i proteklo ovo predavanje: riječima biskupa Košića iz njegove uskrсне čestitke:

Međutim, mi smo znali i u težim okolnostima preživjeti, nadvladati i nemoguće i poput ptice Feniksa dići se iz pepela. Bilo je to i u vrijeme turskih osvajanja, i u vrijeme komunističke represije, a također i u vrijeme Domovinskog rata kada smo u neravnopravnoj borbi izborili pobjedu. Što je bio razlog tomu? Pa upravo naš duh, naša motivacija, čežnja za slobodom, velika vjera da Bog pomaže one koji su nepravedno u nevolji. I ta vjera nam je davala snage i pobjeđivali smo. Možda zato oni koji ne žele slobodnu Hrvatsku ne odustaju od napada na hrvatske branitelje koje na sve načine žele poniziti, od Vukovara do Savske 66 gdje ih se neprestano napada i izvrgava medijskom i političkom linču.

Zapravo ne, završit ću s jednim komentarom iz danas objavljenog razgovora s biskupom Košićem ("Da ova je vlast doista nenarodna I protuhrvatska ne po načinu izbora, nego po vladanju", Hrvatski tjednik, 18. 06. 2015.):

PITANJE: Nakon posjeta pape Franje Sarajevu mediji su dosta pisali o tomu da se navodno odgađa proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca, prenosili su čak i kuloarske price da je process uspjela zakočiti SPC. Znači li to da se mnogim otvorenim pitanjima hrvatsko-srpskih odnosa dodaje još jedno?

BISKUP KOŠIĆ: Teško mi je odgovoriti na ovo pitanje jer nemam dovoljno podataka. Činjenica jest, i to su prenijela sredstva priopćivanja, da je patrijarh srpski gospodin Irinej poslao papi Franji pismo kojim osporava svetost blaženog Alojzija I izriče svoje bojazni da bi to moglo lose utjecati na ekumenizam I na hrvatsko-srpske odnose. No ja kao dugogodišnji ekumenski djelatnik odgovorno tvrdim da bi se to moglo dogoditi upravo u suprotnome slučaju, naime ako se kanonizacija bl. Alojzija Stepinca odgodi ili ne dogodi, upravo bi to moglo značajno poremetiti dobre ekumenske I hrvatsko-srpske odnose.

Da, to je hrvatski biskup! Doista je bio u pravu dr. Tokić kada je za četvrti stup 'moje' Hrvatske izabrao biskupa Košića, zar ne?

HVALA!

Glas Brotnja, 19. 06. 2015.

Kamenjar.com, 19. 06. 2015.

PREDGOVOR KNJIGE MLADENA PAVKOVIĆA *MOJ OBRAČUN S OVIMA I ONIMA*

Nekako dok sam razmišljao da upitam Mladena Pavkovića zašto brojna svoja reagiranja ne sakupi u jednu ili više knjiga dobio sam poziv da napišem ovaj predgovor knjige *Moj obračun s ovima i onima*, koja u sebi sadrži njegove kolumne nastale u zadnje dvije-tri godine.

Već sam naslov pokazuje o kakvim se kolumnama radi. Pavković gotovo svakodnevno polemizira s onima koji rade protiv hrvatskih nacionalnih interesa, i rade u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2 o čemu admiral Davor Domazet Lošo kaže (direktno.hr, 06. 07. 2015):

"Ono što se prešućuje u medijima u Hrvatskoj jest da od 2011. godine postoji memorandum koji kaže da Srbija u miru provodi ono što nije dobila u ratu. Srbija mora sve učiniti da sve hrvatske vlade budu slabe u BiH. Vidimo kakve su vlade bile u posljednjih 15 godina, ne zna se koja je bila gora", rekao je.

Dodao je kako se drugi memorandum u Hrvatskoj provodi unutarnjom agresijom, ne vanjskom. "Vlade će biti slabije, a to se iščitava u posljednja dva predsjednika. Unutarnja agresija podrazumijeva blokadu svih stvaralačkih snaga u zemlji. Egzodus ljudi je recimo blokada stvaralačkih snaga. Ali, mi imamo veći problem, a to je demografska slika. Odnosno, danas se najpametniji tjeraju van zemlje", objasnio je Lošo.

"Neprekidno se medijski prostor 'upucava' time da je Hrvatska kriva, unatoč tome što je došla oslobađajuća presuda za generale. Oni se ne mire s Hrvatskom, Domovinskim ratom kao činom dobra, ne mire se s ratom kao najčišćim u povijesti, ne mire se operacijom Oluja koja je dosegla najveću etiku u povijesti, ne mire se s činjenicom da je to jedina operacija koja je spriječila genocid. Oni ne žele da Oluja bude temelj države", rekao je.

Admiral je već ranije ovakvo djelovanje unutar Hrvatske nazvao unutarnja agresija, a one koje sudjeluju u njoj vučjim čoporom.

Nasuprot njima i sam branitelj Pavković piše o svojim suborcima. Tu su Veljko Marić, generali Gotovina i Markač, Dario Kordić, Josip Klem, Đuro Glogoški, Ante Deur, Gojko Šušak, Branimir Glavaš, general Željko Sačić, general Praljak i ostali prvostupanjsko osuđeni u Haagu zbog, vjerovali ili ne, udruženog zločinačkog poduhvata u kome su sudjelovali: Franjo Tuđman, Gojko

Šušak, Janko Bobetko, Mate Boban, i mnogi drugi.

Pavković piše i o Zvonku Bušiću, ali ne zaboravi rođendan gospođe Tuđman.

To je i logično jer su svi spomenuti, kao i svi drugi branitelji glavna meta napada pripadnika vučjeg čopora. Oni koji su oružjem izborili neovisnu hrvatsku državu su uvijek bili i bit će trn u oku onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Njihova „krivnja“ je još i veća kada se sjetimo kako su branitelji porazili srpske „ratnike“. Prvo su razoružali Hrvatsku, potom je Vijeće sigurnosti UN-a zabranilo Hrvatskoj naoružavanje. Tako ohrabreno srpski „ratnici“ su krenuli osvajati hrvatska područja. Ali nisu uspjeli to ostvariti i onih odobrenih 15 dana.

Ipak se tu i tamo našlo nešto malo oružja da bi se suprotstavilo agresoru. I znamo kako je završilo „bežanijom“ - srpskih „ratnika“ ili kako ih je „vidio“ Milošević srpskih zečeva - iz Knina.

A tim „ratnicima-zečevima“ služili su i još uvijek služe oni o kojima piše Pavković u ovoj knjizi. To su: Jelena Lovrić, Vedrana Rudan, Veljko Džakula, Antifašistička liga, Josip Manolić, Josip Boljkovac, Ivan Fumić, Predrag Matić, Oliver Frljić, Krunoslav Olujić, Slavko Goldstein, Ante Tomić, Predrag Matvejević, Predrag Lucić, Rade Šerbedžija, Viktor Ivančić, Ante Nobilo...

Piše i o radu Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES-a). Neovisno od toga suda Pavković je pisao o djelovanju onih koje je HNES već etički osudio ili optužio za veleizdaju. To su Ivo Josipović, Vesna Pusić, Stjepan Mesić, Milorad Pupovac, Vesna Teršelić. HNES je pokrenuo postupak i protiv Josipa Broza Tita, koji je – kako izvrsno Pavković uočava - i počasni akademik HAZU i počasni građanin (uz niz drugih sličnih njemu) grada Zagreba.

Pavković piše i o Srbima iz Srbije kao što su Novak Đoković, Vojislav Šešelj, Aleksandar Vučić...

Ovih dana je veliki odjek u domoljubnoj javnosti izazvao Pavkovićev prijedlog Aleksandru Vučiću. I sam sam ga komentirao ovako (kamenjar.com, 05. 07. 2015. i Glas Brotnja, 06. 07. 2015.):

PAVKOVIĆEV PRIJEDLOG VUČIĆU: 5. KOLOVOZA – DAN „UTEKLIH ZEČEVA I BEŽANIJE“

Poslije nedavnog mog prijedloga Hrvatskom saboru da 5. kolovoza proglase *Danom domovinske zahvalnosti i danom domovinske žalosti zbog Srba zečeva* Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.) predložio je predsjedniku srpske vlade Aleksandru Vučiću da i oni proglase sličan spomen dan - *Dan „uteklih zečeva i bežanije“*. Napomenut ću samo da je poznati hrvatski odvjetnik i kolumnist Zvonimir Hodak 5. kolovoza već proglasio *zečijom traktorijadom* (7Dnevno, 03. 07. 2015.).

Zatim sam dao prijedlog g. Pavkovića i završio:

Svoj prijedlog Hrvatskom saboru sam poslao još 2012.. Nije bilo odgovora pa sam ga nedavno obnovio kada sam pročitao o Vučićevom prijedlogu. Kao i ja očito i Pavković smatra da nisu baš ni u Srbiji, kao ni mi u Hrvatskoj, pogodili s nazivom toga dana. Zato evo nekoliko riječi o predlažu...

Tekst sam završio s biografijom Mladena Pavkovića koju možete naći na kraju ove knjige.

Akademik Josip Pečarić

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

ŠOVAGOVIĆ I PAVKOVIĆ DODJELILI THOMPSONU – VELIKU ZLATNU PLAKETU

Udruga hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.) u suradnji s drugim Udrugama proizašlim iz Domovinskog rata u petak je u prepunom Domu HVIDR-e Grada Zagreba svečano uručila priznanje – „Veliku Zlatnu plaketu“ – Marku Perkoviću Thompsonu. Priznanje su mu uručili dramska umjetnica Anja Šovagović-Despot i predsjednik UHBDR91. Mladen Pavković, inače, glavni inicijator ovog priznanja, kojeg su dosad primili i Vukovarska ratna bolnica, Kolinda Grabar Kitarović, Dr. Juraj Njavro, Josip Klemm, Ankica Tuđman, Zvonko Bušić, Janja Ninić Babić i Roman Lejlak.

Ovaj istinski hrvatski glazbeni umjetnik nije mogao sakriti svoju radost, tim prije što je priznanje primio od onih koji su stvarali hrvatsku državu.

„Dosad sam dobio brojne nagrade i priznanja, ali ovo mi je sigurno jedno od najdražih. Čast mi je što su branitelji prepoznali moj cjelokupni rad i rekli mi jednostavno „hvala“. To se ne zaboravlja“ – kazao je Thompson.

Ministar hrvatskih branitelja general Tomo Medved nije mogao biti nazočan ovom događaju, ali je u svom pismu poručio da je to „veliko priznanje svakom pojedincu i udrugama koji svojim radom i djelovanjem šire vrijednosti Domovinskog rata“ te da „domoljubni duh gospodina Perkovića i njegov angažman na promicanju vrijednosti pravednog i osloboditeljskog Domovinskog rata uvijek su snažna potpora i hvalevrijedan primjer domoljublja i snage hrvatskog zajedništva“.

Svečanosti je među ostalim bio nazočan i Ante Deur, izaslanik Predsjednice Republike, ali i brojni drugi iz zemlje i inozemstva.

O značenju nagrade i Thompsonovu radu govorili su i Željko Baća, predsjednik Udruge branitelja „Zagrebački velesajam“ i Ante Tandara, predsjednik HVIDR-e Grada Zagreba te publicist Mate Kovačević i akademik Josip Pečarić, koji je naglasio da ova nagrada nije uobičajena nagrada.

– „Ona je naša molba da ovaj vrhunski hrvatski glazbeni umjetnik nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske, a koliko ga poznajemo i znamo u to ne treba ni sumnjati“ – istaknuo je.

<http://kamenjar.com/sovagovic-pavkovic-dodijelili-thompsonu-veliku-zlatnu-plaketu/>

OSVRT EVE KIRCHMAYER-BILIĆ

„Bi li govorila na promociji novog Thompsonovog nosača zvuka?“ upitao me poznati i dragi glas prije nekoliko tjedana. Bijah nemalo zatečena, no iznimno počašćena pozivom.

Svakodnevno sam okružena glazbom i po nekoliko sati dnevno posvećena uvježbavanju i izvođenju ponajprije umjetničke popijevke sa studentima pjevanja. U tom malom glazbenom obliku prožimaju se glas obogaćen riječju (ili obrnuto) i glazbalo - glasovir. Takvo snažno prožimanje riječi i glasa s glazbom, na najnovijem CD-u Marka Perkovića Thompsona, znakovitoga naziva (i poruke): „Ora et labora“, nikoga ne mogu ostaviti ravnodušnim. Kao uostalom, nikada do sada kada je riječ o Thompsonu. Da je objavljen u prijelomnom i važnom razdoblju i stanju u Hrvatskoj (kao uostalom i prethodni Thompsonovi albumi), također je neprijeporno.

Iskreno, već dugo ne bijah pod tolikim dojmom kao nakon preslušavanja ovoga albuma.

Na tamnoj pozadini omota dominira prikaz ptice sokol iz čijih se krila raspršuju crvene kockice. Na (viteškom) štitu ispisan je naziv albuma. Crna, srebrna, crvena i bijela boja omota s knjižicom s tekstovima leitmotiv su dojmive likovne i grafičke opreme. Kao i glazbene. Cijeli je album zapravo je jedna povezana i zaokružena priča, cjelina. Molitva.

1. Sâm početak prve pjesme „**Sokolov krik**“ iznenađuje zvukom 'klasičnog' vokalnog glazbenog sloga, kojega parajući prekida krik sokola. Sokola treba upamtiti, jer se on, ne bez razloga, spominje i provlači u tekstovima slijedećih pjesama. Upravo ta prva pjesma najavljuje i sažima sadržaj cijelog nosača zvuka: „Mi smo ljudi kršćani, i ne bojmo se mrijet, Bog je pozva' nas da mijenjamo svijet...“. Punktirani ritam, zvuk zvona, dug i dojmiv instrumentalni odlomak, sugeriraju i potiču na razmatranje i promišljanje o izrečenom i ispjevanom kratkom i sadržajnom stihu. Refrenom i porukom, (koji se kasnije pojavljuju u pjesmi na kraju albuma): „Ora et labora“ završava prva pjesma.

2. Slijedi naslov: „**Dobrodošli**“, kao pozdrav svojim prijateljima, slušateljima, posjetiteljima koncerata. Ponovni susret nakon nekoliko godina. Originalnom ideja aktualizira se i osvješčuje aktualno vrijeme u kojemu živimo: šumovima koji sugeriraju traženje stanice na radiju, šum iz kojeg izvire i opominje proročki govor prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, kao podsjetnik i opomena. Potom mudar odgovor Marka Perkovića svima onima koji progone njega i njegovu brojnu publiku. Vječna borba dobra i zla opisana brujanjem gitara i ritmom bubnja; sokolov visoki let iznad šišmiša i vrana. I poruka o potrebi za zajedništvom. Na kraju, s mirnim i sigurnim uvjerenjem izrečen zaključak: „...al' dok je zla, bit će i anđela“.

3. „**Bog i Hrvati**“. Devetominutna trodijelna balada o hrvatskoj povijesti, od dolaska Hrvata do danas, koja se sluša u jednom dahu; himan hrvatskoj prekrasnoj zemlji- od Boga danoj; pjesmom iskazana zahvalnost i divljenje. Sadrži bogat i

vrlo raznolik glazbeni materijal, gotovo neprekidni triolski ritam, osebujnih aranžmana, u velikom dinamskom rasponu i na koncu - miran rasplet: na taj način opisuje razloge uspona i padova hrvatskoga naroda, patnje, stradanja i trpljenja onih najnedužnijih i vjeru koja jedina spašava. Zaokružena cjelina, krug, prsten. Poput proroka Jeremije, glazbenim motivom na latinskom jeziku, Thompson ukazuje na potrebu obraćenja (poruku pjeva zbor bogoslova franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja iz Splita), časti Boga kao jedinog Gospodara povijesti i zaključuje tihim i mirnim glasom i s uvjerenjem: „...samo u Bogu je spas.“

4. Nadahnut snažnom i neumornom duhovnošću i osobnošću, svježinom, žarom i životnošću kojom zrači višedesetljetni hrvatsku uznik g. Zvonko Bušić, Marko Perković Thompson skladao je pjesmu „**Zapali vatru**“. Dvodijelna pjesma oprečnih stihova i melodija s pripjevom, u svom prvom dijelu opisuje stvarnost i ljudsku narav, dok je u drugom dana poruka kako izaći iz aktualne (duhovne) krize, praznine, malodušja. Pjesma je ispunjena optimizmom, nadom. Prepoznajući i imenujući Zlo 'sustavom u sivome šeširu', Marko u nizu različitih melodija, poručuje: „..od sebe daj sve najbolje. Budi odlučan i čvrst, slobodan i čist“. Na kraju pjesme, opet u tihoj dinamici, u niskom registru, bez pratnje s uvjerenjem i sigurnošću zaključuje „...u tebi je Krist“ - koji je snaga.

5. Dođi Gospodine Isuse – „**Maranatha**“, pjesma je u samom središtu albuma. To je molitva za hrvatski narod na stihove šibenskog a biskupa Ante Ivasa. Orguljski preludij u baroknom stilu, na samom početku pjesme, doprinosi sakralnom ugođaju. Ova prelijepa molitva podsjeća na tekst hrvatske himne, Stepinčev govor na Mariji Bistrici o Lijepoj našoj i o bîlu hrvatskoga naroda. Vapaj je to Kristu i Gospi , Kraljici Hrvata, da ostanu uz svoj hrvatski narod i čuvaju ga.

6. Dvoznačnost naslova „**Uvijek vjerni tebi**“ ohrabruje i domoljubni i sportski duh, potiče na zajedništvo, poziva na okupljanje, vraća i podiže (izgubljeni i oduzet nam) ponos na ono što jesmo, podsjeća na slavnu prošlost i sadašnjost: od žrtve Zrinskih i Frankopana do Vukovara...

7. Jednom od zacijelo najljepših riječi i stihova ikada ispjevanih Bosni, Marko Perković Thompson je, kako je sam rekao, zagrlio tamošnje Hrvate. Pjesmom „**Bosna**“ ispjevao je veličanstvenu odu toj povijesnoj hrvatskoj kneževini i današnjoj državi Bosni i Hercegovini: od nježnih stihova i melodijskih fraza, do krika, opisujući njezine ljepote, hrvatske korijene i temelje, bremenitu povijest i sadašnjost Bosne, njezina stradanja, patnje i tešku sudbinu Hrvata, ne zaobišavši pritom niti jednu važniju povijesnu osobu i događaj. Po glazbenom obliku trodijelna prokomponirana pjesma u kojoj se suptilno i nenametljivo koriste elementi folklor, karakteristični intervali i načini pjevanja u puku: stihovima desetercima izvođenih naizmjenice s grupom pjevača. Poznavanje povijesti i aktualnih prilika u njoj i svoju privrženost Bosni Thompson izražava i korištenjem izraza kojima je korijenje u vremenu osmanlijskoga ropstva. Iznimno je dojmljivo

nizanje njezinih prirodnih ljepota, te najsvjetlijih imena iz povijesti Bosne, od krunjenja Kralja Tomislava, preko Kraljice Katarine, do Drinskih mučenica i franjevaca Bosne Srebrene. I na kraju pjesme, opet mirnim glasom zaključuje: „Bosna će ti reći sve, odakle nam prezime“.

8. A jednu od zasigurno najljepših ljubavnih balada u hrvatskome pjesništvu uopće, prekrasnu pjesmu (i poruku) „**Samo je ljubav tajna dvaju svjetova**“, u kojoj je ljubav uzdignuta na zasluženu, transcendentalnu razinu, Thompson je posvetio svojoj supruzi Sandri, roditeljici njihovo petero djece. Topli, dirljivi i ganutljivi stihovi ove duboko misaone lirike, danas tako rijetko prisutne i čuvene, nježno ispjevane blagim Thompsonovim baritonom, govore o svjesnosti da je život vječan upravo po ljubavi, jer ljubav ruši zid između ovozemaljskog i Vječnosti. Ljubav zapravo i jest život. Ova pjesma (također) šalje prekrasnu poruku današnjem vremenu, u kojem se čovjek i temeljne ljudske vrijednosti dovode u pitanje: „Nek' vjera bude snaga, mir iza kućnog praga, nek' bude znanja i blagostanja. U život djeca krenu, čovjek nek' voli ženu, kao ja tebe.“ Svojim primjerom, svojevrsnom ispovijesti Marko potvrđuje: vjera, obitelj, domovina, potom djeca i obrazovanje zalag su za blagostanje i budućnost, a zajedništvo muškarca i žene, temelj opstanka.

9. Sokol prelijeće i stihovima preposljednje pjesme „**Nema predaje**“, koja opisuje apsurdnost svakodnevice koju živimo, poviješću potvrđenu hrabrost hrvatskoga naroda, koji je danas 'sagnuo ramena', vlast onih koji Hrvatsku ne žele, izdajice koji sude pravednima, marginalizaciju branitelja koji su donijeli novo svitanje svojoj Domovini...Ljubav je odgovor na mržnju, zajedništvo uvjet opstanka i opet poruka, kao i u prethodnim pjesmama, izrečena u tihoj dinamici, u niskom registru, gotovo bez pratnje, s uvjerenjem i sigurnošću: usprkos svemu, ideja se ugasiti neće. Ona ionako već desetljećima živi u hrvatskome narodu i čuvaju ju 'usamljeni vuci'. Pjesma šalje poziv sokolovima da ponovno obrane ono što su sanjali.

10. Savršeni krug zatvara se desetom pjesmom „**Ora et labora**“ u kojoj je korišten glazbeni materijal iz prve pjesme („Sokolov krik“). U njoj je sadržano Deset Božjih zapovijedi, izrečenih kratkom, jasnim, jednostavnim i svima razumljivim porukama, kojima je zajednički nazivnik: moli i radi. Duboko misaona pjesma razmatra bit i smisao čovjekova postojanja na Zemlji. Prihvaćanje Providnosti, Križa uz poštivanje Deset zapovijedi, jedini je i ispravan put. Ovi se stihovi i glazba, u prilagođenom aranžmanu, zasigurno mogu pjevati u sakralnim prostorima i pri pobožnostima.

Glazba je ogledalo duše, čovjeka, naroda. Kad je čovjeku najteže i kada mu ponestaju riječi, 'progovara' glazba .

Marko Perković Thompson kao kantautor, tekstopisac i skladatelj, promatrajući svijet oko sebe, taj svijet riječju i glazbom opisuje, propituje, promišlja, tumači i prepoznaje. Njegovo osobno duhovno bogatstvo i životno iskustvo, nadahnuće su mu i vrelo iz kojega crpi i pred javnost izljuje svu bujicu svojih emocija i misli i izriče ih glazbom. Glazba je onaj neuhvatljivi i neopipljivi trenutak koji, oduvijek, obuhvaća i u sebi sadrži duhovnost, a u njoj se neminovno

prepoznaju i ocrtavaju društvene pojave. O tome je zborio i Platon, pa se tako i po fenomenu Thompsona prepoznaje, otkriva i potvrđuje Platonova misao o državi i glazbi. Društveno-politička zbivanja i danas su nadahnuće mnogim skladateljima, kantautorima. U tim se njihovim promišljenim skladbama misaonog teksta, prepoznaju obični i jednostavni ljudi, zahvalni što je netko drugi plemenitim izričajem oblikovao i izrazio njihove misli, osjeća je i izrekao ih upravo glazbom. Marko Perković Thompson kao ikona i sinonim duše hrvatskoga naroda, (opet) ohrabruje, okuplja, ujedinjuje. On je čovjek naroda, iz naroda, za narod. Poznaje povijest i bit kršćanstva kojega živi, a svoj osjećaj pripadnosti hrvatskome narodu (žrtvom) svakodnevno potvrđuje. Svjestan svoje jedinstvene pojave i karizme, Thompson jasno i hrabro progovara o onome o čemu se u javnosti često prešućuje. Slavi i hvali vrline hrvatskoga čovjeka i njegovog mentaliteta, kršćanske korijenosti i temelje, progovara o zavičaju, društvu, vjeri i u njima slavi istinske vrijednosti: Boga, obitelj i Domovinu. Iz osobe šutljivog, samozatajnog, plahog, jednostavnog i poniznog Marka Perkovića, izviru snažni stihovi i glazba, na koje nitko ne može ostati ravnodušan. Bez obzira izdaje li ili ne nove albume ili priređuje koncerte, on i njegove pjesme ne zastarijevaju. Naprotiv, već odavno su postale sastavni dio naših obiteljskih i prijateljskih okupljanja, susreta, proslava, na hodočašćima, stadionima, obljetnicama ratnih pobjeda...

Tvrđnju u podnaslovu potvrđuje još uvijek je nedovoljno istražena hrvatska glazba proteklih desetljeća i stoljeća, posebice ona nastala pod utjecajem značajnih političkih promjena i nedaća: od budnica i davorija tijekom Hrvatskoga narodnog preporoda, preko u dvadesetom stoljeću mnogih 'nepodobnih' prešućenih napjeva, od zaborava očuvanih tek u skrovitosti doma. Kao i prekrasni pjev Vice Vukova tijekom Hrvatskoga proljeća, do domoljubnih pjesama nastalih u vrijeme Domovinskoga rata, koji je iznjedrio i Marka-branitelja i Marka-glazbenika. Bog uvijek traži svoje među najmanjima i najneznatnijima i najudaljenijima: iz malenih se i javnosti sasvim nepoznatih Čavoglava, javio Thompsonov vapaj, (sokolov) krik. Taj je vapaj i krik tim glasniji i prisutniji što ga više stišavaju i sputavaju, ignoriraju, marginaliziraju, izbjegavaju. Jer, Thompson je simbol progona onih koji progone sve hrvatsko: hrvatsku slobodu i neovisnost, branitelje, jezik, pismo, povijest, tradiciju; progone hrvatsku Hrvatsku, kako su na nedavnom predstavljanju knjige akademika Josipa Pečarića „Hajka na Thompsona“ izrekli autor knjige i supredstavljajući Damir Pešorda, Benjamin Tolić, dr. Slobodan Lang, a na promociji nosača zvuka i Mate Kovačević i isusovac pater Mijo Nikić, uz neprestanu i bezrezervnu podršku akademika Ivana Aralice. Jer, istaknuli su, biti intelektualac znači biti onaj časni član zajednice, koji je savjest društva u kojemu propituje i razotkriva nepoštenje i licemjerstvo.

Svojim glazbenim i tekstualnim porukama Thompson okuplja mase ljudi od 7-77, njih na stotine i stotine tisuća. Nitko, osim Pape nije u stanju u Hrvatskoj okupiti toliki broj ljudi. Vidjeti mržnju u njegovim porukama ljubavi, krajnje je zlonamjerno. Neminovno se postavlja (retoričko) pitanje: kolika bi bila snaga i

optimizam u Hrvatskoj danas, da Thompson u miru obiđe Lijepu našu i pjeva o njezinim ljepotama, vrlinama njezinih ljudi, da ga se pusti, da u miru od Istre do Iloka, Međimurja i Dubrovnika, razlije svoju poruku?! Medijsko prešućivanje podsjeća na onu evađeosku: „Ako oni budu šutjeli, kamenje će vikati.“ Markovi tekstovi su uistinu antologijski i zaslužuju biti u uvršteni u obrazovne programe povijesti, književnosti, glazbe, vjeronauka.

Izrastao u oporom i ponosnom kraju koji iz naraštaja u naraštaj prenosi drevne i iskonske istine i svjetonazore, iz naroda koji je pro-, pre- i nadživio sve što ga (je) gazi(lo), sustavno protjerivalo, raseljavalo, sprječavalo i kočilo mu razvoj, obrazovanje, a svemu usprkos, Marko Perković ostao je dosljedan i vjeran toj Istini. Odrastao je uz gangu i ojkalicu, najstariji oblik pjevanja u povijesti čovječanstva, danas prepoznato i zaštićeno na UNESCO-voj listi svjetske nematerijalne baštine.

U svojim skladbama na ovom nosaču zvuka koristi obilje harmonija, čija raznolikost nadmašuje onih karakterističnih tri-četiri u popularnoj glazbi, te složenije glazbene forme, velike dinamske i ritamske raznolikosti i gradacije, a kontrapunktski koristi i kombinira istovremeno više melodija. Bogata i inventivna instrumentalna sola klavijatura, gitara, bubnjeva u službi su ugođaja, u rasponu od intimnog do dramatskog: tihog, nježnog i toplog, ljubavnog i duhovnog, do krika i odrješitih ritmova i pulsa. Svoj je glazbeni dar, talent i rad Thompson podijelio s vrsnim profesionalni glazbenicima, svojim prvi suradnicima, aranžerima, pjevačima, instrumentalistima, koji su oblikovali i obogatili njegovu ideju. To su ponajprije aranžer, priređivač orkestracije i adaptacije, bas gitarist i prateći vokal Tiho Orlić, bubnjar Ivica Bilić Ike, klavijaturist Duje Ivić, gitaristi Vedran Bazdulj, Silvije Škare Braco i Mladen Magud, violinist Boris Stanić, pjevačica Branka Pleština čiji sonorni sopran doprinosi posebnom ugođaju i daje pjesmama puninu, kao i prateći vokali Vesne Ivić, Brankice Brodarić i drugih. Posebnost albumu daje i angažiranje zbora bogoslova franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja iz Splita. Album je snimljen u studiju Sagitarius, glazbenu produkciju potpisuje Tiho Orlić, mix i mastering albuma Tomislav Mrduljaš, a tehnički inženjering i usnimavanje Silvije Škarić Braco. Likovno oblikovanje djelo je Studia Nexus. Urednica izdanja je Nikolina Mazalin, nakladnik Croatia Records, za izdavača Želimir Babogredac.

Nosač zvuka objavljen je u travnju 2013. No, bez obzira i usprkos medijskoj blokadi, u samo petnaest dana dostigao je zlatnu nakladu. Slušaju ga djeca, mladi, studenti. Prolazeći nedavno između paviljona jednog studentskog doma, susretoh nekoliko studenata koji su na mobitelu slušali i pjevali „Samo je ljubav tajna dvaju svjetova“.

Album „Ora et labora“ s geslom sv. Benedikta, zaštitnika Europe, u današnjem je trenutku glas razuma i nade.

Kao radnik na Božjoj njivi, Marko Perković prepoznao je talente koje je od Boga dobio i umnaža ih. Noseći križ, poručuje: „Ora et labora“.

Josip Pečarić,

ČAVOGLAVE

Trebao sam stići u Čavoglave još na misu u 10 sati, a potom na štandu Stožera za obranu hrvatskog Vukovara skupljati potpise za peticiju *Neopoziva ostavka Gorana Radmana, ostalih urednika HTV-a, te Duke*. Blizu smo brojci od 3000 potpisa koju je postavio Stožer. Na internetu:\

http://www.onlinepeticija.com/neopoziva_ostavka_gorana_radmanaostalih_urednika_htv-a_te_duke

vidimo kako je već preko 2900 potpisa. Sjetimo se da je jedan od prvih potpisnika bio naš Thompson s kojim smo sinoć proslavili Dan pobjede.

Uvijek se nešto zakomplicira. Problemi s autima koje je imao Stožer učinili su da sam stigao u Čavoglave mnogo kasnije. Ali nije svako zlo za zlo. Mogao sam se uvjeriti kako je teško stići do sela, kada dolazite samo dva-tri sata prije koncerta.

Zapravo je bilo očito da je došlo puno ljudi. Čak na HTV-u kažu da je bilo oko 100.000 ljudi. Koliko ih je doista bilo? Procjena organizatora, a i procjena policije, je: u odnosu na prošlu godinu 20-30% više ljudi je ušlo u selo. To organizatorima govori da je uspjelo ući u selo oko 120 000 ljudi. Policija im je javila da je zatvorila promet auta u selo u 21,30 pa su ljudi nekoliko kilometara išli pješke. Policija im je javila da se od strane Splita i od strane Drniša vratilo nazad oko 15000 auta.

Ali zato, biskupa Ivasa nisam sreo ove godine u Čavoglavama. Mimoišli smo se na putu u selo. Zapravo se pitam je li to točno, jer je biskup unio Čavoglave Misnom slavlju u povodu Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja i Dana Vojne u kninskoj crkvi Gospe Velikoga hrvatskoga krsnog zavjeta kada je njegova pjesma-molitva *Maranatha*, koju pjeva Thompson, bila dio misnog slavlja. Nisam sreo ni provincijala Joška Kodžomana, sedam svećenika iz Slovačke, grupu Poljaka, puno naših poznatih sportaša, ali jesam župane Zlatka Ževrnju i Gorana Pauka, generale Marinka Krešića i Željka Glasnovića, Zvonka Bušića, bivšu saborsku zastupnicu Gordanu Turić i puno drugih prijatelja.

Zbog problema s odlaskom nisam prijateljima poslao ni čestitku. Ispalo je bolje, jer vam sada mogu poslati čestitku prof. dr. sc. Mihovila Biočića, kojoj se pridružujem, jer je ona zapravo poslana svim domoljubima:

Vrlo štovani gosp. Pečarić, sretan Vam Dan pobjede, "Oluje", krune svih hrvatskih pobjeda u našoj povijesti!

A nisu nam vjerovali jer su zaboravili:

Da je golema svjetska Osmanlijska sila zaustavljena na hrvatskom "kifliću", da je primjerice Napoleon izjavio: "Hrvati su najbolji vojnici na svijetu. Da mi je sto tisuća Hrvata, osvojio bih cijeli svijet!". Zaboravili su i da su u II. svj. ratu Hrvati bili najbolji borci na obim stranama! Zaboravili su još puno toga...

Ali, bio je jedan hrvatski sin koji je prepoznao sve to i još više... I vještinom velikog povijesnog znalca, domoljuba, vojnika i državnika, pokazao je što je hrvatski ratnik!

Jedan i jedini koji je prepoznao sve dobro i u Starčeviću i Kvaterniku i Radiću i Hebrangu i...

Bio je to FRANJO TUĐMAN koji je spasio Domovinu i dokazao da je Napoleon bio u pravu!

Dokazao je da su neki drugi bez razloga slavljani jer nikada sami, za razliku od Hrvata, nisu dobili niti jednu značajniju bitku, niti jedan rat. Ili su jahali s Osmanlijama i borili se s njima protiv nas i Europe služeći im 500 godina, ili nakon što im je cijela vojska istjerana iz svoje zemlje u I. svjetskom ratu, vratili se na krilima Engleza i Francuza ili u II. ratu, kada su pred kraj promijenili kokardu u zvijezdu i ponašali se kao i u turskim postrojbama; klali, pljačkali, palili, silovali...

POBIJEDILI SMO IH, OLUJNO SMO IH POBIJEDILI!!!

Čestitke svim domoljubima, hvala svim mrtvim i živim braniteljima, od onih s prve crte do starica s krunicom...

NAJVIŠE HVALA FRANJI!!!

Mihovil

Biočić

Oni koji su zaboravili jučer su izviždani u Kninu. Željko Primorac piše (Hrsvijet, 06. 08. 2013.):

Ono što nikako ne mogu shvatiti je relativno pozitivna reakcija na govor predsjednika Josipovića u odnosu na govor premijera Milanovića. Premijeru

možemo nabiti na nos negativne gospodarske trendove i katastrofalnu društvenu situaciju, ali za regionalnu inicijativu povezivanja sa pročetničkim vodstvom Srbije, izjednačavanje ratne krivnje putem Documente i glorificiranje komunističkog sustava ipak je za nijansu odgovorniji Josipović.

Netko je nedavno napisao kako i predsjednik i premijer rade toliko skandaloznih propusta iz dana u dan da ih je nemoguće sve zapamtiti bez ozbiljnog i sustavnog arhiviranja i analiziranja. Narod je Josipoviću u Kninu zaboravio na prethodne grijehе, a Milanovićevih se sjetio. Ne sumnjamo kako će se sutra i Josipović naći pod povećalom javnosti.

Još je zanimljivija vijest s HTV-a (moram vam je prenijeti u cijelosti jer je presmiješna):

Na Prekršajnom sudu u Kninu bit će podignut optužni prijedlog protiv 61-godišnjaka zbog remećenja javnog reda i mira na državni praznik u ponedjeljak kad je govor premijera Milanovića prekidан zviždanjem i galamom. Radi urvrđivanja drugih počinitelja nastavlja se kriminalističko istraživanje.

Na javnom okupljanju u povodu Oluje bilo je oko 5000 posjetitelja.

Za jednu je osobu utvrđeno da je počinila prekršaj Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira jer je galamila i vrijeđala visokog državnika. Protiv nje je podnesen optužni prijedlog i dovedena je na Prekršajni sud u Kninu, rekla je Sanja Boljkaš iz PU Šibensko-kninske.

Ako naša policija u potpunosti ispuni svoju zadaću uskoro ćemo imati popis svih 5000 posjetitelja u Kninu, zar ne?

Čestitka prof. Biočića me je opet odvušla do Thompsona. Sjetimo se da je već u *Bojni Čavoglave* Thompson opisao ovo o čemu piše i profesor Biočić. A to je bilo na samom početku rata kada je Hrvatska bila razoružana.

Svojevremeno sam rekao kako Thompson više nauči našu djecu o hrvatskoj povijesti i hrvatskom ponosu nego cijelo naše školstvo. Koliko je samo mladih jučer bilo u Čavoglavama! Toliko mladih ponosnih Hrvata. Bilo je prelijepo vidjeti ih.

A Thompson je, vjerovali ili ne, zapravo u Bojni Čavoglave opjevao riječi jednog srpskog akademika.

Naime, pred svoju smrt dr. Vaso Čubrilović (**Bosanska Gradiška, 14. siječnja 1897. - Beograd, 11. lipnja 1990., srpski akademik i povjesničar**) upozoravao je Slobodana Miloševića:

Ratujte s kime god hoćete, ali nemojte s Hrvatim, jer će te taj rat izgubiti.

Što bi Thomson rekao:

Stići će vas naša ruka i u Srbiji!

Bravo Marko!

Josip Pečarić

Hrsvijet, 06. 08. 2013.

GODINA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA**EVA KIRCHMAYER-BILIĆ****THOMPSON U ZAGREBU – DOM ŠPORTOVA, 16.
STUDENI 2013.**

'Ne okuplja nas ovdje Marko Perković Thompson. Ovdje nas je okupila ljubav prema Bogu i Domovini. Ljubav prema istinskim i trajnim vrijednostima.' MPT

Dragi Marko,

S obzirom da, na moju nažalost, prije šest godina, nisam bila jedna od onih brojnih koji su pjevali s Tobom u na Tvojim zagrebačkim koncertima, nestrpljivo sam čekala da opet dođeš u Zagreb...da Te mogu dočekati i svojim Ti se dolaskom u Športski dom, ispričati.

I ovoga sam puta, kao i u Split i Čavoglave, došla s djecom i njihovim prijateljima. O, kako su bili uzbuđeni i radosni što će Te slušati i vidjeti.

Tvoji napjevi i stihovi, melodije i riječi, čija je dubina i snaga upravo u njihovoj jednostavnosti, odzvanjale su zagrebačkim ulicama i iz automobila različitih registracijskih oznaka. Ponajviše mladi, ispunjeni zdravom radošću i veseljem, okićeni hrvatskim stjegovima, raspjevani i zagrljeni okupljali su se oko Športskoga doma.

Dvorana ispunjena do posljednjeg mjesta. I ovdje, kao i na Poljudu i Čavoglavama, u tolikom mnoštvu vlada savršeni red. 'Mi smo ljudi kršćani i ne boj'mo se mrijet', Bog je pozva' nas da mijenjamo svijet.' Poruka na početku Tvojih koncerata, Tvoj i naš 'credo'. Moli i radi, pjevaju svi. U pjesmi 'Dobrodošli', prije nego nas pozdraviš, ostavio si nam trajno zapisan glas i jednu od proročkih rečenica jedinog hrvatskog Predsjednika dr. Franje Tuđmana. Srsi su me proželi kada sam čula da cijela dvorana, 15 000 ljudi, kao i tri dječaka pokraj mene, sada već napamet znaju i srčano, zajedno s Predsjednikom, izgovaraju te povijesne riječi. Omogućio si hrvatskome narodu glazbom učiti i naučiti povijest i pamtiti, ono što se u školama, zasada, nažalost, ne uči.

Zapažam, da Ti, za razliku od drugih, stvarajući svoje pjesme i albume promišljaš i oblikuješ ih unaprijed znajući da ćeš ih izvoditi na prepunim stadionima, u športskim dvoranama, pred desetcima i desetcima tisuća ljudi. Kad sam pisala o Tvom albumu Ora et labora, nisam to odmah shvatila, jer nisam bila na Tvojim koncertima.

Jedan si od onih koji je našem velikanu Zvonku Bušiću uvijek davao počasno mjesto. Upravo je na Tvojim koncertima posljednji puta javno zborio i potvrdio kako Ti, putem glazbe, približavaš i svjedočiš temeljne ljudske vrijednosti. Zvonko je stalno s nama. I u Športskom domu je bio. Na videozidu, na Tvojjoj majici, na Tvojim grudima, tik uz Tvoje srce, gdje ga, njegov zatvorenički broj,

nosiš na svojim koncertima. Čuvaj tu majicu i na tavan je stavi, jer bit će ona i Tvome sinu po mjeri...Hvala Ti što nam je Zvonko ostao trajno prisutan po i u Tvojim pjesmi Zapali vatru, onaj Hrvatski plamen za kojeg je izgarao u Domovini, emigraciji, po zatvorima, po povratku u Domovinu i kada nas je satima, danima i noćima okupljao... Zvonko=Domovina.

Obitelj. Temeljna vrijednost, temeljna stanica ljudskog postojanja i društva, od kada postoji čovjek. Ruše ju, trgaju, uništavaju, danas više nego ikada. I opet si nas podsjetio i upozorio da čuvamo i štitimo tu svetinju, od Boga danu, po kojoj nam Domovina jedino može opstati i imati budućnost.

'Ne okuplja nas ovdje Marko Perković Thompson. Ovdje nas je okupila ljubav prema Bogu i Domovini. Ljubav prema istinskim i trajnim vrijednostima.'- odzvanja mi Tvoja rečenica koju sam zapamtila; tu veliku istinu koju si izrekao u lipnju na Poljudu. Bog, obitelj, Domovina. Okupljaju, mnoge iz dalekih krajeva. Iz cijele Hrvatske i iz cijeloga svijeta. Hrvatski čovjek i hrvatski narod dobro zna što i koje su prave i istinske vrijednosti; on ih je upijao i branio tijekom svojeg tisućljetnog i bremenitog postojanja. Danas, kada se te vrijednosti ruše i dovode u pitanje, trebamo ohrabrenje, nadu i vjeru, trebamo samopouzdanje i hrabrost. Tvoja blizina prema svojem hrvatskome narodu i prepoznavanje i vrjednovanje njegove bremenite povijesti i sadašnjosti, daje ohrabrenje i nadu koju danas trebamo kao kruh nasušni.

'Neka vide da nas imaaaa...!' O da, oni itekako znaju i vide da nas ima! Toliko to znaju da se i Tebe i svih nas boje. Da, smiješno je: boje se ljudi koji vole svoju Domovinu, obitelj i veru.

'Vukovaaar...!', orilo se sa svih strana i veliki je transparent zazivao -ne zaboravite, nemojte ga izdati...Tvoj je koncert, pomno biranog datuma: studeni mjesec, šesnaesti dan 2013.godine. Točno prije godinu dana cijela je Hrvatska bila na nogama, kličući upravo toga datuma oslobođenim hrvatskim generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, čijim je oslobođenjem oslobođena hrvatska suvremena povijest. Jedino si ti, dragi Marko, tako svečano i dostojanstveno obilježio taj prevažan dan i datum, a na Tvom koncertu nazočnom generalu Mladenu Markaču imali smo prilike burnim pljeskom i klicanjem zahvaliti za podnesenu žrtvu. Također, tih je dana taj naš herojski grad Vukovar tijekom Domovinskoga obrambenog proživljavao najveću Kalvariju. U vrijeme vukovarske patnje, ja sam studirala. Dok si ti sa svojim vršnjacima stajao na braniku moje Domovine, dok su branitelji ostavljali dijelove svoga tijela i svojom krvlju natapali hrvatsku zemlju i toliko godina poslije, dok su živjeli u prognanstvu i čekali svoju pravdu i još ju čekaju, ja sam gradila svoju obitelj i karijeru...

Pogled mi skreće na mladu djevojku u invalidskim kolicima, koja isprekidanim pokretima i gestama prati i pjeva sve Tvoje pjesme, gotovo pleše u kolicima, rukama i glavom, licem, ispunjena dubokom i iskrenom emocijom i zahvalnošću kakvu mogu iskazati samo oni iznadprosječno osjetljivi. Steže mi se grlo i suze klize niz obraze od ganuća. S druge strane starčić i starica pjevaju zagrljeni s

dalekim sjetnim i sretnim zacakljenim očima, dok si mladić i djevojka dubokim pogledom otkrivaju Tajnu dvaju svjetova.

Jedan od Tvojih slušatelja je divno rekao kako su Tvoji koncerti zapravo hodočašća. Jesu. Zazivamo Gospodina, molimo se Gospi da nam čuvaju srce Hrvatsko, čast, poštenje, zakon i red, obitelj i djecu, čuvamo sjećanje na one koji 'nisu krivi, a padali su prvi', molimo za spremnost nas danas na žrtvu. O tome promišljamo i razmatramo.

Već znaš da radim s mladim studentima pjevanja. Pjevači često imaju problema s glasom, glasnicama, moraju ih dobro paziti, čuvati, ispravnom tehnikom pjevati. Mnogo mladih kolega i iskusnih pjevača s neskrivenim zadivljenošću priznaje: „Thompson pjeva i pjeva satima i to uživo i uopće ne izgubi glas, ne promukne, ne umori se...i tako već dvadeset godina! Pa to je uistinu fenomen!“

Sin mi sav ushićen, iskreno priznaje: „Kad slušam Thompsonove pjesme osjećam se tako snažno i moćno!“ Osjećaj ispunjenosti prožima nas sve. Ispunjeni, osnaženi, okrjepljeni i zahvalni izlazimo iz dvorane. Kupujemo darove malim prijateljima koji su taj dan, kao i Tiho iz Tvog benda, slavili rođendan: majice, CD-i, novi DVD s Poljuda...

Ovaj doživljaj nisi darovao samo Zagrebu. On se poput velikog vala diže i širi ovih dana i mjeseci diljem Hrvatske i dijaspore i svi, ujedinjeni, pjevaju: oj, Zagoro, Slavonijo, Herceg Bosno, Dalmacijo, Liko, Istro, Zagorje...moli i radi!

Prosinac 2013., thompson.hr

KOMENTAR DON VINKA PULJIĆA

Eva Kircmayer Bilić je napisala prekrasan tekst o dodjeli Porina Marku Perkoviću Thompsonu za pjesmu "Samo je ljubav tajna dvaju svjetova" koja je posvećena njegovoj supruzi Sandri!

Eva, tekst izvrstan, iskren, realan i potreban.

Ali, zar nismo na to navikli? Sve što se događa našem dragom Marku, sve se događa i našoj dragoj Hrvatskoj. To je trnoviti i uski put ljubavi, u ovom čudnom bezBožnom svijetu, i našoj dragoj Hrvatskoj - punoj „aveta“!!! To je doduše, samo znak da je u pitanju velika ljubav i velika vrijednost! To je još jedna potvrda da "sve što vrijedi, sve što je Hrvatsko i Božje, progonjeno je i razapeto"! Prisjetimo se draga Eva, i svi prijatelji dragi, iz povijesti Isusa Krista da su svi njegovi Apostoli, počevši od današnjih Petra i Pavla krv svoju prolili za Istinu, za Krista, osim sv. Ivana, mistika, evanđeliste i apostola koji je prešao k Ocu u 102. godini života na otoku Patmosu. Zadnje tri godine mističnog života samo je ponavljao: "Volite se, ljubite se, volite se, volite se, kao što nas je Krist ljubio". Tu je naša snaga, i samo tu!!! A onda nebrojene čete mučenika čija je krv postala novo sjeme kršćana i života u ljubavi. Iščitajmo i stranice "iz povijesti naše slavne a i ove ne baš davne", koliko je velikana Hrvatske povijesti bilo prognano, ubijano, zatvarano ... ! Ali novu snagu i ljubav su rađali i dalje prenosili. Sjetimo se Zrinskih i Frankopana, sjetimo se Šubića i Radića, ..., sjetimo se tisuće onih koji su životom stali u obranu iz ljubavi prema Bogu i Domovini. Sjetimo se i Bleiburga i Vukovara ... i Petrinja i Mostara... Ponosno se sjetimo Brune i Zvonke Bušića, Alojzija Stepinca, Miroslava Bulešića blaženika iz Istre, pa sve do naših dana Kordića Darija ...! Svi su oni prognani i "raspeti" bili zbog ljubavi i LJubavi. Jer LJubav je raspeta ali i Uskrsla!!!

Molim Te, čuj i ovo ALI :-)! Raspeta i Uskrsla LJubav, Isus Krist kaže: "Mene su progonili i vas će progoniti, ali tko ustraje do kraja taj će se spasiti. Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo a Dušu ne mogu ubiti ..., ne bojte se, ja sam pobijedio svijet"!!!

Koje veličanstvene istinite i utješne riječi.

Zar nije i sada MOĆAN, veličanstven i dovoljan pokazatelj da je Hrvatski narod izabrao Markovu i Sandrinu pjesmu za Porin! LJubav je to izabrala! Koja je to snaga i istina koju nitko i nikad ne može umanjiti !!!

Marko, čestitamo ti na pobjedi i na Hitu godine za pjesmu posvećenoj tvojoj supruzi Sandri "Samo je ljubav tajna dvaju svjetova"!

A mi prijatelji njegovi, ljubitelji istine i glazbe, ljubitelji onoga što je Božje i Hrvatsko, svesrdno podržimo Marka molitvom, pisanom riječju i djelima ljubavi na ovom Putu ljubavi prema Bogu, Domovini i čovjeku - obitelji!

DA, ISTINA ŽIVA: SAMO JE LJUBAV, TAJNA DVAJU SVJETOVA!!! :-)

Don Vinko Puljić

DVADESETA OBLJETNICA VRO OLUJA, 5. kolovoz 2015.

'KONCERT ZA DOMOVINU'

MARKO PERKOVIĆ THOMPSON – UVIJEK VJERAN
SEBI

*Glazbom očuvano domoljublje i zajedništvo hrvatskoga
naroda*

*„...zaustavio me jedan stariji čovjek i znate što mi je rekao: "Marko, svaka ti
čast. Napravio si državnički potez!" Marko Perković Thompson*

Državnički potez. Da, uistinu državnički potez učinilo je glazbenik Marko Perković Thompson. I to putem glazbe.

Čavoglavske proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti očuvale su spomen na Oluju u hrvatskome čovjeku i narodu i to je neosporna činjenica. Promjenom političke klime, u ozračju domoljublja i zajedništva, Marko Perković Thompson i njegovi suradnici odlučili su vlastitim primjerom tomu doprinijeti, te su odlučili proslavu ponovno održati u Kninu; vratiti ju ondje gdje je i započela, kako najveća oslobodilačka vojno redarstvena akcija u hrvatskoj povijesti, tako i njezino obilježavanje u godinama koje su slijedile. Junaci, ratnici i heroji – sve mahom mladići, gotovo djeca, nisu mogli ni sanjati da će se dovoditi u pitanje taj povijesni događaj i njihov životni doprinos stvaranju samostalne i neovisne hrvatske države. Da je svaka neovisna hrvatska država velikosrpskoj politici nepoželjna, dokazuje i potvrđuje i povijest unatrag dvadeset godina, a koja se dakako očituje i na kulturnom i glazbenom području. Nečovječno poniženje, omalovažavanje i obezvrjeđivanje hrvatskih branitelja, pobjede i hrvatske države planirano se, ponajprije pomno skriveno i suptilno, a u zadnje vrijeme otvoreno, provodi/lo na svim društvenim razinama, njome se prožima cijeli sustav po ljudima koji su pristali izdati najvrjednije što čini jedan narod, čovjeka, domovinu; što čini čovjeka čovjekom. Ne samo da Marko Perković Thompson o svemu tome otvoreno govori pjevajući, nego je i na vlastitoj koži doživio i iskusio: kao dragovoljac Domovinskog obrambenog rata, kao glazbenik, kao čovjek i Hrvat. Dosljedno, uporno i uvijek vjeran sebi – vjerodostojan, izdržao je i još izdržava raznorazne napade i osporavanja. Pokušaji ušutkavanja i omalovažavanja Thompsona, pokušava se ušutkati i omalovažiti hrvatskoga čovjeka i hrvatski narod. Pjevajući istinu i okupljajući stotine tisuća, ponajprije mladih ljudi, koji su hrvatska budućnost, itekako smeta onima koji su odlučili raditi na iskrivljavanju povijesti, negiranju povijesnoga značaja i vrijednosti Domovinskoga rata koje je taj obrambeni i oslobodilački rat iznjedrio, dapače, negirajući i Domovinski rat i

njegove glavne nositelje – hrvatske branitelje. Jer, kako uostalom drugačije objasniti razloge i uzroke više od desetke tisuća oboljelih, umrlih heroja, a što je najstrašnije i najjezovitije, više od tri tisuće onih koji su počinili samoubojstvo? Danas opet na braniku Domovine, hrvatski branitelji okupljeni u Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara, kao i u Savskoj 66, na svojoj koži vide i osjećaju da se ljuljaju temelji države koju su upravo oni stvorili i kako se na sve načine nastoje zamagliti njihovi jasni zahtjevi. Propitujući savjest hrvatskoga društva, Marko Perković Thompson pjesmom i životom beskompromisno i otvoreno govori istinu i iznosi činjenice, te je poput glasnogovornika ušutkanog hrvatskog naroda i običnog malog čovjeka, kojega se, sustavno baca u malodušje i očaj, tjera da odustane od sebe, svojih vrijednosti, korijena, obitelji i na koncu Domovine. Sustavno se ubija duh hrvatskome čovjeku i narodu i onemogućava mu se dati najbolje što može i što ima u sebi. Ubija mu se ponos i dostojanstvo. O svemu tome svakodnevno svjedočimo, bez obzira koliko se mediji trudili lagati nas, varati i manipulirati o svemu. Marko Perković Thompson pjesmom govori o tome.

Bog je u svojoj Providnosti odlučio da se VRO Oluja dogodi ubrzo nakon blagdana sv. Ilije, Gospe od Anđela, na blagdan Gospe Snježne, uoči blagdana Velike Gospe. Također, Providnost je htjela da se dvadeseta obljetnica Oluje dogodi u napokon promijenjenom političkom ozračju zajedništva i poštivanja domoljublja, te dan nakon blagoslova i posvećenja nove Kninske Crkve Gospe od Velikoga hrvatskoga krsnog zavjeta. Tako je i Marku Perkoviću Thompsonu omogućila pobjedu slaviti u pobjedničkom gradu Kninu, na taj dan simbolički glavnom i središnjem, najvećem i najvažnijem gradu svih Hrvata i u njemu održati koncert za Domovinu! S obzirom da ga unatrag nekoliko godina nije bilo održati, malene su Čavoglave postale Hrvatska u malom, te su, bez obzira na brojne pokušaje omalovažavanja, diskreditiranja i etiketiranja, uporno i dosljedno čuvale i njegovale iskrenu i radosnu proslavu u zajedništvu okupljenog hrvatskog naroda, a koja se u Kninu svih tih godina nije mogla osjetiti niti doživjeti.

Hrvatski narod slijevao se cijeloga toga pobjedničkog dana u kraljevski grad Knin, a posebice navečer, podno osvijetljene Zvonimirove tvrđe i zvjezdanog neba. Silni i ponosni hrvatski narod prepoznao je važnost zajedništva i radosno slavio.

A Marko?

Marko je i opet pomno i do u detalje osmislio svoj znakoviti program i koncert: 'Za Domovinu'.

Za Dom/ovinu.

I kao što je on sâm već bio najavio, produkcijски i scenografski, to je bio spektakl kakav Knin do sada nije vidio i kakav Zvonimirov grad zasluđuje na dvadesetu obljetnicu Oluje. U produkcijском smislu to je bio koncert poput Thompsonovih najvećih koncerata.

Ispred i oko pozornice nizali su se ogromni amblemi svih hrvatskih brigada koje su sudjelovale u Domovinskom ratu. Niz, koji rijetko viđamo u medijima, niz koji bi svako dijete napamet trebalo znati izgovoriti. Tako su se slijeva na desno nizali grbovi i simboli Tigrova, Gromova, Kuna, Pauka, Sokolova, Puma, Vukova i HOS-a. Odjeven, kao i svake godine, za svaki Dan pobjede i domovinske zahvalnosti u vojničku majicu maskirnih boja, Marko Perković Thompson svoj je obol i podršku na poseban način dao pripadnicima HOS-a, čiji je amblem imao na rukavima majice.

A koncert?

Podno velikoga hrvatskog barjaka i Kninske tvrđe, kninski stadion Dinara, prostor i ulice oko njega prepune mladih i starih, u prekrasnim narodnim nošnjama svih hrvatskih krajeva, u majicama s hrvatskim crveno-bijelim kvadratima, s ispisanim porukama koje ističu ponos na hrvatske junake, u majicama Stožera za obranu hrvatskog Vukovara, 100% za Hrvatsku, i uz stotine hrvatskih barjaka... Hrvatski narod zajedno s hrvatskim braniteljima na pozornici i u publici, pjeva Himnu Republike Hrvatske: Lijepa naša Domovino! Zajedničko aktivno pjevanje Himne danas je itekako potrebno i važno.

Hrvatski narod u publici Domovinu je zajedno s braniteljima i Thompsonom, pozdravio himnom, a pozdrav potvrdio gromoglasnim usklikom i odgovorom na Markov: 'Za Dom' - 'Spremni!', u povijesnoj pjesmi Bojna Čavoglave. Izbor i redosljed pjesama koje je Thompson otpjevao zajedno s publikom, čak njih dvadeset i jedna, nikako nije slučajna, znakovita je i šalje jasnu poruku, a čini jednu zaokruženu priču. Tu pomno promišljenu i zaokruženu priču činili su stihovi, glazba i emocije pjesama, ponajprije onih na početku kojima je započeo koncert: Čavoglave, Anica – kninska kraljica i Ne varaj me. Nakon Markovog pozdrava i obraćanja okupljenom mnoštvu, slijedile su pjesme: Dolazak Hrvata, Uvijek vjerni, Nema predaje, Neka nitko ne dira u moj mali dio svemira, Prijatelji, često mislim na vas, Kletva Kralja Zvonimira, Moj dida i ja. Krikom 'Bosnaaaa', Thompson je zavapio prema napaćenom hrvatskom narodu Bosne i Hercegovine, koji su u velikom brojni činili publiku na koncertu. Slijedio je snažna i potresna pjesma 'Duh ratnika', zatim veličanstvena molitva Maranatha šibenskog biskupa Ante Ivasa, potom otvoreni vapaj 'E, moj narode', te prošlogodišnja pjesma-

dobitnica Nagrade Porin za najprestižniju kategoriju Hit godine (koja je ove godina ukinuta!) 'Samo je ljubav tajna dvaju svjetova'. 'Druga' hrvatska himna: 'Lijepa li si', orila se osvjetljenim Kninom i Tvrdom, upotpunjena veličanstvenim vatrometom. Lijepa li si, Iza devet sela i Moj Ivane nose poruke koje govore svaka sama za sebe i uvijek su aktualne: ljepota hrvatske domovine i potrebe povratka i ostanka na njoj. Pjesmu 'Geni kameni' upotpunio je prizor sokola na ekranu u pozadini pozornice, simbola hrabrosti, odlučnosti, plemenitosti i ljepote. Koncert je rastao prema svom kraju, oduševljeno mnoštvo zajedno je s Markom Perkovićem Thompsonom pjevalo, a koncert je završio pjesmom 'Početak' i riječima punim Nade i Vjere: 'Kiše padaju, polja rađaju, djeca sanjaju. Nije nas ostavio Bog.'

Tijekom koncerta, na Markovom se licu, u gesti i stavu vidjela proživljenost sadržajem njegovih pjesama i stihova, svjesnost značaja mjesta i tla na kojemu stoji, snage i poruke trenutka. U njegovim zatvorenim očima vidjeli su se prizori iz Domovinskog rata, prizori Oluje, ulaska u Knin, ponosno uzdignuta hrvatska zastava i poljubac prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana njoj. Vidjeli su se iznemogli i umorni mladići, poginuli prijatelji, protjeran i uplakan hrvatski narod, djevojčica u plavom kaputiću i sijeda djeca u skloništim. Vidio se ponos hrvatskoga junaka i ratnika, njegova dječaćka mladost i junaštvo. Vidjela se hrpa domoljubnih pjesama i koračnica koje su pjevali ratnici i sav hrvatski narod. Vidjela se krunica, uplakana djevojka, supruga, majka, starica. Vidjela se srušena crkva i rafalom ubijen Krist. Vidio se zapaljen grad. Vidio se Vukovar. U Markovim očima i njegovom glasu, u pjesmama koje su se nizale, vidio se prevareni hrvatski ratnik, vojni invalid i njegovo razočaranje, trpljenje, bolest, smrt. Vidio se grč od spoznaje prevare koju su hrvatskoj učinili oni, koju ju nikada nisu ni željeli. Vidio je prevareni hrvatski narod. Vidjela se Gospa, radost zbog zajedništva, vjera u budućnost i nada...

Vidjela sam Zvonka Bušića u Markovim zatvorenim očima i čula Zvonkom glas u Markovom glasu.

U jednom trenutku okrenula sam se prijateljima braniteljima...*jeste li se umorili, jesu li vas prevarili?...gdje ste sada Sokolovi?, obranimo snove...*'Tu smo', odgovorio mi je vukovarski junak-heroj. Drugo je ratnik pogledom u daljinu, zamišljeno sjedio, slušao, pa pjevajući zadrhtao i zaplesao, prepoznajući i sebe u Thompsonovim stihovima.

Brojna su dječica mahala zastavama, pjevala, plesala, veselila se.

Hrvatski barjak vijori se na Kninskoj Tvrđi.

Od stoljeća sedmog...nije nas ostavio Bog.

Eva KIRCHMAYER BILIĆ

Dvadeseta obljetnica 'Oluje', hrvatska prošlost, sadašnjost i stvarnost, opisana stihovima pjesama Marka Perkovića Thompsona, na Koncertu za Domovinu u Kninu, 5. kolovoza 2015.

'Za Dom - spremni!

U Zagori na izvoru rijeke Čikole,
Stala braća da obrane naše domove.

Stoji Hrvat do Hrvata, mi smo braća svi,
nećete u Čavoglave dok smo živi mi!

Tuče thompson, kalašnjikov a i zbrojovka,
Baci bombu, goni bandu preko izvora!

Korak naprijed, puška gotovs' i uz pjesmu svi,
Za dom braćo, za slobodu, borimo se mi.

Čujte srpski dobrovoljci, bando, četnici
stići će vas naša ruka i u Srbiji!

Stići će vas Božja pravda to već svatko zna
sudit će vam bojovnici iz Čavoglava!

Slušajte sad poruku od Svetog Ilije:
Nećete u Čavoglave, niste ni prije!

Oj Hrvati, braćo mila iz Čavoglava,
Hrvatska vam zaboravit neće nikada!
(Bojna Čavoglave)

'Zbog Anice i bokala vina,
zapalit ću Krajinu do Knina.
Ej, Hrvati sjetimo se Knina,
hrvatskoga kralja Zvonimira.

Ej, Anice kninska kraljice!
(*Anica – kninska kraljica*)

'Zastave slobode vijore,
ča'ure su dječje igračke,
iza rijeke pored granice
ljubim sliku svete Djevice.

Ne varaj me
sa golubom u rukama,
sloboda je
stvorena u mukama.

Ljudi se vesele i tuguju,
meni samo pjesme ostaju,
gluhonijemi himnu pjevaju,
domovini ime spominju.'
(*Ne varaj me*)

'U junačkoj zemlji miloj, lijepoj i dalekoj
u godini Gospodnjoj šest stotina i nekoj,
spustila se na tu zemlju sila
plava je krv narod predvodila.

Drhti zemlja, kamen puca
kroz nebeska vrata,
dojahao bijeli vitez
sa mačem od zlata:

'Dajte mi komad zemlje svete
zemlja je i mati i dijete.'

Ljubi svoju zemlju
na njoj ti sagradi dom
i brani je krvlju svojom,
povezan si s njom.

Ljubi svoju zemlju
ljubi blagoslovljen plod
i ponosno po njoj hodaj
svoj zemaljski hod.'
(*Dolazak Hrvata*)

'Bori se za Narod
i za boje doma svog.

Pobjedu donesi,
danas sa nama je Bog.

Nek' zazvone zvona
nek' na moru zapjeni se val,
kada čuješ himnu
bori se za Vukovar

Pa kaži oo,
još jače oo,
pa kaži, Bože moj,
ovo je Narod tvoj!

Uvijek vjerni tebi,
naša zvijezdo jutarnja.
Uvijek vjerni tebi,
naša željo vatrena.
Uvijek vjerni tebi,
naša suzo ponosna.

Nek' se tresu brda,
nek' zadrhti zemlja sva,
neka sokol leti
gore iznad oblaka.

Nek' zazvone zvona
nek' na moru zapjeni se val,
s' Olujom u srcu
to je naša sveta stvar.

Sjeti se slavni dana
Zrinskih, Frankopana
onih što su pali
i živote dali,
mladosti pokošene,
krvi prolivene,
kako trnje bode,
na putu do Slobode.'
(*Uvijek vjerni*)

'Mili Bože, čudnih li vremena,
zar budućnost nema sjaja?
Moj je narod savio ramena,
a bio je hrabriji od zmaja.

Mili Bože, apsurdnih vremena,
kako li se nositi sa time?
Sad Partija opet pravdu dijeli,
a Hrvatsku nisu htjeli.

Često jude pravednima sude,
svaku objest kaznila je povijest.

Nema predaje,
pjevajmo sinovi pobjede,
mogu nas lomiti,
al neće slomiti
kad nam srca tuku zajedno!

Nema predaje,
pjevajmo sinovi pobjede.
Oni će mrziti,
mi ćemo ljubiti
svaku stopu svog
doma jedinog.

Mili Bože, je li to moguće,
prkosili i bombi i metku,
izborili Hrvatsko svanuće,
sad smo opet na početku.

Dobivamo političke pljuske,
iskrivljuju povijest u tišini,
vodaju nas k'o u magli guske,
a pobjednici na margini.

Zapucat će gromovi,
ugasit će svijeće,
sve živote i ljepote,
al ideju neće.
Dignut će se grobovi
za pobjede nove,
gdje ste sada sokolovi,
obranimo snove.'
(Nema predaje)

'Istok, Zapad, sva'ko brani svoje
a ja ne sm'jem ono sto je moje oduvijek,
jedini moj svijet.

I samo zato za njih sam fašista,
a nikad nisam htio tuđe ništa,
samo nju, zemlju slobodnu.

Mirno živim ponosan na svome,
makar nije uvijek sve po mome.

Napadaju ta sluganska pera
k'o da oni branili su sela
miševi iz rupa izišli.

Eh, što im se povampire lica
kad se vije naša šahovnica,
sveta zastava.

Nek' se čuje, nek' se zna,
nek' vijori zastava,
neka nitko ne dira
u moj mali dio svemira.

U eteru laži obmanjuju ljude,
tako lako pravednima sude,
jesam kriv zato sto sam živ.

Domoljublje prozvali fašizam,
tako brane njihov komunizam,
prozirna demagogija.'

(Neka nitko ne dira u moj mali dio svemira)

'Prijatelji, često mislim na vas,
nije ovo vrijeme dobro za nas,
nisu cure sto su bile,
sve su se u gradu skrile.
Prijatelji, kako ste mi danas?

Sjetite se na ponosne dane,
kada jedan uz drugoga stane,
sve smo mogli, sve smo smjeli
i bili smo što smo htjeli.
Prijatelji, kako ste mi danas

Kažite mi, jeste li se umorili,
jesu li vas prevarili,

je l' nas vrijeme pregazilo?
 Kažite mi, pjevate li pjesme stare
 kao nekad uzdignute glave,
 da l' ste isti kao nekada?
 Prijatelji, cesto mislim na vas.

Rado bih vas sve vidio zdrave,
 samo da nas opet skupa stave,
 pa da ko na prvoj crti
 zapjevamo protiv smrti.
 Prijatelji, kako ste mi danas?
(Prijatelji)

'Prodali su naše snove Judini sinovi,
 suho zlato bacili u blato.
 Buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
 i nevinom krvlju plaćeno.

Ej, umorna zemljo izmučena
 ima li još tko umrijeti za te?

Prodali su naše snove Judini sinovi,
 suho zlato bacili u blato,
 pred vratima tuđim opet za pravdu molimo,
 težak sada križ mi nosimo.

Kralju Dmitre Zvonimire
 kroz planine odjekuju krici,
 u tamnici tvoji su vojnici.

*Izdajice, ne imali mira
 ubili ste kralja Zvonimira,
 izdali ste naše velikane
 i sinove sto su majke dale.*

Jučer gledam sliku naroda,
 baca cvijeće po herojima,
 a već sutra pobjednike sude,
 prodaše ih za Judine škude.
(Kletva Kralja Zvonimira)

'Preko polja kroz sjećanje ide,
 kršan čovik, tvrde brade side,
 pamtim pogled, tu toplinu oka
 i svaka riječ je bila mu duboka

Čvrst je dida bio kao stijena,
hrabra srca i kamenih gena,
sva je mudrost utkana u njemu,
njegove su priče učile me svemu.

Poštenim putem ići bit će teško, znaj,
al' samo ćeš tako stići gdje je vječni sjaj.

Hej, da mi je s tobom kao prije dočekati zore,
pogledati dolje sa Svilaje na Petrovo polje.
Moj dida i ja, prijatelja dva,
drugo vrijeme, ista sudbina.'
(Moj dida i ja)

'Pjesmo moja, pjevat ću te tamo,
tamo gdje je naša loza počela,
staroj majci kolijevci Hrvata,
gdje se naša povijest krvlju pisala.

Istina o Bosni kroz kanjone teče,
i mnoge njene tajne kriju stoljeća,
od davnina na nju svak' juriša,
k'o da nije dosta snjegova i kiša.

Sa svih strana svijeta
dolazile tvrde sile mraka,
k'o da narod tamo gine iz meraka.
Jučer svetinja, danas raspeta
Bosna ponosna, ranjena.

Tamo gdje sunce putuje
vjetar nosi glas,
Bosna zove nas.
Tamo gdje sunce putuje,
tu me čekaj ti
stara ljubavi.

Kreni preko planina
starom stazom djedova,
Bosna će ti reci sve
odakle nam prezime.

Gledaj lijepu Lašvansku dolinu,

uvijek su je naša zvona budila,
zlatna polja, nasu Posavinu,
grobovi su puni njenih sinova.

Dala Bosna Tomislava kralja,
prvog kralja od loze Hrvata,
a kraljica dobra bješe Katarina,
u narodu zbog nje nosi se crnina.

Sred Duvanjskog polja široka i ravna,
pisala se tamo naša povijest slavna.
Kada Bosni pogledaš u lice,
u suzi joj vidiš Drinske mučenice.

Čuvali te, Bosno, usamljeni vuci,
slavio ih narod, zvali se hajduci,
a Srebrnu Bosnu sačuvaše vjerom
franjevačka braća i dušom i tijelom.

Bosno moja, čija li si sada
boli li te danas više nego prije?
Tko to misli da te ima
da sa tobom vlada,
njega povijest ništa naučila nije.'
(*Bosna*)

'Odakle si, iz koje fronte stižeš,
hej, ratniče, umornog koraka?
Odavno se ovdje boj ne bije,
zašto kao duh ovuda lutaš?

'Ja sam duša hrvatskih ratnika
domovinu tražim i stijeg sto se vije,
i mojom je krvlju ona natopljena,
a duša nema mira, traži je.'

Pa ovo je zemlja tvoja, zar ne vidiš ti?
Domovina koju smo svi snili!
Za njenu slobodu krv si svoju dao,
i tisućljetni san je stvarnost postao!

'Ne poznajem je takvu i tužna mi se čini
u snovima je mojim ponosna i lijepa,
a gdje su joj junaci i sinovi vrli,

a gdje vrednote za koje smo mrili?'

Hej, ratniče, te Hrvatske nema
čim propupa, snašle je nevolje.
Podigle se na nju sile tame,
udarile na krunu i prijestolje.

Uvijek je bilo i uvijek će biti
onih sto će dušu vragu prodati,
a vi zato bdijte, jer morate bditi,
domovini ponos vratiti.

Sve bih dao da je vidim
ponosnu i lijepu k'o u snovima,
sve bih dao da je vidim
i opet bih spreman stao, svoj bih život dao.'
(Duh ratnika)

'Marantha, Pastiru dobri,
Rabi, Učitelju
dođi na polja, more, gore,
na zipke i grobove
raspelom Tvojim označene,
krvlju i znojem ispaćene,
isplakane suzama Naroda moga.
Budi Početak i Svršetak,
Prvi i Posljednji,
Uskrsla Pobjeda,
Alfa i Omega
Naroda moga.

MARANATHA,
dođi Gospodine
u zemlju Hrvata!
MARANATHA,
dođi na radost
svega naroda moga.
MARANATHA,
dođi nam brzo i zauvijek ostani.

Neka prođe vrijeme zavodnika,
lažnih proroka
i svih kukavica, izdajica,
krivokletnika,
i svih varalica, otpadnika,

strašnih ubojica
i svih sluga Zloga
iz Naroda moga.
Skinij lažne maske
s lica moje zemlje Hrvatske,
nek zablista svom ljepotom
i vjerom u Tebe Boga,
naroda moga.

Gospe, Ženo suncem ovjenčana,
satri zmiju zmaja paklenoga,
pokaži pute do nebeskog raja
O, Kraljice cijele nam nacije,
i dok je srca
Biti će Croatiae!
(Maranatha)

'Od vremena još od Krista
nova lica, scena ista,
vražje sile se trude
da nas ne bude.

Antikristi i masoni,
komunisti ovi, oni,
šire sotonske fraze
da nas poraze.

E, moj narode, e, moj narode.

A mi gluhi, nijemi, slijepi,
svatko u svom mraku strepi.
Narod biran od Boga
guši nesloga.

Iz povijesti naše slavne,
a i ove ne baš davne,
sve smo što nam je vrijedno
stekli zajedno.

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću!
Ni ja više tako nemogu ni neću!
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću,
E, moj narode, e, moj narode!

Generacije junaka
i pobjednička vojska jaka
još se brine i gine
zbog Domovine.

S nebeskih tih visina,
daj nam Bože opet sina
da nas vodi iz bijede
sve do pobjede.
(*E moj, narode*)

'Hoće li tko pjevati o tebi
kad mene ne bude,
kad mi život oči zaklopi,
ljubavi.

Hoće li još zvijezde nebo kititi,
kao ptice tu se gnijezditi,
hoće li se itko voljeti
kao mi?

Taj dan kada odem ti ja,
kada zaspem korak dublje od sna,

ja ću naći svoj mir
kao cvijet u polju
među bijelim brezama,
a kako ćeš mi ti,
lane, na tom svijetu,
punom vukova?
Neka se pjesme dignu,
ravno do neba stignu
i dobre duše
nek' mržnju sruše.

Nek' vjera bude snaga,
mir iza kućnog praga,
nek' bude znanja
i blagostanja.

U život djeca krenu,
čovjek nek' voli ženu
kao ja tebe.
Ako me voliš draga,
ne postoji granica,

koja dijeli ovaj svijet od onoga.

Ako me voliš draga,
nije zadnja stanica,
samo je ljubav tajna dvaju svjetova.
(Samo je ljubav tajna dvaju svjetova)

'Kad se sjetim suza krene,
zamirišu uspomene
svake stope rodnog kraja
i narodnih običaja.

Prepoznah ljepotu tvoju
što probudi ljubav moju,
kad sam s tobom srce moje
kuca jače, veliko je.

Oj Zagoro, lijepa li si,
Slavonijo, zlatna ti si,
Herceg-Bosno, srce ponosno,
Dalmacijo, more moje,
jedna duša a nas dvoje,
pozdrav Liko, Velebita diko!
Lijepa li si!

Kad Neretva moru krene
ti se tada sjeti mene,
mojoj pjesmi budi tema
za sve one kojih nema.

'Ajde Istro i Zagorje
podignimo sve tri boje,
zagrlimo se pred svima
neka vide da nas ima.'
(Lijepa li si)

'Dok se mjesec nebom zlati,
znam da tvoja duša pati,
ja te molim, ne predaj se!

Jer kad zora u dan pukne,
bit će kasno da jaukne,
glasa tvoga niko čuti neće.

Da su tvoji prije znali

kome su te obećali, hej.

Ne daj Bože da sad ode
kad smo dosli do slobode,
lipa Kajo, roda moga,
ne udaj se za drugoga.
(Lipa Kajo)

Čuješ li me
kako dozivam te rode,
priko devet šuma i velike vode?

Po prašnjavom putu
ti uz rijeku kreni,
kad zapiva sokol
sve si bliže meni.

Nemoj ići lijevo
na križanju staze,
tu ne ide nitko
svi se zvijeri paze.

Nego, hajde, desno
do velike stijene,
gorske će te vile
poslati do mene.

Daleko, daleko iza devet sela
daleko sam ja,
gdje su vuci, vile i hajduci,
tamo gdje sam rođen ja.

Daleko, daleko iza devet sela,
daleko sam ja,
gdje se zvijezde
kao ptice gnijezde,
tamo tebe čekam ja.

Čuješ li me
kako dozivam te rode
priko devet šuma i velike vode?
Buditi će nas sunce
velikoga sjaja,
a u zraku miris

moga rodnog kraja.
(Iza devet sela)

'Čvrsta ruka i poštenje
sveta voda i krštenje,
budi čovik to je dika
budi roda svoga slika.

Ne daj na se, ne daj svoje,
nemoj tuđe, proketo je,
jer 'ko život tako prođe
ponosan pred Boga dođe.

Gdje god da te život nosi
uvik moraš znati 'ko si, hej!

Geni, geni kameni,
vatra gori u meni.
Geni, geni kameni,
takvi smo mi rođeni.
Uzmi ili ostavi.

Loša bila 45-ta,
rasula nas preko svijeta,
a sad nova loza raste,
vratile se doma laste.

Plave krvi, bijela lica,
rađaju se nova dica,
na kamenu ka na svili,
'di oduvik mi smo bili.
Što na nebu sja visoko?
Mjesec je il sivi soko'?'
(Geni kameni)

'In pricipio erat verbum,
et verbum erat apud Deum,
et Deus erat verbum.

Na početku stvorio je svjetlo
i čovjeka da Mu bude slika:
evo ti pa vladaj zemljom pravedno.

Prvo vrijeme čovjek bješe dobar,

bješe slika i prilika Boga
sve dok nije htio puno više.

Na svog brata digao je ruku,
otimao zemlju, latio se mača,
prevario svoga Oca i zagazio u grijeh.

Kiše padaju, polja rađaju, djeca sanjaju,
nije nas ostavio Bog.

I od tada čovjek vara Boga,
na sve strane ratovi i droga,
kao da je Zemlja izgubljeni svijet.

Svađaju se narodi i rase
i proroci lažni zaluđuju mase,
djeca, vjera, tijelo, prodaje se sve.

Nekad čovjek bješe samo lovac,
a sad bližnjeg ubija za novac,
napada i krade i svijetom sije strah.

Tvoje riječi izvrmuli, Bože,
k o da s vragom žive ispod kože,
ne znaju za milost, ni za kajanje.

A ja ne ću živjeti u tom grijehu
ne ću takav put za našu djecu,
ej, da može moja pjesma popraviti svijet.

Obranimo ljubav, ona svima treba,
praštanje i nada darovi su s neba,
pogledaj u oči Stvoritelju svom.

Nije nas, nije nas,
nije nas ostavio Bog!
(Početak)

Priredila: *Eva Kirchmayer Bilić*

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK,
ZAGREB, 2017.**

**XX. VALENTIN ĆORIĆ, „POMET U GLAVU“
(KNJIGA AFORIZAMA HAŠKOG UZNIKA S
PODNASLOVOM „KROZ KLJUČANICU SE BOLJE NEGO
KROZ OTVORENA VRATA VIDI“)**

Velika hrvatska antologija uzničkih zapisa - koju su započeli Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan pismima iz tamnice u Bečkom Novom Mjestu svojim suprugama, posebice je glasovito Petrovo Ani Katarini Zrinskoj „Moje drago serce“ i zbirka pjesama koje je Fran Krsto Frankopan završio u uzama „Gartlic za čas kratiti“ dopunjuje se u dvadesetom vijeku „Uzničkim uspomename“ Stjepana Radića, zapisima Vlade Gotovca, Marka Veselice, Andrije Vućemila, Zlatka Tomičića, Zvonka Bušića, dr. Franje Tuđmana... nabrajam tek najpoznatije „tamničke pisce“ . Pred nepravdom i osionošću stranih moćnika to je bio krik, poziv, ostavština, testament hrvatskih idealista koji su plaćali cijenu svoje želje za slobodom, ali su željeli i ostaviti budućim naraštajima pisane tragove svojih nadahnuća, čeznuća, idealizma, neustrašivosti, neslomljivosti. Čuvali su tu iskru koja će u dvadesetom vijeku planuti kao baklja pune slobode i suverenosti.

Kad se činilo da nastankom neovisne hrvatske države više ne će biti hrvatskih političkih uznika u domaćim, a ponajmanje u stranim tamnicama, ponovno su se svjetski moćnici lukavo oduprli osnutku hrvatske države, nepravdedno i izmišljenim optužbama optužili su hrvatski državni i vojni vrh, a preko njih i samu zamisao hrvatske države, optuženike su zatvorili u hašku tamnicu i povelili proces pred Međunarodnim tribunalom u Haagu. Naši nevino optuženi generali godinama su sjedili u haškim uzama. Bio sam jednom u posjetu generalu Slobodanu Praljku, jedno jutro je bilo dovoljno da osjetim svu težinu njihovog robijanja i poklonim se do poda njihovoj žrtvi. Treba imati snage izdržati godine tog strašnog psihičkog i fizičkog pritiska. Jedina sloboda koja im je preostala je sloboda njihova duha, vjera i molitva.

General Ante Gotovina je „pobjegao“ od „tamničke stvarnosti“, u slobodu stvaranja, u slikanje. Kad su trojica hrvatskih generala dokazali svoju nevinost i pušteni su na slobodu optužili su vojni i politički vrh bosanskih Hrvata i zatočili Šestoricu Hrvata iz BiH, oni se već više od deset godina nalaze u haškoj tamnici.

Neki od šestorice uznika nastavili su tu bolnu hrvatsku tradiciju pisanja u tamnici, znak njihove duhovne neslomljivosti. U Haagu piše Slobodan Praljak, piše Valentin Ćorić, za druge ne znam, volio bih da nas i oni iznenade svojim razmišljanjima stavljenim u neki književni oblik.

Lijek protiv rezignacije je duhovni rad

U borbi s ukradenom i ograničenom slobodom i nepravednim optužbama, pred opasnošću od pada u rezignaciju i prepuštanje, psihičkim slomom i potonućem najbolje je lijek intenzivni duhovni rad - ne prepuštanje, jadikovanje, optuživanje samoga sebe ili drugih potrebno je da se u dubokoj introspekciji sagledaju osobni postupci i nakane, da im se u njihovoj „tamničkoj čistoći“ sagleda njihov pravi oblik, snaga i značenje, propita savjest i ojača duhovna snaga kako bi se izdržala nepravda – jer o nepravdama i politici se uvijek radi kad su hrvatskiuznici – nevine žrtve u pitanju .

Pred nama je knjiga aforizama Valentina Ćorića.

„Definicija aforizma (Hrvatska enciklopedija, Leksikografski zavod Miroslav Krleža) aforizam (grč. ἀφορισμός: kratka izreka, definicija), izreka koja se jezgrovitim, poetiranim oblikom izdvaja iz proznog teksta u kojem se pojavljuje. Nefikcionalnost ju razlikuje od vica i anegdote, prozni značaj od gnome i epigrama, izlučenost iz cjeline od filozofske teze, a individualno autorstvo od poslovice i krilatica. U aforizmu se misao, uvid, sud ili stav obično formuliraju u obliku antiteze, paradoksa, hiperbole, igre riječima, aluzije ili kakva obrata. Od hrvatskih su ga književnika rado rabili A. Starčević, F. Kurelac, A. G. Matoš i A. B. Šimić. Aforističnim stilom nazivaju se tekstovi obilježeni diskontinuiranim, premetljivim poretkom rečenica ili fragmenata“.

Aforizam je sažetak, esencija, vrh igle koja „pogađa u živac“, otvara većini ljudi nevidljive i nove poglede na stvarnost, izokreće njeno naličje, otkriva njeno pravo, nepatvoreno lice, pokazuje stvarnost samu. Kratka, mudra, jezgrovita duhovita misao koja nam najednom otkriva sva skrivena značenja, iznenađuje nas paradoksima, začudnostima i duhovitim značenjima. Za stvaranje aforizama potrebno je mnogo životne mudrosti, promišljanja i jasnoće misli, spremnosti na razotkrivanje zabranjenih mjesta, tabua i neistina, često i laži u kojima jedno društvo živi i stvara. Sjetimo se samo aforizama Poljaka Jerzyja Lecza „Nepočešljane misli“ i „Nove nepočešljane misli“ koji su nam lakoćom humora, paradoksa, lakoprepoznatljivih aluzija razotkrivali sav apsurd rigidnog socijalizma dok su u Hrvata najbolji predstavnici tog književnog oblika uz već spomenute Ante Starčevića, A.G. Matoša, A. B. Šimića Gustav Krklec, Pajo Kanižaj pa čak i Toma Bebića.

Valentin Ćorić to spasonosno zaranjanje u sebe, to preispitivanje savjesti i duše sažima u jednom od svojih aforizama: Citat: „Čovjek koji ne vidi samoga sebe, ništa ne vidi“. Njega misao sažeta u aforizmu oslobađa, čak ga veseli ta lakoća kojom se smije i sebi i drugima. Kako je lako čovjeku duha pobjeći iz tamnice.

Otvoreni vidici

Valentin Ćorić se imao u koga ugledati, njegov brat fra Šimun Šito Ćorić, franjevac, duhovnik i vrsni psiholog pisac je niza odličnih knjiga. Iskustvo, mudrost i dar sažimanja kroz obrat, iznenađenje, začudnost samo su dar Valentina. Mnoštvo aforizama koji „pokrivaju“ sve oblike našeg suvremenog života, ali i našu povijest, osobnu sudbinu, ali i sudbinu naroda, no ponajviše mnogoznačnu i varljivu čovjekovu prirodu izraz su te Valentinove samoće, usredotočenosti, sažimanja na ona najtočnija mjesta i značenja koja većini izmiču iako su im „vrata otvorena“. Valentin Ćorić život u koji smo uronjeni, kojeg živimo i stvaramo „kroz ključanicu vidi bolje“ od većine nas. Kroz ključanicu svoje ćelije otvaraju mu se vidici i on vidi stvari na začuđujuć, nov način, iznenađuje nas svježinom i lucidnošću svojih zaključaka, nasmijava apsurdnošću i paradoksalnošću mnogih pojava koje nam se čine drukčijim, na koje smo svikli ili robujemo ustaljenim, sterilnim i lažnim pogledima na njih.

Vrsni urednik Stjepan Šešalj uredio je knjigu u devet cjelina u koje grupira slične aforizme, ja bih izdvoji tek nekoliko ključnih pojmova oko kojih autor Valentin Ćorić plete nisku svojih aforizama. To su zatočeništvo; Hrvatska; čovječja priroda – licemjerje, poltronstvo, oportunistički, kukavičluk ; BiH; vjera u Boga i suvremena hrvatska politika.

Citirat ću tek nekoliko aforizama koji pokrivaju svaku od tih cjelina:

Aforizmi koji se odnose na zatočeništvo:

- Neuslišena molitva haškog uznika: Bože, sačuvaj me svjetskih silnika i domaćih izdajica!
- Stvarno ga je zatvor preodgojio, počeo je sličiti na čovjeka iz optužnice
- Pošten čovjek jedino na sudu govori o svom poštenju
- Tko propjeva zlo ne misli, a oni koji propjevaju ne idu u zatvor
- Da bi izbjegao hašku ćeliju, nakon bezbrojnih laži haškim istražiteljima rekao je jednu istinu: da je u ratu bio niko i ništa
- Najnovije dostignuće haške sudske prakse: sudske presude su zamijenili vremenski neograničenima sudskim procesima.
- Praksa je pokazala za ratne zločine obično robijaju oni koji ih nisu počinili
- Bolje država bez suda, nego država s nečasnim sucima
- Ipak je lakše u zatvoru ležati nevin nego kriv.

... na Hrvatsku

- U Hrvatskoj se dobro živi od ugroženosti Hrvata
  - Otkad smo ostvarili hrvatski san, neki imaju nesanicu.
  - A sve je kod njega bilo u hrvatskom interesu, čak i ono kad je radio za UDBU.
  - Hrvatsku je lakše braniti od neprijatelja nego od nekih naših.
- Kod onih koji stalno ponavljaju da su puno učinili za Hrvatsku, jedino je vidljivo koliko su učinili za sebe.
- Od kad sam vidio kakvih nas ima, ne pada mi na pamet klicati – Bog i Hrvati, nego – Bog i dobri ljudi.
  - Došlo je vrijeme da formiramo nevladinu udrugu za zaštitu Hrvata od nevladinih organizacija u RH.
  - Hrvatska je uistinu katolička država. Dosta puta je milostivija prema onima koji je mrze, nego prema onima koji je vole.

- na ljudska proroda:

- Čuvajte se ljudi kojima je rat u glavi, a mir na jeziku.
- Loša čovjeka nikakvi nacionalni stijeg ne može prikriti.
- Izgleda da je unosnije klimati nego misliti glav
- Nije dobro kad oštar jezik viri iz prazne glave.
- Nije postao velik ni kad je druge skraćivao za glavu.
- Otkad zna za sebe, on ne zna za druge.
- Oni koji vladaju lažima, na kraju ginu od istine.
- Njegova je žrtva golema. Sve nas je žrtvovao za svoje ciljeve.
- Sitni ljudi imaju nevjerovatnu osobinu. Brzo rastu.
- Bilo mu je stalo do mog prijateljstva. Sve dok ga nije unovčio.

... Hrvate u BiH

- Ne brinite za broj Hrvata u Hrvatskoj. Hrvati iz BiH se još uvijek iseljavaju.
- Za neke rat u BiH još nije završen. Tamo je ostalo previše Hrvata.

...hrvatsku– jugoslavensku povijest:

- Hrvatski nostalgičari su obezglavljeni. Ni Srbi više ne žele u Jugoslaviju.
- Jugoslavija se odavno raspala, ali još uvijek zaudara.
- Lakše će oni zaboraviti Jugoslaviju, nego privilegije koje su u njoj imali.
- Jugoslavija jepolitički mrtva, ali neki njeni biološki dijelovi još uvijek umiru.

...vjeru u Boga

- Bez obzira što smo svi u Božjim rukama, neki se stalno otimaju.
- Jedino je Isus prije dolaska među ljude znao s kime će sve imati posla. I opet je došao.
- Oni koji druge ponižavaju pred ljudima, bit će poniženi pred Bogom.
- Bog nas pažljivo promatra. Naročito one koji vjeruju da ne postoji.
- Sačuvaj nas, Bože, od ljudi s malo poštenja, a s puno ambicija.
- Čudni su putovi Gospodnji, a još čudnije stranputice.
- Neka vas Bog sačuva čovjeka koji za sve loše događaje odmah zna krivca.

- Oni koji druge ponižavaju pred ljudima, bit će poniženi pred Bogom.
- U nevolji se dobri ljudi mole Bogu, a loši ga proklinju.
- Onaj tko ne prepozna čovjeka u nevolji, ni Bog ga ne će prepoznati.
- Ako grijehe priznate pred ljudima i Bog će vam ih lakše oprostiti.
- .. Suvremenu hrvatsku politiku
- SDP ima velikih problema. I kad prešute Tita ne mogu pobijediti na izborima.
- Na kraju izborne priče u RH Most se pretvorio u konzolu na kojoj je izvisio SDP
- Brzo se pokazalo da među kukuriku-kadrovima ima veći broj onih s kokošjom pameti.
- SDP je izgubio izbore! Dobar znak- Hrvatska raste.
- Milanovića je u Kninu bilo nemoguće isprovocirati. On je došao isprovociran.

Hvala Valentinu Čoriću na ovoj velikoj riznici mudrosti, iz koje dolazi otrežnjenje za mnoge opijene prividom života, lažnim vrjednotama i „bogovima“, zabludama i nostalgijama. Uspio se provući kroz ključanicu haških uza, uzletjeti nad njene kule i zidove, uspeti se toliko visoko da mu ništa ne priječi bistar i pametan pogled na nas, Hrvatsku, na njenu suvremenu povijest i sadašnjost, na naše mane i pogriješke, nečasne porive i htijenja. Ništa ga ne ograničava, sputava i straši, sam je nad svojom tamnicom, politikom koja ga je strapala u nju, Hrvatskom i Hrvatima. „Pomet u glavu“ je lekcija onima kojima stvarnost promiče, koji je ne vide, ne žive je u svoj njenoj zamršenosti i paradoksalnosti. Hvala i čestitke piscu i uzniku na ovoj mudroj knjizi. Njemu kao i ostaloj petorici – Prliću, Praljku, Petkoviću, Stojiću i Pušiću njegovim sudrugovima u haškoj tamnici želim konačno oslobođenje i dokaz nevinosti..

dr. sc. Miroslav Međimorec

Portal HKV-a, 9. listopada 2017.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.****ALOJZ ĆUBELIĆ, opat****TKO IMA OČI NEKA VIDI, TKO IMA UŠI NEKA ČUJE**

Tako to ide. Prolaze dani i godine. Nitko nas se ne sjeća. Barem, ako se javnost, pita. Što je to javnost, nitko zapravo više ne zna. Svatko vrši svoju ulogu koliko god toga bio svjestan. Kreiranje stvarnosti, kreiranje mišljenja je prepušteno raznim 'misliocima' koji unaprijed odrađuju zadane zadaće. Ipak se moramo vratiti prema onome što je sržno, prema onome što je važno misliti i činiti u određenom vremenu. Vrijeme je rata. Nešto istodobno očekivano i neočekivano. To je, dakako, previše složena stvarnost. Ali, i tada treba živjeti i pokušati živjeti prema nadahnuću koje dijelom dolazi iz evanđeoskog duha, a dijelom iz one instinktivne borbe za opstankom. Pomahnitale ljude svraćat na pravi put i ukazivati im na ono što je čovječno, što je ljudski, što je vojnički, onako kako treba biti, a već stoljećima nikako na 'zelenu granu'. Kada se mislilo da tome nema kraja, kada se 'uživo ginulo i stradavalo', opet su neki uspjeli izvući živu glavu. Mislili smo da se to događa negdje drugdje, da mi nismo povlašteni svjedoci vremena, jer takvim okrutnostima i patnjama nitko razuman ne može se okoristiti. A bilo je svijetlih i tamnih trenutaka. Kao uostalom u čitavom životu. Onih kojima se možemo pohvaliti i one koje krijemo u zakutku zemlje ili potiskujemo u samo nama poznate dubine svijesti, savjesti i podsvijesti. I tom mučenju nikada kraja. Jer ratu nikada kraja. U Hrvatskoj je trajalo vječno, u Bosni i Hercegovini još i više. Za one koji su u tome sudjelovali. Bilo je i onih koji naprosto nisu htjeli biti dijelom te stvarnosti, pa su mirno i gotovo ravnodušno šetali svoje psiće, obavljali svakodnevne poslove ili su zapravo rovarili protiv onoga što se pred njihovim očima stvara. A stvarala se država koja je trebala postati jamac svega onoga pozitivnoga, demokratskoga, slobodnog, suverenog i ljubavljpu prožetog djela, koja bi, predstavljala okvir u kojemu se može mirno živjeti. Naravno nije to posve jasno artikulirano niti predstavljeno, ali, postojali su ljudi i danas postoje koji su ugradili u to tkanje sve što su imali i znali. Strašljivi kakvi jesmo, jer smo ljudska bića, ostavili smo i prepustili to prevažno poslanje onima odvažnijima, smionima, hrabrijiima poput Blage Zadre, Slobodana Praljka, Zvonka Bušića, Darija Kordića i nebrojene povorke živih i mrtvih koje znamo ili ne znamo.

I život teče dalje. Kada je nekima već unaprijed sve bilo jasno, kada smo još jednom upoznali da smo kvantitativno malen narod, a čini se, i kvalitativno, ponovno se ukazalo svjetlo u tunelu. Slobodan Praljak je bio uvjeren da je učinio

sve što je u njegovoj moći da prikaže povijesno i dokumentacijski što se tih godina događalo na ovim našim prostorima. I da će to biti dovoljno. Mislio je da istina ima pobijediti svu tu zamršenost pravnih stečevina, izricanja i izlaganja argumenata i teorijskih prepucavanja, koja su, usput budi rečeno, izdašno honorirana. Poput nekog nogometnog kluba u Hrvatskoj koji nikako da nahrani svoje 'tiće' koji klub svojataju. No, nije razumski put jedini put koji preostaje čovjeku. Ako argumenti nisu dostatno snažni, solidni, utemeljeni da bi nekoga uvjerili da prihvate ono što predstavlja srž ili bit događaja, ostaje put srca, put onoga čemu se samo ljubav može domisliti. Ostaje ta moć u nemoći da nenadano i neočekivano, mimo svih dosadašnjih praksi, izvedemo, kako to danas vole reći performans. Neki to sada spominju da se sjetimo Sokrata, ili nekih drugih mislioca poput začetnika stoičke škole Zenona iz Kitona (na ovo me upozorio prijatelj!) da je čin kojim gasimo život zapravo izveden iz slobode uvjerenja i življenja i da se prema tome imamo odrediti prema nekom 'rigidnom crkvenom zakonu'. Tu ponovno dolazimo do složenih tema o kojima možemo razmišljati i pisati do sudnjega dana. Ono što je simbolikom i stvarno poručio general Slobodan Praljak ostaje snažno upisano u srce hrvatskoga naroda, kako se izrazila sadašnja predsjednica Republike Hrvatske gospođa Kolinda Grabar Kitarović. Hoće li doći do nekih važnijih učinaka prihvaćanja ove poruke koju je Slobodan Praljak *urbi et orbi* uputio humanitetu kao takvom ostaje za vidjeti. Tko ima oči neka vidi, tko ima uši neka čuje.

Hrvatski tjednik, 7. prosinca 2017.

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/28259-j-sedlar-dosad-se-ubilo-3017-branitelja-156-njihovih-zena-i-52-njihove-djece-jer-su-izdani-ideali-za-koje-su-se-borili.html>

FRA JOZO GRBEŠ

SOKRATI TADA I SADA. POVIJEST ISTA

Fra Jozo Grbeš: Hrvati imaju problem s pamćenjem, a vođa već odavno nema

I Bušić i Praljak i tisuće hrvatskih branitelja učiniše to jer rat mogu podnijeti, ali nepravdu ne. To se samo pravednicima događa. Oni koji su krivi, oni se nikada ne ubijaju! Razumijem ih. Jer ljubav prema istini jest vrhovni zakon - Paralela ima puno. Zaključci su jasni. Opet ista arena pravde-nepravde. Smrt generala Praljka doziva u pamet smrt Zvonka Bušića. Smrt obojice doziva u pamet starog dobrog Sokrata koji se nalazio u zatvoru zbog osude donesene na temelju nepravdnog zakona. Sva trojica zbog nepravde oduzeše si život.

Za Sokrata je istina bila bitna ili najbitniji dio života. Zbog toga je popio otrov. Otrovi je popio jer onaj koji je osuđen na smrt prema zakonu treba ostati u zatvoru i umrijeti, no Sokrat nije htio da ga pogube jer bi ga ubili zbog nepravdnog zakona. Stoga za njega smrt bijaše da, a ubijanje ne. Velikom Sokratu bijaše suđeno zbog njegovih filozofskih uvjerenja od kojih on nije htio odustati. "Pa je tako postao žrtva onoga protiv čega se borio cijeloga života: povodljivosti mase za netočnim činjenicama (koje su za njegova suđenja bile spretno priložene poroti od 501 Atenjana).

Sokrat je svoj kraj dočekao potpuno mirno i staloženo, svjestan nepravde koja mu je učinjena od vlastitih sugrađana koji su ga optužili i osudili. Nedugo nakon njegove smrti, Atenjani su uvidjeli učinjenu nepravdu te su mnoge stvari za koje se Sokrat zauzimao promijenjene te je od onda bio slavljen u Ateni, dok su njegovi tužitelji po više povijesnih izvora bili ili ubijeni ili su si pak sami presudili". Sokratu, kada je umro 399. godine prije Krista, bijaše 71 godina života. I Bušić i Praljak i tisuće hrvatskih branitelja učiniše to jer rat mogu podnijeti, ali nepravdu ne. To se samo pravednicima događa. Oni koji su krivi, oni se nikada ne ubijaju! Razumijem ih. Jer ljubav prema istini jest vrhovni zakon!

Nerazumna šutnja

Zvuči prilično slično. Svijet nepravde postoji stalno. Svijet pravde mora se boriti. Međutim, dok optužbe lete na sve strane, treba se pitati zašto su se Hrvati borili pa onda ušutjeli? I stalno šute! Kada im je predsjednik početkom ovog stoljeća izdao vlastitu državu, Hrvati su šutjeli. Kada im je sljedeći predsjednik činio isto, Hrvati su šutjeli. Kada su im arhive kopali, kopirali i dovozili, i tajno i javno, Hrvati su šutjeli. Kada najjača stranka bira čovjeka koji je onom prvom bio šegrt, Hrvati ga uzdižu do neba.

Kada im mijenjaju ploče, a to znači brišu povijest u ime anti-nečega, Hrvati šute. Kada im novinari pišu i govore samo po narudžbama, Hrvati šute. Kada im je glavni čovjek na tzv. Hrvatskoj televiziji provokator svega hrvatskoga oni šute. Kada novinar koji voli Hrvatsku kaže istinu, moćni uime neke tzv. hrvatske vlasti maknu ga s te iste televizije, Hrvati šute. Kada ruše u vlasti one koji govore istinu, a dovode one koji su okupirali tu istu istinu, Hrvati šute. Kada im uče djecu samo o Neretvama i Savama, a ne o domovini nastaloj na mucu djece i žrtvi ratnika, Hrvati šute. Šute, šute... Nerazumno! I šutnja mistika ima svoje vrijeme javnosti. Vrijeme je odavno bilo za istinu, sada je vrijeme za njenu revoluciju. Ako nije tako, onda besmisla ima i za privatizaciju.

Susjedi

Povijest Hrvata južno do Save i zapadno od Drine bila je mučna kroz sva stoljeća. Gaženi, progonjeni, ubijani, nabijani na kolac, živi oderani, iskorištavani, korišteni u pogodbe raznih interesa onih moćnih, živjeli su teško i patili pod svim režimima. Nikada ih ni jedan režim, vlast ili moć nisu štedjeli ili pravedno prema njima postupali.

Turci su im pak zauvijek pečatili sudbinu i jezikom i sabljom. U novije doba oni se nazvaše Bošnjacima. Da, i točno je to, jer po njihovome drugima tamo nema mjesta, zemlja je samo njihova. Hrvati naivni: u dijaspori te susjede nazivaše cvijećem, a u domovini saveznicima. Dok su im spašavali obitelji tijekom rata u stotinama tisuća, probijali obruče i oslobađali ih od terora, oni im – po već njihovoj staroj tradiciji – nepravdu i laž natovariše. Iza leđa jer tako uvijek bijaše! Hrvati imaju problem s pamćenjem, a vođa već odavno nema. Pali svijeću i traži. Vrijeme je!

<https://mojahrvatska.vecernji.hr/price/zvonko-busic-slobodan-praljakk-domovina-sokrat-nepravda-1211051>

DR. SC. DAMIR PEŠORDA**PRALJKOVA PORUKA**

Nakon tragičnog raspleta gotovo četrnaestogodišnjeg krivosudnog mrcvarenja "herceg-bosanske šestorice" u Haagu, mnogo se govorilo o tomu kakvu je poruku general Praljak htio poslati svojim činom. Jedni misle da je to bila njegova zadnja žrtva za Hrvatsku, pokušaj da na taj način protestira protiv nepravde koja se nanosi njemu i zemlji koju je branio, kad su već svi drugi načini bili iscrpljeni. Drugi misle da kao ponosan i u vlastitu nevinost uvjeren čovjek nije htio živjeti sa stigmom "ratnog zločinca". Treći, kojima je ionako bilo kakva Hrvatska trn u oku, misle da je njegov čin kukavički, premda nikako ne uspijevaju logično obrazložiti zašto tako misle.

Praljak je već drugi znameniti Hrvat u kratkom vremenskom periodu koji oduzimanjem vlastitog života upućuje krik gluhoj Hrvatskoj. I svijetu. Prvi je Zvonko Bušić koji se, duboko razočaran u stvarnost samostalne Hrvatske o kojoj je sanjao cijeli život, odlučio na taj radikalni čin. Zvonko mi je u nekoliko navrata znao reći da ga u borbi za Hrvatsku samo metak može zaustaviti. Suočen s mirnodopskim rastakanjem Hrvatske - gdje su metci riječi, laži, licemjerje i izdajstvo, i ne ubijaju nego truju, prljaju, guše sve dobro, lijepo i istinito - on je taj metak ispalio iz vlastitog pištolja. Praljak je ispio otrov suočen ne samo s hrvatskom bijedom i licemjerjem nego i s bešćutnošću i perverzijom svjetskih moćnika. Hrvatska smrt, rekao je još A. G. Matoš, ima više ukusa od hrvatskog općinstva.

Kad se dvojica takvih ljudi u jednom malom narodu ubiju u relativno kratkom vremenskom razmaku, znači da je vrag odnio šalu i da se nešto gadno iza brda valja. Iz Haaške presude i Praljkova čina može se izvući nekoliko zaključaka važnih za hrvatsku sadašnjost i budućnost. Pokušat ću ih navesti i obrazložiti. Prvo, Presudom je Hrvatskoj na dulji period opet prišivena stigma povijesnog negativca. Budući da se optužba za ustaštvo od prevelike upotrebe već pomalo istrošila, trebalo je onima koji kroje sudbinu svijeta pod hitno smisliti nešto novo. Da u Haagu se sudilo narodima, a ne pojedincima. Jer da nije tako, čestit čovjek kao Praljak ne bi imao što tamo raditi.

Drugo, ovom presudom i bošnjačkim likovanjem definitivno je dokrajčena Starčevićeva ideja o hrvatstvu bosanskih muslimana, ali i Tuđmanova ideja o "posebnim odnosima" iz Washingtonskog sporazuma. Hrvati i Bošnjaci nakon ovih zlosretnih događanja ne samo da su se riješili tlapnje o nekakvom jedinstvu, nego vjerojatno ulaze u dugi period turbulentnih odnosa i sukoba, pitanje je samo kojeg intenziteta.

Treće, mlako i prestrašeno reagiranje hrvatskih vlasti na događanja u Haagu govori da naše vodstvo nije doraslo situaciji. Međutim, objektivna odgovornost je na vlastima prije ove, prije svega Račanovoj vlasti, koja je jednostrano odustala od onog dijela Washingtonskog sporazuma koji je govorio o posebnim odnosima

između Hrvatske i Federacije BiH, i na Stipi Mesiću koji je protiv Hrvatske u Haagu svjedočio, a kad se dočepao Pantovčaka, krčmio tajne državne dokumente kao da su mu ćaćevina.

Četvrto, Hrvatima u BiH nakon ove presude prijeti minoriziranje, obespravljanje i egzodus. Hrvatska se sa stigmom agresora na BiH neće ni usuditi učiniti nešto više za njih. Znači Hrvati u BiH moraju zbiti redove i osmisliti novu strategiju i način borbe za svoja prava i opstanak. Konačno, moraju potražiti i nova savezništva. Što znači da neće biti u poziciji da odbijaju savezništvo ni sa Srbima oko stvari gdje im se interesi podudaraju. Svako dalje hrvatsko pomaganje "bosanskog puta u EU" besmisleno je i kontraproduktivno.

Peto, Praljkov čin u određenoj je mjeri pokvario plan lutkarima iz sjene. Zadnja presuda neobičnog Haaškog suda bila je zamišljena kao cinična demonstracija svemoći zakulisnih upravljača svijeta nad tamo nekim Balkancima, kao opomena svim malim i nebitnim što će im se dogoditi ako se drznu braniti vlastitu slobodu protiv volje svjetskih centara moći. Praljak ih je svojim činom zatekao, razotkrio. Vidjelo se to po voštanom Agiusu koji je monotonim glasom nastavio čitati presudu Petkoviću nakon što je Praljak ispio otrov. Što je ta bezosjećajna i tupa gnjida mislila da je Praljak popio!? Rakijicu? Ta Balkanac je... O, Bože, kako oholost i neznanje glupim mogu učiniti učene ljude. Dok panično maše voštanom ručicom tražeći da se spusti zastor i prikrije njegovu sramotu i sramotu njegovih suučesnika, meni se duboko urezuje samo jedna misao: U nebo je vapijući grijeh da ovakav patuljak sudi i presuđuje onakvom gorostasu.

Šesto, iz Europe Plenkoviću već stižu packe i zbog relativno blagog prijekora koji je uputio Haaškom sudu. U svjetskim se medijima, a sve više i u hrvatskim, Praljkov junački čin na sve načine nastoji umanjiti, izokrenuti, uprljati, obezvrijediti. Blokiraju se Facebook profili onih koji kažu koju lijepu riječ o generalu Praljku ili stavljaju njegove slike. Još jednom se pokazalo da je sva hrvatska politika nakon dvije tisućite bila pogrješna, smušena ili izdajnička. Ili sve troje skupa. U svakom slučaju, krajnje je vrijeme da Hrvatska iznjedri političke elite koje su u stanju misliti Hrvatsku i izvan Europske unije. Takva je umna gimnastika neophodna da bi Hrvatska i u okviru EU mogla suvislo i uspješno funkcionirati.

Sedmo, svojom žrtvom Praljak nas je prodrmao, dao nam još jednu šansu da sagledamo gdje smo i kamo nam valja stremiti. Možda jednu od posljednjih.
<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/48687-damir-pesorda-praljкова-poruka>

TIHOMIR DUJMOVIĆ**NIJE LI DOŠLO VRIJEME DA SE SUDI HAŠKOM
SUDU? TKO IM VJERUJE, ILI JE VELEIZDAJNIK ILI
JE GLUP!**

Da je ovo neko doba u kojem ideali žive punom parom i nikako ne znamo što se zbiva iza zavjese, da je ovo svijet u kojem su principi dominantno na sceni, pa su hulje svi koji ih se ne pridržavaju, da ne gledamo iz dana u dan kako nas je liberalizam požderao potamanivši halapljivo svaka načela ljudskog roda, pa više niti pedofilija nije nešto što je u svakom kutku kugle zemaljske neprihvatljivo, da ne vidimo kako laž i isključivo borba za vlastito preživljavanje dominiraju kao jedini ciljevi i vrednote u ovom liberalnom devetom krugu pakla, napokon da iz povijesti nismo naučili da je tako uvijek i bilo, još bi nekako i mogli razumjeti glasove koji i nakon svega govore o potrebi uvažavanja međunarodnih normi, rješenja i presuda.

Ne mislim čak niti samo na besramni Haški sud kojemu bi zapravo trebalo - suditi! Ali, danas, kada pamtimo dvoličnost međunarodne zajednice koja je prvi i ultimativni krivac za pokolje na prostoru biše Jugoslavije jer je rat mogla spriječiti, danas kad pouzdano znamo da je ista ta međunarodna zajednica 1945. izručila hrvatsku sirotinju ravno na bajonete Titove vojske, danas kada kao sjajnu ilustraciju pamtimo da je jedan Togliatti, šef talijanske komunističke partije, ali i „minister pravde“ u Italiji, odbio 1946. godine Titu izručiti 12 talijanskih časnika optuženih za klanja po Dalmaciji, jer je, premda šef talijanske komunističke partije Tagliatti, bio najprije Talijan, a onda komunist, danas kad znamo more ovakvih relacija, reći da nećeš odati minutu šutnje generalu Praljku jer je međunarodna zajednica nešto na tu temu zaključila može značiti samo jedno: ili si uistinu veleizdajnik ili si glup i tup da nisi dostojan biti vlasnikom osobne iskaznice!

Ali, teško da se može biti tako ograničen! Govorim dakako o generalu Praljku i ljevičarskim distanciranjima od iskazivanja elementarne ljudske sućuti zbog svjetskog egzemplara kojem je Praljak vinovnik, govorim o Vesni Pusić i Goranu Beusu Richembergu ili kako li se već u drugom pokušaju dotični nazvao.

Jer istina je samo jedna: premda je već za koji dan mogao biti na slobodi, Slobodan Praljak nije htio živjeti u laži da je ratni zločinac i da je Herceg Bosna zločinačka tvorevina. Nema većeg dokaza o tome da je Praljak uistinu nevin od ovog njegovog kraja!

Jer, on se nije ubio da nešto ishodi. On se nije ubio zbog bezizglednosti trenutne pozicije jer bi bio na slobodi za koji tjedan. On se nije ubio jer je poludio. On se ubio jer mu je nepravda bila neizdrživa. Praljak je naime razabrao da je u borbi za Hrvatsku korisniji mrtav negoli živ! Kao i Zvonko Bušić. I tu je sva tragedija današnje Hrvatske!

'Josipović je svojim govorom u Sarajevu djelovao kao svjedok optužbe! Doduše, decentan i uvijen, ali nema dvojbe koja ga je strana pozvala na svjedočenje'

Da je ova Hrvatska toliko gluha i slijepa da se iz svog straha s jedne strane, komocije s druge strane i potpunog nedostatka elementarnog sustava vrijednosti, još samo na ovakve scene strese, prodrma i na trenutak shvati što je sama sebi napravila. Jer, Stjepana Mesića za predsjednika nisu izabrali Srbi, nego Hrvati! Ivu Josipovića isto tako nisu birali Srbi!

Ne mogu vagnuti precizno pa je teško govoriti o postotku, ali i jedan i drugi nose komad odgovornosti i za ovakvu presudu pa posredno i za ovakav Praljkov kraj.

Josipović je u Sarajevu govorio o različitim politikama koje su dovele do užasa u BiH, a mogao je govoriti i o zločinima počinjenim nad Hrvatima. Ali on je 'mentalni jugoslaven' i on nije u stanju predstavljati, braniti, a kamoli žrtvovati se za Hrvate i Hrvatsku pa kao pravi Jugoslaven u Sarajevu drži jugoslavenski govor. Da li bi suci u Haagu mogli ignorirati da je Josipović u sarajevskom govoru barem pobrojao mjesta najvećih pokolja koje su Hrvati doživjeli od Bošnjaka u tom ratu? Da li bi bilo koji sudac Haškog suda mogao pokazati nezainteresiranost za te detalje da je ispred sebe imao neki takav potresni govor samog hrvatskog predsjednika? A to bi bila borba za Praljkovu glavu!

To bi bila borba koja bi rodila nadu i možda dovela do toga da se bočica sa otrovom baci u smeće! Jer imam iza sebe Predsjednika koji se bori za mene! Usred Sarajeva!

Umjesto toga, Josipović je svojim govorom u Sarajevu djelovao kao svjedok optužbe! Doduše, decentan i uvijen, ali nema dvojbe koja ga je strana pozvala na svjedočenje! Isto vrijedi i za angažman Vesne Pusić!

Naime, nema pravde niti vjerodostojnosti Haškog suda kada je Šešelj na slobodi. Nema pravde ni vjerodostojnosti Haškog suda u kojem su muslimanski ratni vođe dobivali po dvije, tri godine zatvora za još veće zločine od onih koje su Hrvati napravili Bošnjacima, nema pravde na sudu koji nikome niti dana robije nije dodjelio zbog Škabrnje. O kakvoj pravdi i povinovanju pravdi se može govoriti sada, kad vidimo da je Haag pristao na podlu ulogu Carle Del Ponte, da se ne sudi

niti vodstvu JNA, niti šefovima KOS-a, a koji su bili mozak svih ključnih likvidacija!

Do zore bih mogao nabrajati nepravde Haškog suda. I kada na kraju tog užasa, kao krik što još sada para nebo, jedan čestiti patriot, jedan rijetko viđeni idealist, koji je sutra mogao izaći iz zatvora, preseliti se na drugi kraj kugle zemaljske te na miru proživjeti ostatak života, ima potrebe baš u trenutku dok je s jednom rukom na kvaki izlaznih vrata reći: s prijezirom odbacujem vašu presudu i potom popiti otrov od kojega će samo koju minutu nakon toga izdahnuti, samo idiot ili krajnje pokvareni čovjek, u najboljem slučaju, samo onaj koji patološki mrzi u prvom redu Tuđmana i hrvatsku borbu za samostalnost, može reći da takav čovjek ne zaslužuje časnu minutu šutnje.

Zbog tih prigovora ono u Saboru i nije bila minuta šutnje za Praljka, već su naši tobože lukavi diplomati Jandroković i Plenković izmudrovali neki općeniti tekst i hibridnu minutu šutnje za sve poginule. Ali, nisu sinoć svi poginuli: noć ranije se ubio jedan hrvatski general zbog besramne farse u kojoj je Hrvatska aktivno sudjelovala. I da im Praljak nije pomogao svojom oporukom u kojoj ne želi pogreb, još bismo vidjeli kako bi ova vlast petljala sa pogrebnim vojnim počastima!

No, dakle, došli smo do samog kraja hrvatske tragedije. Došli smo do samog ruba provalije, a na ratnom polju sutra će početi borba prsa o prsa. U prvom redu oko srednje Bosne jer smo tamo u ratu i stali. Dakle, prava, nepatvorena, istinska hrvatska vlast (kao što bi to nesumnjivo napravila mađarska, poljska ili austrijska vlast) bi nakon ovakvog šoka u najmanju ruku otvorila povjerenstvo za istragu o mogućoj veleizdaji koja je u suradnji sa Haagom počinjena u ovoj zemlji.

'Najprije bi valjalo otvoriti istragu o Mesićevim aktivnostima, bez obzira što se on već sada brani da nije radio ništa izvan ustavnog zakona o suradnji sa Haagom'

Ta je ideja toliko zrela da je nakon stoljeća šutnje o tome progovrio Vladimir Šeks, očito u želji da si zakupi bolju prošlost u narodu nakon informacija o njegovim relacijama sa Udbom. No, bez obzira na motiv, Šeksa valja citirati:

“Bivši hrvatski predsjednik Stjepan Mesić je jedan od najdgovornijih za donošenje ovakve presude, a na posredan način odgovoran je i za smrt generala Praljka“.

Ima li se pravo hrvatska Vlada oglušiti se na ove riječi? Jer da nema ničega drugoga, već je ova izjava dovoljna da reagiraju Vlada, Sabor i DORH, glede Povjerenstva i same istrage. Šeks naime nesumnjivo zna što govori, uostalom prije

desetak godina u naponu vlasti Stipe Mesić je odlikovao najvišim odlikovanjem upravo Vladimira Šeksa. Šeks, dakle, jako dobro zna tko je Stipe Mesić.

Najprije bi valjalo otvoriti istragu o Mesićevim aktivnostima, bez obzira što se on već sada brani da nije radio ništa izvan ustavnog zakona o suradnji sa Haagom. No, u Zakonu o suradnji sa Haagom ne piše obveza lažnog svjedočenja, a Mesićevo svjedočenje u odnosu na povijesne činjenice nije bilo istinito. U Zakonu o suradnji sa Haagom nigdje ne piše obveza da se glede tajnih transkripata uvede 'Dan otvorenih vrata na Pantovčaku' pa da se dijele kao bomboni! Mesić je baš to napravio.

Gdje piše u tom zakonu da se brijunski transkript treba krivotvoriti? Dakle, da je ovo hrvatska država, a ne bivša socijalistička republika Hrvatska, Plenković bi sutra o ovim temama otvorio povjerenstvo. Ono bi moralo ispitati i držanje Vesne Pusić i korelaciju između toga da je davnih dana ustvrdila da je HDZ agresor na BIH i onoga što jest ili nije napravila za haške uznike kao ministrica vanjskih poslova i potpredsjednica Vlade, u razdoblju koje je bilo ključno za Praljka i šestoricu.

'Koji srbijanski ministar vanjskih poslova je ikada rekao da je Srbija izvršila agresiju na BiH premda je to neupitna činjenica? Koji srbijanski predsjednik ili visoki dužnosnik je kao tajni svjedok teretio vlastitu državu i vlastitog predsjednika?'

Vesna Pusić bila je ministrica vanjskih poslova i potpredsjednica Vlade točno u godinama kad je donesena prva presuda šestorici. Od 2013. do 2016. Hrvatska je morala i trebala inzistirati da postane prijatelj suda i da se uključi u proces, no do 2016. nije napravljeno baš ništa. Valja li odmjeriti njenu krivnju samo kroz nečinjenje ili je i aktivno pomagala ovakvu poziciju šestorice u Haagu, povjerenstvo bi moglo jasno utvrditi.

Danas kad imamo ovakav Praljkov kraj ispred sebe i ove relacije, valjalo bi ispitati i vidjeti što je sve Pusićka kao ovdašnja rodonačelnica govorila. Sjetimo se teza da smo izvršili agresiju na susjednu državu. Također, što je propustila napraviti na ovu temu?

Je li aktivno pomogla oživotvorenju ovakve sudske odluke? I ona i Mesić, naime, glede svog držanja, plešu na samoj crti veleizdaje na tu temu. U istom kolu je i Ivo Josipović. Naime, doći u Sarajevo, ispričati se za zločine i ustvrditi 'dok traje ključni dio ovog sudskog procesa da su za ratna razaranja u BIH krive različite politike (dakle i Tuđmanova!), držanje je ljestvi i Mesiću i Vesni Pusić u istoj ovoj raboti. Naime, da sjedite kao sudac u Haškom sudu i ništa ne razumijete kao što

tamošnji suci jedva da nešto razumiju, ključni okvir vašeg držanja bi mogao izlaziti samo iz dodatnih informacija. Izvadite mi izvještaje hrvatskih dužnosnika o ratu u BiH da vidim što oni o tome govore! I kad vam tajnica donese javne izvještaje ove trojice, kad ti suci vide što o ratu i ulozi Hrvatske govore Vesna Pusić, Stipe Mesić i Ivo Josipović, svaki haški sudac nakon ovakve presude ima mirnu savjest.

Ovaj trolist likova svojom neobuzdanom mržnjom i nesnošljivošću spram Tuđmanovog djela osigurao im je mirnu savjest. Pa zašto bi Haški sud uopće dvojio o optužnici kad ima ne samo takve izvještaje ispred sebe negoli i evidentno nezainteresiranu hrvatsku državu za taj proces koja je tom nezainteresiranošću sugerirala vlastitu krivnju! Kako vidimo, Bošnjaci su počinili neviđena zvjerstva prema Hrvatima u BiH, ali nema niti jednog čelnika bošnjačke politike koji bi davao o tome izvještaje poput izvještaja ovog trolista!

Koji srbijanski ministar vanjskih poslova je ikada rekao da je Srbija izvršila agresiju na BiH premda je to neupitna činjenica? Koji srbijanski predsjednik ili visoki dužnosnik je kao tajni svjedok teretio vlastitu državu i vlastitog predsjednika? Nema takvih ni u srbijanskim ni u bošnjačkim redovima. Samo u Hrvatskoj žive Jugoslaveni koji patološki mrze Tuđmanovo djelo i ruše ga znajući da time ruše temelje države. I zato je došlo vrijeme da se takvima sudi, ako se barem donekle želi afirmirati pravda.

Osim toga postavlja se pitanje zašto Hrvatska nije osigurala ekspertne timove koji bi pojasnili što se u ratu Hrvata i Bošnjaka događalo, koji bi pojasnili ono što je nadljudskim naporima uspio Praljak glede rušenja Starog mosta? Da se moglo utjecati na sud pokazuje primjer kad je ista ta Hrvatska platila jedan tim bivših američkih generala koji su u Haagu ekspertizom dokazali da u Kninu nije bilo prekomjernog granatiranja! I Haag je to prihvatio.

Gdje je bio takav angažman u slučaju šestorice? Da krene u rasčišćavanje svih ovih relacija, da pokrene povjerenstvo ovog tipa, Plenković bi pokazao da nije birokrat nego da se radi o pravom državniku i nacija bi ga slavila do neba. Ako ima i malo tih potencijala, on će nešto na tu temu napraviti, ako ne, potvrdit će sve sumnje da je samo Bruxelles njegov pravi svijet, a da Hrvatsku u najboljem slučaju ne razumije.

Hrvatska se mora ustati na noge glede ove presude i stoga jer nema puno sumnje da će Bošnjaci ovu presudu iskoristiti kao završni udarac hrvatskom iseljavanju, u prvom redu iz srednje Bosne.

Kako?

S obzirom na zaključak presude po kojem je sama Herceg Bosna uz pomoć Zagreba plod udruženog zločinačkog pothvata, svaki hrvatski vojnik u BiH sutra

može biti kazneno gonjen. U nažalost zvjerskim odnosima Hrvata i Bošnjaka, bojim se da nema puno dvojbi da će bošnjačko vodstvo ovu presudu uzeti kao polugu za novi progon Hrvata.

Evo prilike za novog šeika da kupi hrvatsku zemlju za male novce i nastavi širiti arapsko carstvo u srcu fatalno dekadentne Europe!

U naravi to će izgledati tako da će Hrvati čim čuju da se optužnice spremaju, nastojati izbjeći tom progonu i napuštati BIH.

Kako to obično biva, najprije će odlaziti optuženi muškarci, a onda će nakon koji mjesec za njima u inozemstvo ili u Hrvatsku dolaziti i žena i djeca. Evo prilike za novog šeika da kupi hrvatsku zemlju za male novce i nastavi širiti arapsko carstvo u srcu fatalno dekadentne Europe! Prva će stradati srednja Bosna o kojoj ionako Zagreb ne vodi računa i vrlo je lako predvidjeti da će krenuti masovno iseljavanje Hrvata.

Dakle, Plenkovićeva Vlada ako želi biti na nivou povijesnog zadatka, ne samo da treba u cilju afirmacije pravde pokrenuti istragu o veleizdaji, jer već ima na stolu lascivnu Šeksovu izjavu na tu temu, nego u isto vrijeme mora pronaći mehanizme uz koje će zauzdati iseljavanje Hrvata iz BIH jer će na njihova ognjišta doći muđahedini i tako zatrti tisućgodišnje korijene ove nacije. Za Hrvatsku naciju ovo su promjene biblijskih razmjera.

Bosna je naša djedovina, Hercegovina je naša povijesna postojbina, Bosna i Hercegovina je kolijevka ove nacije. I kako je krajnje iskreno progovorila ovih dana na Novoj TV Ivana Petrović 'na kraju će nam muđahedini čuvati granicu Hrvatske i BIH'. Sarkazam je jasan, ali sve vodi takvom rješenju.

Nikad niti jedno dosadašnje političko pitanje nije bilo toliko izazovno za Andreja Plenkovića i nigdje više nećemo vidjeti s kim imamo posla kada o njemu govorimo, negoli u ovoj situaciji. Nađe li rješanja, vizije i odlučnost da povuče prave poteze Plenković će postati istinski državnik. Ili će se fatalno potvrditi da imamo posla samo sa običnim činovnikom, koji doduše sjajno govori i to nekoliko jezika, koji je pravi robot političke kulture, ali koji nema ni boje, ni okusa, ni mirisa.

Kolinda Grabar Kitarović sve je ovo razumijela. Ona je već u obraćanju javnosti naznačila da odmah ide u Sarajevo i da potom odmah ide u SAD. Jer, ona nema Plenkovićevih iluzija da će nekakav Jucker 'koji mu šalje pusice' riješiti ovaj bosanski čvor. Ona savršeno razumije da se bez SAD-a taj problem neće riješiti.

Kolinda po običaju sve razumije, s tim da oni koji ovdje sve razumije i ne boje se to reći, obično dobiju medijskih batina. Stoga nema sumnje da će ova njena naznaka da ima rješenja, ovaj njen početni stav koji ima jasan državotvorni pečat, biti dočekani na medijski nož. Oštri nož medija koji nota bene nikada nisu objavili jedan jedini feljton iz 18 knjiga koja je Praljak iz Haaga slao na niz adresa.

Uostalom, čemu se čudimo kad je Ministarstvo kulture, u kojem je Nina Obuljen bila državna tajnica, uredno naplatilo PDV, dakle označilo šundom, knjige koje je Praljak pisao kao svoj dugi životni testament. Dok u isto vrijeme nije šundnom označilo knjigu Čičkovog HHO-a 'Vojna akcija Oluja i poslije' koju je uredio Žarko Puhovski, knjigu koju Haag nije prihvatio kao vjerodostojnu zbog niza problematičnih i nedokazljivih podataka.

Treba li jo nešto dodati?

<https://direktno.hr/kolumne/nije-li-doslo-vrijeme-da-se-sudi-haskom-sudu-tko-im-vjeruje-ili-je-veleizdajnik-ili-je-glup-105895/>

IVICA URSIĆ

ANTIČKA DRAMA

Netko ga je nazvao „*posljednjim hrvatskim samurajem*“.

Izabrao je smrt kao što je bira svaki samuraj. Kad god je izbor između života i smrti bušido kodeks od samuraja zahtjeva smrt.

Netko je napisao „*Praljak Slobodan*“. Konačno slobodan.

Više je volio časno ime nego što se je bojao smrti. Nije želio lažnu slobodu ovoga svijeta nego je izabrao slobodu koja ubija ali koja ne dopušta da te vezuju lancima ropskog poslušta i da manipuliraju istinom.

A ja ga nazivam „*antičkim junakom*“.

Junakom koji je kao redatelj publici poslao dramatičnu poruku, a kao protagonist je praiizvedbom završio svoj nastup. Ili nije?

Curi ovaj stravični „*29. novembar*“ s moga kalendara, a meni se ne da pisati. Ni misliti. Previše je emocija koje mi ne daju mira.

Ali moram. Srce me tjera staviti na papir osjećaje koje u sebi nosim za svakog našeg domoljuba.

Pucanj iz Rovanjske još mi odzvanja u srcu. Danas general. Praljak. Sudska farsa skončala je u antičkoj tragediji.

Jednom sam napisao „*Ja ga ne želim zaboraviti, jer on nije zaboravio mene.*“

Prokletstvo je ljudski zaborav.

A zaboravljamo u pravilu sve ono što su neki drugi učinili za naše dobro. I danas je zbog mene jedan čovjek popio otrov i stavio na kocku svoju vječnost za moje bolje sutra.

Smrt Zvonka Bušića zazivala je Platona i njegovu pećinu. Gospodare sjena. Lutkare koji odlučuju o našim životima. Smrt generala Praljka zaziva Sokrata. I on je govorio o svjetlu i tami. „*Lako nam je oprostiti djetetu koje se boji mraka; istinska životna tragedija je kada se odrasli čovjek boji svjetla.*“

Da, u tome je bit. Previše je gust ovaj mrak u kojemu živimo, u kojemu se krijemo i iz kojeg ne želimo izići. I što je najgore ako netko i pokuša doći do slobode mi ga zaustavljamo i priječimo mu izlazak iz ovog mraka. Okružili smo se zidovima

kako bismo sinove svjetla zadržali među sobom u mraku i kada oni odluče, i pod cijenu svojega života, srušiti ih, mi ostajemo začuđeni.

Nekada smo poput lavova rikali boreći se za slobodu, a danas usaljenih srdaca ravnodušno promatramo „*političku menažeriju*“ kako rastače i kocku baca za ostatke ostataka naše domovine.

Normalan čovjek ne želi ništa govoriti kada vidi tko sve ne komentira, tko sve ne prosuđuje i tko sve ne odlučuje u ovoj državi. Mišljenja cinkaroša i izdajica postala su mjerilo naše časti. I je li onda čudo što najbolji među nama ne žele s takvima ići na korito pa radije biraju smrt nego život utovljenih lakeja?

Hoće li nam čin generala Praljka otvoriti oči ili ćemo po običaju već sutra imati neku novu temu za neobavezno naklapanje u lokalnom kafiću?

Ja sam pesimist. Pesimist kada je u pitanju ova generacija koja se je dočepala svojih „15 minuta slave“ i svojih sitnih sinekura. Tu više pomoći nema. Gola sebičnost nije u stanju prepoznati svu složenost jedne antičke drame, jer joj je isključivi domet „*frljčevska dramaturgija*“.

Ali ja sam i optimist. Optimist jer postoji jedna Barbara Turk. Jer postoje generacije hrvatskih Barbara. Zbog takvih ima smisla i pucanj u Rovanjskoj i otrov u Haagu.

U biti i mi imamo svoju prigodu.

Podržati sve naše Barbare.

Izabrati umrijeti ovome svijetu kako bi Hrvatska živjela.

„Trenutak odlaska je došao i mi se razilazimo, ja da umrem, a ti da živiš. Koji put od ova dva je bolji samo Bog zna.“ (Sokrat)

Ivica Ursić/Hrvatsko nebo

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/11/30/ivica-ursic-anticka-drama/>

ŽELJKO SAKIĆ

PRALJKOVA HEROJSKA SMRT I LIKOVANJE PETOKOLONAŠA

General Praljak ispio je otrov i svojim posljednjim činom poslao poruku da će radije umrijeti nego živjeti pod lažnom stigmom zločinca. Ovim potezom kakav je uobičajen za časne generale poražene vojske, gdje Praljak nije spadao, jer je bio pobjednik, zadao je konačan udarac Haaškome sudu.

Jer, nije pitanje kako je Praljak unio otrov kojim će sebi oduzeti život, nego koliko su suci i činovnici toga suda, pokazali potpunu neetičnost, u tom tragičnom trenutku.

Sud tvrdi da je Praljak umro u bolnici, a prema informacijama koje novinari imaju iz izvora sa Suda, umro je još u sudnici. Iako bi se izricanje presuda na svakom normalnom sudu, u tim okolnostima, prekinulo, suđenje su izbezumljeno okončali u skućenoj sudnici broj tri, bez prisustva kamera.

Time su pokazali, kako nisu u stanju javno završiti, niti izricanje nepravedne presude, niti zaključiti rad Haaškoga suda. Od suda koji je osnovan 25. svibnja na tzv. Dan mladosti, rođendan komunističkog diktatora Josipa Broza, a rad zaključio 29. studenoga, na Dan SFRJ, drugo se niti nije moglo očekivati.

Proglašavajući sudnicu u kojoj je činom vrhunske hrabrosti i domoljublja svoj život oduzeo general Praljak – „mjestom zločina“, zapravo su ukazali na vlastiti zločin koji su počinili ne samo prema generaku Praljku, nego i hrvatskom narodu.

Kao Sokrat

Zadnji puta otrov pred sudom ispio je Sokrat 399.p.n.e. da bi Atenjani uskoro sve njegove suce ubili, a Sokrata slavili do danas kao heroja.

General Praljak u moralnom smislu dotukao je suce Haaškoga tribunala, a svojim činom, prvi put nakon 2400 godina, i to pred kamerama, pokazao svijetu, kako se živi i umire za Hrvatsku.

Sokratov učenik bio je Platon. I sada dolazimo do trenutka gdje se sudbine ta dva istinska domoljuba tragično isprepliću, poput grčke tragedije.

Kada je čuveni politički emigrant Zvonko Bušić sebi oduzeo život, u oproštajnom pismu napisao je: „Nisam mogao živjeti u Platonovoj pećini“. Ljudi koji okovani vide jedino sjene, odraze na zidu pećine ostaju zatvorenici, zato što misle da je to sve, zato što ne znaju za drugo.

Bušić je hrvatski politički emigrant koji je u zatvorima u SAD-u proveo 32 teške godine, dok je Praljak u Haagu proveo više od 13 godina.

Niti Slobodan Praljak niti Zvonko Bušić nikada nisu htjeli prihvatiti biti uznici, niti duhom, niti tijelom. Poslali su poruku hrvatskom narodu, ne žaleći vlastiti život. Priključili su se na poseban način tisućama hrvatskih branitelja koji su sebi oduzeli živote, moleći svoje suborce da to više ne čine, nego da se nastave boriti, za onu Hrvatsku koju su sanjali.

Stoga su usporedbe samoubojstva nacističkih vođa, koje su dani dijelili od smrti i Praljka kojega su dani dijelili od puštanja na slobodu apsurdni i vrijeđaju elementarnu Inteligenciju.

Likovanje tzv. „ljevičarske intelektualne elite“

Kada je nakon smrti kćeri Igor Mandić izjavio, kako se više puta pokušao ubiti, ali ga je bilo strah i nije mogao to učiniti jer je obična kukavica, mnogi su ga njegovi svjetonazorski sljedbenici u čudu pogledali. Nisu ga tada ismijavali, jer on je bio i ostao „njihov“. A za crveno plemstvo oduvijek vrijede posebna pravila. Zato se s likovanjem i ismijavanjem generala Slobodana Praljka krenulo gotovo i prije no što je umro.

Tako je Žarko Puhovski izjavio, nakon što je Slobodan Praljak u haškoj sudnici popio otrov, da će Hrvatska imati novog sveca jer će Praljak biti prihvaćen kao svetac pučkom pobožnošću. Dodao je kako je već malo nedostajalo da to postane i Dario Kordić, koji je osuđen za zločine nad bošnjačkim civilima u Lašvanskoj dolini, a koji je živ.

Na ove gnjusne izjave nadovezao se objavom na Twitter računu i Drago Pilsel: „I, što sad? Pa, jednostavno: biskup Vlado Košić mora odmah potpisati dekret o mučeništvu Slobodana Praljka, dati ga ovjeriti kod suca Zvonimira Šeparovića i sankcionirati od strane Kolinde Grabar-Kitarović. Santo subito! R.I.P.“

Tako se necivilizirano i ispod svake razine elementarne pristojnosti, naslađuju i likuju oni koje često nazivaju „intelektualcima“ i glasom „građanske Hrvatske“. Tome su se priključili GLAS i Beus Richemberg te SDP koji nisu bili u Hrvatskom saboru kada je održana minuta šutnje za generala Praljka.

Mnogi su punili bočicu otrovom

Kako kaže dr. Ivo Lučić: „Bivši predsjednik Stjepan Mesić lažno je svjedočio u Haagu, on i politika ljudi koji su ga slijedili itekako su pridonijeli tome da Hrvatska bude žigosana ovom presudom.“

Također, Višnja Starešina tvrdi; “ Vesna Pusić je jedna od onih koji su aktivno pridonijeli ovakvoj presudi, ne samo svojim tvrdnjama već i u svojoj knjizi koju je priložila svojoj neuspješnoj kandidaturi za glavnu tajnicu Ujedinjenih naroda. Ondje se nalaze izravne optužbe Hrvatske za agresiju na Bosnu i Hercegovinu što potpuno korespondira s ovom presudom. To je bila ta teza koju zagovara vodstvo SDA i koju je guralo vodstvo KOS-a iz Beograda.“

Sada je posve jasno kako postoje dvije Hrvatske. Jedna suverenistička, koja želi sama odlučivati o sebi i svojoj sudbini i druga petokolonaška koja čini sve ne bi li Hrvatska što prije postala samo puki zemljopisni pojam, forma bez ikakvog sadržaja.

O ishodu neminovnog sukoba te dvije koncepcije, domoljubne i petokolonaške ovisit će i budućnost Hrvatske, odnosno, samog, opstanka hrvatske države, ali i Hrvata u BiH.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zeljko-sakic/praljkova-herojska-smrt-i-likovanje-petokolonasa-1099722/>

O HAAŠKOME ZLOČINU NA BIVŠI "DAN REPUBLIKE"

(...)

Ivan Pepić: Opomena da shvatimo odgovornost prema državi

Nakon izrečene presude hrvatskoj šestorci i, post mortem, političkom vodstvu Republike Hrvatske koji je prema Žalbenom vijeću bio dio udruženog zločinačkog pothvata (UZP), jasno je da je Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju (MKSJ) sudio s političkom težnjom da jednako tretira i žrtve i agresore sukoba u Hrvatskoj i BiH.

Ova presuda je primjer koji potkrepljuje političku ulogu MKSJ-a. Sud je izjednačio agresora sa žrtvom, političke lidere koji su nametnuli rat s onima koji su organizirali narod i vojsku kako bi se obranilo stanovništvo i cjelovitost teritorija.

Takav politički aktivizam možemo objasniti kroz ideološki kontekst stvaranja MKSJ-a. Sud nastaje 1990-ih zbog zločina protiv čovječnosti u vremenu kad se na globalnoj razini pojavio progresivizam. Ta se ideologija vješto prilijepila post-hladnoratovskom liberalnom intervencionizmu čiji je cilj bio pacifikacija nacija i naroda u postkomunističkoj sferi i postkolonijalnim državama, sredstvima kao što su demokracija, slobodno tržište i razne slobode. Zanos koji je stvorio progresivizam uzeo je maha i u međunarodnom pravu i sucima, a ono dovodi do izjednačenja i rastezanja pojmova kao što su agresor i žrtva, manjina i većina, itd. Tomu svjedočimo i danas u mnogim drugim sferama. Zato, očito je bilo naivno vjerovati kako će sud suditi pojedinačne zločine, jer bi to isključilo mogućnost optuživanja tobože „zločestih“ ideja.

U slučaju presude Prliću i ostalima, očito je da se radi o političkoj optužnici jer ni Raspravno ni Žalbeno vijeće nisu uzeli u obzir argumente o ponudama Republike Hrvatske bošnjačkim vlastima, prijedlozima savezništva tijekom 1992. i 1993. te njihovo unilateralno (nerazumno) ukidanje od strane Alije Izetbegovića. Pored toga, u najmanju ruku bizarno je da su hrvatski politički lideri uključeni u UZP obzirom da su jedina strana u ratu 1992.-1995. koja je potpisala sve mirovne prijedloge međunarodne zajednice, čak i onda kad su bile parcijalno nesklone hrvatskim interesima. Umjesto ovih argumenata, MKSJ odlučio je uglavnom prihvatiti obujam optužnice koji njemu odgovara kako bi, još jedanput, stao uz svoj progresivistički aktivizam.

Na koncu, čin generala Slobodana Praljka je opomena koja nas sve poziva da ozbiljno shvatimo odgovornost prema državi, državištvu i naciji. Nakon Zvona Bušića, ovo je dokaz da se Hrvatska i njeni tzv. lideri ponašaju neodgovorno i sluganski. Ne razumiju okruženje, ne razumiju probleme u susjedstvu, osobito nikad teže stanje u Bosni i Hercegovini. Lideri ne shvaćaju ozbiljnost trenutka i odgovornost koju imaju prema opstanku države, već se fokusiraju na suradnju s raznim „organizacijama“, što očito nije dovoljno za očuvanje hrvatskih interesa. Osim ove presude valja se prisjetiti i na mnoge druge međunarodne presude koje Hrvatska gubi. Zbog toga, Hrvatska mora izgraditi sustav koji će konačno staviti naglasak na očuvanje integriteta države i interesa nacije u Hrvatskoj i BiH. Savili smo kičmu, ali konačno moramo čuvati uspomenu na generala Praljka i biti odgovorni prema narodu i državi.

(...)

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Herojska poruka

General Slobodan Praljak, veliki humanist i domoljub, koji je više puta bio spreman žrtvovati vlastiti život u ratu, ne samo u obrani Hrvata nego i u obrani protivnika i njihovih obitelji, nije mogao podnijeti lažnu presudu da je ratni zločinac i odlučio se za još jedan herojski čin, ubiti sebe da svojom smrću pokrene hrvatski narod, da ne kapitulira nego da se i dalje bori za slobodu i pravdu.

Prilažem Vam i tekst iz moje nove knjige o Slobodanu Praljku kao najvećoj žrtvi nepravednog haškog suda, koji sam napisao prije šest mjeseci kada je postojala nada da će u drugostupanjskoj presudi doći do pravde, iz koje je vidljivo zašto general Praljak ne samo da nije ratni zločinac nego je po mnogim kriterijima zaslužio da dobije Nobelovu nagradu za mir.

General Praljak je postupio slično kao i Zvonko Bušić, koji se cijeli život borio i koji je žrtvovao svoj život i slobodu za slobodu hrvatskog naroda, koji nije mogao podnijeti današnju Hrvatsku u kojoj bitnu ulogu imaju ljudi koji ne vole Hrvatsku, koji ruše Hrvatsku. I on je svojom smrću, kao i Praljak, poslao poruke hrvatskom narodu.

Praljkova poruka je jasna, humana, herojska, to je poruka u kojoj on kaže: i svojom smrću želim doprinijeti da moj hrvatski narod ne dozvoli nepravde koje nam se čine da se udružimo, ujedinito i posebno da spriječimo one unutarhrvatske i Bosne i Hercegovine iz hrvatskih redova, koji nažalost, i dalje rade protiv hrvatskog naroda i naše slobode.

Prilog: HRVATSTVO SLOBODANA PRALJKA - JUNAK NAD JUNACIMA I NAJVEĆA ŽRTVA PROTUHRVATSKE POLITIKE (Iz knjige prof.dr.sc. Zdravka Tomca: „Tuđmanovo i Stepinčevo hrvatstvo“, Zagreb, 2017., Tkanica)

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškoga suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito Tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu. Kako su moguće monstruozne optužbe Tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima a njega opisuju kao hrvatskog Hermanna Göringa. Evo argumenata i odgovora na ta pitanja.

Kod vojarnje JNA u Grabovini kod Čapljine Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarnje. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA išle su ih posjetiti. Pri povratku majki i supruga netko ja zapucao a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korpulentan, trči prema ugroženim ženama i više raširenih ruku: Ne pucajte, ne pucajte! Međutim, i dalje se puca, Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvima, humanizam nad humanizmom jer Slobodan Praljak, general Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio supruge i majke neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Ali taj junački čin nije jedini. Bilo ih je još mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak je izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteći oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan Praljak je izvlačio ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stoca i Dubravske visoravni splavom preko Neretve. Prevezio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnog Mostara u Split.

Muslimansku obitelj s djetetom oboljelim od leukemije iz Uskoplja prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene Muslimane poslije sukoba u Rami- Prozor.

Navodim još dva osobna herojska čina Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hranio ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. U tijeku rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdolju, Doljanima i Grabovici. I osobno je provodio konvoje s hranom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kada su krenuli protiv Hrvata u rat, pokušavajući osvojiti srednju Bosnu.

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak je zaslužio da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima a da mu međunarodna zajednica oda najveće priznanje. Umjesto toga Slobodan Praljak je doživio grozne napade. Proglašen je od Tužiteljstva Haaškog suda za nacista, uspoređivan je s nacistom Göringom i optužen je krivotvorinama i lažima prvostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupanjsku presudu.

Kada bi bilo i malo pravde, ljudskosti onda bi davno već Slobodan Praljak trebao biti oslobođen a ne godinama tamnovati u haaškim kazamatima. Do kraja ove godine očekuje se konačna drugostupanjska presuda. Kada bi bilo malo pravde onda bi morala biti oslobađajuća, Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Ali očito je da Haaški sud nije sud pravde. Jer da je sud pravde ne bi bila moguća rasistička politika. Ne bi bilo moguće da se Slobodan Praljak nakon svih navedenih junačkih djela proglašava nacistom i Göringom. Ne bi bilo moguće da haška tužiteljica Carla del Ponte definira na sljedeći način antihrvatsku rasističku politiku, na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a Hrvati podmukla kopilad. U svom sokratovskom govoru nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama Slobodan Praljak je između ostalog rekao: "Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim saznati vrijedi li na sudu u Haagu 'Quod licet Iovi, non licet bovi'. Želim saznati je li međunarodne organizacije, koje su osnovale sud i koji se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav."

Slobodan Praljak je učinio još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljao dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskog naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi argumente zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je

argumentima pokazao ne samo da nije zloglasni Göring i nacist nego da je nevjerojatni humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljak i njegovu obitelj žele uništiti i zato što se nije bio spreman odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana nego je tvrdio da ta politika je stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila opstanak Bosne i Hercegovine kao države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: "Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine. "

Slobodan Praljak je rekao i istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH. Dokazao je da je Armija BiH u nemoći da obrani teritorije od velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također je dokazao da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljini, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdojlu i drugdje. Svoj govor zaključio je s dvije rečenice: HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994., a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat. Na kraju je rekao: Moja savjest je čista! On je to i dokazao neopovrgljivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.

Neshvatljivo je da je hrvatska država 2008. u vrijeme vladavine Ive Sanadera uvela porez na šund na te njegove knjige, a 2012. tražili su da plati 628.000 kuna poreza umjesto da mu zahvale. Moram ovdje istaći da je bivši predsjednik Vlade Zoran Milanović tada postupio domoljubno i humano i poništio odluku o šundu i oslobodio Praljkovu obitelj plaćanja velikog poreza. Slično je postupio i tadašnji ministar branitelja Predrag Matić.

Međutim, i danas hrvatska država nema čistu savjest. Haaški sud traži od Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske sume za Praljkovu obranu. Umjesto da se Hrvatska pobuni, Hrvatska mirno prima taj nalog i time dovodi u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Tako da se može reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Saznat će se povijesna istina bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Već danas se može tvrditi da je Slobodan Praljak ne samo nevina najveća žrtva Haaškog suda i dijela međunarodne politike nego i protuhrvatske politike u BiH i Hrvatskoj.

Sjetite se koliko puta smo pročitali, ili čuli i vidjeli, u hrvatskim medijima izmišljenu optužbu da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se ponavljaju te optužbe. Brojne humanitarne organizacije, organizacije za ljudska prava cijelo vrijeme su šutjele,

ne samo šutjele i prešućivale istinu o Praljku nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete.

Nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su godinama tamnovali u haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im nitko nije rekao ni ispričavamo se, bila je pogriješka. Što smo sve slušali o Gotovini i Markaču, ali i o predsjedniku Tuđmanu u ovim godinama pogotovo nakon prvostupanjske presude na teške robije. Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo, i dalje traje agresija izvana i iznutra na istinu. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti kako je moguće da takav human čovjek bude proglašen nacistom i hrvatskim Göringom. Povijesna istina će se saznati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. General Praljak će biti heroj nad herojima hrvatskog naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike. Trebalo bi na sličan način pisati i o ostalim haškim optuženicima, kao herojima i žrtvama. O njima pišem godinama a o Gotovini i Markaču napisao sam stotine stranica.

Hrvatski narod je slavio kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kada je barem što se njih tiče, pobijedila pravda kada su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnog i vojnog vodstva na čelu s Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u BiH nego su se nastavile optužbe kao da te presude za nevinost nije bila. Ono što je važno za hrvatski narod važno je da i unutar hrvatskog naroda, i u Hrvatskoj i u BiH, utvrdimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom.

Posljednjih godina kao potpredsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta zajedno s 50-ak istaknutih intelektualaca moralno smo osudili veliki broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu veleizdaju hrvatskog naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškog suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba. Slobodan Praljak je u svojim knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je prestrašno što umjesto zahvale hrvatske države doživio da su se njegove knjige pokušale proglasiti šundom odnosno što je hrvatska država prihvatila da Praljkovoj obitelji i oduzme imovinu i onemogućiti njen normalan život. Hrvatski patriotizam se pokazuje na djelu, kada se radi o Haaškom sudu mnogo je lažnih patriota i lažnih domoljuba a mnogo je izdajnika i veleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dozvolili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve

monstruozne optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zaslužuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost a da svi oni koji su ga lažno optuživali zaslužuju sudbinu Sokratovih tužitelja u staroj Grčkoj.

U knjizi "Ante Gotovina" u izdanju UBIUDR-a Podravke u članku "Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat" između ostalog sam napisao: "Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatila nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krivotvorinama pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je Hrvatskadozvolila da se nevinu ljudi proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvatila nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvaćati praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvaća suverenitet suda i svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabrao smrt, odbivši birati vrstu kazne. Pokojni general Janko Bobetko, koji je bio uvjeren da je nevin, postupio je kao i Sokrat odbivši nadležnost Haaškoga suda rekavši: "Živ ne idem u Haag."

Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatili ići dokazivati nevinost u Haag, prije nego što su pušteni odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kažnjavani suci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad su utvrdili da su tužitelji i suci osudili nevinog čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili njegove tužitelje i suce. Šteta što je danas međunarodna pravda daleko ispod starogrčke. Jer da i danas vrijedi atenska pravda, Carla del Ponte bi već bila u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Ali ipak otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatili lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost kao i u slučaju Sokrata, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protivi se slanju nevinih u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carla del Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca.

Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskog naroda, a posebno hrvatskih institucija i hrvatske vlasti da Slobodana Praljka

predloži kao kandidata za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može pokazati apsurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskog naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu."

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/28138-prve-reakcije-na-haaski-29-studeni-2018.html>

(...)

Pero Kovačević: Poput Zvonka Bušića nije više mogao živjeti u Platonovoj pećini

Nažalost, dogodio se najcrnji scenarij. Pribojavao sam se toga, ali ipak nisam mogao vjerovati da će se dogoditi. Nisam mogao vjerovati da će se Haaški sud tako izblimirati. Ponosan sam na činjenicu da mi je Slobodan Praljak bio prijatelj. Iznimno častan, principijelan i pošten čovjek. Već mi je ranije rekao da on ne može prihvatiti teret da je ratni zločinac i da ga netko za to osudi jer zna da nije kriv. Rekao je i da ne može i neće prihvatiti da mu smanje kaznu na godinu zatvora jer on nije ratni zločinac. Njegova smrt je junački čin časnog i principijelnog čovjeka. Poruka Haaškom sudu, međunarodnoj zajednici i hrvatskim vlastima od 2000 godine koje su izdale Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića i ostale i izdali Hrvate u Hercegovini. Stjepan Mesić, vlade Ivice Račana, Ive Sanadera, Jadranke Kosor i Zorana Milanovića su ih izdale.

Kakav je to sud, kakvo je to pravo koji tvrdi da je rat Srba i Bošnjaka interni sukob, a rat Hrvata i Bošnjaka međunarodnim sukob. Imali su očitu zadaću Miloševića i Srbija amnestirati, a Hrvatsku proglasiti agresorom. To jednostavno nije točno. To je apsurd. Hrvatska je spasila BiH. Sud je balansirao do kraja svog rada u podjeli krivnje i ova presuda je balans za osudu Ratku Mladiću. General Praljak im je sve rekao: "Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu." Poput Zvonka Bušića nije više mogao živjeti u Platonovoj pećini.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU,
ZAGREB, 2018.**

MARIO KARAMATIĆ

**NJEGOV ČIN SHVAĆAM KAO POSLJEDNJU
ZAPOVIJED NAMA KOJI SMO BILI NJEGOVI
VOJNICI**

Otvorite li društvene mreže, primjetit ćete koliko ljudi se jučer i danas oprašta od generala Praljka. Sve su te poruke teške, znakovite, emotivne i imaju određenu težinu, no posebno su teške one generalovih prijatelja, suboraca i ratnih kolega. Evo što je o Praljku u komentaru na facebooku napisao Mario Karamatić, a koji mu je naknadno uklonjen:

Jučer su je htjeli ubiti zauvijek. Jučer su joj htjeli staviti težak, najteži krimen koji se može staviti. Jučer su nju, našu Herceg-Bosnu namjeravali proglasiti zločinačkom. Zauvijek. Jučer su htjeli natjerati sve nas koji smo je stvarali, voljeli, da se stidimo imena njenoga, a našu djecu i unuke da se stide nas.

Sve su isplanirali, sve je išlo po planu, a onda se slično kao i davne 1992. kada je Herceg-Bosni bilo najteže, pojavio On.

General.

Slobodan Praljak.

Veliki čovjek je učinio veliki gest. Dao je sebe za nju, dao je svoj život kako bi tim činom zaštitio svoju Herceg-Bosnu, svoje vojnike i svoj narod. General pobjednik je još jednom pobjedio, na žalost posljednji put.

Nikada Herceg Bosna nije bila jedinstvenija kao jučer. General je još jednom učinio ono što je tako dobro radio i u ratu. Iz unaprijed izgubljene pozicije je izašao kao pobjednik. Njegov čin shvaćam kao njegovu posljednju zapovijed nama koji smo bili njegovi vojnici.

Zapovijedio nam je da ostanemo do kraja uzdignute glave, zapovijedio nam je da se nikada ne odrekemo svoga naroda i svoje Herceg-Bosne, zapovijedio nam je da idemo do kraja. Za sebe, za svoju djecu, unuke, svoju Herceg Bosnu i svoga Generala. Na zapovijed Generale, napisao je Karamatić, inače sudionik Domovinskog rata u legendarnoj postrojbi Ante Bruno Bušić i trenutni izaslanik u Domu naroda Parlamentarne skupštine BiH i predsjednik HSS-a u BiH.

<https://kamenjar.com/karamatic-njegov-cin-shvacam-kao-posljednju-zapovijed-nama-koji-smo-bili-njegovi-vojnici/>

ALAN ŠAVAR

PISMO

Poštovani gospodine Pečarić,

Od mog prijatelja Miljenka Plišića dobio sam Vašu mail adresu te Vam u nastavku šaljem tekst kojeg sam napisao i objavio 29. Studenog na mom facebook profilu. Tekst je nekoliko puta podjeljen na raznim stranicama i profilima.

Među inim postavljen je i na stranici naše grupe "Anima Croatorum - hrvatski domoljubi iz Švicarske"... kratko nakon toga je počelo rušenje i blokiranje domoljubnih stranica pa tako i ove naše:

Hrvatska već vidje dosta raznih čuda al' ne nađe štrika za tolko Juda

A.G. Matoš

Gledam, slušam, čitam – Ne mogu vjerovati. Zar sanjam neku noćnu moru? Zar se to stvarno dogodilo? Potvrđena je presuda. Prvo jednome, pa drugome, pa trećem. I onda zadnje riječi heroja, Generala Slobodana Praljka i onda njegov zadnji gutljaj – otrovao se. Ubio se!

Ne, nije se heroj sam otrovao. Nije se heroj sam ubio.

Otrovali su ga i ubili Judini sinovi (i kćeri):

Stjepan Mesić, Vesna Pusić, Ivo Josipović, Anto Nobile, UDBA, Dokumenta, abolirani četnici, uvezeni muđahedini i oni islamizirani hrvati koji su preko noći postali bošnjaci ... svi oni koji Hrvatsku nikada nisu htjeli.

Ali ne samo oni.

Otrovali su ga i ubili lijeva i desna frakcija CK SKH (čitaj SDP i HDZ) svojom sluganskom politikom.

Otrovali su ga i ubili – mi. Mi Hrvati koji već preko dvadeset godina trpimo takve Vlade koje rade sve samo ne u interesu hrvatskog naroda. Da, i mi smo krivi za smrt heroja. Danas Slobodan Praljak, jučer Zvonko Bušić, sutra – povijesna istina.

E moj narode, kada ćeš otvoriti oči? Kada ćeš se probuditi? Kada ćeš reći –
DOSTA JE BILO!!!

Vrijeme je da ostvarimo Hrvatsku. Onakvu kakvu su sanjali Praljak, Bušić i još tri
tisuća heroja, branitelja koji su si nakon Domovinskog rata sami oduzeli život.
Onakvu kakvu su stoljećima sanjali hrvatski vojnici i heroji koji su samo branili
svoje... I osuđeni kao agresor, kao genocidan narod!

Ujedinimo se protiv onih koji takvu Hrvatsku nikada nisu htjeli – SADA!

To smo dužni našim herojima. Onima kojih više nema I onima koji su hvala Bogu
još uvijek među nama.

A vjerujem da A.G. Matoš nije baš u svemu bio u pravu... vidjet će Hrvatska i tog
čuda, jer naći ćemo dovoljno štrika za svakog juda...!

Alan Šavar, Bern - Švicarska, 29.11.2017. god.

ROJS O PRESUDI I GENERALU PRALJKU: MESIĆ JE VEĆ TREBAO BITI U REMETINCU, A PUSIĆ JE KAO SOTONA!

”Trebamo prikupiti financijska sredstva i goniti te suce, na kraj svijeta ako treba,“ rekao je Rojs o unašanju otrova u sudnicu

”Imali smo i boljih večeri i boljih dana“, rekao je na početku Bujice urednik i voditelj Velimir Bujanec, koji je cijelu emisiju posvetio hrvatskom junaku – generalu Slobodanu Praljku. Gledatelje je pozvao da u svojim domovima, na ulicama i na radnim mjestima zapale svijeća za pokojnog generala. I on je zapalio svijeću, i to crven-bijelu-plavu s hrvatskim grbom – u studiju Z1 televizije. Izrazio je sućut njegovoj supruzi Kaći, kćeri Nataši i sinu Nikoli, kao i svim njegovim suborcima.

Sućut je izrazio i gost Bujice, general-bojnik HV-a i general-pukovnik HVO-a Ljubo Česić – Rojs, prijatelj i suborac generala Slobodana Praljka. Emisija je bila izrazito emotivna, a Bujanec nije stao samo na pitanjima, već je kroz emisiju aktivno komentirao ovakav razvoj situacije i jasno osudio izjave Vesne Pusić te aktivnosti Stipe Mesića i ostalih – koje su dovele do presude hrvatskoj šestorci u Haagu.

Na početku emisije puštena je snimka koja je jučer obišla cijeli svijet, a to je izricanje presude generalu Praljku nakon kojeg je popio otrov i tako si oduzeo život zbog velike nepravde... Bujica je u pozadini pustila ton poznate Škorine pjesme ‘Sude mi’ i fotografije generala Praljka... U jednom dijelu pjesme koji spominje dušmane, puštene su fotografije Stjepana Mesića, Vesne Pusić, Carle Del Ponte i kadrovi malteškog suca Carmela Agiusa...

ROJS: SUDAC AGIUS PRESUDIO JE PRALJKU ZA NEŠTO ŠTO SE DOGODILO 250 KM DALJE, A TKO ĆE ODGOVARATI ZA ONO ŠTO SE DOGODILO U SUDNICI – 5 METARA OD NJEGA?!

Rojs se prije emisije čuo s Nikolom Praljkom, generalovim sinom: “Teško im je, samo oni znaju kako im je. Ne samo njima, nego svim i njegovim suborcima. Rasplakao sam se kao malo dijete kada sam vidio da je popio tu tekućinu... Nagnala ga je nepravda jer je 1990. i 1991. bio spreman dati život za svoju Domovinu i svoj narod, a to je dokazao i junačkim činom u haaškoj sudnici. Nije mogao podnijeti da se sudi Republici Hrvatskoj – jer sud ni u jednom iskazu nije optužio generala Praljka da je on osobno naredio ili počinio zločin ili ubojstvo. Kako tog suca nije sram?! I on će jednog dana doći pred Svemogućeg Boga. Kako netko može biti odgovoran za zločin udaljen 250 kilometara, a presudi mu sudac Agius koji ne kontrolira niti situaciju u vlastitoj sudnici, na udaljenosti od svega 5 metara?!”

Rojs je postavio pitanje – hoće li netko odgovarati za to što je otrov unesen u prostorije suda!?

”Trebamo prikupiti financijska sredstva i goniti te suce, na kraj svijeta ako treba,“ rekao je gost Bujice.

ROJS ZAPLAKAO U DOMU UMIROVLJENIKA, PUSIĆKU USPOREDIO SA SOTONOM!

Inače, Rojs i Bujanec zajedno su pratili izricanje presude na zagrebačkom Ksaveru, u Nemetovoj 2 – u Domu za starije i nemoćne osobe, gdje general služi kaznu rada za opće dobro zbog nedavne presude koja mu je izrečena zato što je pomagao Hrvatima u Bosni i Hercegovini... Rojs je, nakon što je Praljka popio otrov, briznuo u plač, a sve su zabilježile kamere Bujice...

”On će ostati junak Domovinskog rata, kao i ostali osuđeni! Da nije bilo hrvatskih snaga, Bosna i Hercegovina niti bi nastala ni opstala, a Bihać bi doživio sudbinu Srebrenice! Umjesto da budu zahvalni hrvatskim snagama što smo primili tolike izbjeglice i prognanike bez da smo pitali tko je koje vjere i nacije, sada nam vraćaju na ovakav način... Veliko zlo leži u strukturama svih političkih opcija u RH, nije badava Tuđman govorio da ima 30 posto onih koji ne žele Hrvatsku, a nakon njegova odlaska baš su takvi u našoj zemlji obnašali visoke dužnosti! Što se čudimo tom sudu, ako naši saborski zastupnici, kasnije ministri – kao nekada Vesna Pusić, tvrde da je Hrvatska izvršila agresiju na BiH! Oni nemaju savjesti, oni su kao sotone,“ rekao je Rojs.

MESIĆ JE ODMAH NAKON IZRICANJA PRESUDE TREBAO ZAVRŠITI U REMETINCU!

Nezainteresiranost hrvatskih političara za događaje u haaškoj sudnici do trenutka kada je Praljak popio otrov, Rojsa ne čudi. Izjavio je da ih “nigdje nije bilo ni kada je Hrvatska napadnuta, a Hrvati ubijani, naše majke i sestre silovane”...

”Ima i onih koji likuju, to su hrvatski veleizdajnici! Mogu oprostiti, ali ne i zaboraviti – neprijateljima koji su izvršili agresiju na RH, ali hrvatskim ljudima nikada neću oprostiti! Oni su opljačkali Hrvatsku, iznijeli novac vani i dali klasificiranu dokumentaciju britanskim službama i Haaškom tužiteljstvu. Na čelu te zločinačke organizacije veleizdajnika je Stipe Mesić. Da sam ja predsjednik Vlade, Mesić bi večeras bio Remetincu, bio bi zatvoren po kratkom postupku,“ rekao je Rojs i dodao da su Srbi i muslimani stali iza svojih vojski, ali ne i hrvatska vlast.

Priznao je kako ga je DORH ispitivao kako su za vrijeme i nakon rata skidali registarske pločice i išli u Orašje pomagati Hrvatima, a nitko ne postavlja pitanje za koga je poginulo 3.000 Posavljaka?!

”Da se Orašje nije sačuvalo, ne bi bilo Slavenskog Broda, spojile bi se srpske slavonske snage s banjalučkim korpusom, ne bi bilo Hrvatske, osim Zagreba i onoga što vidimo sa Sljemena,“ kategoričan je bio Rojs.

U Bujici je puštena snimka Vesne Pusić koja je 2000-ih u Saboru govorila o agresiji Hrvatske na BiH. Konstatirano je da je istu politiku nastavila voditi i kao ministrica vanjskih poslova...

Da je Srbija imala ministre koji su davali ovakve izjave i oni bi bilo osuđeni za agresiju na BiH – konstatirao je Bujanec.

I HRVATSKE SLUŽBE SLALE SU DOKUMENTE U HAAG!

”Nije ni čudo da je tako govorila jedna Vesna Pusić, kada sam i u vlastitoj stranci – HDZ-u, imao ljude koji su me optuživali zašto napadam one koji govore da je vladavina Franje Tuđmana bila 10 godina mraka... Pusić je 2004. godine za Sanadera izjavljivala da je on ‘uglađeni europejac’... Iskreno, sve njih vodi samo novac! Narodu se prelijeva voda preko grla, veleizdajnicima treba suditi, a najprije bih očistio hrvatsko pravosuđe i DORH,“ rekao je Rojs i podsjetio da je i Đuro Brodarac ubijen u zatvoru – i to hrvatskom u mandate Jadranke Kosor. No, tu nije stao:

”Tvrđim pod punom moralnom i kaznenom odgovornošću, prvi je ubijen Jozo Martinović, drugi Mate Boban, treći Gojko Šušak, a četvrti predsjednik Tuđman! Kada smo išli na CT isti dan i isti sat Tuđmanu i Šušku pojavio se tumor! Odgovorno tvrdim da su ozračeni i ubijeni!“

Pozvao je i prozvao Bošnjake: “I među njima ima časnih i poštenih ljudi, neka se sada jave i kažu koliko smo im i kako pomagali – od konvoja za Sarajevo, do deblokade Bihaća.

No, vraćaju nam novim optužnicama, kakav je to zalog za budućnost?! Jedan dio njihova političkog vodstva su veleizdajnici, kao i naše vodstvo! Imaju svoje KOS-ovce i udbaše koji su surađivali s našim KOS-ovcima i udbašima. I naši su u Haag slali izvješća koja su optuživala šestorku! Praljak je za sve nas platio cijenu.”

Bujanec je Praljkov čin nazvao dubokom, sokratovskom porukom... “Očito je da je htio poslati poruku – isto kao i Zvonko Bušić jer bi bio na slobodi vrlo brzo zbog odslužene dvije trećine kazne,“ komentirao je voditelj, a Rojs je kritizirao braniteljske udruge i nevladine organizacije:

“Braniteljska populacija i u ovom slučaju neće napraviti ništa, neće biti novih prosvjeda, razjedinjeni smo, a što se tiče Documente i raznih ‘inicijativa’ – jednim potezom ugasio bih sve nevladine udruge koje pljuju po Hrvatskoj, ukinuo bih im sredstva, neka se sami financiraju pa da vidimo dokle će izdržati.”

VLAST PRALJKA MORA POKOPATI UZ NAJVIŠE DRŽAVNE POČASTI!

Prozvana je i aktualna ministrica kulture Nina Obuljen – Koržinek koja je knjige generala Praljka svojedobno nazvala šundom, a general je zbog toga ovršen sa 450 tisuća kuna! „Sram je bilo,“ rekao je Bujanec, a Rojs je podsjetio da je general objavio čak 18 knjiga u kojima ima dokumentacije do koje nije došla ni hrvatska država...

U Bujici je prozvan ‘tehničar fine mehanike’ i osuđeni kriminalac, osnivač portala, kako ga je voditelj nazvao – Imbex.yu, koji je napisao odurnu objavu na Facebooku, a kasnije je obrisao...

“Hrvatska je od danas jedina europska zemlja čiji aerodrom nosi ime ratnog zločinca,“ napisao je Matija Babić, a Bujica objavila screenshot.

Gost Bujice komentirao je sramotan potez Gorana Beusa – Richembergha, kojega je voditelj nazvao “lažnim Nijemcem”, koji se protivi minuti šutnje za generala Praljka u Hrvatskom državnom saboru.

”Ne znam što je to u njemu sada, valjda njegovi geni. No, on nije pričao sam za sebe, već i u ime stranke čija je članica i Vesna Pusić...”

Hrvatska država, Vlada i Predsjednica moraju pokopati generala Slobodana Praljka u Aleji hrvatskih branitelja, uz najviše vojne i državne počasti i tu ćemo osvjetliti obraz! Neka nas bude stotinu tisuća,“ zaključio je Ljubo Česić – Rojs u Bujici.

<http://www.7dnevno.hr/vijesti/rojs-o-presudi-i-generalu-praljku-mesic-je-vec-trebao-bitu-u-remetincu-a-pusic-je-kao-sotona/>

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

UMRO JE GENERAL PRALJAK – UMRLA JE PRAVDA
U HAAGU

Danas je krepao Haaški sud. U posljednjem danu svoga sramotnog, više od 20 godina postojanja i djelovanja, ubili su časnog čovjeka, našeg generala **Slobodana Praljka**. Nije mogao podnijeti nepravdu i skončao je vlastiti život. Zbog nepravde Hrvatskoj učinio je to i **Zvonko Bušić**. Učinilo je to i **tri tisuće hrvatskih dragovoljaca**. Nepravda postaje nepodnošljivom kad dosegne mjeru kao što je ova danas – 20 godina bez dokaza, bez krivnje, od pravednoga suda. Ali krivnja je na nama, na našim veleizdajnicima, prema sudu hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta: **Stjepan Mesić**, koji je svjedočio za haaškog tužitelja, **Ivo Josipović**, koji je uporno dokazivao krivnju Hrvatske za sukobe u BiH, i **Vesna Pusić**, koja je u Hrvatskom Saboru optužila hrvatsku za agresiju na Bosnu i Hercegovinu. I na dan smrti generala Praljka, likuje nad haaškim presudama i dokazuje da je ovo logičan epilog hrvatske politike prema Bosni i Hercegovini. O takvima je pisao i govorio A. G. Matoš.

Dario Kordić, koji je u Haagu osuđen i izdržao je 25 godina u uzama, rekao mi je za posjeta u zatvoru: *"Da mi nije vjere u Boga i ljubavi za Domovinu, ja ovo ne bih izdržao!"*

Slobodan, Zvonko i 3 000 branitelja nisu izdržali.

Hrvatski Sabor i hrvatska Vlada moraju učiniti svoje, u ime žrtava i istine.

Dr. Zvonimir Šeparović

Predsjednik HNES-a

i

počasni predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva

Zagreb, 29. 11. 2017.

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.**AKADEMIK PEČARIĆ : “SRBI DIJELE HRVATE NA
‘USTAŠE’ I ‘SRPSKE SLUGE’, A JA NE VOLIM BITI
SLUGA!”**

Objavio 7dnevno
4. studenoga 2017.

"Slažem se sa biskupom Košićem kad kaže da NDH nije bila fašistička država, o čemu su govorili i Stepinac i Tuđman", rekao je akademik

‘Za dom spremni’ su Hrvati uvijek koristili kada su bili izloženi velikosrpskoj agresiji i potpuno je jasno kome taj pozdrav smeta... ZDS je antifašistički pozdrav jer je korišten od 1932. godine, kao znak otpora fašističkoj Kraljevini Jugoslaviji – izjavio je akademik Pečarić i podržao govor biskupa Košića na promociji njegove nove knjige “Thompson – pjesmom za Hrvatsku”. Slažem se sa biskupom kad kaže da NDH nije bila fašistička država, o čemu su govorili i Stepinac i Tuđman – rekao je Pečarić i napao vodstvo IDS-a koje želi kriminalizirati pozdrav HOS-a te predlaže za njega zatvorsku kaznu od šest mjeseci do dvije godine...

SAMO OLOŠ RADI PROTIV SVOJE DRŽAVE!

Akademik Josip Pečarić je u Bujici na Z1 nastupio kao potpredsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta koje je osudilo Mesića i Josipovića za veleizdaju, a inače je matematički genije svjetskog glasa, publicist i autor više od 70 knjiga te 1.200 znanstvenih radova! Pečarić je bio mentor 40-orici doktora matematike, ima više od 200 znanstvenih suradnika diljem svijeta, o njemu su pisali vodeći svjetski matematički časopisi poput ‘Banach Journal of Mathematical Analysis’, a odnedavno je voditelj važnog istraživačkog projekta na moskovskom sveučilištu RUDN. U HAZU je primljen 2000. godine, a 2018. slavi 70. rođendan... U Bujici je progovorio o tome zašto naši akademici uglavnom šute i ne usude se zamjerati politici

AKADEMIK PEČARIĆ: “Znate koja je razlika između četnika i jugoslavena?! Četnik je poštenu četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik! Ovi ‘naši’ koji izdaju

svoju državu i rade protiv svoga naroda – to je ološ! A Srbi koji su pravi četnici bore se za svoj narod; to je ogromna razlika!”

PEČARIĆ O IDS-u: “UBIJALI BI NAS DA MOGU, PA NAPADAJU ZDS!”

Akademik je oštro osudio IDS i njihove separatističke ideje te najnoviju inicijativu kojom traže kriminalizaciju pozdrava ‘ZDS’ i kažnjavanje sa 6 mjeseci do dvije godine zatvora.

“Oni se još uvijek bore za jugokomunističku paradigmu hrvatske povijesti. Čak mi ih je i žao! Za razliku od njihove rodbine, baba i očeva i svih koji su nas mogli ubijati, ovi nas jadnici ne mogu ubijati, pa se pokušavaju zadovoljiti tako što bi nas zatvarali zbog ZDS! Logično da ih smeta taj pozdrav kojeg su Hrvati uvijek koristili kada su bili izloženi velikosrpskoj agresiji. Slažem se da je to ‘ustaški pozdrav’ – od godine 1932. u fašističkoj prvoj Jugoslaviji ustaše su koristili taj pozdrav kao otpor toj fašističkoj vlasti i monarhističkoj velikosrpskoj diktaturi. To je u svom osnivanju bio antifašistički pozdrav! Ako se boriš protiv fašizma, onda si antifašist,“ kazao je Pečarić i dodao da ‘hrvatskim’ komunistima povijest počinje tek od Drugog svjetskog rata i napada Njemačke na SSSR, a da su do razlaza Staljina i Hitlera i oni bili saveznici nacista te nisu imali ništa protiv okupacije i podjele katoličke Poljske.

“Komunisti kažu da su se osvećivali zbog ustaških zločina, a što bi onda ustaše trebale reći za zločine nad Hrvatima prije toga – od Radića, prosinačkih žrtava do srpskih žandara koji su Hrvatima ubijali očeve i onda im naplaćivali metak,“ bio je jasan Pečarić, uz dodatak da zbog svojih stavova ima problema u Akademiji, gdje ga zovu ‘crnom ovcom’ pa čak i u vlastitoj obitelji...

Ugledni akademik u emisiji nije poštediti niti predsjednika IDS-a: „Razumijem tog Miletića, njemu i sličnima teško je živjeti u državi koja se zove Hrvatska. Nezavisna i samostalna Hrvatska je negacija svega onoga za što su se borili i na što su se zakleli njihovi očevi, oficiri JNA! Njihovi stvarni ideolozi su Karl Marx i Friedrich Engels, a znamo što je za Hrvate rekao Marx – da su najgori narod na svijetu i to zato što je ban Jelačić spasio Austrougarsku (Austriju, JP) i ugušio revoluciju!“

KARAČIĆ: “ZA MILETIĆEVOG OCA GOVORE DA JE BIO OFICIR JNA I SUDJELOVAO U AGRESIJI NA RH!”

O Borisu Miletiću, ali i njegovom ocu – oficiru neprijateljske JNA, u prilogu novinarku Mateje Jozeljić progovorio je i Davorin Karačić, odvjetnik koji se na

sudu u Daruvaru izborio za oslobađajuću presudu, za HOS-ovca Damira Markuša i dokazao da nema ništa spornoga u pozdravu ‘Za dom spremni’...

“Sam nastup Borisa Miletića u političkom smislu slijedi njegove emotivne preferencije, a do sada je pokazao da mu je crvena zvijezda milija od hrvatskog grba, pa shodno tome – fašizaciju vidi tamo gdje je nema! Za njegovog oca govore da je bio aktivni oficir JNA, pa čak i u vrijeme vršenja agresije na RH! Ne znam je li to točno ili nije, jer ne poznajem ni jednog ni drugog, ali s obzirom da je bivši premijer Zoran Milanović majku Andreja Plenkovića nazvao ‘vojnomo learkom’, baš bih volio vidjeti kojim bi izrazom nazvao oca Borisa Miletića,“ provokativan je bio odvjetnik Karačić.

Pečarić je u emisiji ustvrdio kako je u slobodnom, demokratskom svijetu, u matematičkoj, znanstvenoj i akademskoj zajednici potpuno normalno iskazivati stavove pa i one poput njegovih, kao i njegovati slobodu mišljenja, no u Hrvatskoj se u zadnje vrijeme događa nešto posve drukčije: “Pa nije normalno da nam naturaju jugokomunističku povjesnicu, isti oni koji danas napadaju ZDS za vrijeme Domovinskog rata podržavali su Srbe i opstanak Jugoslavije, govorili su da su svi Hrvati ‘ustaše’, a Hrvatska ‘Tuđmanova ustaška država’...”

Akademik Josip Pečarić, inače rodom iz Kotora, komentirao je i kamenovanje prostorija Hrvatske građanske inicijative u Tivtu, jedine hrvatske stranke u Crnoj Gori. Vijest je prešutjela velika većina medija ili su je popratili tek sa nekoliko sekundi, a voditelj Bujice komentirao je, uz osudu takvog čina, da su primjerice, kamenovane prostorije SNV-a ili SDSS-a negdje u Hrvatskoj – to bi bila udarna vijest svih hrvatskih, europskih i svjetskih medija, a napad bi završio u godišnjem izvješću State Departmenta...

“Ne iznenađuje me da toga još uvijek ima. Znamo dobro tko je to napravio i tko je iz većinski hrvatskog Tivta protjerao Hrvate. Na žalost, u Tivtu ima i Hrvata koji se više osjećaju jugoslavenima nego Hrvatima pa zato gubimo tu bitku. I mene su napali kada sam jednom prigodom gostovao na tamošnjem radiju da sam ‘ustaša’ koji je pisao peticiju za uvođenje pozdrava ‘Za dom spremni’ kao službenog u Hrvatsku vojku...”

UZ SRPSKE PRETENZIJE NA HRVATSKU, POSTOJE I ONE TALIJANSKE!

Komentirao je i činjenicu da se kao pozitivan Titov potez često spominje pripojenje Istre matici Hrvatskoj, na što je Bujanec rekao da se ignorira presudna uloga Katoličke crkve i Bože Milanovića, a s druge se strane ne spominje prodaja Boke Kotorske koju je Crnogorcima prodao upravo Tito iz čega se vidi kakav je on ‘Hrvat’ zapravo bio.

“Za njih je poželjno da se bilo što odvaja od Hrvatske, da je sve manja, da je sve više jadnija i da je – nema! Pa vidite da se žele odcijepiti od Hrvatske po uzoru na Kataloniju! Tobože, iz ‘šale’ objavljuju istarske ‘putovnice’ na društvenim mrežama... Ako im je uzor ‘antifašizam’ i Tito, kako to da su onda za samostalnu, a ne hrvatsku Istru?! Tu je riječ i o planskom naseljavanju određenih skupina i naroda, što se događalo u Istri pa političke posljedice s kojima se sada susrećemo uopće ne čude...”

Bujanec je u emisiji otkrio iz dobro upućenih izvora, bliskih samom vrhu hrvatske politike da se pojedinci iz vodstva IDS-a vrlo često sastaju sa pripadnicima talijanske obavještajne službe AISE, slično kao što na području Vukovara djeluju agenti srbijanske BIA-e.

“Vjerujem u taj podatak. Postoje i srpske i talijanske pretenzije na Hrvatsku, Talijani bi uz Istru, htjeli cijelu Albaniju, a Srbi bi s njima htjeli imati granicu i u Rijeci,“ kategoričan je bio gost Bujice.

ONI KOJI NAPADAJU THOMPSONA ZRELI SU ZA VRAPČE!

U emisiji je puštena i snimka užičkog kola u centru Pule, iz kolovoza ove godine, istog grada gdje u Areni brane pjevati najpopularnijem hrvatskom glazbeniku Marku Perkoviću – Thompsonu.

“Na njega postoji strašan udar još od promjene vlasti 2000. godine. Pa je li normalno da Thompsona prozivaju najvećim zlom u Hrvatskoj zbog dvije ustaške kape u publici na koncertu na kojem je bilo 130.000 ljudi?! Netko tko bi u normalnoj zemlji pravio takav problem, bio bi poslan u Vrapče!“

Povodom Svih Svetih, Bujanec je bez komentara, pustio kadrove grobova sa zagrebačkog Mirogoja dr. Franje Tuđmana, Gojka Šuška i Zvonka Bušića – prepunih tisuća zapaljenih svijeća, dok je istovremeno objavio i kadrove pustog groba Josipa Broza Tita u ‘Kući cveća’ iz Beograda, na što je akademik Pečarić prokomentirao: “Tuđmanov grob trebao bi biti novi oltar domovine!”

Kritizirao je i medije koji, kako je rekao voditelj, čine sve kako bi destabilizirali i ispraznili Hrvatsku i opet je pretvorili u koloniju Beograda.

“Nazvao sam ih srpskim slugama. Poznato je da Srbi dijele Hrvate na ‘ustaše’ i ‘srpske slugu’, a ja ne volim biti sluga!”

PEČARIĆ: “SLAŽEM SE S BISKUPOM KOŠIĆEM, NDH NIJE BILA FAŠISTIČKA!”

Osvrnuo se i na govor sisačkog biskupa Vlade Košića kojega je zbog govora na predstavljanju knjige o Thompsonu 'Pjesmom za Hrvatsku' napao Predrag Matić i nazvao ga 'popom', kao što su to činili komunisti i partizani.

“Fred Matić nikoga ne može uvrijediti, uvrijedio bi nas kada bi o nama govorio lijepo! Biskup može biti samo ponosan. Njegov govor o verbalnoj agresiji srpskih i domaćih političara te Srpske pravoslavne crkve treba pročitati i naučiti napamet svatko! Osnova napada na biskupa je što je rekao da NDH nije bila fašistička država, što i nije. Tuđman je rekao da je u Hrvatskoj postojala fašistička stranka koja je imala tek 50-ak članova. Drugo je što je NDH bila u sklopu onoga što su osvojili Italija i Njemačka, no ona nije bila fašistička nego su ustaše i tadašnja vlast u tadašnjim uvjetima pokušavali opstati na jedini mogući način. Tuđman je rekao da bi pristali i na Sovjetski savez da su nam ponudili samostalnu Hrvatsku. Pravi fašisti su komunisti koji su do '41. bili uz Sovjetski savez i bili saveznici s nacističkom Njemačkom te dijelili katoličku Poljsku. Po toj definiciji, i oni su fašisti! Hudu jamu mogli su napraviti samo fašisti! Hrvatski branitelji pobijedili su velikosrpski fašizam i oni su jedini istinski branitelji antifašisti u današnjoj Europi,“ jasan je bio Pečarić.

BUJICA EMITIRALA SNIMKU UREDNIČKOG KOLEGIJA PORTALA IMBEX.YU!

Voditelj je u emisiji objavio fotografiju koja je nedavno osvanula na facebooku jednog portala, a koja prikazuje saborskog zastupnika HDZ-a i heroja Domovinskog rata Stiva Culeja s ovcama koje se naziva njegovim 'glasačima'.

“Nisam psihijatar, ali slika je zanimljiva jer ljudi obično govore o sebi ovakvim djelima, a ovdje su pokazali upravo sebe,“ komentirao je Pečarić, a voditelj Bujice je na provokaciju odgovorio tako što je pustio snimku 'uredničkog kolegija' portala kojega je nazvao 'Imbex.yu' uz zvukove majmuna u pozadini! 'Imbex.yu' ispisao je i na ćirilici, a uz majmune je dominirao i lik tehničara fine mehanike, inače osnivača jednog portala.

“Kad je rat, onda je rat! Culeja su napali zbog izjava u Bujici, pa je red da odgovorim,“ zaključio je Bujanec.

<http://www.7dnevno.hr/izdvajanja/akademik-pecaric-srbi-dijele-hrvate-na-ustase-i-srpske-sluge-a-ja-ne-volim-biti-sluga/>

<http://www.maxportal.hr/vijesti/akademik-josip-pecaric-srbi-hrvate-dijele-na-ustase-i-srpske-sluge-a-ja-ne-volim-biti-sluga/>

**M. MEDIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE
PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

NEVENKA NEKIĆ

NAVUCITE ZASTOR!

Cijelo 20. stoljeće bilo je Sotonino. (str. 364., knjiga Praljak III. tekst Višnje Starešine: „Na Orahovcu(ubijanje muslimana)...iz te hrpe iz te mase mrtvih tijela koja više uopće nije podsjećala na ljude, bila je to samo gomila od komada mesa, odjednom se pojavilo ljudsko biće. Kažem ljudsko biće, a bio je to zapravo dječčić od kojih pet-šest godina. To je nevjerojatno. Izranja ljudsko biće, izlazi i kreće prema stazi, prema stazi na kojoj stoje muškarci s automatskim oružjem i rade svoj posao....Dječak je bio prekriven mrljama krvi i komadićima crijeva drugih ljudi. Kako se pojavio iz one gomile ubijenih, zazvao je „babu“. Tako oni nazivaju oca. Doživao je „babo, gdje si!“...tada je „bezbednjak“ iz Drinskoga korpusa Vujadin Popović naredio „Rešite ga!“)

Možda me nakon svega za ovu izjavu proglase fanatikom, neuračunljivom. Ali pomna analiza zbivanja na prostorima ne samo Europe, nego osobito na ovom južnoslavenskom ukletom prostoru, ukazuje na **neobjašnjivu i posve nadrealnu količinu mržnje, krvološtva i apsurdna** u kojem su ostvarena i surovo provedena **tri rata**. Barbari s istoka započeli su s uništenjem hrvatskog identiteta, osvajanjem hrvatske zemlje i kulturne baštine još davne 1882., proglašenjem Srbije kraljevinom. Svoju diplomatsku svitu podučili su da ordinarnim lažima ocrnjuje Hrvatsku koja je bila raskomadana u dva dijela. Posebno su sve otvorenije nasrtali 1902., potom nakon 1918., a onda 1941., osobito iza 1945., pa sve do 1990., da u Domovinskom ratu zauvijek ostave svoj pravi portret: ulaska ljudoždera u Vukovar i njihove himne o salati i hrvatskom mesu, njihove himne koja je imala **signum zvijezde i mrtvačke kosti na šubarama i zastavama**. Kulminacija je bila na Ovčari. (Odlomak iz knjige „Jean ili miris smrti“ N.N., str. 128.)

Sve je to dobro znao Slobodan Praljak, antejska duša predana „pravdi“ u Haagu..

Nije samo hrvatski narod bio na meti srbijanskom agresivnom i krvoločnom osvajačkom duhu naslijeđenom iz turskih vremena, neopisive zločine počinili su i u I. i II. balkanskom ratu nad Šiptarima,(str. 24. Knjiga „Srbija i Albanci“, pokolj u selu Ljumi i drugima, 1913., za dva sata ubili sve žive- nitko nije preživio- 500 duša, onda sve zapalili). Kasnije, između dva rata Srbi i Srbijanci provode teror nad Hrvatima(ubijeno preko 3000 Hrvata!), Makedoncima, muslimanima, ponovno Šiptarima pa ponešto i u dosluhu sa Slovincima. Konačno vrhunac perverzije dosegnut je u Domovinskom ratu. Potpomognuti od polumrtnog Europe, Europe bez Boga i savjesti, Europe koja se u to vrijeme našega Domovinskoga

obrambenoga rata bavila otvaranjem javnih kuća za općenje sa životinjama, Europi koja se spustila na pedofiliju, eutanaziju, homoseksualnost, rodnu ideologiju i svakovrsnu perversiju koju čak izglasavaju u svojim parlamentima, Srbijanci i kojekakav ološ opremljen za rat i urešen **crvenom zvijezdom i mrtvačkim glavama** nasrnuli su zajedno s JNA na nenaoružanu Hrvatsku. Nepotrebno je objašnjavati kako je do toga došlo- zna se tko je oduzeo oružje, a zna se i kako je podlo donesena zabrana za uvoz oružja. Sve to svi znaju. I kao što kaže poznati francuski političar i humanist Jean Francois Deniau- nije toliko strašna ideja koja proizlazi iz želje za zauzećem tuđe zemlje i bogatstva, pa se to izriječkom kaže, nego je strašno kad se to pravda zaštitom vlastite tobožnje lažne ugroženosti. Svi su se osvajači i krvnici služili tom metodom. Uvijek uz pomoć sotoninih slugu, pete kolone, izdajnika u vlastitoj domovini. I dok su leonide naši, hosovci i svi drugi dragovoljci i branitelji ginuli **spremni za domovinu**, sada im sude za tu činjenicu. Nema mjesta iz kojega nije netko od značajnih branitelja dovučen pred sud- u vlastitoj domovini ili sotonerijskom Haagu. U kazamatima su bili ili još čame naši vitezovi Zvonko Bušić, Kordić, Gotovina, Čermak, Merčep, Norac, Brodarac, Glavaš, Hrastov, šestorka na čelu sa Slobodanom Praljakom, pa već i zaboravljena šestorka iz Australije koja je presudom istoga suca Grahama Blewitta koji, zamislite „slučajnosti“, odlazi već 1994. u Haag, nevino osuđena na duge godine robije u dogovoru s udbinim zvijezdama. Tu su i devet generala- od Osijeka do Prevlake! Hrvatska sluganska vlastodržačka duša nije se imala snage oduprijeti čak ni saslušanju heroine dr. Vesne Bosanac koju u vlastitoj domovini ponižava srbijanski krkan kome bi trebalo ukinuti pravo ulaska u RH! Kao i ostalima kojima se zna da su sudjelovali u agresiji na RH riječima i djelima. Ne možemo ih primati sa smiješkom, a ako već moramo, onda to učinimo suzdržano i ozbiljno, bez suvišnih laskanja. Ne idimo na njihove derneke! Ne podilazimo im! Hrvatski je narod već sada na koljenima!

Znao je to naš Praljak, naš Leonida. I boljelo ga je. Mlađi od mene - sijedio je brže, iako ne kao Ante Starčević- Otac domovine- u jednoj noći zbog sličnih razloga. Znao je Praljak i pisao knjige o istini u ratu , a potom bio odbijen od osobe koja je procijenila u Ministarstvu kulture da to nisu knjige, da mora platiti kao za šund, pri tome falsificirajući imetak S. Praljka. Što će ostati iza raznih zlatica i ninica, osoba od kojih neke i sada obnašaju još više dužnosti. Čime su zadužile Državu Hrvatsku, koje su to knjige ili djela tih osoba, i tko su uopće te osobe da smiju obnašati tako visoke dužnosti? To su isti oni koji su urlicali da je dr. Pavo Barišić plagijator, njihovi pripuzi, polupismeni, mizerne ništice od kojih su neki obijali tuđe automobile pajserima a danas sjede na čelu nekada najslavnije i najbrojnije hrvatske seljačke stranke!!! Ili pak ona kobna demonica koja je savjetovala da se šrafencigerom ukloni ploča s natpisom ZA DOM SPREMNI! A možda je znala da su upravo šrafencigerom oni sa **zvijezdom na čelu** iskopali oči onima s ploče koja ima signum: Za dom spremni! Demonica oca Sotone koja je među prvima izrekla poznate kvalifikacije o agresiji Hrvatske na BiH i zločinačkoj uroti, ZZP. Ona se još uvijek drsko šepiri u Hrvatskom ne više državnom Saboru. Njena je količina otrova u onoj kobnoj bočici pozamašna.

I to je znao Slobodan i osjećao svoju pravednu nadmoć ponad bijednih domaćih efijalta, (ološu koji je izdao Leonidu u Termopilima,) kao što je imao apsolutnu nadmoć nad avanturistima s debelim novčarkama, sudačkim avetima u Haaškom sudu. Na njegovoj je strani bila istina i pravda, o kojoj piše u ovim knjigama Mira Međimorca i Josipa Pečarića preko 300 auktora! Sjajan niz imena koja su upoznata s javnim i tajnim djelovanjem kojekakvih sudaca i svjedoka ne samo u javnim dvoranama, nego i u haaškim podrumima. Jedna ružica (Florence) udana za Srbijanca čiji je otac bio šef zloglasne kontraobavještajne službe JNA u Beogradu, nazočna svim prljavštinama tijekom rada Suda, a onda raskajana, napisala je knjigu i priznala podlosti kloake sudaca i svjedoka. Odmah je udarena po prstima.

Ove tri knjige o generalu Praljku vrve podacima, potkrijepljenim dokumentima, imenima veleizdajnika zemlje hrvatske, pakostima i neukostima navedenih mrzitelja koji ne žele opstanak RH. Rade sistematski na rastakanju njene privrede, kulture, znanosti, školstva, časti, osobito braniteljskih populacija, udaraju prema predvidim točkama Memoranduma II. po svakom tko digne glas, stavljaju na vrh uhidbenoga lanca ras-cvitane, preuzimaju sve važne funkcije u RH, a osobito medijske položaje. Oni, iz Ministarstva znanosti i školstva, nekih čudnih divljih imena (nomen est omen) daju u tuđe ruke pisanje hrvatske povijesti, Grcima, Haagu, Beogradu i inima, oni koji ne žele ni minutu šutnje koja je ostala iza Slobodana. Ali nije, dragi drugovi, samo jedna minuta šutnje, **opasno su se ušutjele mase** Hrvata, mračna i gorka tišina pala je nad praznim prostorima zemljom Hrvatskom, razdijeljenom mržnjom koju ste vi posijali- zauvijek zapečatili dva pozdrava : **smrt fašizmu i sloboda narodu(samo se ne zna kojem?) i kobnom zvijezdom pod kojom ste ušli u Vukovar,** i onaj **Za dom spremni!** o čemu u ovoj knjizi pišu mnogi i daju detaljnu analizu uzroka svih sadašnjih stanja.

Poznao je tu povijest i Slobodan Praljka, a njega poznaju mnogi koji nisu zapisali svoj krik u ovoj knjizi. Nisu zapisali slovima nego svojom smrću preko 3 tisuće samoubijenih branitelja, svi naši mrtvi od početka bitaka za opstanak i djeca naša koja još ne znaju pisati. Velika je i nevidljiva knjiga hrvatske žalosti koja je dokaz da se Slobodan uspeo na vrh hrvatskoga Panteona usprkos bijednim žbirima, lažnim mesičevskim svjedočenjima, nikogovićima iza kojih ne će ostati ni traga u našim žalosnim pustopoljinama Slavonije, Like, Žumberka, Posavine, Zagore...

Znao je Praljka, kako su se dogodili Ahmići- prijevara i laž, rekli bi stari, vaika stoji i nasrće na istinu. Znao li kako je uništena ona banka u Mostaru? Tko je ušao u nju? Dragi čuvari pravde, gordi albionci, opljačkali, sa zida skinuli fotografiju pape Ivana Pavla II. pa ona urinirali po slici! Učili nas kulturi, nas Hercegovce! Misle da se to ne zna? Sotona je trljao ruke, mrtva Europa je šutjela, i sada šuti gledajući kako div, samotni Antej koji dodiruje zemlju a gleda u Vječnost, odlazi Bogu jedinom sucu koji je dostojan suditi ovakvim vitezovima. Europa kaže na usta ljigave spodobe Agiusa: **NAVUCITE ZASTOR! Pa zar misle tako beščutno i hladnokrvno sakriti svoju bijedu, neznanje, okrutnost, beščaćće i otrov koji su odavno smiješali u domaćim i međunarodnim bocama?!**

Navući zastor kao u kazališnoj igri i nastaviti s predstavom- čitanjem presuda za preživjelu petorku kao da se ništa dogodilo nije. To je možda najmorbidniji trenutak u čitavoj igri haaškoga poprišta beščašća, kojem je trebalo 24 godine da donese presude, a sudu u Nuerenbergu nepune dvije. Iza zastora izdahnuo je moćni duh našega prijatelja i defenzora hrvatske zemlje Slobodana Praljka. Izdahnuo u samoći i ostavljenosti- onako golem i snažan poput kakva praoca, rasprostro se svojom domovinom i vinuo u mitske visine hrvatskih svetinja. Već su nastale pjesme, povijesni eseji, zapisi roda diljem zagrcnute tužne zemlje. A mali demoni, sluge Sotone trljali su ruke- veselo su tapšali jedan drugoga, odbili trenutak šutnje za velikoga viteza, slavili, cičali kao štakori od radosti. Razni nametnici na ranjenom tkivu mlade hrvatske države uhljebljeni u najvišem domu koji više nema Boga za suca, razni alijasi, brojni, kojima ne znaš ni imena ni poroda, koji će zauvijek nestati nezabilježeni u kršćanskoj Hrvatskoj.

Poznavao je njih Slobodan još prije svojega posljednjega trena ispijajući žedno vrelu bol.

Onaj tko je vukao nevidljive konce i vodio u propast narode koji žive na ovom prostoru, bio je i ostao gordi Albion, o čemu svjedoče otvoreni i zatvoreni arhivi čija se tajna podzemlja protežu do Haaga naših dana i čekaju preko 70 godina da mračne politike pokažu svoje podlo lice. I ne bi to bilo čudno, u svakoj zemlji(možemo se zaustaviti samo na europskim) postoji vlast i oporba, desnica i ljevica uvjetno nazvani, ali ni u jednoj ne postoji oporba koja nastoji uništiti vlastitu zemlju. Domovinu. Njoj se u Hrvatskoj pridružuje avetinjska vojska orjunaša i podlaca, zvjezdaša, prodanih duša smrtnih neprijatelja hrvatskoga naroda, a prijatelja onima koji su napali hrvatsku zemlju, barbarima s istoka. To su domaći tzv. urbani veleizdajnici, bijedni i često polupismeni politikanti, danas i jučer Saboru i na visokim pozicijama, neuki i pakosni pristaše koji urliču zapjenjeni čim čuju hrvatske riječi, hrvatsku povijesnu istinu, željni pogleda na prazna, opustošena i iseljena hrvatska prostranstva.

General Praljak nije dočekao da se objavi legalitet zvijezde kao signuma komunizma- to je ovih dana izjavilo neko jalovo povjerenstvo, zabranivši pri tom pozdrav **Za dom spremni**, osim kod komemoracija mrtvim hosovcima.

Stoga predlažem u skladu sa zakonom: Hrvati, podignimo svakom već mrtvom kao i budućem umrlom hosovcu **ploču nad grobom u rodnom mjestu!** Na svakom imamo pravo napisati **Za dom spremni! To je naša najsvetija dužnost i legitimni odgovor za sve bleiburge, hude jame, kočevske rogove, jazovke, maribore, tezna, kovine, zagrebačke jame, vukovare, škabrnje, ovčare, boričevce, zrinove i stotine naselja ovdje ne spomenutih, već i zaboravljenih, nad kojima se ceri smrt koju je donijela crvena zvijezda.**

Predlažem da se uvedu vize za dokazane ratne huškaše i krvnike koji dolaze u našu državu! Predlažem da se ujediniamo referendumom protiv uvođenja verbalnoga delikta i ponovnoga stvaranja političkih zatvorenika. Jer i naš vitez Praljak bio je politički zatvorenik! Neka bude posljednji, ili nismo dostojni imati državu i domovinu! I nismo spremni umrijeti za nju. Za dom treba biti uvijek spreman!

Nevenka Nekić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o/nekic-nevenka/29020-n-nekic-slobodan-praljak-nas-leonida.html>

MIROSLAV MEĐIMOREC

IZLAGANJE POVODOM PREDSTAVLJANJA 2. I 3. KNJIGE „GENERAL PRALJAK“, HRVATSKO SLOVO, 22. OŽUJKA 2018.

Moju zahvalu zaslužuje prvo akademik Josip Pečarić čija je zamisao bila knjiga o generalu Slobodanu Praljku, svojevrsnom daru prijatelja, koji će ga sačekati nakon presude Žalbenog vijeća na Haškom tribunalu. Akademik je pozvao i mene da u knjigu uključimo feljton o generalu koji sam prošlo ljeto uređivao na Portalu HKV-a. Knjiga je zgotovljena, tiskana i predstavljena tjedan dana prije izricanja konačne presude Šestorki Hrvata u Haagu. Nakon generalovog povijesnog čina akademik Pečarić je uz moju skromnu pomoć nastavio prikupljati sve što je o generalu izgovoreno i napisano, objavljeno u tisku i elektronskim medijima, u intervjuima i javnim nastupima. Zapanjila me i obradovala ta množina komentara, zapažanja, razmatranja, propovjedi, pjesama posvećenih generalu i njegovom vapaju, iznenadila i ohrabrila. Nikakva zabrana i nametnuta šutnja ne može zagušiti glas slobodnomislećih ljudi, ništa ne može pobijediti istinu koja razobličuje laž. A lažima su nas okovali, lažima nas i dalje žele držati u neznanju i podložnosti. Lažima o našoj urođenoj zločinačkoj prirodi-od Marxa i Engelsa do Haaga, o našem nepostojanju-pokatoličeni Srbi-o našoj nepostojećoj povijesti, o junacima koji su je stvarali i za nju se žrtvovali. Ovih dana me privuklo nekoliko prisjećanja na slavne, ali zaboravljene Hrvate. Uz godišnjicu rođenja emitiran je dokumentarni film o prof. dr. Ljudevitu Juraku, svjetski priznatom patologu, članu Međunarodnog tijela koje je 1943. istraživalo zločin boljševika u Vinici., ne u Katynskoj šumi, kako je uvriježeno misliti. Uhićen je i nakon ispitivanja NKVDovaca usred Zagreba, ne OZNE već NKVD-a, strijeljan u lipnju četrdesetipete. Većina Hrvata ne zna za Jurakov čin. On se držao samo znanstveno potvrđene istine i ni pred prijetnjom smrti nije je zanijekao. Nedavno izašla knjiga Zvonimira Dujmovića i predstava rađena po njegovoj i knjizi Julie Bušić ponovno su nas podsjetile na Zvonka Bušića, Hrvata idealistu koji je za svoju domovinu 32 godine robijao u najtežim američkim tamnicama. Zvonko Bušić je također vrisnuo krikom i samovoljno otišao iz domovine koja se pretvorila u suprotnost onom za što se borio. Njegov krik nas je trebao probuditi, učiniti svjesnim da država koju smo stvorili više ne služi narodu već ga obmanjuje i laže. Za veliki dio naše javnosti Zvonko Bušić je i dalje terorist i zločinac. I uspomena na Slobodana Praljka je ušutkana, on je osuđeni ratni zločinac, zabranjeno ga je spominjati, možda će donijeti i zakon kojim će nam priječiti ovakve knjige, možda nas i zatvarati za govore na ovakvim skupovima. Ipak, zaslugom skupina i pojedinaca sve više izlaze na javu podle makinacije, prljave igre, prešućivanja, zloupotrebe

glasa naroda. Izlazi istina i postaje jasno kako su se svjetski moćnici poigravali pravdom i sudskim postupkom u slučaju Slobodana Praljka, o tome čitajte u drugoj i trećoj knjizi sjajan prilog engleskog odvjetnika Michaela G.Karnavasa, rasčlambu prof. dr. Miroslava Tuđmana, pisanu kao uvod za poseban broj časopisa NSF, Nacionalna sigurnost i budućnost, posvećen generalu Slobodanu Praljku, ili intervju Praljke odvjetnice Nade Pinter koji će postati, nadam se, dio četvrte knjige, ili...predugo bi trajalo nabranje. Polagano se skidaju koprene s manipulacija i neistina o Bleiburgu, Jasenovcu, o likvidaciji hrvatskih emigranata, uloge Kompartije i njenih tajnih službi, o Domovinskom ratu, s ratnih i poratnih profitera, nametnute kulture i umjetnosti, uloge svjetskih sila, prikrivenih igara protiv naše slobode i nezavisnosti. Živjeli smo u neznanju, još i danas ne znamo punu istinu o svojoj povijesti, a već nas Komisija o naravi totalitarnih režima zapanjuju zaključcima o totalitarnim simbolima, naturaju nam Istanbulsku konvenciju, niječu nam pravo na razum i na osjećanje prirodnog reda i Božje osnove ljudskog društva. Stvara se nova neistinita povijest, spušta nova zavjesa nad ljudima kao što su Ljudevit Jurak, Zvonko Bušić i Slobodan Praljak. Jedino nam preostaju knjige poput ovih triju o generalu Praljku.

Najtoplije se zahvaljujem na sjajnim izlaganjima predstavljača gospođi Nevenki Nekić, gospodinu Marku Ljubiću i dr. Miroslavu Tuđmanu, našem Hrvatskom slovu-Hrvatskoj kulturnoj zakladi i vama dragim poklonicima nezaboravnog generala Slobodana Praljka.

Zagreb, 22. ožujka 2018.

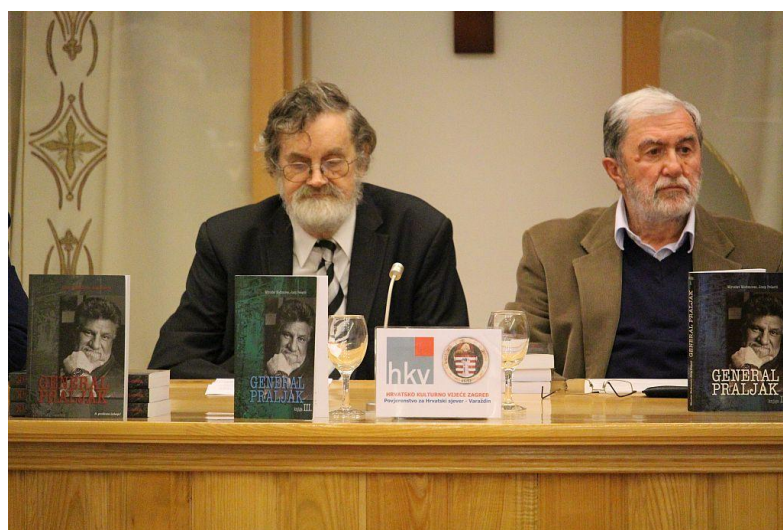
Miroslav Međimorec

Predstavljanje triju knjiga

akademika J. Pečarića i dr. M. Međimorca

23. travnja 2018.

PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU SLOBODANU PRALJKU U VARAŽDINU

U utorak, 17. travnja 2018. godine u 19 sati u Dvorani Pastoralnoga centra Varaždinske biskupije u Varaždinu, održano je predstavljanje triju knjiga akademika Josipa Pečarića i dr. Miroslava Međimorca:

General Praljak I,

General Slobodan Praljak II: U obrani hrvatskog naroda

General Slobodan Praljak III: S prijehom odbacujemo vašu presudu.

Knjige su, u nazočnosti obojice autora supredstavili pjesnik Vicko Goluža i Ivan Jaklin, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever, Varaždin.

Druga i treća knjiga nastale su kao nastavak na prvu knjigu *General Praljak* koju su autori Međimorec i Pečarić prvi put predstavili u Zagrebu, u studenom 2017. godine, neposredno prije pravomoćne presude generalu Praljku i ostaloj petorici njegovih suosudnika u Haagu te dramatičnog događaja generalova prosvjednog samoubojstva.

Na predstavljanju je tada bila pročitana i poruka predsjednice Republike Hrvatske, gđe Kolinde Grabar-Kitarović:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobađanju, kao i oslobađanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“
U siječnju ove godine izašlo je i prošireno izdanje prve knjige *General Praljak*, koje je sada bilo predstavljeno i u Varaždinu.

Na početku ovoga predavljanja ugledne goste iz Zagreba pozdravio je u ime organizatora Ivan Jaklin, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever, te nazočne upoznao s jednom manje poznatom činjenicom, o svojim osobnim susretima s generalom Slobodanom Praljkom u Varaždinu i u Zagrebu s početka 1990. godine, kada se rađala hrvatska sloboda i kada smo sa Slobodanom Praljkom i braćom Veselica utemeljili Hrvatsku demokratsku stranku (HDS) i kod nas u Varaždinu i u Čakovcu, na Hrvatskom sjeveru.

Potom je uzeo riječ pjesnik Vicko Goluža:

„Nekoliko riječi o generalu Praljku!

Kada me u prošli petak nazvao gospodin Pečarić, sjajni i neumorni akademik, da pred ovim časnom skupom kažem nekoliko riječi povodom promocije triju knjiga, koje je zajedno s drugim velikanom, ovdje također nazočnim dr. Miroslavom Međimorcem, napisao o generalu Praljku, doživio sam to kao iznimnu čast i radost, ali i s nekom posebnom brigom opterećen mišlju da sve riječi ovoga svijeta

ne mogu prodrijeti u dubinu uzvišenosti Praljкова čina koji je napravio pred očima čitavog svijeta.

Njegove posljednje riječi „Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu“ odzvanjat će na sramotu haških sudaca i takozvanog Međunarodnog haškog suda pravde, ali i na vječnu diku i ponos svih pravедnika ovoga svijeta. Samo Bog može dokučiti taj besmrtni čin koji se dogodio u haškoj sudnici 29. studenog 2017. godine. Njegov odlazak iz haške sudnice pripada vječnosti, pripada misteriju smisla života u kojem kraljuje naš Otac nebeski. Zato žurim kazati kako mislim da je i živa Kristova Crkva, ovdje na zemlji pozvana da se i teološki jasno očituje o Praljkovu samoizboru da iz sotonskog suda poleti u zagrljaj Ocu nebeskom kao jedinom utočištu i smislu ljudskog postojanja, prečistoj ljubavi, istini i slobodi u kojima gori sva milina božanska. Bez te miline čitav svijet nepovratno srlja u propast poput Kule Babilonske. Ta lakrdija od suđenja, ta licemjerna, podla i opasna zmija sotonske nepravde i laži. Ta otrovnica bljuje otrov koji razara život ovozemaljski. Danas, poslije sramotne haške presude, i slijepci istinoljubivi vide koliko može biti gadljiva, unaprijed donesena politička presuda koja se izruguje pravdi i pravičnom suđenju. Na žalost, poslije haške presude zorno se vidi i sramotno nečinjenje svake hrvatske vlasti, i sramotno djelo udruženog zločinačkog poduhvata brojnih hrvatskih izdajnika zajedno s KOS-ovim krilom. U svojoj knjizi *Hrvati pod KOS-ovim krilom* briljantna novinarka i haška svjedokinja Višnja Starešina nedvosmisleno i argumentirano govori o sotonskoj mreži svih sudionika u zločinačkom pothvatu haškog suda, s čijom sotonskom presudom Praljak nije htio ni mogao na zemlji ostati.

Ovdje prisutni entuzijasti, sjajni autori, sabrali su u svoje tri knjige brojne osvrte stotine domoljuba čiji uradci do neba vapiju za istinom, odbacujući zlokobnu laž i umorstvo pravde i pravednosti.

Svojom briljantnom samoobranom svoju nevinost zorno je dokazao i general Praljak. Njegovih 26 knjiga, koje činjenicama gorljivo brane istinu o pravednom, obrambenom Domovinskom ratu hrvatskog naroda i njegove domovine proglašene su šundom na koji je Praljak morao platiti porez državi koju je od velikosrpske agresije branio. U toj strašnoj činjenici kriju se mnogi odgovori i o razlozima današnjeg vapaja domoljubne hrvatske za sanjanom Hrvatskom u čije temelje je ugrađena ljubav poginulih i živih branitelja. Zato se ne može reći da je Slobodan Praljak mrtav. Niti je mrtav niti će ikada umrijeti. Nikada ne će umrijeti nitko tko je pao za slobodu svoje domovine!

Upravo to je kazao i veliki hrvatski rodoljub Zvonko Bušić: „Za one koji su pali za slobodu domovine, nikada nemojmo reći da su mrtvi!“

U čast svim poginulim hrvatskim braniteljima želio bih pročitati jednu svoju kratku pjesmu koja nosi naslov:

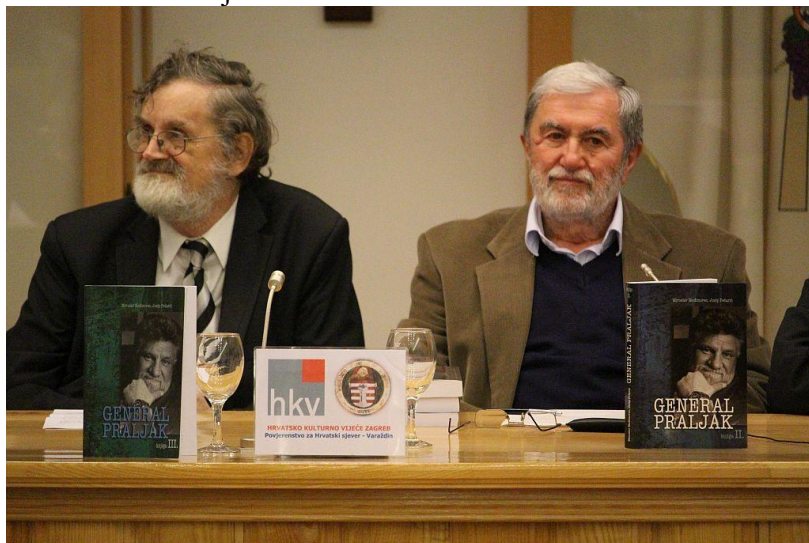

Hrvatskim vitezovima

*Ja znam da vječnost je vaša
I svjetlo života što ubija tamu
I da Hrvatska ne bi bila naša
Da ste je kao mnogi ostavili samu.
Ja znam da vatra života
Iz grobova vaših Hrvatsku grije
I da sloboda svanula ne bi
Da besmrtni žrtve vaše nije.
Ja znam da mrtvi niste
I da umrijeti ne ćete znam*

*I da nebeske zvijezde vi ste
Bez kojih i Bog bi bio sam.*

Za kraj evo i jedne pjesme posvećene besmrtnom velikanu ljudskoga roda, generalu Slobodanu Praljku:

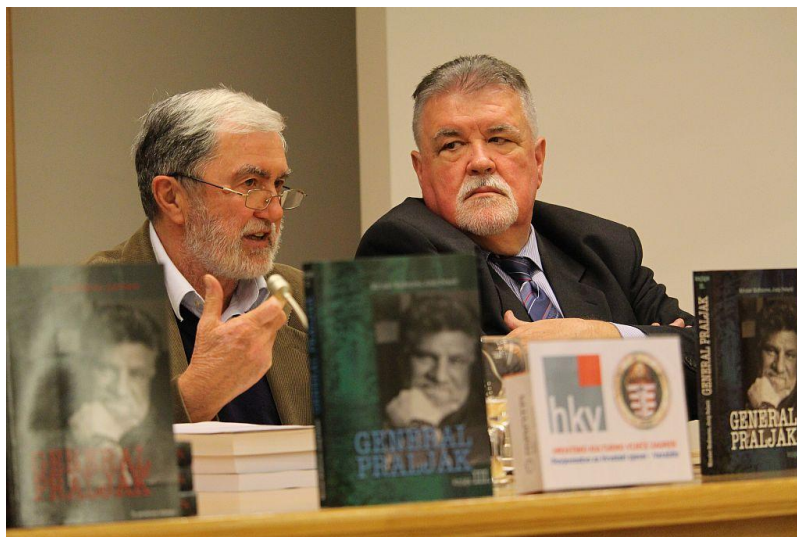
Morao si otić u zagrljaj Bogu

*Zbog zločina haškog otišao ti si
Među zvijezde koje Bogu lete,
Ubojice pravde gledat mogo nisi,
Morao si otić zbog istine svete.
Morao si otić Bogu zbog slobode
Koja iznad svakog blaga blista,
Nisi dao da te mač probode
Suda koji slijedi antikrista.
Odbio si da ti život blati
Zločin što ga počinio nisi,
Morao si sebe za istinu dati
Što pred cijelim svijetom branio si.
Duša ti je napustila tijelo,
U sudnici haškoj ostat mogla nije,
Sa prijezirom vinula se smjelo
Iznad laži što sotona sije.
Morao si otić u zagrljaj Bogu
S vjerom živom i obraza čista,
Čineć ono što napraviti mogu
Samo oni koji slijede Krista.*

*Morao si otić u zagrljaj Kristu
Nisi dao da ti lažno sude
Polažući život za istinu čistu
Prezirući laži, istinu i jude.*

Nikada, nikada haški sudci ne će moći oprati svoje ruke od nepravedne – zločinačke presude!
Hvala!“

Dr. sc. Miroslav MEĐIMOREC, dopredsjednik HKV-a:

„General Slobodan Praljak koji je rekao sucima Haškog tribunala: 'Gospodo suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijekom odbacujem vašu presudu!' proglašen je osobom koju je Hrvatska kulturna zaklada-Hrvatsko slovo izabrala za čovjeka-značaja koji će obilježiti ne samo nadolazeću novu godinu 2018. već i dosadašnjih dvadeset i sedam godina opstojnosti hrvatske države i njezinu daleku budućnost. Hrvatski general Slobodan Praljak. Njegov posljednji krik, žrtva i upozorenje, odlučnost i hrabrost imaju izvanvremensku snagu i odzvanjat će Hrvatskom desetljećima, ako ne i stoljećima unaprijed. Moje riječi ne mogu izraziti svu veličinu i dalekosežnost junaštva, dosljednosti i moralnosti njegova čina, pa se utječem riječima grčkih mudraca jer su primjerenije od mojih:

Sokrat: 'Obični ljudi ne shvaćaju da su oni koji se zaista bave filozofijom zapravo izravno pripremaju za smrt';

Platon: 'Smrt nije najgore što se može dogoditi čovjeku';

Aristotel: 'Na ovom svijetu ništa ne ćeš moći učiniti bez hrabrosti. To je najveća moralna vrlina, odmah do časti.'

'Mudar čovjek u vrijeme velikih kriza spreman je dati i svoj život svjestan da pod određenim uvjetima nema svrhe živjeti!'

William Shakespeare će u Hamletovu stožernom monologu točnije i lucidnije od mene izraziti jedinstvenost i dubinu, slojevitost i snagu, zdvojnost i odlučnost duha Slobodana Praljka:

'Biti il' ne biti – to je pitanje

Da li je časnije u duši trpjet

Metke i strelice silovite sudbine

Il' pograbit oružje protiv mora jada
Oduprijet im se i pobijedit? – Umrijet –
Usnut
Ništa više.'

A svoju će punoću i inteligenciju, ljudsku jednostavnost i sabranost najbolje opisati on sam u vlastitom kratkom životopisu:

'Rođen sam 2. siječnja 1945. godine u Čapljini, BiH.

Osnovno i srednje obrazovanje (Realna gimnazija): 4 godine – Rama, 6 godina – Široki Brijeg, 2 godine – Mostar.

Sveučilište u Zagrebu – diplomirao sam osam-semestralni studij:

a) Elektrotehnički fakultet – zvanje: dipl. ing. elektrotehnike (slaba struja telekomunikacije);

b) Filozofski fakultet – zvanje: profesor filozofije i sociologije;

c) Akademija za kazalište i film – zvanje: diplomirani redatelj.

Kao student, radio sam u Stockholmu u firmi „Akla“ i prao suđe u restoranima, te isto kao student radio sam pet ljeta kao konobar u Njemačkoj, Titisee;

Voditelj laboratorija za elektroniku – Tehnička škola „Nikola Tesla“, Zagreb;

Na Višoj školi predavao sam: „Osnove elektrotehnike“, „Teorijsku elektrotehniku“, „Teoriju automatske regulacije“;

1973. godine postajem „slobodni umjetnik“, živim od honorara;

Režiram u kazalištima u Hrvatskoj, BiH, snimam dva TV filma, seriju za djecu, jedan igrani film i dokumentarne filmove;

U užoj grupi ljudi, sudjelujem u osnivanju HDZ-a /Hrvatska demokratska zajednica/;

Postajem glavni tajnik HDS-a /Hrvatska demokratska stranka/;

U proljeće 1991. napuštam politički angažman;

Kao dragovoljac, odlazim u Sunju (pokraj Siska), a 5. 9. 1991. imenovan sam zapovjednikom obrane Sunje;

26. 11. 1991. dobio sam čin pukovnika HV /Hrvatska vojska/;

10. 3. 1992. promaknut sam u brigadira HV;

14. 3. 1992. napuštam Sunju i postajem pomoćnik ministra obrane RH za IPD /Informativno-psihološka djelatnost/;

3. 4. 1992. dobio sam čin general-bojnika;

Od 11. 4. 1992. do 7. 5. 1992. dragovoljno odlazim u BiH /u Hercegovinu/ i obavljam dužnost zapovjednika Operativne zone Jugoistočna Hercegovina – Čapljina – Mostar – Jablanica – Konjic;

27. 10. 1992. imenovan sam u VONS /Vijeće obrane i nacionalne sigurnosti/ RH;

1. 6. 1993. tražim razrješenje iz HV radi odlaska u BiH;

15. 6. 1993. razriješen sam dužnosti u HV;

24. 7. 1993. imenovan sam zapovjednikom HVO-a /Hrvatsko vijeće obrane/;

9. 11. 1993. predao sam dužnost zapovjednika HVO-a;

Vraćam se u HV;

Kasnije u HV obavljam razne funkcije, pa i funkciju pročelnika vojnog kabineta predsjednika RH dr. Franje Tuđmana;

Kao dragovoljac, sudjelovao sam u „Oluji“ na pravcu Hrvatska Kostajnica – Dvor na Uni;

Umirovljen sam, na osobni zahtjev, 1. 12. 1995. godine;

Poslije umirovljenja radio sam kao direktor, zatim kao predsjednik Nadzornog odbora u tvornici „Chromos boje i lakovi“, surađivao sam s tvrtkom „Sigma“ iz Amsterdama (proizvodnja boja za brodove); Početkom travnja 2004. završio sam u pritvoru u Den Haagu, optužen za mnoga zlodjela;

29. 5. 2013., prvostupanjskom presudom, osuđen sam na 20 godina zatvora.

Slobodan Praljak'

Ja dodajem: ... koja mu je 29. studenoga 2017. godine potvrđena pravorijekom Žalbenog suda u Haagu.

Presudu je s prijezirom odbio, jer s njom ne bi mogao živjeti.

Odbacio ju je i radije odabrao vječnost.

I obvezao nas, Hrvate i Hrvatice, da stvorimo državu osnovanu na moralu i istini, pravdi i pravednosti, suosjećanju i ljubavi. Bez tih načela on nije mogao živjeti, bez njih ne će preživjeti ni ova država ni hrvatski narod.

Jer će nam se dogoditi isto što se dogodilo i njemu ako se ne uspravimo, postanemo svoji i opremo se neistini.

Citiram generala Slobodana Praljka:

'A onda su počeli lagati sve više, konstruirati lažne svjedoke i lažne 'ISTINE' i tako su me DOVELI NA SUD KAO ZLOČINCA. Sad mi je dosta, prelazim na prvo lice jednine, oslobođen svakog obzira spram tzv. građanske pristojnosti i TVRDIM DA POSTOJI ARHIMED-PRALJKOV ZAKON KOJI GLASI:

PRALJAK URONJEN U RAT SMANJIT ĆE KOLIČINU ZLA U TOM RATU ZA JEDINICU '1 PRALJAK'. Ta jedinica sastoji se od:

- a) ENERGIJE – SLOBODAN PRALJAK,
- b) DNEVNE KOLIČINE VREMENA U KOJIMA TA ENERGIJA DJELUJE – 20 h U PROSJEKU DNEVNO – SLOBODAN PRALJAK,
- c) STRASTI – ILI BRZINE SAGORIJEVANJA TE ENERGIJE – SLOBODAN PRALJAK,
- d) HRABROSTI – SLOBODAN PRALJAK,
- e) ZNANJA – SLOBODAN PRALJAK,
- f) IQ – SLOBODAN PRALJAK.

U pojedinim pobrojanim elementima neki ljudi mogu imati bolje osobine od mene, npr. znanje i inteligenciju – ali nema ih puno i razlike ne mogu biti znatne, ALI, NE PRIZNAJEM DA JE NETKO U TO VRIJEME IMAO OSOBINE KOJE BI ZBROJENE DALE VIŠE OD „1 PRALJKA“ – JEDINICE DEFINIRANE ARHIMED-PRALJKOVIM ZAKONOM.

Za učiniti više u tim vremenima i na tom položaju, trebalo je imati attribute Boga.'
Ja ponovno prizivam Shakespeareova Hamleta:

'- O Bože, ostanu li stvari nepoznate,

Kakvo ću ime ostavit za sobom, Horacije?

Ako si mene ikad nosio u srcu,

Odreci se za kratko vrijeme rajske sreće

I na tom grubom svijetu bolno uzdiši

I pričaj moju povijest.

- O, ja umirem, Horacije;

Već moćni otrov svladava moj duh.

Ne poričem da izbor će za kralja pasti na

Fortinbrasa. Na umoru za njega glasam;

To mu reci, i pričaj mu o djelima

Što mene su potakla – Ostalo je šutnja.“

Akademik Josip Pečarić:

„Dopustite mi na početku da vam zahvalim što ste došli na današnje predstavljanje ove trilogije o velikom hrvatskom generalu Slobodanu Praljku. Posebna zahvalnost ide organizatorima i gosp. Ivanu Jaklinu koji je danas i predstavio ove knjige zajedno s hrvatskim pjesnikom Vickom Golužom. U drugoj knjizi se u

jednom poglavlju mogu naći pjesme o generalu, a i ono što su pisali članovi HKV-a. U drugoj knjizi je poslije uvodnih tekstova dano i poglavlje 'Crkva u Hrvata i general Praljak'. Zato je nama veliko zadovoljstvo i čast da danas možemo pozdraviti mons. Josipa Mrzljaka, biskupa varaždinskog. Biskup Mrzljak je na predstavljanje došao izravno iz Siska gdje je održana trideset i osma sjednica biskupa zagrebačke crkvene pokrajine.

Ova predstavljanja su svojevrsne tribine o našem generalu i održavaju se u vrijeme kada se u Hrvatskoj zakonski uvodi nova ideologija kroz ratifikaciju Istanbulske konvencije.

To se i dogodilo dan nakon velikog prosvjednog skupa u Splitu gdje je dr. sc. Sanja Bilač svoj govor završila pročitavši sljedeću poruku:

'Draga Sanja, dragi prijatelji, Hrvatice i Hrvati, Splitske i Splitsani, ponosni hrvatski narode! S dušom i srcem smo s vama! Iz hrvatske Petrinje, s tribine svjedočenja plamenu potpore svima nama hrvatskog generala Slobodana Praljka. Bog vas blagoslovio, ponosni smo na vas!

Vaši: Viktorija Kaleb, akademik Pečarić, dr. Međimorec, Nenad Piskač i Marko Ljubić.'

Hrvatski narod je i na Rivi pokazao koliko Hrvatska voli svog velikog generala. A istog dana ujutro imali smo Skupštinu u HAZU-u. U izvješću predsjednika u kome su navedena razna djelovanja akademika u proteklom razdoblju pa i njihove knjige, jedino se nije našla obavijest o tiskanju ove tri knjige o generalu Praljku. A kad piše o toj ideološkoj agresiji Nenad Piskač svoj tekst završava s našim generalom, za razliku od HAZU-a gdje jedino za knjige o generalu nije bilo mjesta:

'General Slobodan Praljak prije četiri mjeseca dao je u tuđini život za istinu i pravdu, a ovima je teško, ovdje, doma, reći 'ne' rodnoj ideologiji. Dakle, ima i takvih neugodnih, ali i još gorih primjera. Viteza mu čuvara svetoga jeruzalemskoga groba, ako lažem. Sluđeno je sve što se sluditi, zavesti, kupiti, preplašiti, uhljebiti dalo' ('Drugi Domovinski rat protiv agresije nove ideologije'). Time ne opravdam sve nas ostale. Don Anđelko Kačunko me upozorio i na činjenicu da nas čin sebedarja generala Praljka treba podsjetiti i na preispitivanje samih sebe, tj. što činimo sami sebi. Zapitajmo se znamo li koja je korist za hrvatski narod to što svaki dan abortusima Hrvati čine 'protestno samoubojstvo' totalno drukčije od Praljka! Jer od uspostave hrvatske države u RH je 'obavljeno' milijun pobačaja... (brojkom: 1.000.000)!

Ali vratimo se novoj ideologiji koju žele nametnuti i silom ako je zatrebaju. Piskač piše:

'Nova ideologija nije izraz volje hrvatskoga naroda. Nametnuti rat za rodnu ideologiju u Hrvatsku dolazi izvana i odozgo. Bez pomoći pete kolone rat za rodnu ideologiju i rodnu državu osuđen je na poraz, budući da se bez nje ne može ni pokrenuti, kamoli pobijediti. Zbog toga je peta kolona skoro dva desetljeća pripremala agresiju gradeći pozicije i zapovjedna mjesta po dubini i širini države i društva. Zauzeta su i obnovljena strateški važna zapovjedna mjesta – na njima su jučer 'komandovali' komesari očevi, danas njihovi sineki. Zauzete su ustanove,

mediji, banke i stranke. Zauzeto je sve osim stijene koju ni vrata paklena ne će razvaliti.'

A veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić:

'Nije li to sramota da u državi u kojoj se 90 % stanovnika izjašnjava kršćanima, od kojih 86 % katolicima, ukupno 95 % vjernicima, vlastodršci mogu sijati strah i trepet i pokoriti sve misleće da prestanu misliti, sve koji imaju poziciju da govore, da prestanu govoriti, sve koji imaju znanstveni, kulturni, umjetnički autoritet da uzmaknu i – šute! Ali, recite braćo i sestre, upitao bi nas sveti Petar, zajedno s apostolom Ivanom: 'Trebamo li se mi više pokoravati Bogu ili ljudima?' Očito, stranački ljudi, koji ovise o volji svoga vođe moraju se više pokoravati ljudima, tj. svome vođi, jer ako padnu u njegovu nemilost, ode im služba, završit će na ulici... Ali ima li još ljudi, koji nisu ovisni o velikom vođi, koji slobodno misle i govore, koji se ne daju zastrašiti niti zavesti, koji misle svojom glavom i zборе slobodno?' ('Biskup Košić: Pitam ja vas otvoreno: Što je nama svetinja – Istanbulska ili Sinajska konvencija?').

Tako je biskup govorio prije ratifikacije. I doista pokazalo se da volju velikog vođe slijede oni koji su na izborima dobili smiješani broj preferencijalnih glasova. A oni koji imaju svoje ja i koji su glasovali protiv dobili su puno preferencijalnih glasova. Npr. to su: Božo Petrov (19.426); Davor Ivo Stier (12.845); Miro Kovač (12.751); Zlatko Hasanbegović (11.898); Miro Bulj (11.011); Bruna Esih (10.471); Milan Bandić (9642); Milijan Brkić (9632), Miroslav Tuđman (9364), Stevo Culej (9262); Ivan Šipić (5607); Željko Glasnović (5211).

Još prije dolaska Sanadera na vlast definirao sam ponašanje hrvatskih političara: 'Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!'

Tada Račan nije smio uhititi generala Gotovinu, pa su gazde dovele na vlast HDZ-ovca Sanadera. I danas su opet dovele HDZ-ovca Plenkovića da odradi i ovaj prljavi posao.

A vidjeli smo u Saboru kako se ti o kojima govori biskup stide sami sebe. Iako su zajednički ratificirali IK pljeskala je samo lijeva strana Sabora. Pljeskala je samo ona strana koja nikada nije ni bila za hrvatsku državu i slobodu hrvatskog naroda. Zapravo su se rugali ovim navodno državotvornim Hrvatima koji su pokazali da im je fotelja koju osigurava njihov veliki vođa važnija od časti, morala, njihova naroda i države. Prof. dr. Zdravko Tomac to komentira:

'Ako Plenkovića nije srušila splitska Riva, srušit će ga aplauz SDP-ovaca u Saboru!' (<https://kamenjar.com/prof-tomac-riva-rusi-plenkovica-aplauz-sdp-a-jos-i-vise/>).

A Tihomir Dujmović poziva Stiera da spasi HDZ od Plenkovića.

A za Željka Sakića je dan izglasavanja IK dan kad je umro HDZ. On navodi Stierove riječi:

'Samo slobodan čovjek može uzdignute glave u oči pogledati svoj narod.'

A čin samožrtvovanja, čin sebedarja generala Praljka pratit će sve hrvatske političare jer će odnos prema našem generalu biti jednostavni pokazatelj našim ljudima o njima. Plenković je zato odmah i krenuo s politikom zatiranja svakog spomena tog čina generala Praljka – čina kojim je on za prokazivanje sramotne uloge tog 'suda' učinio daleko više od svih hrvatskih političara zajedno. Zapravo

su u svom nadmetanju tko će biti bolji sluga sve radili protiv hrvatske države. Pa sjetimo se samo da je Mesić zbog lažnog svjedočenja dva puta nagrađen mjestom predsjednika države.

General Praljak je porazio, kao što znamo i taj sud i one koji su mu služili. Kao da sam to i najavio još 31. siječnja 2002. na predstavljanju svoje knjige *Sramotni sud u Haagu*, Zagreb, 2001. (a prvi predgovor 'Zašto zapadnim zemljama treba sud u Haagu' napisao joj je Slobodan Praljak):

'Naime, umjesto da se general boji optužbi za navodne ratne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.'

Iste godine su u samom Sudu potvrdili istinitost mojih riječi. O tome je nedavno svjedočila njegova odvjetnica Nika Pinter. Evo djela intervjuja koji to pokazuje, a koji moramo stalno ponavljati jer samo taj primjer pokazuje veličinu našeg generala:

'Koliko mu je bilo opasno svjedočiti za Mladena Naletilića Tutu? Djelovalo je kao da ga tužitelj, Kenneth Scott, iz pozicije svjedoka u predmetu Naletilić uvlači u poziciju optuženik u predmetu Prlić...

- Nije to Scott mogao učiniti, on nije bio dorastao Praljku (ponavljam: on nije bio dorastao Praljku). Činjenica je da se upravo zato što je Praljak bio suveren u predmetu Naletilić, jako zamjerio Scottu. Uvjerena sam da je Scott imao Praljka kao svoj projekt (rekao bih da je Praljak bio projekt cijelog Suda u Haagu, J. P.). U jednom je trenutku sutkinja Maureen Harding Clark rekla Scottu: 'Kolega Scott, jako ste dugo odvjetnik, imate veliko iskustvo. No, morate znati da se u svojoj karijeri možete sresti s osobom koja je jača od vas.' To je bio Praljak.

Kada je to bilo?

- Tijekom unakrsnog ispitivanja u slučaju Naletilić. Scott tada nije uspio od Praljka dobiti ništa što bi mu koristilo i mislim da je odatle proizlazila ta Scottova fiksacija na Praljka. Kasnije se to pokazalo i u suđenju Praljku. Scott je bacaо naočale, izlazio iz sudnice. Jednom je prilikom, usred rasprave, izašao iz sudnice i u predmetu nije bilo tužitelja! Svi smo samo gledali što se događa, ostavio je praznu tužilačku klupu. Sasvim nedolično ponašanje i da je to napravio bilo tko od branitelja, bio bi kažnjen. Možda sam subjektivna, ali to se događalo. Mislim da je početak Praljkove optužnice bilo to svjedočenje 2002. godine' ('Mislim da optužnicu nije pročitao. Evo zašto...').

A Milan Ivkošić konstatira:

'Koliko god moćnicima EU omogućuje da država u Hrvatskoj bude servis njihovih profitera, koliko god im pokazivao svoje sluganstvo zamjeranjem Rusima, koliko god im se ulizivao ratifikacijom Istanbulske konvencije, koliko god ga Juncker štipao za stražnjicu – Plenkovića u Europskoj uniji malo tko, ili gotovo nitko, ne želi za partnera' ('Bi li Josipović, Glavašević i Beljak danas ponovili i Titove zločine?').

Jer sluge koriste, ali ih nitko ne cijeni, zar ne?"

Na kraju predstavljanja knjiga o generalu Slobodanu Praljku, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever, gosp. Ivan Jaklin, uručio je nazočnom varaždinskom biskupu preuzv. gosp. Josipu Mrzljaku Zahvalnicu Hrvatskog kulturnog vijeća, koju mu je dodijelilo Predsjedništvo HKV-a kao mali znak zahvale za sada već osmogodišnju suradnju HKV-a s Varaždinskom biskupijom i preuzv. biskupom osobno, zbog

mogućnosti da su nam uvijek dostupni multimedijalni prostori Varaždinske biskupije za sve naše aktivnosti, moram napomenuti, bez ikakve naknade. Biskup Mrzljak zahvalio je potom na dodijeljenom priznanju, te izrazio spremnost da nas podupire i nadalje u promicanju istine u ova vremena velikih izazova.

Povjerenstvo HKV-a za Hrvatski sjever od 2010. godine organizira mnoge susrete, predavanja, promocije knjiga i filmova u Varaždinu, Čakovcu, Ivancu, Novom Marofu, Varaždinskim Toplicama i drugim manjim mjestima naših najsjevernijih županija. Osim Varaždinske biskupije koja nam pruža najveću podršku u našem radu, možemo izraziti zadovoljstvo što surađujemo s hrvatskim braniteljima s našega dijela domovine.

Tekst: Ivan Jaklin, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever Varaždin
Fotografije: Damir Borovčak, član HKV-a iz Zagreba

U MOSTARU PREDSTAVLJENO TROKNJIŽJE O GENERALU PRALJKU

Troknjižje Miroslava Međimorca i akademika Josipa Pečarića 'General Praljak' predstavljeno je četvrtak večer u Hrvatskom kulturnom društvu 'Napredak' Mostar.

Organizatori promocije bili su Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti i Hrvatsko kulturno društvo 'Napredak' u Mostaru, a predstavljene su tri knjige: 1. General Praljak, „Suci, general Praljak nije ratni zločinac...“ Zagreb, 2017., 2. General Praljak, U obrani hrvatskog naroda, Zagreb, 2018. i 3. General Praljak, S prijetošću odbacujem vašu presudu, Zagreb, 2018.

O knjizi su govorili sami autori, akademik Josip Pečarić i dr. Miroslav Međimorec kao i predsjednik HKD Napredak Mostar i Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, akademik, fra Andrija Nikić, dok je voditeljica programa bila književnica Anita Martinac. U glazbenom dijelu sudjelovale su članice HKD Sv. Ante iz Cima.

Najavljujući promociju, fra Andrija Nikić kazao je da, kada je doznao da je general Slobodan Praljak oporučno zaželio da sveta misa zadušnica bude u Hercegovačkoj crkvi u Zagrebu, odlučio primiti ga u članstvo Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Mostaru.

"Zahvaljujem našim gostima jer su došli da prosvijetle, da ne budemo narod zaborava nego narod pamćenja", kazao je fra Andrija Nikić.

Dr. Miroslav Međimorec kazao je da je haškom presudom Hrvatska osuđena za sudjelovanje u međunarodnom sukobu i agresiju, a njezino političko i vojno vodstvo i Hrvati iz BiH za zločinački pothvat. Prisjetivši se da je i sam bio vrlo dobar prijatelj sa generalom Praljkom, kazao je da on nije bio iznenađen prvostupanjskom, osuđujućom presudom nego neupućenosti i neznanjem o samom predmetu koje se, kako je kazao, ne može mjeriti ni sa studentima prve godine prava.

"To se posebno odnosi na mađarskog i švicarskog suca, dok je jedini upućen bio sudac Antonetti. Danas o svemu tome vlada šutnja, ali ne smijemo šutjeti u iznošenju i obrani istine od zaborava", kazao je Međimurec. Akademik Pečarić istaknuo je zaovoljstvo jer predstavlja knjige o generalu Praljku u njegovoj rodnoj Hercegovini. "Glavna riječ koja se oko svega vrti je zaborav. Zaborav koji nam pokušavaju nametnuti i to ne samo na generala Praljka, nego i za velikog ratnog ministra Šuška, velikog domoljuba Zvonke Bušića... Praljak je napravio čin samožrtvovanja, odnosno, čin sebedarja i i taj termin sam prvi put čuo od dr. Marka Tokića i to volim uvijek ponoviti", kazao je između ostalog Pečarić.

Inače, predsjednica Republike Hrvatske, Kolinda Grabar Kitarović, svojedobno je o prvom izdanju knjige napisala: "Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i BiH od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na

njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskog rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobađanju, kao i oslobađanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbi hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrсна zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod".

/Republikainfo.com/

<http://republikainfo.com/index.php/vijesti/28406-u-mostaru-predstavljeno-troknjizje-o-generalu-praljku>

U POTRAZI ZA ISTINOM

Umirovljeni brigadir HV-a, Žarko Peša: Ja mu se divim.....

ZAŠTO SE UBIO GENERAL SLOBODAN PRALJAK? Nitko to ne može objasniti bolje nego njegov suborac i osobni prijatelj, umirovljeni brigadir HV-a, Žarko Peša

Namjeravao sam istresti bujicu svojih misli, povodom jučerašnjih događaja na haaškom tribunalu, radi kojih sam proveo neprospavanu noć, a onda sam na 24sata.hr naišao na spontanu, needitiranu, iz rukava, reakciju umirovljenoga brigadira HV-a Žarka Peše, prvog ratnog zapovjednika pokojnoga generala Praljka, koji ga je opisao onako kako ga može okarakterizirati samo onaj koji ga je u dušu poznavao, onako kako ja ni uz najbolji trud nikada ne bi uspio.

U prilog njegovih tvrdnji o razlozima Praljkova samoubojstva idu sva moja saznanja o tome kada se može očekivati takav jedan sudbinski čin poput oduzimanja vlastitog života, i još važnije – zašto.

Na um mi pada Zvonko Bušić koji je tolike godine proveo u američkom zatvoru a da mu sigurno nikada na pamet nije palo oduzeti si život. Oduzeo si ga je onda kada je izišao na slobodu, vratio se u Hrvatsku i spoznao rezultate svoje kalvarije. Da ne idem u razradu procesa hrvatske borbe za samostalnost ili u psihoanalizu, podijeliti ću vezane uz taj procesa na “naše” i na “njihove”.

Kolika god bila “njihova” tortura, kolikim god mučenjima bili izloženi oni koji su pali “njihovima” u ruke, a imao sam privilegiju upoznati mnoge koji su prošli najgore jugoslavenske kaznionice, kao i one koji su završili po stranim zatvorima kao politički zatvorenici i nikada mi nitko od njih nije reako da je u bilo kojem času pomislio na samoubojstvo.

Bio sam u zatvorskoj posjeti Anti Ljubasu u zatvoru Leavenworth u Kansasu, koji je poslije Bušića u zatvoru proveo najdulje. Čelija u kojoj je boravio nije bila veća od onog našeg seoskog svinjca, pa nikada nije duhom pokleknuo, nego je čak i mene, koji sam se, suočen s uvjetima pod kojima mora provesti tolike godine, osjetio potišten, ohrabrivao. Pitajte ga, on danas živi u Hrvatskoj i ako mu je moral pao, to može biti jedino danas kada se suočio s rezultatima svoje borbe.

Kada je netko spreman podnositi tolike žrtve za jedan cilj, onda mu taj mora izgledati svjetao i veličanstven. Kada vidiš rezultate svojih nadljudskih napora, tek to te može srušiti.

S Nediljkom Vegarom sam imao prilike provesti sate i dane izmjenjujući životna iskustva. Pored zloglasne mostarske Čelovine gdje je praktično kao dijete bio prisiljen gledati kako lome kosti njegovu ocu, Nedo je proveo godine u njemačkom zatvoru, izložen psihološkoj torturi od koje te jeza hvata. Samo podatak da je iz dugoročne samice izišao i da nije mogao govoriti, jer su mu bili postavljeni takvi uvjeti da nikada, pa čak ni kada je imao kratku šetnju, nije mogao sresti niti vidjeti bilo koju drugu osobu a kamo li s nekim porazgovarati, biti će dovoljan.

Marko Dizdar kojega su premlaćivali u vrijeme Titove smrti, jer je zapljeskao kad su zatvorske vlasti zatvorenicama objavile vijest da je Tito umro, inatio se kad su ga tukli i nije im htio pokazati da ga boli, nije se htio poniziti, pa su ga još više tukli.

Svi oni koji su prošli najgore bitke u domovinskom ratu, poput one u obrani Vukovara i srpske batine u srpskim logorima, uvjeren sam, nisu pomišljali na samoubojstvo, jer su visoko na horizonstu vidjeli kako se stvara samostalna, sretna i napredna hrvatska država.

Samo ono što ih je moglo srušiti, bio je rezultat njihove borbe, kada su na visoke ideale počele padati gromade realnosti, kada su oni protiv kojih su se borili, oni "njihovi" odjednom postali "naši", naškiji od nas samih, u poziciji odlučivati sudbinom naroda protiv čije samostalnosti su uložili sav svoj dotadašnji život.

Pa i moj vlastiti moral, nakon 20-godišnjeg intenzivnog rada na rušenju Jugoslavije i uspostavi samostalne hrvatske države na njezinim ruševinama, unatoč toga što u ono vrijeme nismo znali kada će sazrijeti prilike za ostvarenje nezavisnosti, pa smo računavali mogućnost da se to možda neće ni ostvariti za našeg života, nikada nije uzdrman do onog momenta kada sam na ključnoj poziciji vlasti susreo našeg centralnog jugoslavenskog progonitelja, glavnog neeprijatelja, organizatora naših ubojstava, Josipa Perkovića. Uz njega, Boljkovca i Manolića u najvišim državnim funkcijama, prošle su me crne misli o Hrvatskoj kojoj se ne piše dobro nakon što se osamostali, baš ovako kako se dogodilo, baš ovako kako i zašto hrvatski branitelji, Zvonko Bušić i konačno Slobodan Praljak, piju čašu otrova.

U tom kontekstu, Žarko Peša, opisujući Slobodana Praljka kao prijatelja i ratnog suborca, objavljuje razloge njegovog samoubojstva. Ti razlozi nisu mogli biti u tome što mu je i uz potvrđenu kaznu, nakon toliko odležanih, ostalo još par godina provesti u zatvoru, niti su mogli biti što se razočarao u europsku pravdu; u nju nikada ni nije vjerovao. Mogli su biti samo oni koje je naveo Peša riječima:

"Danas, kada je on shvatio da ga je izdala hrvatska država, da su ga svi prodali i svi znamarili i zapostavili, jedini izlaz je bio to da je napravio to što je napravio. Ja mu se divim..... Praljak mi je govorio – Leopard, nemoj idealizirati stvari, život će sve promijeniti, vidjeti ćeš, jednog dana mi ćemo biti nitko i ništa."

Nakon toga, Žarko Peša se sručio na glavne krivce ove poslijeratne tragedije. Sudbina generala Praljka je njihova najbolja refleksija:

"To vam je Hrvatska, ovi političari, ovi guzičari koji sjede gore, ova sramota od Hrvatskog sabora, oni kretani na koje bi ja pozvao hrvatski narod da dođu tamo i da im zabrane ulaz u Hrvatski sabor. Ja bi ih pozvao sutra da dođu i da kažu – Vi niste više članovi Hrvatskog sabora. Vi ste izdali hrvatski narod.

Zabranio bi tim klošarima i svima koji ulaze u onaj Sabor jer ga nisu dostojni. – To vam ja kažem, Marko Peša, Leopard, zapovjednik obrane Sunje 91. i 92. Upamtite, danas, kad sam najtužniji.

Na žalost, danas, u hrvatskoj državi se uklošarila ta ekipa kološara, beznadnih likova, izgubljenih kretana, debila, koji troše naše vrijeme.

Ljudi koji su stvorili Hrvatsku, borili su se da idemo naprijed. Ali ne, oni sve čine da bi nas zaustavili i sve ponizili. Tko su ti ljudi? Tko im daje pravo da sjede u onom Saboru? Neki dan ste gledali onu djecu, koja sjede gore u galeriji. Tko im je dao pravo da se onako ponašaju pred tom djecom, ta skupina klošara, p. im materina.”

Autor: Dinko Dedić

JULIENNE BUŠIĆ

JE LI HRVATIMA U POSTKOMUNIZMU SLOBODA JEDNOSTAVNO PRETEŽAK TERET?

Nas, mlade Amerikance, učili su da se ne pokoravamo autoritetima nego da ih propitujemo, da osporavamo monolitne "činjenice", da koristimo svoje pravo na slobodu govora, da raskrinkamo laži. Za nas je ta odgovornost bila čast i uključivala je sve institucije moći, a posebno pravosudni sustav

George Orwell napisao je: "U vrijeme sveprisutne prijevare izricanje istine revolucionaran je čin". Ta tvrdnja bila je istinita u vrijeme Drugog svjetskog rata, kada je objavio svoje remek-djelo "1984.", a istinita je i danas kada su se njegova zastrašujuća predviđanja odavno obistinila: sveprisutna vlada koja nadzire sve građane, atmosfera "misaonih zločina" i "grupnog mišljenja", kult ličnosti i javna manipulacija "organa vlasti". Neki su rekli da je ta knjiga upozorenje protiv fašizma, drugi protiv komunizma.

Kao američka srednjoškolkica šezdesetih godina prošlog stoljeća, tu sam knjigu shvatila pozivom na suprotstavljanje svim oblicima povrede službene dužnosti, licemjerja i institucionalne nepravde, a postoji li bolji način za to nego govorenjem istine, glasno i odlučno? Oni koji su ostajali nijemi bili su ulizice, nečasni ljudi, kukavice, licemjeri, ne takvi kakvima bi itko tko drži do sebe želio pripadati. Nas, mlade Amerikance, učili su da se ne pokoravamo autoritetima nego da ih propitujemo, da osporavamo monolitne "činjenice", da koristimo svoje pravo na slobodu govora, da raskrinkamo laži. Za nas je ta odgovornost bila čast i uključivala je sve institucije moći, a posebno pravosudni sustav. U to vrijeme bjesnio je Vijetnamski rat i sve jači pokret za građanska prava predstavljao je ozbiljan problem tijelima zaduženima za provedbu zakona: Black Power, aktivizam američkih Indijanaca, ženska prava... Vlada je često reagirala nečuvenom zlouporabom moći, što je nerijetko dovodilo do zatvaranja nedužnih ljudi kojima nije pošteno suđeno – a pravo na pošteno suđenje pravo je svakog američkog građanina prema Šestom amandmanu američkog Ustava. Povreda odredaba parničnog postupka tad je bilo mnogo, a ima ih i danas. U medijima stalno čitamo da je nekom osuđenom za neki zločin uskraćeno pošteno suđenje, zbog čega mnogi bivaju i oslobođeni. Ali možda najviše pozornosti izazvao je slučaj Leonarda Peltiera, aktivista za prava američkih Indijanaca. Iako su ga američki sudovi proglasili krivim za smrt dvojice FBI-jevih agenata, koji su poginuli tijekom racije na indijanski rezervat Pine Ridge u Južnoj Dakoti, Peltierovi pristaše tvrde da je u zatvoru proveo više od četrdeset godina (15.382 dana) zbog zločina koji nije počinio, da su tužitelji i savezni agenti krivotvorili dokaze protiv njega (uključujući i takozvano "oružje kojim je počinjeno ubojstvo"), zatajili dokaze o njegovoj nevinosti, predočili lažan iskaz iznuđen okrutnim tehnikama ispitivanja, ignorirali sudske odredbe i

lagali poroti. Već četiri desetljeća vodi se međunarodna kampanja za njegovo oslobođenje, pomilovanje ili barem novo, pošteno suđenje. Kampanja je dobila široku podršku impresivnog niza pojedinaca i organizacija: Američkog centra za ustavna prava, članova američkog Kongresa, Amnesty Internationala, Europskog parlamenta, Komisije za ljudska prava Ujedinjenih naroda, Donjeg doma britanskog parlamenta, njemačkog Bundestaga i tako dalje. Među istaknutim pojedincima koji su dali svoju podršku nalaze se i dobitnici Nobelove nagrade Desmond Tutu, dr. Helen Caldicott, Dalai Lama, pok. Nelson Mandela, Majka Tereza, Rigoberta Menchu i Mairead Maguire te umjetnici, pisci i slavne osobe kao što su Kurt Vonnegut, William Styron, Carlos Santana, Jane Fonda, Gloria Steinem i Barbara Streisand. Robert Redford o Leonardu Peltieru snimio je nagrađivani dokumentarac *Incident at Oglala*, a glumica Winona Ryder redovito se fotografirala odjevena u majicu s natpisom "Oslobodite Leonarda Peltiera!". Unatoč svim nastojanjima pristaša, Leonard Peltier još uvijek je u zatvoru, ali kampanja se nastavlja. Ne zato što njegovi zagovornici žive u iluziji da će biti oslobođen, nego zato što, kada vjeruješ da se teška nepravda dogodila, kada se nekom uskrati ustavno pravo na pošteno suđenje, borba se mora nastaviti. Prije više od dvadeset godina Hrvati su se borili i izborili za svoju neovisnost, a zajedno s tom neovisnošću izborili su se i za pravo na ono što građani demokratskih zemalja oduvijek čine: da propituju svoje vlade, kritiziraju nepravedne postupke i raskrinkaju laži i manipulacije službenih tijela – domaćih i međunarodnih – bez straha od uhićenja ili zatvora. Više nema desetljeća zatvorske kazne zbog širenja bezazlene "neprijateljske propagande" ili čitanja "emigrantskog tiska", pjevanja tradicionalnih pjesama, izlaganja hrvatskog grba. Dolje orvelijansko "grupno mišljenje", dolje "misaoni zločini"! Stoga se trebalo očekivati da će jedan cijeli panteon sad dopuštenih, dobro financiranih hrvatskih skupina za zaštitu ljudskih prava ogorčeno ustati protiv svih vrsta kršenja prava hrvatskih građana; na primjer, protiv kršenja prava Slobodana Praljka! I njemu je bilo zajamčeno pravo na pošteno suđenje prema hrvatskom Ustavu (Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela) i prema Europskoj konvenciji o zaštiti ljudskih prava i sloboda, ali to osnovno pravo mu je uskraćeno.

Oni sramotno rijetki pojedinci koji su proučili i pratili njegov slučaj – a posebno Nika Pinter, odvjetnica koja je 17 godina zastupala generala Praljka – opetovano su prosvjedovali zbog teškog kršenja prava generala Praljka na pošteno suđenje na Haškom sudu. Nekoliko primjera: Sud je tužiteljstvu dopustio da podnese dokumente bez pečata ili potpisa, ali generalu Praljku to je bilo uskraćeno; Sud je broj iskaza koje je obrani bilo dopušteno podnijeti ograničio na 20, no tužiteljstvo nije imalo nikakvih ograničenja; priznata su brojna svjedočenja po čuvenju, što u većini matičnih, demokratskih država ne bi bilo dopušteno jer se optuženiku time uskraćuje pravo na suočenje sa svojim optužiteljima; "mišljenja", "dojmovi" i "shvaćanja" međunarodnih promatrača prihvaćeni su kao "dokazi", a besramne pogreške u prijevodu bile su svakodnevna pojava. Evo samo jednog zornog primjera: ime grada Prozor prevedeno je engleskom imenicom za "prozor", a

Rama (i dolina Rame) engleskom riječju za "okvir". Time se dobila netočna i zbunjujuća slika prozora s okvirom, umjesto da su se sačuvala izvorna imena gradova, kako njihova ključna uloga na suđenju ne bi bila pogrešno shvaćena. Čovjek se pita bi li ime američke države New Jersey, da je bilo dio nekog iskaza, bilo prevedeno kao "Novi džemper". Ili, na primjer, Maryland kao "Marijina zemlja". Nikakvo čudo da su suci, od kojih je većina po iskustvu i obrazovanju bila posve nekvalificirana za Haški sud, bili posve izgubljeni. Budući da je mnogo ovih informacija dostupno javnosti, bilo je očekivati da će se u Hrvatskoj pokrenuti kampanje slične onoj za Peltiera. Na kraju krajeva, zbog toga se više ne ide u zatvor, Hrvati su sad slobodni! Ali slobodni da čine što? Očito da i nadalje šute ili, što je još gore, napadaju one koji koriste svoje pravo na slobodu govora izražavanjem sumnje u krivnju generala Praljka ili kritiziranjem Haškog suda! Kritičari slobode govora koriste svoje pravo na slobodu govora kritiziranjem onih koji koriste svoje pravo na slobodu govora! Jedno objašnjenje ove zabrinjavajuće transvalutacije, da parafraziram Dostojevskog, može se pronaći u Velikom inkvizitoru Fjodora Mihajloviča Dostojevskog: "Prava sloboda sa sobom donosi teret odgovornosti" – za naše odabire i djela, za stvaranje značenja, za naše definiranje 'dobra i zla', i za to da sami sebi budemo moralni kompas. Je li Hrvatima u postkomunizmu sloboda jednostavno pretežak teret?

IS FREEDOM SIMPLY TOO GREAT A BURDEN FOR THE POST-COMMUNIST CROATIANS?

PRALJAK, ORWELL AND A REVOLUTIONARY ACT (EN)

George Orwell once wrote that "in times of universal deceit, telling the truth is a revolutionary act." It was true when he published his masterpiece, "1984", during the Second World War, and it is true today, when its chilling predictions have long since come to pass: omnipresent government surveillance, an atmosphere of "thought crimes" and "groupthink", cult of personality, and public manipulation by the "organs of power". Some said the book was a warning against fascism, and others, against Communism. As an American high school student in the 60s, I saw it as a call to oppose all forms of government misconduct, hypocrisy, and institutional injustice, and what better way than telling the truth, loudly and forcefully? Those who remained silent were the sycophants, the dishonorable, the cowardly, the hypocrites, not a group to which any self-respecting person wished to belong. We young Americans were taught to question, not bow down to authority, to challenge monolithic "facts", to exercise freedom of speech, expose the lies. It was a badge of honor to do so. This responsibility included all institutions of power, and especially the justice system. Back then, the Vietnam war was raging, and the growing civil rights movement posed a serious problem

for law enforcement: black power, Native American activism, women's rights. The government reaction was often an egregious abuse of power, which not infrequently led to the imprisonment of innocent people who had not received a fair trial - the right of every citizen as stated in the Sixth Amendment of the U.S. Constitution. There were scores of miscarriages back then, and they continue today. We read all the time in the media that this or that person convicted of this or that crime was denied a fair trial, and many have been freed as a result. But the case of the Native American activist, Leonard Peltier, has garnered perhaps the most attention. Although convicted by the American courts for the deaths of two FBI agents during a raid on the Pine Ridge Indian reservation in South Dakota, Peltier's supporters charge that he has spent over 40 years in prison (15,382 days) for a crime he did not commit, that prosecutors and federal agents manufactured evidence against him (including the so-called "murder weapon"); hid proof of his innocence; presented false testimony obtained through torturous interrogation techniques; ignored court orders; and lied to the jury. For four decades now, an international campaign has been waged for his release, presidential clemency, or, at the least, a new, fair trial. The campaign has gained widespread support from an impressive array of individuals and organizations: the U.S. Center for Constitutional Rights, Members of the U.S. Congress, Amnesty International, The European Parliament, the U.N. Commission on Human Rights, British House of Commons, German Bundestag, and so on. Among the prominent individuals who have given support include Nobel Prize winners, Desmond Tutu, Dr. Helen Caldicott, Dalai Lama, the late Nelson Mandela, the late Mother Teresa, Rigoberta Menchu, and Mairead McGuire, as well as artists, writers and celebrities such Kurt Vonnegut, William Styron, Carlos Santana, Jane Fonda, Gloria Steinem, and Barbara Streisand. Robert Redford filmed a prize-winning documentary on Leonard Peltier, *Incident at Oglala*, and the actress Winona Ryder was regularly photographed wearing a Free Leonard Peltier! T-shirt. And even though Leonard Peltier remains in an American prison, in spite of these efforts, the campaign continues. Not because his supporters live under the illusion he will be freed, but because when a grave injustice has been done, when one's constitutional right to a fair trial has been denied, the fight must go on! Over twenty years ago, Croats fought for and gained their independence, and with it, won the right to do what citizens in democratic countries have always done: challenge their governments, criticize acts of injustice, and expose lies and manipulation by official bodies – domestic or international – without fear of arrest or imprisonment. No more decades of prison for disseminating harmless „enemy propaganda“ or reading „emigre press“, singing traditional songs, exhibiting the Croatian coat-of-arms. Down with Orwellian „groupthink“, down with „thought crimes!“ It was thus to be expected that the entire pantheon of now permitted, well-funded Croatian human rights groups would rise up in outrage at all kinds of violations against Croatian citizens; for example, Slobodan Praljak! He, too, was guaranteed the right to a fair trial under the Croatian constitution (Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela), and

the European Convention on the Protection of Human Rights and Freedom, but he was denied this basic right. Those embarrassingly few individuals who have investigated and followed the case - especially General Praljak's attorney of 17 years, Nika Pinter - have repeatedly objected to the gross violations of General Praljak's right to a fair trial at the Hague Tribunal. A few examples: the Court allowed the prosecution to submit documents without seals or signatures, yet this was denied General Praljak; the Court limited to 20 the number of statements the defense was allowed to submit, but the prosecution had no limit whatsoever; extensive hearsay evidence was admitted, which would be disallowed in the majority of home, democratic countries as this denies the right of the defendant to confront his accusers; „opinions“, „impressions“, and „understandings“ from international observers were accepted as „proof“, and outrageous mistakes in translation were an everyday occurrence. One glaring example was the city of Prozor rendered into English by court translators as the noun, „window“, while Rama (and the Rama valley) were translated as „frame“, completing the false and confusing image of a window accompanied by a frame, instead of preserving the original city names so that their crucial importance in the trial could not be misunderstood. One wonders whether the U.S. state of New Jersey, had it been part of the testimony, would have appeared as Novi Dzemper. Or, say, Maryland as Marijina zemlja. No wonder the judges, most of them totally unqualified by training, experience, or education to sit in the Hague, were totally lost. Since much of this information was available to the public, it was to be expected that campaigns similar to that of Peltier's would be initiated in Croatia. After all, one didn't go to prison anymore for such activities, Croatians were now free! But to do what? Apparently to remain silent, or even worse, to attack those who expressed their freedom of speech by questioning the guilt of General Praljak or criticizing the Hague Tribunal! Criticizers of free speech exercising their right to free speech by criticizing those who are exercising their right to free speech! One explanation for this alarming transvaluation can be paraphrasing a passage from Dostojevsky's Grand Inquisitor: True freedom comes with the burden of responsibility – for our choices and actions, for the creation of meaning, for our defining ‘right and wrong’ and for our being our own moral compass. Is freedom simply too great a burden for the post-Communist Croatians?

<https://mojehrvatska.vecernji.hr/price/haski-sud-julienne-busic-amerika-slobodan-praljak-leonard-peltier-1235159> - mojehrvatska.vecernji.hr

P. Kovačević: Vlasti u Hrvatskoj nije bilo briga za Praljka i ostale

PRAVNI EKSPERT PERO KOVAČEVIĆ : NISAM NI POVJEROVAO U NAJAVE O REVIZIJI PRESUDE

Godinu dana nakon presude hrvatskoj šestorci u Haagu i tragičnog čina generala Slobodana Praljka, o ovim smo pitanjima kratko razgovarali s pravnim ekspertom Perom Kovačevićem.

Kako nakon godinu dana gledate na presudu hrvatskoj šestorci, a kako na čin generala Praljka? Jesmo već zaboravili generala Praljka?

Ponosan sam na činjenicu da mi je Slobodan Praljak bio prijatelj. Slobodan Praljak je bio i ostao iznimno častan, *Revizija* Odmah nakon izricanja drugostupanjske presude s velikom rezervom sam slušao najave aktualne vlasti, počev od premijera Plenkovića, ministra pravosuđa i drugih dužnosnika, da će sve učiniti da nađu nove dokaze za pokretanje revizije. Naravno ništa od tih obećanja, to su bili klasični govori u cilju pokušaja umirivanja javnosti. Vlasti u Hrvatskoj od početka do završetka suđenja nije bilo briga za njih, bili su prepušteni sudu i sebi. principijelan i pošten čovjek. Već mi je ranije rekao da on ne može i neće prihvatiti teret da je ratni zločinac i da ga netko za to osudi jer zna da nije kriv. Rekao je i da ne može i ne će prihvatiti da mu smanje kaznu na godinu zatvora jer on nije ratni zločinac. Njegova smrt je junački čin časnoga i principijelnoga čovjeka.

Poruka je to Haaškom sudu, međunarodnoj zajednici i hrvatskim vlastima od 2000. godine koje su izdale Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića i ostale. Izdali su i Hrvate u Hercegovini. Izdali su ih Stjepan Mesić, vlade Ivice Račana, Ive Sanadera, Jadranke Kosor, Zorana Milanovića, Andreja Plenkovića...

Kakav je to sud, kakvo je to pravo koji tvrdi da je rat Srba i Bošnjaka interni sukob, a rat Hrvata i Bošnjaka međunarodnim sukob. Imali su, očitu zadaću, Miloševića i Srbiju amnestirati, a Hrvatsku proglasiti agresorom. To jednostavno nije točno. To je apsurd. Hrvatska je spasila BiH. Sud je balansirao do kraja svog rada u podjeli krivnje i ova presuda je balans za osudu Ratku Mladiću.

General Praljak im je sve rekao: "Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijetošću odbacujem vašu presudu." Poput Zvonka Bušića nije više mogao živjeti u Platonovoj pećini. Mi, njegovi prijatelji, hrvatski branitelji i domoljubi ga nismo zaboravili, na žalost ostali jesu.

Imate li informacije je li se uopće pokušalo pokrenuti proces revizije?

Odmah nakon izricanja drugostupanjske presude s velikom rezervom sam slušao najave aktualne vlasti, počev od premijera Plenkovića, ministra pravosuđa i drugih dužnosnika, da će sve učiniti da nađu nove dokaze za pokretanje revizije.

Naravno ništa od tih obećanja, to su bili klasični govori u cilju pokušaja umirivanja javnosti. Vlasti u Hrvatskoj od početka do završetka suđenja nije bilo briga za njih, bili su prepušteni sudu i sebi.

Koliko u presudi šestorci imamo rukopis domaćih herostrata i krivokletnika?

Naravno. Podsjetimo se kako su to činili. 25. listopada 2012. godine. Ministarstvo financija je, nakon duge borbe nas nekolicine iz tima obrane generala Praljka, povuklo svoje rješenje kojim su bili obvezali generala Praljka da mora platiti 628.726 kuna poreza na šund! Naime, Ministarstvo financija toga dana je povuklo svoje rješenje kojim je ocijenjeno je da Praljkovih 18 knjiga s vjerodostojnom službenom dokumentacijom iz Domovinskog rata djela, koji su ujedno priznati službeni dokazi u predmetu, spadaju u šund i pornografiju, na što se mora platiti PDV.

Rješenje o plaćanju poreza, bez prava na žalbu, Ministarstvo financija je bilo donijelo 11. svibnja 2012. godine i dalo rok od 18 dana generalu Praljku za uplatu poreza. Nina Obuljen je 2008. godine potpisala odluku-mišljenje povjerenstva Ministarstva kulture koje je šundom proglasila knjige generala Slobodana Praljka. Bilo bi normalno da su dokumenti koje je prikupio i objavio general u svojim knjigama objavljeni uz financijsku potporu hrvatske države, zar ne!? Istodobno, knjiga HHO-a 'Vojna operacija Oluja i poslije', koju je uredio Žarko Puhovski, u Haagu nije prihvaćena kao vjerodostojna, pa je Sudsko vijeće tijekom prvostupanjske presude Gotovini, Markaču i Čermaku zaključilo da Puhovski nije vjerodostojan svjedok, kao i podaci iz te knjige koja je, međutim, oslobođena poreza na šund i izdana uz potporu države.

Nek se zna kako su pomagali.

Razgovarao: **DAVOR DIJANOVIĆ**
Hrvatski tjednik, 22. studenoga 2018.

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/30741-p-kovacevic-vlasti-u-hrvatskoj-nije-bilo-briga-za-praljka-i-ostale.html>

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.**PRALJAK I ČIŽEK****(ODGOVOR GĐI MALKICI DUGEČ)**

Draga gđo Dugeč,
Zahvaljujem se na Vašem komentaru predstavljanja naše knjige u Zagrebu tj.
pjesmi o tome:

HRVATSKE RIJEČI ZOV**(Hrvatskom pjesniku iz hrvatske Boke -Vjenceslavu Čižeku)**

Znatiželjnih oduvijek
Bilo je na pretek,
Al' kad svane pravi čas
Od sto glasa
Ne čuje se niti glas
A rad' truda spasa
Pojavi se jedan tek.
Pjesnici nam, zna se,
Nisu baš na cijeni
Pa i šutnja opravda se
"Zbog vremena mijeni."
Domoljublje, to nas uče,
Nije tek od jučer
Pa i pjesnik pravo ima
Pjesmom da se javi-svima,
Da se pjesmom za drag dom
Oglasi na pragu svom.
Predviđeni tren kad svane,
Znatiželjni ne ustane.
Ne da mu se, boli ruka,
Il izmisli još sto muka.
Dvorana se mnoštvu nada
Al' na žalost, tako jest,
Tek tišina pjesmu sklada.
Nema tko na stolac sjest.
Pjesniku na čast i slavu,

Pokojnomu Vjenceslavu
 Zbore vjerni poklonici
 Na jeziku hrvatskom.
 A na praznim sjedalima
 U času tom
 Za sve dosta mjesta ima.
 Oduvijek je tako bilo:
 Ne zbude se što se snilo.
 Al pjesnikov krasnoslov
 Svud se čuje. Odjekuje
 Kroz hrvatske riječi zov.

28.11.2019. (Uz 19.godišnjicu smrti Vjenceslava Čižeka)

Jasno mi je bilo iz naših razgovora da očekujete da će biti mnogo više nazočnih jer naš Čižek itekako to zaslužuje. Zato sam uoči predavljanja poslao neobičnu pozivnicu: „(NE)Pozivamo vas“, a u tekstu ubacio i dio:

Nemojte doći ako Vas stihovi Čižekove pjesme, zbog koje je prvi put zatvoren, podsjećaju na današnje vrijeme:

Voda

Svatko od nas po glavu da ima,
 s kojim to pravom?

Priznajte sami, sasvim je dosta
 Narod sa jednom glavom!

Da ljudi vjeruju da i danas žive u sličnim vremenima vidjelo se na predavljanju moje knjige „Je li političarima kriva matematika“ posvećene žrtvama ovakve Hrvatske mojim časopisima. Iako su ih tretirali i njih i moje suradnike koji su ih stvorili kao nevrjedne, časopisi su postali Q1 časopisi. Dakle svrstani su među najbolje u svijetu. Na predavljanju knjige kojom se slave i časopisi, dakle i oni koji su ih stvarali nisu došli ONI KOJI SU IH STVARALI. Bolje je ne zamjeriti se vlastima, zar ne?

Nisu došli ni oni koji su organizirali to predavljanje.

A to ponajbolje pokazuje u kakvoj državi mi živimo.

Moj dragi prijatelj Marko mi je vidjevši moj (NE)Poziv napisao:

Nemoj Josipe molim Te nikoga okrivljavati, niti odgovarati na provokacije bilo koje vrste. Šteta je, puno Te ljudi voli, ali boje se Tvoje polemičke naravi i onda se sklanjaju. Bog zna koliko si meni bitan, zato Ti ovo govorim. To je sad tako, ljudi su u izbornom filmu, ništa ih ne zanima.

Zapravo bi onima kojima sam dao doktorate ovo i odgovaralo, jer oni su se eto okrenuti izborima, a ne u strahu za svoje stražnjice, ali na njihovu žalost Marko nije mislio na njih.

Zato sam Te pokušao tim (NE)Pozivom pripremiti na to.

Kao što znaš, moj prijatelj je (bio) i general Praljak. Saborski zastupnik suverenista g. Zekanović jučer je u „Bujici“ govorio o istovjetnom odnosu hrvatskih vlasti i prema tom hrvatskom velikanu, kao i o nezadovoljavajućoj posećenosti molitvenoj hodnji za našeg generala:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/19182-odrzana-molitvena-hodnja-pod-nazivom-generale-pocivao-u-miru>

Zato je od te nedovoljne posjećenosti predstavljanju mnogo važnije da je knjiga tiskana i da je upravo jedan od predstavljača dr. sc. Stijepo Mijović Kočan reagirajući na moj tekst DVIJE GODINE TUGE I PONOSA

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/19177-dvije-godine-tuge-i-ponosa>

povezao ova dva hrvatska velikana:

Točno je, dragi Joško, da general Praljak nikada neće umrijeti! Ostat će vječno živ u hrvatskomu narodu za koji je dao najviše što je imao: svoj život, i to na način koji je čitavu svijetu pokazao kakvi su plemeniti Hrvati i što je Pravda i pravednost, a što gnjusna laž, podvala i prljava zavjera kao i još prljavija politika. Čovjek koji je odgajao muslimansku djecu, čovjek koji je gradio suživot i prijateljstvo, čovjek koji je ratovao jer je morao braniti okupiranu Domovinu, Hrvat bez straha i kalkulacije, čija je moralna vertikala ravna onoj još jednoga prekaljenog junaka Vjenceslava Čičeka, Hrvatskog Mandele. Praljak je dosegao vrhunce čovječnosti i poštenja.

Kada dođu na vlast u Hrvatskoj oni koje narod doista izabere, a ne oni koje postave izmanipulirane i nametnute političke okolnosti, generalu Praljku će se, bez straha i zabrana, podizati spomenici diljem LIJEPE NAŠE i svugdje gdje je Hrvata; on je doista ponos sviju nas! A svim narodima i pojedincima u čitavu svijetu može biti UZOR kada je dvojba izabrati: ili časna smrt ili prihvaćanje nečasne sudske odluke jednako nečasnoga i Suda i sudca.

Ove su moje riječi skroman prilog današnjem prisjećanju na Praljkov veličanstven i nezaboravan čin poštenja i domoljublja.

Žao mi je što zbog raznih dijagnoza nisam u stanju osobno prisustvovati vašemu okupljanju. S vama sam na ovaj način!

Draga gđo Malkice, važno je znati da ono što radimo ostavlja nekakav trag bez obzira na taj strah koji vlada među našim ljudima.

Ja često vidim kako su moji tekstovi doista ostavili nekakav trag.

Tako me prije dva dana zove prijatelj Zlatko jer je pročitao u narod.hr tekst u čijem je naslovu nešto o čemu sam u više navrata pisao:

27. studenoga 1944. Dr. Vaso Čubrilović, genocidni akademik Slobodanu Miloševiću – „Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti!”

<https://narod.hr/kultura/27-studenoga-1944-dr-vaso-cubriloVIC-genocidni-akademik-slobodanu-milosevicu-ratuj-s-kim-god-hoces-samo-nemoj-s-hrvatima-jer-ces-taj-rat-izgubiti>

Napisao sam uredništvu da im je pogriješan link. Onda je nestalo i moje ime i pogriješan link. Ali naslov je ostao, a to je važno, zar ne?

Spomenut ću još dva navođenja mojih tvrdnji u istom broju „Hrvatskog tjednika“ od 7. 11. 2019.

Arhiepiskop HPC Aleksandar u svom tekstu *Kako su svi Srbi bili podređeni HPC-u / Laž je da SPC postoji više stotina godina, kako tvrdi i premijer Plenković kaže: Prije nekoliko godina je akademik Josip Pečarić u svom članku postavio vrlo ozbiljno pitanje: Jesu li 'hrvatski' povjesničari glupi? Mi možemo dodati još jedno pitanje – jesu li pismeni?*

Dr. sc. Damir Pešorda u tekstu *Orjunaška zlovolja u sudaru s nekim tko ga nadilazi* ismijava stanovitog Ivicu Ivaniševića koji je napao Juliennu Bušić i sjeća se njegovog priglupog teksta iz vremena hajke na mene zbog Peticije ZDS:

Tako u jednom sramotnom testuljku pokušava dokazati kako je Pečarić nikakav matematičar. S druge strane oduševljen je primjerice, djevojčetom koja se vraća s koncerta Seke Aleksić samo zato što je Hvidru nazvala Hidrom. Na takvima, eto, počiva naša kultura, koja od naškosti ima samo naše kune u nju ulupane.

Da, bedastoće ih obilježe pa ih podsjetite na njih i poslije toliko godina. Sjećam se da sam odgovorio, bolje reći narugao se, tekstom GOSPODIN 2+2.

Ali ne zaboravimo nikada da iza svega toga stoji hrvatska vlast.

A kada već govorimo o vlastima, najveća im je osuda, a da posredno i ja sam u tome, jeste nedavni prijedlog vlastima meni bliskih kolega da se Hrvatskom institutu da ime dr. Franja Tuđmana.

Kako to*

Moja prva knjiga „Srpski mit o Jasenovcu“ tiskao je taj institut za vrijeme dok je Predsjednik bio živ, i predstavlja odgovor na napad na Predsjednika, tj. na knjigu „Tuđmanov jasenovački mit“. A meni bliske kolege pokazuju kako je današnjim vlastima toliko malo stalo do Predsjednika Tuđmana pa bi im moj potpis bio dovoljan da Institutu ne daju ime Hrvatskog predsjednika.

Strašan šamar vlastima, zar ne?

Puno Vas pozdravljam.

Vaš,

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/19195-praljак-i-cizek>

**SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM., 2020.**

**BARBARA JONJIĆ: 'BANDA CRVENA OD
BRANITELJA VIŠE MRZI SAMO JEDAN'ESTU
IZBORNU JEDINICU'**

21. listopada 2020.

Već danima traju analize nesritnog događaja s Markova trga
Policija javnosti čak i snimku napada dala
Nije šala
Kod nas istraga niti ne postoji, ako joj svaki korak nije u medijima
Istraga bez reakcije publike, niti nema smisla
Kod nas cijeli igrokaz istrage i eventualnog suđenja i služi zapravo tek kao
svojevrсна dimna zavjesa stvarnih drama
Kad se već dalo sve podatke
Zašto ne bi i snimku
Neka rulja analizira
Neka se zabavlja
Neka dođu na svoje svi ljubitelji rijaliti treša
Nema smisla da nam kovid devetn'est bude jedina preokupacija
Analizira se 'od i držanje puške
Brzina kojom se puška na novo puni
Svaka šuša priko noći postala stručnjak za terorizam i balistički vještak
Napad je s visina okarakteriziran k'o terorizam
I tu spora, ako se mene pita, niti ne bi trebalo biti
Naš Predsjednik Vlade to baš naziva terorizam
Obzirom kako je poznat kao veliki ljubitelj oporbene misli i štovatelj kritike u
svim pojavnim oblicima
Odabirem slaganje s njim i na ovoj temi
Izmaka' se lipo po običaju u Brisel
Pa o terorizmu i govoru mržnje iz inozemstva priča
To je uistinu pohvalno
Kad se od Države svojevrсни protektorat pravi i na takav način
Ništa lipše nema, nego kad se izmakneš u kuću na drugom kraju sela, pa se iz
nje navisiš sa svojim ukućanima pravdat
U svojem stra'u k'liko sam po'vatala napa' je redom sve
Svi su, ako se njega pita, poticali mržnju
I zametnili nekakvo sime zla

I stranke i izdvojeni političari
Smeta ga Škoro kojega zove Klaun i Predsjednik kojega zove Šmrkavac
Kriv mu je HOS i Za dom spremni
Sve i svi su gilty
Pobroja' je sporne stranke, medije i pojedince
Naglasio kako su desničari glavni problem ove Države
Što je i logično
Onaj koji je stvorio i obranio, uistinu ima i najviše interesa stvoreno i obranjeno
srušiti
Mislim kako bi se s ovim, jamačno i Milošević, Plenkovićev pobočnik složio
Samo stranka SDSS i kolovođa Pupovac
Ako se pita gospodina Plenkovića
Veze s terorizmom nema
Oni koji su devedeseti' doktorirali
Terorizam i agresiju
Sada Državu i HDZ od HOS-a i spornoga pozdrava brane
Što je načisto genijalan napredak
Srbi su postali veliki domoljubi
A Hrvati kao mrze vlastitu Domovinu
U pogledu mržnje Srbi su potpuno nevini
Primjerice
Smisao postojanja SNV je odgajanje novih generacija Srba u velikoj ljubavi za
RH kao njihovu Domovinu
Samo za SDSS danas vredi presumpcija nevinosti
Ostali, neka ju izvole redom dokazati
Ante Tomić se niki dan pita što bi bilo da se na mistu Danijela Bezuka
Naša' neki Srbin
Vrlo ga to brine
Kako bi tek u tak'oj situaciji kao reagirala naša klerofašistička javnost
Uvjeren je kako bi tek tada zaživila kolektivna psihoza
I kako bi tek tada nastala' pravi linč javnosti
Naravno, naš Antiša i ove ture potpuno iskopčan iz stvarnosti
Produžno kablo mu se iskrabilo
A po novo je lin otić'
Njemu je naša politička stvarnost jasna
K'o rećemo drugarici Kati Peović moderna ekonomija i zakon tržišta
Ista trica
Mislim, kako u RH ni'ko živ zamislit' ne more naše favorizirane manjince na
mistu Danijela Bezuka
Ni'ko
Manjinci u pravilu nisu sanjali ovu Državu
A niti su kroz ukupnu obitelj
T'liko za nju dali
Samim time pošteđeni su razočaranja

Srbina Hrvatska ne more razočarati
Jednako onako kako mene Jugoslavija nikad nije mogla razočarat'
Oni objektivno, nemaju zbog čega biti nezadovoljni
Sad pogotovu
Najbolje kako će pušku dizat' na Vladu u kojoj oni sami vedre i oblače
Čak ni oni, rođeni patetičari i glumci u ovakvoj povoljnoj situaciji ne znaju
odglumiti toliko nezadovoljstvo
Vole oni, valja pravo reć', prigodno dramit' oko Grubora tijekom kolovoza
Pa zeru oko Varivoda
Vole izokrenut' t'liko stvari da im je kraj rata zapravo početak
No, svjesni su kako im se te karte kvazi žrtve izbije bez problema iz ruku samo s
nazivom jednog mjesta i imenom jedne djevojčice
Široka Kula
Znate li koliko Hrvata je tamo ubijeno?
Verica Nikšić
Znate li koliko je godina ta ubijena djevojčica imala?
Naravno
Ništa se ne zna
Nije razvikano kao Grubori
Radi se o Hrvatima
Većinskom narodu
Narodu koji se branio od
Srbočetničke agresije
Nji' kad ubiješ priko sto, na samo jednom mistu
Nije vridno kolektivnog sjećanja
Zločin bez kazne
Manje, više svaki je koji je počinjen nad Hrvatima
Vrijedi to za područje RH
Kao i za područje BiH
Jednostavno smo nacija koju se ne percipira kao žrtvu
Čak niti onda kad nam djecu
Ubijaju na kućnom pragu
Kad ubiješ Hrvata od čet'ri godine
Ubio si valjda samo desničara
Rođenog ubojicu ili samoubojicu
Pa se to ne računa
To niti nije zločin
Radi se o preventivnom djelovanju naših higijeničara
Kojima su puna usta kvazi humanog preseljenja kad o svojoj sudbini u Oluji
pričaju
Činjenice su tek kako iz obje Države isključivo
Hrvati trajno sele i nestaju
Nestaje većinski i konstitutivni narod
A ne manjina

Pitaju se što bi bilo da se Danijel Nemanja zvao
Meni uistinu nezamislivo
Srbi nikad' ne dižu pušku u takvom omjeru snaga, nikad kad su jedan na stotinu
Oni vole obrnut omjer i isključivo takav u ratovanju praktikiraju
Najdraže im je bilo na samom početku Domovinskog rata ići tenkom na M-48
Vole pucati u civile
Razoružane vojnike
Vole zasjede
Balvane
Egzekucije
Specijalisti su razni' metoda mučenja
Vole
Metkom u leđa
Metkom u potiljak iznad jame
Ili pucanj na ulici
Omiljeni sport im je prisiliti ljude na šetnju kroz minsko polje
Beskrajno kreativan narod
Javnost ne odobrava i ne slavi čin Danijela
Sina branitelja
Javnost likuje ili žali za mladim životom
Samo to dvoje
Ovi koji likuju
Likovali bi još više samo da se radilo o djetetu iseljenika
Emigranta
Ili Hrvatu iz BiH
Banda crvena od branitelja
Više mrzi samo jedan'estu izbornu jedinicu
Plati porez, pa glasaj
Glasaj tamo di zarađuješ
Svi iste izlizane fore
I promašene argumente imaju
Dolaskom na društvene mreže navela sam Irsku kao svoje koordinate
Nekako mi se nije nudilo stvarnu adresu onima koji pišu pod imenom Mačka u
čizmama
Držala sam kako je moje ime i prezime dostatno u takvom, virtualnom svijetu
No, nije
Mačak u čizmama želi moju točnu adresu u RH i moj oib
Kako bi tek tada, eventualno, uvažio moje argumente
Jerbo
Mačak ne podnosi Hrvate koji ne žive u RH, a imaju politički stav
Koji se ne ustručavaju javno predočiti
Pitanje odnosa prema jedan'estoj izornoj jedinici
Meni je ključno
Jerbo

Samo mentalnoj komunjari
Smeta iseljeni Hrvat
Ili Hrvat iz BiH
Takav ne zna vlastitu povijest
Niti osnove ekonomije
Ne zna kako je naša Država priživila upravo vanka
Unda kad su nas tuđinci gušili
Samo vanka smo slobodno disali
Mačak ne zna kako nam se u iseljeništvu očuvala nacionalna ideja
Sime naše Države
I kako se negdi vanka naša vojska po prvi puta postrojavala
Ne zna kako je svoje kosti za našu Državu dao Miro Barešić, Bruno Bušić,
Zvonko Bušić
Iako nisu porez baš uvijek u RH plaćali
Kosti i krv su
Gospodo
Kategorije iznad poreza
Od kud' nekome superioran odnos u odnosu na Hrvata iz Širokog Brijega,
Posušja, Gruda, Rame, Livna, Tomislavgrada, Busovače, Kiseljaka ....
Od kud' vam taj osjećaj?
Znaju li takvi kvazi Hrvati od kuda su sve bili dragovoljci koji su za našu
Državu ginuli u svim ratovima?
Ne znaju
Ja znam
I kao Imočanka počesto žalim
Zbog rasporeda izborni' jedinica
Moja je ona deseta
Al' moje srce pripada jedan'estoj
Tamo su moji
Oni nepodobni
Oni koji čak i ljepše barjake imaju
Moji
Oni koji su morali kao nepodobni svakom sistemu
Otići
Pa voliti svoje iz daljine
Deset izborni' jedinica voli realizirano
Samo jedan'esta voli čežnjon
Kroza beskrajan san
Najjače
Drži in ta ljubav svaki komad
Svaku kost
I svaku kap krvi na okupu
Onako kako drži svaka
Zabranjena
I nikad' do kraja ispričana priča

Podiljenog srca ulazi se u svaku novu studenu zoru
Voli se
Zamagljenu
Daleku, mater svoju
Voli se
Čak i unda kad in mater t'liko natruni
Da bi je na svin mistima najradije blokirali
Samo te sanjare
Daleko od matere
Mrzi se više od diteta
Hrvatskoga branitelja
A za izazvati mržnju crvene bande
Oni niti ne tribaju kalašnjikov uzeti
Ma kakvi
Zadosta je što s punim pravom uzmu pisalo
Na dan izbora
Za mržnju crvene bande
Zadosta je što Hrvat iz jedan'este
Domovnicu
I
Putovnicu
Potpuno zasluženno
Ako to želi
U džepu ima

*Barbara Jonjić, piše na ikavici, diplomirana je pravnica te mama četvero djece. Autorica je knjige Iz ImoCkog s ljubavlju, zbirke s 48-tjednih kolumni objavljenih u razdoblju od prosincu 2016. do prosinca 2017. na portalu Narod.hr. Priče su to pune ljubavi prema obitelji, rodnom zavičaju, jeziku, običajima, vjeri, ljudima, domovini Hrvatskoj, Bogu.

<https://narod.hr/hrvatska/barbara-jonjic-banda-crvena-od-branitelja-vise-mrzi-samo-jedanestu-izbornu-jedinicu>

SLOBODAN LANG**DARKO ŽUBRINIĆ, 2011.**

Prof. dr. Slobodan Lang na lijepom plavom Dunavu u Vukovaru, odmah nakon mirne reintegracije Podunavlja u Republiku Hrvatsku 1997.-1998.

Prof. dr. Slobodan Lang rođen je 1945.g. i stalno nastanjen u Zagrebu. Osnovno i srednje školsko obrazovanje te Medicinski fakultet završio je u Zagrebu. Doktorirao je i položio specijalizaciju socijalne medicine. Autor je više od 100 stručnih i znanstvenih članaka te autor i koautor više knjiga.

Profesionalno djelovanje i iskustva

Javno djelovanje profesora Langa započinje još u gimnazijskim i studentskim danima i u svojoj, više od 40 godina dugoj karijeri, uspješno je obnašao brojne visoke dužnosti i funkcije. Prof. dr. sc. Slobodan Lang bio je posebni savjetnik Predsjednika RH za humanitarna pitanja u razdoblju od 1993. do 2000. godine. Bio je zastupnik u Županijskom domu Sabora RH, Veleposlanik u Ministarstvu vanjskih poslova RH, voditelj hrvatske delegacije u Interparlamentarnoj uniji te član Vijeća Europe. S osobitim uspjehom profesor Lang djelovao je u vrijeme ratova na području bivše Jugoslavije kada je svoj ugled, rad i iznad svega hrabrost nesebično stavljao u funkciju spašavanja ljudskih života i pomaganja najugroženijima.

Prof. dr. Slobodan Lang u Bosni i Hercegovini

Temelj djelovanja profesora Langa bilo je prenošenje znanja, povezivanje profesionalaca u praksi te trajno nastojanje da se stvara «djelotvorno znanje». Prof. dr. sc. Slobodan Lang naslovni je profesor Medicinskog fakulteta u Zagrebu na Školi narodnog zdravlja „Andrija Štampar“. Kao gost-profesor predaje i na Medicinskom fakultetu u Mostaru. Bio je gost-profesor Škole zdravlja u Bostonu u vremenskom razdoblju od 1985. do 1996.g. Od 1993.g. prvi je suradnik Centra za ljudska prava i javno zdravstvo na Harvardu. Član je Kraljevskog udruženja liječnika javnog zdravstva Velike Britanije. Član je Savjeta časopisa za ljudska prava i javno zdravstvo, Harvard. Također je član Uredništva hrvatskog časopisa Croatian Medical Journal. Predsjednik je Hrvatske mreže zdravih gradova te predsjednik ljetne škole “Zdravlje za sve” u Dubrovniku. Pokretač je Prvog hrvatskog kongresa preventivne medicine te osnivač i glavni urednik Hrvatskog časopisa za javno zdravstvo.

Dr. Slobodan Lang i dr. Franjo Tuđman

Programi i javnozdravstvene akcije unapređenja zdravlja Od 1986. do 1990. prof. Lang bio je član Izvršnog vijeća grada Zagreba i sekretar Sekretarijata za zdravstvo. U tom periodu posebnu je pažnju posvetio tada tek nadolazećim izazovima: organizaciji borbe protiv epidemije nove bolesti – AIDS-a, rukovođenju u zdravstvu, zbrinjavanju i ostvarivanju prava invalida, zaštiti okoline, kvaliteti života oboljelih od raka te području ljudskih prava i medicine.

Svoju pionirsku ulogu ostvario je kao pokretač programa prevencije AIDS-a, a svoje vizionarstvo učestvovanjem u pokretanju i osnivanju svjetskog pokreta «Zdravih gradova», gdje svojim djelovanjem Grad Zagreb svrstava među gradove lidere nove misli. Dolaskom na mjesto vodeće osobe Sekretarijata za zdravstvo Grada Zagreba 1986. godine profesor Lang pokrenuo je cijeli niz aktivnosti i programa koji su i danas aktivni kao potvrđena praksa ili postignuća koja označavaju temelje javnozdravstvenog djelovanja za građane Zagreba. Pozicija prvog čovjeka za zdravstvo Grada Zagreba omogućila je da se sagledaju brojni tada slabo prepoznati problemi u samom Gradu, ali i da se Grad poveže s najaktualnijim i vodećim izazovima na globalnoj sceni. Tako profesor Lang sa svojim suradnicima preuzima ulogu glavnog nositelja skrbi za zdravlje svih sudionika Univerzijade u Zagrebu, što više, u djelovanje po prvi put unosi i elementa prevencije, tada gotovo nepoznate bolesti AIDS-a. Upravo prepoznajući opasnost AIDSa u samom njenom početku pokreće široku akciju i kampanje za informiranje i podučavanje građana s ciljem što sveobuhvatnije prevencije. Ovo potvrđuje organizacijom Prvog kongresa o prevenciji AIDS-a u Zagrebu.

U svojem djelovanju profesor Lang najvećom odgovornosti profesionalca smatra povezivanje i djelovanje za građane. Tu svoju odlučnost uspješno dokazuje djelujući prema svim skupinama u društvu i uključujući sve društvene skupine kao ključne aktere života Grada Zagreba. Kako bi osigurao punu snagu „građanskog glasa“ pokreće osnivanje „Skupštine zdravlja“ koja i službeno zasjeda u Starogradskoj vijećnici. Time otvara pitanja ravnopravnosti i jednakosti građana pred sustavom, a kao odgovor organizira Koordinaciju invalida (zasjeda jednom mjesečno), redovite javne tribine, Ambulantu Zdravog grada (neposredan kontakt građana s gradskom upravom),...

U radu profesionalaca profesor Lang promiče i odgovornost sustava prema građanima, tako uvodi obavezu redovitog izvještavanja građana o zdravstveno stanju koje podnosi glavni sanitarni inspektor Grada Zagreba. Ovakav oblik izvještavanja pokazao je iznimnu snagu kod dramatične epidemije trovanja gljivama 1988. ekoloških incidenata na ranžirnom kolodvoru 1989, vodenim bujicama i sljemenskim poplavama 1989 te osiguranju zdravstvene ispravnosti i korištenju rekreacijskog kompleksa „Jarun“. Potvrda uspješnosti ovakvog načina izvještavanja jest i pokretanje posebnog „Ekološkog biltena“ – pionirskog pothvata o osvježavanju ekoloških prijetnji za zdravlje građana.

Zasigurno jedan od najvećih uspjeha toga perioda jest dovođenje Grada Zagreba na lidersku poziciju svjetskog pokreta „Zdravih Gradova“. Značenje ovog postignuća potvrđuje i dodjela domaćinstva organizacije Svjetske konferencije «Zdravih gradova» Gradu Zagrebu, u 2008. godini, a u povodu 20 godina uspješnog

djelovanja. Tako je Grad Zagreb dobio značajnu ulogu u ovom projektu od samog početka, jer je 1987. godine postao njegovim projektnim gradom, a u jesen 1988. bio je domaćin Konferenciji europskih zdravih gradova, koja je tijekom Atenske konferencije 1998. i označena kao službeni početak Europskog projekta zdravih gradova. Paralelno s djelovanjem na međunarodnoj sceni Grad Zagreb postaje primjer i model drugim gradovima.

International Healthy Cities Conference

The International Healthy Cities Conference in Zagreb in 2008

Neposredno po osamostaljenju Republike Hrvatske formira se i Hrvatska mreža zdravih gradova, registrirana 1992. godine, kao jedna je od najstarijih europskih nacionalnih mreža Zdravih gradova i među prvim registriranim nevladinim udrugama u Republici Hrvatskoj. Predsjednik Hrvatske mreže zdravih gradova tada postaje prof.dr.sc. Slobodan Lang. Mreža danas okuplja više od 50-tak gradova i županija koji aktivno razvijaju programe i praksu unapređenja zdravlja za svoje građane.

Mirotvorstvo, djelovanje u Domovinskom ratu i humanitarni rad Već sudjelovanjem u studentskim pokretima u SAD-u, Europi i naposljetku u Hrvatskoj profesor Lang iskazao je svoju opredijeljenost borbi za ljudska prava, jednakost i humanost. Osim kroz svoj profesionalni rad prava potvrda ovog opredjeljenja dolazi pojavom ratnih prijetnji, a kasnije i dramatičnih stradanja na području bivše Jugoslavije. Kronologija mirotvornog djelovanja i humanitarnog rada profesora Langa započinje pomaganjem rudarima u štrajku glađu na Kosovu 1989.g., zatim nastojanjima u sprečavanju sukoba u Hrvatskoj i Jugoslaviji 1988. – 1990.g., djelovanjem među ugroženim grupama u Hrvatskoj 1990.g., protestom protiv ratnih sudova JNA u Zagrebu 1991.g., skupom protiv antisemitizma u Zagrebu 1991.g. Opredijeljenost za djelovanje pod svaku cijenu i u najtežim ratnim okolnostima profesor Lang iskazao je suorganiziranjem Konvoja “Libertas” za Dubrovnik 1991.g., zaštitom zarobljenika 1991. – 1995.g u Bosni i Hercegovini, organizacijom zaštite i brige za prognane i izbjegle u RH, organiziranjem i vođenjem “Bijelog Puta” za Novu Bilu i Bosnu Srebrnu 1993.g. vođenjem akcije „Spasimo život“ i povratka u Veliku Kladašu 1995. i 1996.g.

Djelovanje i vizionarstvo istinskog zdravstvenog radnika dokazao je pokretanjem i organizacijom izgradnje bolnice „Dr. fra Mato Nikolić“ u Novoj Biljoj, te iniciranjem i osnivanjem Medicinskog Fakulteta u Mostaru, kao temeljima zaštite ugroženih grupa u Bosni i Hercegovini.

Stvaranje „Novog javnog zdravstva“

Završetkom rata i mirnom reintegracijom okupiranih područja javlja se potreba za sveobuhvatnim sagledavanjem i osnaživanjem javnozdravstvene djelatnosti i ukupne skrbi za zdravlje. Prepoznavši tu potrebu profesor Lang bio je inicijator i utemeljitelj prvog Hrvatskog kongresa za preventivnu medicinu i unapređenje zdravlja. Hrvatski kongres preventivne medicine i unapređenja zdravlja s međunarodnim sudjelovanjem održan je od 26. do 29. 11. 2003. godine. Na Kongresu su tada po prvi put aktivno učestvovali Predsjednik Republike, Ravnatelj Europskog ureda SZO, Ministar zdravstva, Nadbiskup zagrebački i niz uglednih međunarodnih i hrvatskih stručnjaka. Prikazano je više od 300 radova i održano 12 ciljanih radionica. Rezultat Kongresa je knjiga sažetaka, monografije «Hrvatski zavod za javno zdravstvo od osnutka do danas, 1893 – 2003», i «Tko je tko u hrvatskom javnom zdravstvu», knjiga «Pedeset savjeta za zdravlje», i Povelja profesionalizma. Na istom kongresu profesor Lang bio je inicijator pokretanja Hrvatskog časopisa za javno zdravstvo (HČJZ), čiji je glavni i odgovorni urednik. HČJZ je utemeljen 2003. godine s ciljem jačanja narodnog zdravlja znanjem te radi obnavljanja tradicije „Zdravstvenih novina“ Škole narodnog zdravlja „A. Štampar“, koje su izlazile u periodu od 1947. do 1957. godine. HČJZ je prvi hrvatski medicinski časopis u elektronskom izdanju, potpuno dostupan bez naplate, na hrvatskom jeziku. Prvi broj HČJZ-a izašao je u online obliku 2005. godine na www.hcjz.hr i od tada redovito godišnje izlaze četiri broja. HČJZ je kao najvrjedniji resurs odredio profesionalce javnog zdravstva, pristupio stvaranju mreže javnog zdravstva, odabrao oblike njihove suradnje i postavio nove standarde u promišljanju i djelovanju u javnom zdravstvu.

Za svoj rad i djela profesor Slobodan Lang primio je više desetaka priznanja, nagrada i odlikovanja, među kojima navodimo najznačajnije:

Medalja Ministarstva pomorstva Republike Hrvatske - Priznanje za prinose slobodi vječnoga Dubrovnika u teškim vremenima 1991 i 1992.

Spomenica Domovinskog Rata 1990. – 1992.

Spomenica Domovinske Zahvalnosti

Red Hrvatskog Trolista

Red Danice Hrvatske s likom Katarine Zrinske

Red Nikole Šubića Zrinskog (za Hrabrost)

Red Kneza Branimira s ogrlicom

Medalja ECTF-a (European Community Task Force)

Zastava Kongresa Sjedinjenih Američkih Država

Izvor www.zdravi-gradovi.com.hr-> [PDF: http://www.zdravi-gradovi.com.hr/media/12133/slobodan_lang.pdf]

Pojedinosti s lančića koje dr. Slobodan Lang nosi oko vrata. U sredini je znak Bolnice Nova Bila, BiH. Izgradnju bolnice potaknuo je dr. Lang, a predložio je i ovaj znak bolnice. Bolnica je izgrađena potporom Republike Hrvatske.

Dvije legende Lašvanske doline: fra Mato Grebenar i dr. Slobodan Lang. Fotografirao D.Ž.

Biografija, intervjui, Bijeli put

Slobodan Lang i Branko Čulo: *Bijeli put, pobjeda dobra u ratu* [PDF: http://www.croatianhistory.net/gif/zid/Bijeli_put_final.pdf], Zagreb, 2014., 551 str., ISBN 978-953-280-215-3

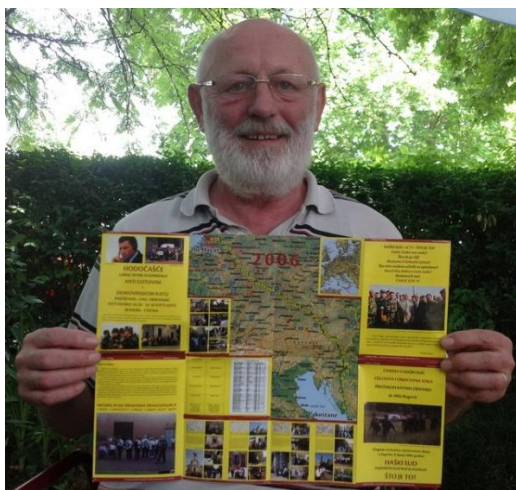

Branko Čulo, Franjo Grebenar i Slobodan Lang

Branko Čulo, blizak suradnik profesora Langa tijekom humanitarnih operacija Libertas (deblokada Dubrovnika I, II, 1991.), Bijeli put (srednja Bosna 1993.) i Spasimo život

[PDF: <http://slobodan-lang.com/wp-content/uploads/2013/04/SaveLife.pdf>] (1995.).

Branko Čulo je sa svojim kolegama organizirao je 2006. hodočašće "Lanac istine o generalu Anti Gotovini i Domovinskom ratu" od Hrvatske do Haga.

Godine 2008., s istom je svrhom organizirano hodočašće od Vukovara do Dubrovnika.

Otvaranje izložbe *Ranjeni Krist* dr. Slobodana Langa i g. Ivana Matkovića - Laste dne 10. veljače 2002. u Vinkovcima.

Članci:

Deset godina "Bijelog puta"

(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_bijeli_put10.html)

Humanitarne krize u obrani i oslobađanju Hrvatske ([PDF: http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_humanitarne_krize_u_obrani_i_oslobadjanju_Hrvatske.pdf])

Humanitarno iskustvo važan dio hrvatske vanjske politike
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_humanitarno_iskustvo.html)

Zaštita prava pacijenta, posljednja bitka generala Bobetka
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_bobetko.html)

Znanstvena istina o "Oluji"
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_oluja_zn_istina.html)

S "Olujom" je počelo intenzivno humanitarno djelovanje s kojim Hrvatska ni svijet nisu dovoljno upoznati
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_oluja_i_humanitarno_djelovanje.html)

Prvi put vojno spriječen genocid
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_oluja_sprijecila_genocid.html)

Od neželjenih događaja ne vidimo veličinu ciljeva
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_tudjman.html)

Bol i stid zbog napuštanja bolnica i pacijenata u Iraku
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_irak.html)

Za mir i dobro stvarati i vjerovati (us spomen papi Ivanu Pavlu II)
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_za_mir_i_dobro.html)

Udar na hrvatsko dostojanstvo (Zid boli u Zagrebu)
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_zid_boli.html)

Blokada (koautori Branko Čulo, Branko Pek i Andro Vlahušić)
[PDF:http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_blokada1994.pdf]

Snaga mirovnih metoda (u spomen Ibrahimu Rugovi)
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_rugova.html)

A što će biti s Hrvatima u BiH
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_hrvati_u_bih.html)

Ranjeni samostan (Mostar)
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_ranjeni_samostan.html)

Zašto volim Zagreb
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_zasto_volim_zg.html)

Sebični bešćutni političari ne mogu steći poštovanje
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_sebicnost.html)

U Jasenovcu se ne smije igrati predstava (intervju)
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_u_jasenovcu.html)

Istina ne ovisi o našoj volji, dogovoru ili ukusu
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_istina_latina.html)

Odgovor na pismo iz 1920.
(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_lavenfeld.html)

Članci i korespondencija Slobodana Langa na engleskom jeziku:
An overall civillian support (from *Glas iz Dubrovnika / The Voice from Dubrovnik*)

[PDF:<http://slobodan-lang.com/wp-content/themes/twentyeleven/doc/dubrovnik.pdf>]

The Libertas Diary

(http://www.croatianhistory.net/etf/lang_libertas.html)

(with Matko Marušić) The Balkan's public health issues: marginalization and neglect

(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/izazov_dobra/t1.htm)

Peace, human rights, and war: the painful Balkan lessons

(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/izazov_dobra/t2.htm)

(by Matko Marušić, work related to writings of S. Lang) The present conflict on the Balkans

(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/izazov_dobra/t3.htm)

(with Ana Marušić and Matko Marušić) White Road for Nova Bila and Silver Bosnia: A Chronology of a Humanitarian Convoy, Croatian Medical Journal 1994; 35 pp 1-7

(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/izazov_dobra/t4.htm)

Challenge of Goodness: Twelve Humanitarian Proposals Based on the Experience of 1991-1995 Wars in Croatia and Bosnia and Herzegovina,

[PDF1:http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_challenge1.pdf],

[PDF:http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_challenge2.pdf]

Discussions

(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_discussions.html)

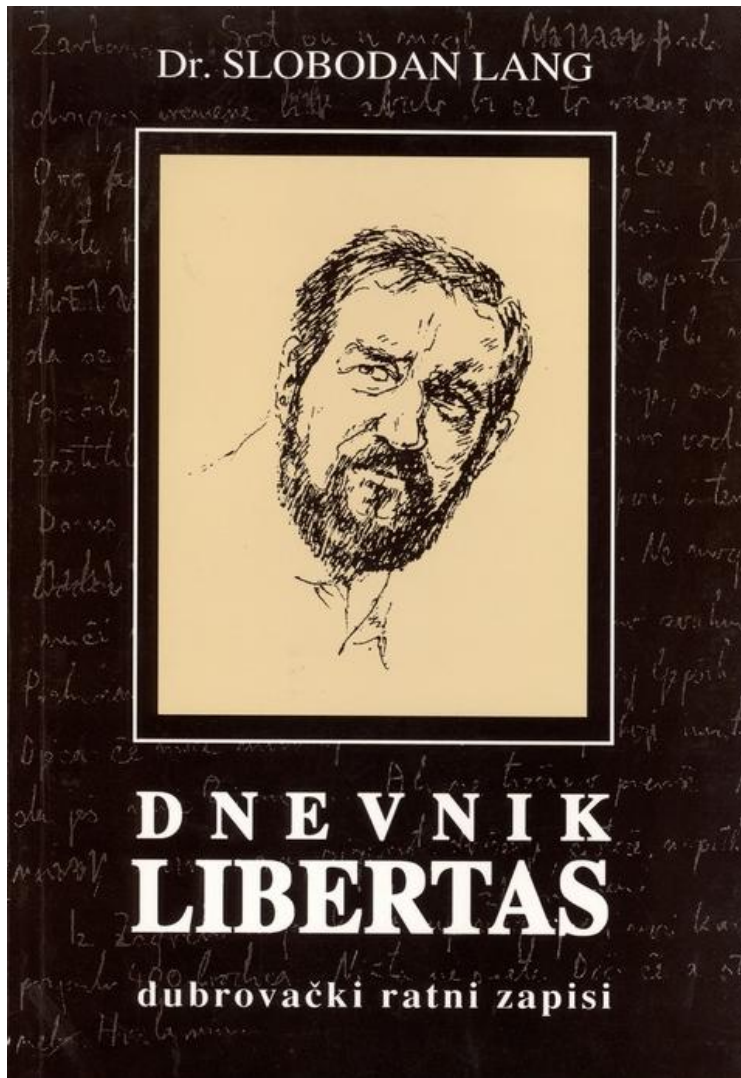
Ana Borovečki, Slobodan Lang: *A Guide to the History of Medicine in Old Dubrovnik*

[http://www.croatianhistory.net/gif/dubr/lang_povijest_medicine.pdf],

48 pp, Andrija Štampar School of Public Health, Zagreb 2007, bilingual Croatian-English edition

Dr. Slobodan Lang u Dubrovniku 1991., četvrti s desna. Drugi s desna prof. Alojzije Prosoli, drugi s lijeva pjevač Đelo Jusić.

Fotografija dobivena ljubaznošću dr. Slobodana Langa.

Branko Čulo, Osijek: Lanac istine (pogledajte u desnom stupcu pod DOKUMENTI)

Slobodanu Langu zahvalni Dubrovčani

(http://www.croatianhistory.net/etf/lang/zahvala_dubr.html)

Slobodan Lang: *Deset godina rada na unapređenju humanitarnog zdravstva u ratnim uvjetima* (1990 - 2000),

[PDF:http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_10godina.pdf], 21 str.

Blokada hrvatskih prognanika 1994.

[PDF:http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_blokada1994.pdf]

dr. Slobodan Lang i dr. Vesna Ivanović: *Pisma predsjedniku Dr Franji Tuđmanu od savjetnika Dr Slobodana Langa*, 12. listopada 2009.,

[PDF:http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_pisma_predsjedniku_tudjmanu.pdf], 291 str.

Slobodan Lang on the ruins of the Catholic church in Kupres, destroyed during the Serbian aggression on Bosnia and Herzegovina. Photos by the courtesy of dr. Slobodan Lang.

Neke od posljedica srpskog razaranja Sarajeva.

Naša, Vaša i Njihova Hrvatska, članci objavljeni u tjedniku Hrvatski list, Zadar, [PDF:http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_hrvatski_list.pdf], 35 str

SADRŽAJ:

1. Pismo generalu Mirku Norcu i Marku Perkoviću Thompsonu: Svi zajedno suprotstavimo se ovom neviđenom valu antihrvatstva! 5. lipnja 2008.

Na Dan branitelja sud je izrekao duboko nepravednu presudu generalu Mirku Norcu koja predstavlja uvredu i provokaciju. Moja bol i osjećaj nepravde preduboki su Gospodine Perkoviću, vas ne žalim zbog napada koje doživljavate, nego vam ovim tekstom iskazujem poštovanje. Vrijeda me što vas napadaju zbog navodnoga antisemitizma. Podrijetlom sam iz obitelji stradalih u holokaustu, ali način na koji vas se napada oživljava sjećanja na optužbe totalitarnih društava

2. Molitva hrvatskih branitelja Gospi u Lourdesu, 19. lipnja 2008.

Potpuno smo svjesni da uloga povijesti nije u okretanju prošlosti već u stvaranju danas i sutra, a da će ishod bitke za istinu o hrvatskoj povijesti značajno utjecati na hrvatsku državu, narod i ljude u vremenu koje je pred svima. Zašto ove, 2008. godine, na trg nisu došli predstavnici Hrvatske akademije, Sveučilišta, Matice hrvatske; gdje je bio ministar znanosti i edukacije i svi drugi koji su danas potrebni i odgovorni u bitci za istinu o obrani i stvaranju hrvatske države?

3. Hrvatsku treba braniti, 3. srpnja 2008.

Thompsona najviše napadaju Slavko Goldstein, Ivo Banac i Vesna Pusić. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na

mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima, smještali prognane, pokapali ubijene - nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade. Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku. Pjevali smo 1991. godine Juru i Bobana. Ta je pjesma bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatiti da ju se zabranjuje ili kleveće.

4. Thompson i Woodstock, 17. srpnja 2008.

Moćni nikad nisu shvaćali dobrotu, mir i mlade. Thompsonovim se koncertom ponovno bavim iz dvaju razloga. Prvo, jer se o svjetskim odjecima tih koncerata zna premalo i fragmentarno i jer se u prvi plan ne stavljaju ocjene Thompsona i njihova razložitost, nego imena i funkcije pojedinaca koji te ocjene izriču.

5. Moj doček Zvonka Bušića (1), 28. kolovoza 2008.

Pred Božić 1998. pisao sam Bušiću u zatvor: "Vaša je obveza da se vratite u Hrvatsku i širite mir među ljudima, bez obzira na vjeru i nacionalnost."

6. Moj doček Zvonka Bušića (2), 11. rujna 2008.

Prije odgovora na pitanje je li Bušić terorist, oni koji ga takvim bespogovorno smatraju, neka odgovore na pitanje je li se Jugoslavija koristila državnim terorizmom unutar i izvan zemlje protiv Hrvata.

7. Nove antisemitske i antihrvatske laži o dijamantima, 2. listopada 2008.

Što se tiče dijamantata, bio bih ponosan da se doista radi o židovskom blagu. U onim teškim danima Ovčare, Dubrovnika, razaranja i ubijanja cijele Hrvatske, uz međunarodno nerazumijevanje i blokadu nabavke oružja, prognanici, bolesnici, žene, djeca, starci i branitelji dramatično su trebali da nam se omogući obranu života svakog čovjeka i cijelog naroda. Ako je židovskim dijamantima to omogućeno, onda je to najbolje ikada upotrijebljen novac, bilo čiji, a ne samo židovski.

8. Dr. Juraj Njavro, čovjek koji je izrastao iz velike škole patnje hrvatskog naroda! 25. rujna 2008

Napad na Vukovar bio je i izravna bitka između JNA i četnika s jedne, i dr. Njavre s druge strane. Oni su sa svih strana i svim oružjima napali ljude i grad, ubijajući, ranjavajući i razarajući - čineći zlo, a on se zatvorio u svoju bolnicu, u kiruršku salu i činio dobro. Što je bilo više napada i stradanja, to je on duže operirao i pomagao.

9. Nove antisemitske i antihrvatske laži o dijamantima, 2. listopada 2008.

Što se tiče dijamantata, bio bih ponosan da se doista radi o židovskom blagu. U onim teškim danima Ovčare, Dubrovnika, razaranja i ubijanja cijele Hrvatske, uz međunarodno ne-razumijevanje i blokadu nabavke oružja, prognanici, bolesnici, žene, djeca, starci i branitelji dramatično su trebali da nam se omogući obranu života svakog čovjeka i cijelog naroda. Ako je židovskim dijamantima to omogućeno, onda je to najbolje ikada upotrijebljen novac, bilo čiji, a ne samo židovski.

10. Prodajom Inina udjela MOL-u prevareni su branitelji i mali dioničari! 9. listopada 2008

Braniteljima je Vlada uskratila pravo na raspolaganje imovinom uvlačeći ih u novu rasprodaju nacionalne imovine za nekoliko kuna na računu

11. Ministar pravosuđa – stručnjak ili političar? 16. listopada 2008**12. Zdravi grad, 23. listopada 2008**

Zdravi gradovi u ratu, pojedinačno i kao mreža (Dubrovnik, Vinkovci, Osijek, Split, Metković, Rijeka, Pula, Sisak) ispisali su veličanstvene stranice hrvatske povijesti, hrabrosti, čovječnosti i vjere, istinski pozivajući na novi a Europi i svijetu toliko potrebni humanizam. Nakon rata pridružili smo se stvaranju države i ponovno krenuli među ovaj predivni i napaćeni narod da mu iskažemo ljubav i divljenje, pružimo ruku i okupimo ga, pozovemo da ima nade i da možemo graditi bolju i Hrvatsku i svijet. Sada je u Zagrebu ponovno održan Kongres zdravih gradova, vjerojatno najvećeg pokreta zdravlja današnje Europe i svijeta. Zagreb je bio domaćin, a cijela Hrvatska na prvoj crti zalaganja za bolji svijet.

13. Nemojmo se boriti protiv zla, nego povedimo bitku za dobro! 30. listopada 2008

Gospodine premijeru, odabrali ste tri suradnika (Šimonović, Karamarko i Faber) u borbi protiv mafije, organiziranog kriminala, terorizma ... Upozoravam Vas da se od Abrahama na ovamo zna da treba okupiti najmanje deset dobrih ljudi. Okupite dobre ljude, vjerujte prije svega u vlastiti narod. U Hrvatskoj ima puno dobrih ljudi

14. Završeni predsjednički izbori u SAD-u i započeti Predsjednički izbori u RH, 13. studeni 2008.

Nije izabran zato što je crnac, nego zato što ima bolje ideje. I u Hrvatskoj je vrijeme za promjene.

15. Istina o Hrvatskoj državi, 27. studeni 2008.

Dvadeseto stoljeće u Europi bilo je vrijeme kolonijalizma, totalitarizma i rata, uz potpuno oslanjanje na oružje, mržnju, nasilje, suđenje i osvetu. Samo se Hrvatska uspješna obranila. Teško je ovakvu istinu i saslušati i razumjeti, a kamoli prihvatiti. Još ju je teže obrazložiti, opisati i dokazati. Ipak, upravo je to istina koju vam nastojim iskazati.

16. Neka im Bog oprostí sve laži o Tuđmanu, 11. prosinca 2008.

Dr. Tuđman kojemu sam bio savjetnik, volio je vlastiti narod, ali nije imao predrasuda ni prema komu. Otkad sam mu postao savjetnik pa do smrti nikad ga nisam čuo da negativno govori o drugim narodima i vjerama. Bio je svjestan politike granica u današnjoj Europi i nije tražio promjene za Hrvatsku.

17. Goldsteinova knjiga 'Hrvatska 1918. – 2008.' pamflet je koji vrijeda žive i mrtve, 25. prosinca 2008

Tražim od Haaškog suda da ne rabi ovu knjigu, od akademske zajednice i medija da se ne koriste njome jer je u suprotnosti s istinom. Od javnih knjižnica tražim da ju ne naručuju, a od ministra prosvjete da ju ne koristi u edukaciji. Od autora i recenzenata tražim da se ispričaju javnosti, a od Mesića i Sanadera da se ograde od ulizivačkih pohvala.

Opširnije:http://hakave.org/index.php?option=com_content&id=3880.

18. Hrvatska Hanuka 2008., 1. siječnja 2009.

Sjedimo sa zagrebačkim rabinom na Trgu bana Josipa Jelačića i gledamo ukrašene božićne borove i ogromnu Menoru. Poštujem svih, ali moj Božić je s' "Ranjenim Kristom" u svim hrvatskim domovima koje smo branili, a Hanuka u domovima Židova kojima smo pružili pomoć

19. Hrvatsko bi iskustvo moglo doprinijeti prekidu sukoba u Gazi!, 8. siječnja 2009.

Svijet koji ne vidi, ne čuje i ne rabi hrvatska iskustva sprječavanja genocida i zaustavljanja rata, već tome čak sudi, nema šanse izbjeći buduće ratove, genocide i nuklearnu katastrofu. A mi smo prvi na svijetu pokrenuli sprječavanje genocida i etničkih progona. Hrvatska obrana je prva u kojoj se nije na nasilje odgovorilo nasiljem. Silu smo rabili samo u slučaju neuspjeha nenasilne obrane, i to što manje i što kraće.

20. Zašto mislim da je Goldsteinova „Povijest“ neprihvatljiva, 19. veljače 2009.

Povijest obrane moralno je nasljeđe koje predajemo svojoj djeci i narodu kako bi bili bolji ljudi i stvarali bolju Hrvatsku. Svijetu prenosimo svoje iskustvo, za pomoć ljudima bilo gdje kada i m je potrebno. Odgovornost prema budućnosti obvezuje nas na istinu, ne zbog mržnje, progona, razaranja ili kažnjavanja, već kako bismo činili i ostvarivali dobro.

21. Komu je stalo do demonizacije Hrvatske, 26. ožujka 2009.

Zločini 1945. uvreda su za sve žrtve prije 1945. Današnja intelektualna, sveučilišna, medijska, politička i akademska Hrvatska drastično je podijeljena stavom o prihvaćanju demonizacije Hrvata ili ne. Ovo se nastavlja napadima na obranu Hrvatske, branitelje, predsjednika Tuđmana, Katoličku crkvu ... Hrvatsku treba osloboditi demonizacije u zemlji, svijetu i prije svega pred mladima Hrvatske.

22. Dajmo žrtvama lijepu riječ i pravo na grob!, 16. travnja 2009.**23. Moje predstavljanje knjige o Thompsonu, 7. svibnja 2009.**

U demokraciji je samo jedan odgovor na članak, predavanje, knjigu ili pjesme koje vam se ne sviđaju. Napravite drugi članak, drugo predavanje, drugu knjigu i druge pjesme. Klima progona Thompsona nespojiva je s načelima demokracije.

24. Presuda Glavašu i našem pravu na sjećanje!, 14. svibnja 2009.

Sramota je što se u obranjenom Osijeku prije počelo suditi Glavašu koji je vodio obranu, nego onima koji su je planirali i zapovijedali.

25. Što je prava hrvatska kriza? 21. svibnja 2009.

Hrvatska nije bila u krizi dok se branila od agresije, stvarala državu, međunarodno uključivala, razvijala demokraciju. Znala je što hoće i povezivala ljude. Hrvatska je trebala zatim stvoriti svoj ih deset zapovijedi, međutim krenula je putem «zlatnog teleta». To je prava hrvatska kriza.

26. Na ovim izborima nitko nije pobijedio, 11. lipnja 2009.

Birači su svojim glasovima samo pozvali izabrane da se dokažu rezultatima. Pobjednike ćemo znati za četiri godine kada vidimo što je postignuto.

27. Sanaderova ostavka državnički je čin, 9. srpnja 2009.

Sanader je svojom ostavkom pozvao Hrvatsku da sagleda svoje stanje i donese što prije odluke nužne za rješavanje sadašnjih teškoća i budućeg razvoja. Upoznati se s postojećim stanjem i pokretanjem što većeg broja ljudi trebalo bi što brže. Da bi on to postigao', odlučio se za metodu 'Crnog labuda', koju je ostvario svojom ostavkom. Mislio je i želio dobro

28. Langova analiza predsjedničkih kandidata, 13. kolovoza 2009.

Birajmo na temelju doprinos obrani zemlje, karaktera i sposobnosti kandidata!

29. Križ naš svagdašnji, 27. kolovoza 2009.

Križ je poziv na moralne vrijednosti u ovoj moralnoj krizi. Na kraju mandata današnji predsjednik RH svojim najvećim uspjehom smatra umirovljenje hrvatskih generala jer je tako navodno spriječio državni udar. Državni udar je kazneno djelo i za njega se provodi istraga, suđenje i kažnjava se, a ne šalje se u mirovinu. Istina je da nikakvog plana državnog udara nije ni bilo

30. Ne nasjedajmo na Radmanov traktat protiv demokracije! 10. rujna 2009.

Tuđman je vjerovao da samo ponosan narod može biti slobodan, a samo ponosan čovjek sretan. Nekad se to činilo 'nediplomatski' , ali kada nakon Tuđmanove smrti stranci nisu došli na pogreb, a narod se u nepreglednoj koloni tišine, korak po korak, penjao uz Pantovčak, bilo je više dostojanstva, nego u današnjim manifestacijama naših i stranih političara na koje narod ne dolazi.

31. Hrvatska se prestala brinuti za mir i humanizam! 24. rujna 2009.

Skrivanje, laganje i razaranje prošlosti spada među najveće zločine sprječavanja ostvarivanja sadašnjosti i pripremanja za budućnost. Ne dajte se zavarati pričama da sila ne može razoriti sjećanje i ubiti ideale. Na žalost, njih se može razoriti, a kada su mrtvi, ne može ih se oživjeti

32. I danas politika manipulira Jasenovcem kao i 50 jugoslavenskih godina, 22. listopada 2009.

'Pravo na grob' zbog nerazumijevanja i zlonamjernosti izokrenuto je u navodno miješanje kostiju pa je tako spriječen pokop žrtava. Tuđman nikad nije tražio pomirenje, već je smatrao da je s hrvatskom slobodom, vrijeme i ustaša i partizana postalo prošlost, a da se danas koristi samo da dijeli mlade.

33. Bio je heroj svima, 5. studenog 2009.

In Memoriam. Umro je dr. Marek Edelman, liječnik, zapovjednik ustanka u varšavskom getu. Bio je učitelj čovječnosti, domoljublja, liječništva i – židovstva.

34. Dokle sežu granice hrvatskog sluganstva, 3. prosinca 2009.

Do kada će nam hrvatske granice određivati stranci. Hrvatska politika i javnost o tome znaju nedopustivo nedovoljno, hrvatske granice i njihove promjene otvorene su rane koje se hrvatska politika gotovo ne usudi liječiti.

35. Ocijenimo politiku prije i poslije Tuđmana, 10. prosinca 2009.

Pa ćemo spoznati koliko je bio velik. Deseta obljetnica smrti prvoga hrvatskoga predsjednika.

36. Kardinalova misa nade, 17. prosinca 2009.

Kakav je ovo svijet - istoga dana Barracku Obami Nobelova nagrada za mir, hrvatskim generalima suđenje u Haagu, a prodane hrvatske duše zapovjedile pretres stanova hrvatskih časnika.

37. Je li Josipovićeva pravda za Hrvatsku ili je to pravda nad Hrvatskom, 7. siječnja 2010

Pravda je osloboditi Hrvatsku i sve optužene u Haagu od sramotne optužbe za zločinački pothvat, ali o tomu SDP-ov kandidat ne govori. Zločin je agresija, obrana je junaštvo. Dok se ova pravda ne ostvari, sve drugo je manje važno. Ova pravda je glavna obveza predsjednika RH.

38. Moje pismo predsjedniku Josipoviću, 21. siječnja 2010

Hrvatska već deset godina nema ni viziju ni strategiju, u svijetu je ponižena i ne shvaćena, u zemlji je došlo do rascijepa politike i društva, ljudi su podijeljeni i sukobljeni, opljačkani i odbačeni. Zaustavljen je razvoj demokracije, besramno smo zaduženi, ograničene su mogućnosti javnog govora, proširena je korupcija, prodaje se vlastita zemlja, nemamo međunarodne politike, mnogi su u siromaštvu, a mladi nezaposleni. Hrvatska je deset godina bez misli, nade i dostojanstva.

39. Pošta: Moje pismo dr. Ivi Josipoviću - otvorite Hrvatsku mišljenju! 4. veljače 2010

Gospodine Lang niste sami ni jedini u svojim molitvama za Hrvatsku!

40. Povlačenje tužbe nije stvar srpsko-hrvatske nagodbe nego spoznaje i očuvanja istine! 11. veljače 2010

Ni predsjednik Josipović, ni, Vlada, ni Sabor nemaju moralno pravo zataškati svijetu istinu o stradanjima koja su se dogodila, a povlačenjem tužbe protiv Srbije za genocid, to bi se dogodilo.

41. Bog me spasio, 4. ožujka 2010.

i ostavio da branim hrvatski narod od svih laži (razgovarao: Ivica Marijačić)

42. Moje otvoreno pismo predsjedniku Srbije Borisu Tadiću, 11. ožujka 2010

Da su se Hrvati mogli vratiti u svoje domove, Oluja ne bi bila potrebna i Srbi ne bi otišli!

43. Ovo je zločin riječima prema hrvatskom narodu, 18. ožujka 2010

44. Hrvatski bijeg od slobode, 25. ožujka 2010

Na Nadinom ću grobu moliti za nju! Hodočašće u Krašić na misu povodom 50 godišnjice smrti bl. Kardinala Alojzija Stepinca i sve nakon toga.

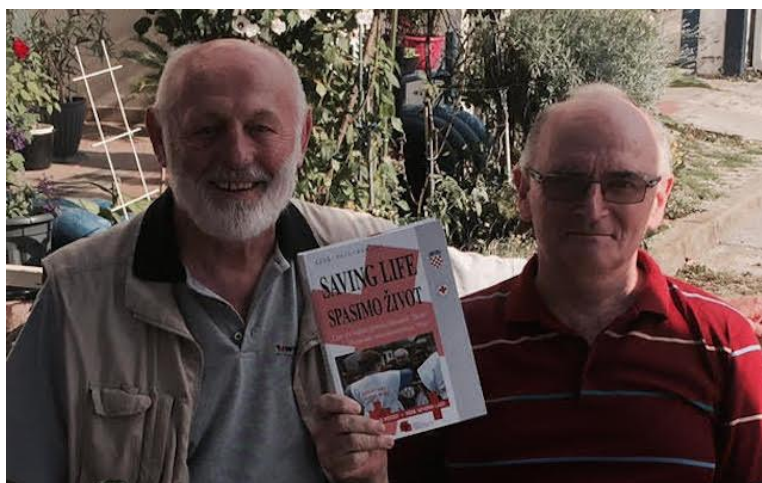
45. Dr. Esther Gitman: Stepinac je spasio najmanje 400 Židova, 1. travnja 2010

Kao i mnogi Hrvati, i Stepinac je želio nezavisnu Hrvatsku, ali se već u svibnju 1941. odbio pridružiti Paveliću u dvjema diplomatskim misijama - posjetima vojvodi od Spoleta i traženju od Vatikana da službeno prizna NDH. Nacistički general u Zagrebu izjavio je: "Da ma koji biskup u Njemačkoj ovako javno govori, ne bi se živ spustio s propovjedaonice."

Zahvaljujem dr. Slobodanu Langu na dopuštenju za objavljivanjem ovog priloga.

D. Žubrinić

Dr. Slobodan Lang: "Storm" was humanitarian operation that prevented genocide

Branko Čulo (Osijek) i D.Ž. u Zagrebu s najnovijim dvojezičnim izdanjem knjige
 SAVING LIFE / SPASIMO ŽIVOT
 objavljene godine 2016.

Profesor Slobodan Lang nije doživio novo, hrvatsko-englesko izdanje ove knjige na pripremi koje je radio zajedno s kolegama Čulom i Domazetom.
 Preminuo je 23. veljače 2016. godine.

Lang, Čulo, Domazet: SAVING LIFE / SPASIMO ŽIVOT
[PDF:<http://slobodan-lang.com/wp-content/uploads/2013/04/SaveLife.pdf>]

Predstavljanje knjige 23. veljače 2017. u Zagrebu, u spomen na prvu obljetnicu smrti Slobodana Langa.

<http://www.croatianhistory.net/etf/lang.html>

Komentar prof. dr. sc. Darka Žubrinića:

Evo priloga koje sam stavio o prof. Slobodanu Langu (ima ih vjerojatno još):

<http://www.croatianhistory.net/etf/lang1.html>

Ovaj Langov intervju mi se čini posebno značajnim (Lang govori na engleskom):

http://www.croatianhistory.net/etf/lang_storm.html

https://www.youtube.com/watch?v=1wwL1WwPJd8&feature=emb_logo

https://www.youtube.com/watch?v=k_kdB5K mL6M&feature=emb_logo

<http://www.croatianhistory.net/etf/lang17.html>

http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_oluja_srijecila_genocid.html

http://www.croatianhistory.net/etf/lang_storm2.html

http://www.croatianhistory.net/etf/lang_libertas.html

http://www.croatianhistory.net/etf/lang/zahvala_dubr.html

Linkovi vrlo značajnih Langovih knjiga:

http://www.croatianhistory.net/etf/lang/izazov_dobra/Save-Life.pdf

http://www.croatianhistory.net/etf/lang/izazov_dobra/Challenge-of-Goodness-2.pdf

Tiskano izdanje knjige:

J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020., str. 272.

O SUČELJAVANJU BULAJIĆ VS. PEČARIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

ODGOVOR STIJEPU MIJOVIĆU KOČANU

Dragi Stijepo,

Hvala na Tvom komentaru mog teksta JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH LAŽI: GRISOGONOVO PISMO. Tekst je objavljen – naravno – na portalu dragovoljac.com:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/24218-jedna-od-mnogobrojnih-srpskih-lazi-grisogonovo-pismo>

<https://bezcenzure.hr/vlad/jedna-od-mnogobrojnih-srpskih-lazi-grisogonovo-pismo/>

Zapravo iznenadio si me samim početkom:

To Tvoje izravno sučeljavanje s velikosrbskim mitomanom nisam ranije čitao, ali je točno da to valja izrugivati. Brilljantno si to izveo!

Naravno mislim na to da nisi ranije čitao to sučeljavanje koje je organizirano povodom moje prve publicističke knjige: *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Samo sučeljavanje tiskano je prvi put u drugom dijelu te knjige: *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000. Tiskano je kasnije u još dvije knjige:

Josip Pečarić, *Oba su pala*, Zagreb, 2016. i

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

U više navrata sam pisao kako sam poslije tog sučeljavanja boravio dvije godine u Australiji i naši ljudi su tamo slušali cijeli snimak na Hrvatskom radiju Australija, a dijelove i po drugim hrvatskim radio programima. Tada su organizirali i engleski prijevod mojih knjiga o Jasenovcu:

J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001.

A u tijeku je i rad na engleskom izdanju i knjige koju smo napisali dr. Razum i ja. Međutim, zašto Ti ne znaš za to sučeljavanje sjajno opisuje nastavak Tvog komentara:

Međutim, kako izrugivati ih, kada laž, bezobrazluk i napadački, divljački velikosrbski fašizam i bezprizorna njihova mržnja i šovinizam, nama Hrvatima lukavo i vješto podvaljeni, tvore našu stvarnost i naše živote više nego sve istine koje iznosiš. Nisam doista mogao niti pomisliti da će u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj spašavanje Hrvatske i Hrvata od mitomana i lažljivaca kojima je cilj zauzeti Hrvatsku, pobiti „Ustaše“ i njome vladati, biti onemogućeno i da će lažne

knjige i lažnu filmovi lagati i dalje sa svih stranica novina, radija i s tv-ekrana, a istina čamiti u samizdatu i na tek nekoliko privatnih tv-kanalčića izvan dosega velike većine gledateljstva, slušateljstva, čitateljstva . Nu, dobro je da je makar tako. U odnosu na 1945. (a 1946. osobito!) to je ipak znatan napredak!

Inače, najzaslužniji za moju prvu knjigu o Jasenovcu su moja Ankica i njen ravnatelj u HIC-u Ante Beljo, kao i dr. sc. Zdravko Dizdar i njegov ravnatelj u HIP-u dr. sc. Mirko Valentić. G. Belju i mojoj Ankici se na neki način RH zahvalila na tome, pa je u čistki 2000. godine stradao g. Beljo, a kolateralna žrtva je bila i Ankica, koja od tada nije ni radila niti ima mirovinu.

Tvoj komentar podsjeća me na govor Joška Čelana koji je na predstavljanju moje knjige *Rasizam suda u Haagu. 15 godina ponavljanja istoga. Je li bilo uzalud?*, Zagreb 2011. u Splitu, 27. rujna 2011. upozorio na to sučeljavanje:

Osim toga – za razliku od uglavnom mlitavih Hrvata, osobito one šačice jada, koji se danas izdaje za hrvatsku elitu – on je rijetko borben, pače i tvrdoglav polemičar. Možda je čak u tome i prvi među Hrvatima. Jao ti ga se onome tko se upusti u dvoboj s njime. Svojevremeno je to uradio zloglasni srpski ustašomah i krivotvoritelj Jasenovca Bulajić – Pečarić ga je na CIA-inoj radiopostaji Slobodna Europa, u izravnom okršaju, razvalio, što bi rekla bivša „braća“ s druge strane Drine, „kao dete zvečku“... I ta Pečarićeva energija doista je ljekovita – kraj toliko broja plaćenih i široko umreženih škopitelja hrvatstva on se čita i doživljava kao osvježenje.

Tri godine kasnije dr. Razum je objavio prikaz te tri moje knjige o Jasenovcu u časopisu *Marulić. Hrvatska književna revija. Časopis za književnost i kulturu*. Zagreb, 47./2014., br. 3 – 4 (260), V. – VIII. 2014., str. 195 – 214.

Prikaze su prenijeli portalu; Hrsvijet, 22. 09. 2014., Glas Brotnja, 23. 09. 2014. i Dragovoljac.com, 23. 09. 2014.; 24. 09. 2014.

Naravno, dr. Razum u svom prikazu druge knjige piše i o sučeljavanju:

„Svojom prvom knjigom, ovdje na početku predstavljenom, Pečarić je izazvao dr. Milana Bulajića, pa su se njih dvojica sučelila u radijskoj emisiji “Most” radija “Slobodna Europa”. Nakon nekih drugih Pečarićevih kritika Bulajića, ovaj je napisao knjigu: “Jasenovac – ustaški logor smrti. Srpski mit? Hrvatski ustaški logori – genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima”, koju je objavio njegov Muzej žrtava genocida u Beogradu 1999. godine. U toj je knjizi Bulajić uveo novi izvor genocidne ideologije; naime, on govori o ideologiji genocida Cohen-Pečarić. Dakle, ponavlja se ono njegovo pravilo, koje je Pečarić vrlo dobro uočio, a to je: to što ti prljavo radiš, pripiši drugome. Naravno, da je to potaknulo Pečarića da i tu njegovu drugu knjigu raščlani i iskriticizira, kao i onu prethodnu u kojoj je Bulajić raspravljao s dr. Franjom Tuđmanom. Kako bi istaknuo Bulajićevo nakaradnost, Pečarić je u podnaslov ove svoje druge knjige stavio riječi: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora (...) U drugom dijelu knjige objavljeno je, kao što je već navedeno, radijsko sučeljavanje Milana Bulajića i Josipa Pečarića u srpnju 1998. na radiju “Slobodna Europa”. Emisiju je vodio Omer Karabeg. U tom sučeljavanju Pečarić je Bulajića bombardirao njemu nepovoljnim činjenicama i njegovim “znanstvenim” otkrićima. Vjerojatno ga je to sučeljavanje

temeljito uzdrimalo, pa je nakon njega izgubio svaku orijentaciju u svom specifičnom govoru o genocidnosti. U tom sučeljavanju Pečarić ga pita: *Jeste li vi direktor muzeja u Beogradu ili u Zagrebu? Zašto u vašim knjigama pišete samo o zločinima u Hrvatskoj, a ne o zločinima u Beogradu?* (str. 150), ili: *Pa direktor ste Muzeja žrtava genocida u Beogradu. Pa o čemu trebate pisati ako ne o Sajmištu i Banjici?* (str. 151). Na takva i mnoga druga pitanja, prigovore i kritike, Bulajić je ostao kratak u odgovoru. Uz mnoge druge Pečarićeve sjajne misli valja spomenuti i ovu: *Vi ste govorili u vašoj knjizi da je Jasenovac ponovno oslobođen kad su Srbi ušli u njega. Znači teritorij Hrvatske je ponovno oslobođen kad su okupatori ušli u tu zemlju. I vama to nije politika, vama je to znanost. Pa dajte, nemojte, nemojte me zasmijavati, jeste li vi doktor znanosti ili što?* (str. 165).“

Zapravo, dragi Stijepo, nisi samo Ti komentirao moj tekst. Dobio sam još nekoliko komentara. Nisam siguran da neki od komentatora znaju da je u mom tekstu dan samo mali dio tog sučeljavanja. Zato sam smatrao dobro da vidiš što je dr. Razum izdvojio iz tog sučeljavanja.

Drago mi je da si u nastavku svog komentara spomenuo i našeg prijatelja Vjenceslava Čižeka od koga smo se obojica oprostili na groblju u Sinju:

Da je Vjeko Čižek živ, tko zna što bi uradio: ubio se kao Zvonko Bušić i oko tisuću i pol drugih hrvatskih branitelja ili bi ponovno emigrirao? Ili mu ne bi ni dopusti da dođe u Hrvatsku? Kao što nisu dopustili da napravim film o njegovu životu! Da drugi neki doista slobodni narod ima takva junaka u borbi za DEMOKRACIJU, bilo bio njemu makar pet filmova. Za njega „nema novaca“, dakao! Uostalom, da bi valjano vladao, DEMOSU valja steći valjane pretpostavke za to, zar ne?! KAJ VELIŠ?

Bolje da ja ne komentiram ovo oko filma o Čižeku jer znaš kako su u Hrvatskoj prošli moji znanstveni časopisi, ali zapravo je nevjerojatno da si našeg prijatelja spomenuo u vezi s ovim sučeljavanjem. Naime, Čižek ga je slušao i toliko je bio oduševljen da me je nazvao prije samog kraja.

Raduje me i Tvoja informacija:

*Imam dobru vijest: **Kočanizmi 2020.** poema o sadašnjosti označenoj c-pandemijom, koji sam Ti poslao da je pogledaš, bit će tiskana u 117 broju MOTRIŠTA, mostarskog časopisa MH, početkom iduće godine! **Brati Croati** iz te moje poeme naš su temeljni problem. Dubinska kontaminacija yugofilstvom, koje je u Hrvatskoj i nastalo, BRATI CROATI su uveli u povijest! Stavili su tako konop oko vrata i čip „yu-virus“ u mozak, ne tek sebi, nego i svima nama, čitavu hrvatskom narodu! Uz yu-kontaminirane, i ne manje „značajni“, oni su koje nazivam „hrvatski fukare“.*

Pada mi na pamet kako su oba velika Srbina našega vremena hrvatskih korijena: i Milošević i Šešelj. A Hrvat je bio i Broz.

Ja sam ih poslao svojim prijateljima i jedan od njih mi za Tebe kaže da si „Suvremeni fra *Andrija Kačić Miošić*“.

Zapravo, čini mi se da ću morati jednu knjigu posvetiti samo ovom sučeljavanju.

Tvoj,

Josip

MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

MARKO FRANOVIĆ PISAO BANDIĆU: PODIGNIMO U ZAGREBU SPOMENIK HRVATSKOM DOMOLJUBU ZVONKU BUŠIĆU!

01/10/2017

Poštovani gradonačelnice glavnog grada svih Hrvata, Iseljenici u Australiji, a siguran sam i u Americi, dočekali su s olakšanjem promjenu imena najljepšeg zagrebačkog trga.

Bilo bi još bolje da je novo ime 'Kazališni trg', ali najvažnije je da je uklonjeno ime zločinca Broza, koji je obiteljima mnogih Hrvata u Australiji nanio zlo, tugu i patnju.

Sad kad je taj problem riješen, potrebno je učiniti i nešto pozitivno. Bilo bi dobro povezati iseljenike i glavni grad domovine i dijasporu, Zagreb, podizanjem spomenika osobi koja stotinama tisuća Hrvata znači istinu, pravdu i ljubav. Takav bi spomenik pokazao da se iseljenike uvažava, da se njihovi politički pogledi prihvaćaju, i da je Zagreb spreman na suradnju dva srca – Domovinske i Iseljene Hrvatske.

Ta osoba, koja je u srcima iseljenika, ali i mnogih domovinskih Hrvata, je naš Zvonko Bušić.

Zvonko Bušić je za nas simbol žrtve, hrabrosti, nade i iskupljenja u borbi za slobodu Hrvatske.

Kao pravi domoljub, Zvonko Bušić je nakon ubojstva svoga brata Brune Bušića preuzeo baklju borbe za neovisnost Hrvatske države, i nije žalio nikakvih napora i nikakvih žrtava kako bi učinio sve što može da pomogne oslobođenju hrvatskoga naroda iz ropstva.

Suđenje i istraga su naknadno dokazali da smrt američkog policajca, za koju je Zvonko optuživan, nije imala veze s njegovom namjerom. Namjere, misli i nade Zvonka Bušića uvijek su bile čiste kao suza.

Nakon duge i preduge nepravedne robije, Zvonko Bušić se vratio u Hrvatsku. Tu nažalost nije zatekao ono što su njegove nade očekivale. Zato mu se srce slomilo, pa je svoj život završio tragično i u tuzi.

Želja je i namjera nas iseljenika da Zvonku Bušiću podignemo spomenik. Mi ćemo ga, naravno, i financirati.

Ono što Vas molimo je da postavljanje takvog spomenika odobrite i prihvatite, i za njega odredite primjereno mjesto u Zagrebu, središtu života Hrvata ma gdje

bili. Otvaranje ovog važnog spomenika označilo bi, siguran sam, novi početak suradnje domovine i dijaspore na korist i uspjeh svih Hrvata.

U Sydneyu,
11.9.2017.

Marko Franović, poduzetnik

<https://domovina.info/index.php/2017/09/29/pismo-gradonacelniku-zagreba-podignimo-spomenik-hrvatskome-muceniku-zvonku-busicu/>

DOPIŠIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

ŠKABRNJA 2021.

Subject: Re: PRAVNIK - KLEPETALO
Date: Fri, 19 Nov 2021 11:42:13 +0100
From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
To: lili bencik <bencik1195@gmail.com>
CC: predsjednik@predsjednik.hr <predsjednik@predsjednik.hr>,
predsjednik@sabor.hr <predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>, Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>, v

ŠKABRNJA 2021.

Poštovana gđo Benčik,

Nisam Vam odmah odgovorio iako sam dvojio oko toga.

Zašto?

U momentu kada sam dobio Vaš e-mail čitao sam novi broj 'Hrvatskog tjednika' i reagiranje g. Juraja Ciglera iz Čakovca:

Šerbedžija nije početnik, on je pokvareni četnik.

Čitam u Hrvatskom tjedniku broj 894 od 11. studenoga 2021. kako vaš suradnik Joško Čelan Šerbedžiju naziva početnikom. Ne slažem se s tom tvrdnjom!

Prema vlastitoj tvrdnji dotični glumac je Jugoslaven koji od početka radi protiv Hrvatske (i to dobro unovčuje), tako da se nikako ne može tretirati početnikom u svojoj radbi. Mislim da je mnogo precizniji naziv 'pokvareni četnik' suglasno klasifikaciji hrvatskog akademika Josipa Pečarića. Kao što ste vjerojatno već čuli, njegova definicija razlike između četnika i Jugoslavena glasi: 'Četnik je pošten četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik'. Šerbedžijino jugoslavenstvo, a i nekih drugih 'uglednih' ličnosti možete vidjeti u video-isječku koji je kružio internetom i gdje su u društvu Šerbedžije bili Danko Končar, odvjetnik Anto Nobilo i ostali koji su pjevali Po šumama i gorama.

Dvojio sam da vam odmah odgovorim i ovo spomenem jer mi se učinilo da bi ovo bilo dobro da pročita Josipovićeve kćerka koja je ipak završila fakultet isti kao i ja, pa u njenu moć logičnog rasuđivanja ne smijem sumnjati bez obzira koliko je važan odgoj u obitelji.

Rano u jutru sam krenuo iz Zagreba s arhiepiskopom HPC Aleksandrom i njegovom suprugom. U Karlovcu nam se pridružio podpredsjednik tek

registrirane udruge hrvatskih pravoslavnih branitelja. U Škabrnji smo se u kući Marka Miljanića našli s predsjednikom te udruge pukovnikom Ratkom Despotom i Josipom Stjepandićem. Inače, Ratko Despot rođen je 1955. u mjestu Bulić pored Benkovca a prilikom pokušaja atentata na predsjednika Tuđmana u travnju 1990. u Benkovcu, on je javno grupi četnika u policijskim odorama izjavio: „Dobit ću svoju hrvatsku državu i svoju Hrvatsku pravoslavnu crkvu”. To njegovo čvrsto stajalište i hrabro ratovanje u obrani hrvatske domovine doveli su do toga da ga je RSK osudila na smrt (u odsutnosti) i objavila nagradu za njegovu glavu. A danas je osnovao udругu, a vjerujem da će uskoro i hrvatska država imati vlast u rukama hrvatskih domoljuba pa će i registrirati HPC.

Vjerujem da znate da sam više puta naglasio da je ZDS ono što nam jasno pokazuje tko je od hrvatskih političara sluga onih svjetskih moćnika koji nisu željeli Hrvatsku i koji su na razne načine pomagali naci-fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku.

To im je u sjajnoj propovjedi – zapravo – rekao zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško:

„Bilo bi nam drago da se i neprijatelji odlučuju za dobro, ali trideset nas je godina hrvatske slobode, ostvarene na vukovarskim i drugim žrtvama, naučilo da smo mi u Hrvatskoj mnogo veća prijetnja samima sebi, odnosno svojoj sreći”, poručio je Šaško.

Dovoljno je vidjeti koje su znakovlje nosili ljudi koji su Vukovar razarali, a koje je bilo na odorama branitelja Vukovara

Govoreći o simbolici Vukovara Šaško je rekao da je Vukovar postao simbolom koji nas nadilazi, da nigdje nema toliko života koliko ga ima u simbolu jer on okuplja, povezuje, komunicira, po njemu se prepoznajemo, u njemu otkrivamo smisao i vrednote, a njime izražavamo osjećaje, pripadnost i nade.

No, dodao je, simboli lako postaju i susretišta prijateljstva i poprišta sukoba.

U hrvatskome društvu se povremeno unese takozvani ‘problem simbola’, odnosno preispitivanje o tome koji su simboli prihvatljivi za suvremenu Hrvatsku, upozorio je.

Ako budete željeli čuti, Vukovar će vam reći, istaknuo je Šaško, dodavši da svaki narod vuče određena opterećenja iz prošlosti. Naglasio je da opravdanost korištenja simbola treba proći provjeru smisla, a rat protiv Hrvatske, posebice u Vukovaru, zorno pokazuje tu provjeru.

„Zbog toga nisu potrebna ni posebna vijeća ni povjerenstva, ni akademske rasprave ni duboke semiotičke i semantičke raščlambe. Dovoljno je vidjeti koje su i kakvo znakovlje nosili ljudi koji su Vukovar razarali, a koje je znakovlje bilo na odorama ljudi koji su Vukovar branili, štitali živote drugih pronoseći svoje živote”, rekao je Šaško.

Ocijenio je da je došlo vrijeme kada se, osobito mladima, mora odgovoriti na jednostavna pitanja, poput toga – “Kako je moguće da bude prihvatljivo znakovlje pod kojim je mrcvaren Vukovar? Koji su to ‘totalitarizam’ zastupali i promicali ljudi koji su ovdje branili svoj dom?”

“I dovoljno je potražiti simbole koji su ostali na stratištu Ovčare ili na minskim poljima, na kojima je ljudskost prožeta božanskom ljubavlju ostavljala dijelove tijela i živote, da bi ženama, starcima i djeci otvorila stazu do slobode”, dodao je. Vukovarsko zajedništvo, tako potrebno i samom Vukovaru, sposobno odgovoriti na svaku podjelu

Vukovar i Hrvatska branjeni su snagom povjerenja. To je bio oslonac jednih drugima, bez kojega nije bilo moguće podnijeti takve napore. Povjerenje – ta dragocjena snaga međuljudskih odnosa, naglasio je Šaško, upitavši zar ovih mjeseci, u teškoćama koje nas pritišću, ne vidimo narušenost, čak i izostajanje povjerenja u našem narodu?

“Za povjerenje je ključna istina”, rekao je Šaško dodavši: “Kako možemo očekivati povjerenje naroda u jednome važnom pitanju, ako istina izostaje u drugim važnim pitanjima? Ako istina nije uzeta kao kriterij za pročišćavanje spomena naše nedavne prošlosti; ako se neistina promiče glede Drugoga svjetskog rata i poraća te tadašnjih žrtava; ako se neistinom brani stečene povlastice nositelja i dionika komunističke ideologije i njihovih potomaka”.

<https://kamenjar.com/biskup-sasko-dovoljno-je-vidjeti-koje-su-znakovlje-nosili-ljudi-koji-su-vukovar-razarali-a-koje-je-bilo-na-odorama-branitelja-vukovara/>

Tekst cijele homilije dan je na portalu HKV-a:

<https://www.hkv.hr/domovini/domovinski-rat/38511-vukovar-i-skabrnja-homilije-mons-saska-i-mons-puljica.html>

Skejo i njegovi HOS-ovci su sigurno slušali biskupa

(<https://direktno.hr/domovina/vukovar-stigli-i-pripadnici-hos-predvodio-ih-skejo-250715/>)

koji zapravo govori koliko je on i njegovi vrjedniji od cijele hrvatske vlasti i većeg dijela oporbe. (Nedavno sam na dragovoljac.com objavio i knjigu o HOS-u,)

A meni je izgledalo kao da sam i ja u Vukovaru. Slično je bilo i kada je u Vukovaru propovijed održao željezanski biskup Egidio Živković. Tada su vlasti pokazale svoju 'ljubav' prema Hrvatskoj tako što su isključili Thompsonu mikrofon. Ja sam se u Kninu na predstavljanju moje knjige „Matematika pjesme i nogomet“ upitao je li zapravo biskup Živković u Vukovaru predstavljao tu moju knjigu:

„Pa jasno je iz naslova knjige da u njoj govorim o samome sebi (matematika), Thompsonu (pjesme) i o Modriću, Galiću i Vatrenima (nogomet).

A biskup Živković je duhovito govorio o odnosu hrvatskih vlasti tj. glavnih (prosrpskih) medija u Hrvatskoj prema Thompsonu i Modriću, Daliću i Vatrenima već na samom početku propovijedi. Uz veliki pljesak nazočnih (osim onih iz Vlade) rekao je:

„Iako imam 500 godina stare hrvatske gene s ovih prostora, odmah obećavam medijima da neću danas pjevati: geni, geni kameni, ali ću zato govoriti geni, geni hrvatski ... pa se nadam da mi neće nitko danas isključiti mikrofon.“

Iz biskupove propovijedi je i ovo:

Promatrajući zbivanja u Hrvatskoj moram vam kao neutralan promatrač iz Austrije reći sljedeće. Istina je i ovo, da su se naši mrtvi borili protiv dugogodišnjega zla koje ste imali i u svojim redovima. Neki žele nasilno progutati

tu čistu dušu hrvatskome domoljebu. Žele iščupati hrvatsko srce braniteljima, koje kuca za moju staru Domovinu. Ja kao gradišćanski Hrvat ne dam nikome Hrvatsku – a ne dajte je ni vi!

Možda biskup nije mislio na Thompsona, ali kao da jest jer je Thompson stalna meta onima koji ne vole Hrvatsku zato što u Thompsonu prepoznaju onog koji brani domovinu.

A Biskupu je Thompson bio inspiracija i kada je govorio o odlascima iz Hrvatske: *Osjećam veliku bol i tugu kada čujem istinu, kako stotine tisuća mladih napušta ovu prelijepu zemlju za koju su mnogi ginuli. Gubite zdrave i mlade snage koje su mogle: obnoviti državu i podići palo gospodarstvo. Iseljavanjem, neki vode podmukli rat protiv Domovine. Ali znajte, vratit će se Ivan jednoga dana i on će pitati: čija je ovo livada, čija je ovo trava? Pitat će, čiji je ovo Vukovar, čija je ovo Slavonija i Dalmacija, čija je ovo Hrvatska? Moja i naša!*

Zapravo posebna veza Thompsona i Knina je pjesma 'Anica – Kninska kraljica'. Svojevremeno su u Njemačkoj preveli sve njegove pjesme. Nije im smetala „Bojna Čavoglave“ već „Anica“. U riječima te pjesme su prepoznali „Oluju“ i ono što je sedam dana poslije „Oluje“ rekao sam Slobodan Milošević rekavši kako su Srbi bježali kao zečevi! A njihov „vožd“ je tada s divljenjem govorio o braniteljima Vukovara. O tom strašnom hrvatskom genocidu kada su „genocidni“ Hrvati ovdje od ljudi pravili zečeve napisao sam knjigu: *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba*, Zagreb, 2014.“

A moja Ankica mi jutros komentira riječi biskupa Šaška: „Govorio je kao da Tebe čita.“ Podsjetio sam je na moj susret s biskupom kada je on umjesto nadbiskupa bio nazočan na jednoj proslavi dana Akademije i prišao mi je da me pozdravi. Odlazeći je dobio: „Čitamo Vas!“

Naravno, jasno je da hrvatski domoljubi slično misle pa biskup ne mora mene čitati da bi govorio slično meni ili obratno. A to je spomenula i Ivana Haberle predsjednica udruge »Žene u Domovinskom ratu Zadar« kada smo se susreli jučer u Škabrnji komentirajući Stjepandićev komentar kako voli citirati jednu njenu izjavu.

Zapravo sreli smo se zahvaljujući činjenici da me je prepoznala Julienne Bušić supruga našeg velikana Zvonka Bušića. A sreli smo se samo jedanput kada je došla u Zagreb i bila kod gđe Đurđe Šušak. Tada je gđa Đurđa pozvala Ankicu i mene na večeru na kojoj je bila i Julienne. (Đurđi sam posvetio knjigu o njenom suprugu velikom ratnom ministru Gojku Šušku, koja je također dana na portalu dragovoljac.com).

Bilo je puno dragih mi susreta u Škabrnji sa poznatim (npr. Peđa Mišić) i nepoznatim domoljubima.

Nevjerojatno je bilo vidjeti kolone i u Vukovaru (prvi su stali na groblje dok neki još nisu ni krenuli, a put je dugačak 5.5 km) i u Škabrnji.

Bilo je i onih drugih koji vladaju u RH, a djeluju tako da se na njih odnose moje riječi koje sam napisao još kada je Račan došao na vlast. Naime tvrdio sam da je meni ipak bolje nego njemu:

„On vlada državom čije ime ne voli, a ja živim u državi čije ime volim!“

Oni su u Vukovaru pokazali svoju 'ljubav' prema svom narodu. Oni svi redom cijepljeni su stajali ispred oltara na velikoj udaljenosti s maskama odvojeni od naroda koji se nije pridržavao njihove preporuke.

Vladajući su im time poručili kako znaju da njih, iako su cijepljeni, mogu zaraziti od cijepljeni, ali maltretiraju neposlušne u narodu pa im poručuju: Cijepljeni nas slušaju pa ne moraju dokazivati jesu li bolesni ili ne. Oni zato imaju pravo zaraziti druge, a neposlušni ne mogu ni raditi niti imaju pravo zaraziti druge. Uostalom, i zbog Domovinskog rata više proganjaju one koji su branili domovinu od onih koji su bili sudionici u naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku, zar ne?

Draga gđo Lili, siguran sam da ste Ti i Tvoj suprug imali nezaboravan posjet našem Vukovaru u kome imam puno prijatelja među braniteljima i o kojima sam napisao knjigu „Vukovar i njegov Stožer“, Zagreb, 2013.

Puno Te pozdravlja, Tvoj
Josip

Slike iz Škabrnje možete vidjeti na:

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/uncategorized/>

Evo nekih od njih:

Subject: Re: PRAVNIK - KLEPETALO
Date: Fri, 19 Nov 2021 18:41:35 +0100
From: lili bencik <bencik1195@gmail.com>
To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
CC: predsjednik@predsjednik.hr ...

Poštovani g. Pečarić,

izuzetno mi je drago da ste sa mnom podijelili svoje dojmove iz Škabrnje.

Mene su pozvali iz Hrvatskog žrtvoslovnog društva da idem sa njima organizirano busom u Vukovar iz Zagreba.

Oni su bili prije tri tjedna preko vikenda u posjetu Istri, Organiziraju obilaske grobišta i mjesta stradavanja ratnih i poratnih žrtava.

Kako u Istri ima još neobilježenih i neistraženih jama-fojbi, sada su uz pomoć lokalnih ljudi, svjedoka kojih još ima, obilježili jamu -fojbu Bršljanovica, blizu Lupoglava, a svetu misu zadužnicu služio je biskup u miru mons. Ivan Milovan.

Bila sam im domaćin u Puli i na moj prijedlog položili su vijenac i na spomenik žrtvama eksplozije na Vergaroli. O tom događaju napisala sam članak koji je objavljen u Hrvatskom Tjedniku br.888 od 30.9 2021.godine.

Pošla sam i vratila se linijskim busom, jer smo suprug i ja bili u Slavoniji u rujnu, a sada nije mogao ići zbog zdravstvenih razloga.

Usput sam posjetila u Zagrebu na Svetom Duhu, jednog izvanrednog mladog fratra fra Stjepana Brcinu, koji je bio moj duhovnik u Puli. a koji evangelizira i okuplja mlade, kada se na njegovim Duhovno duhovitim večerima rijeke mladih slijevaju prema crkvi na Svetom Duhu.

Glede Šerbedžije, napisala sam više tekstova, a jedan je objavljen u Hrvatskom tjedniku br.878 od 22.7 2021.godine.Toliko je licemjerman i beskrupulozan da je on sada za ljubav i mir a kada je Hrvatskoj trebala ljubav i mir pobjegao je u Beograd. i zastupao Miloševićevu Srbiju u Beču, na međunarodnom Svjetskom kongresu PEN klubova.

“Morao sam napustiti Hrvatsku, jer je ona napala moju državu Jugoslaviju”

Hrvatska je krivac, Hrvatska je ta koja je napala, njegovu Jugoslaviju!?

Molim? Čime, kada je bila razoružana? Naime, Ivica Račan dogovorio je sa JNA da preuzmu svo oružje Teritorijalne obrane! Kako? Nije postojala hrvatska vojska, JNA je imala nadzor i nad oružjem i nad ljudstvom!

”Bitange su zavadile naš narod, od njih se nije mogla spasiti divna Jugoslavija”

I zamislite ta jugokomunistička kasta, te jugokomunističke "bitange" koje vladaju Hrvatskom, dale su mu na korištenje Brijune, za njegovo kazalište Ulysses gdje njegov klan provod cijelo ljeto, priređuje predstave, svadbe i gazduje. Naravno dobio je i brod HRM, 20 parkirnih mjesta u Fažani i to već punih 20 godina

I ne samo to, nego se klan Šerbedžija-Udovički udomaćio u Fažani i Barbarigi, pokupovali nekretnine, a sestra od njegove supruge ušla i u gradsko vijeće Fažane.

Čime je to zaslužio? Čime, dok hrvatski branitelji i mi običan puk plaćamo punu cijenu karte za posjet i razgledavanje Brijuna. a ne možemo ni sanjati o kupovini nekretnina.

I u svezi Thompsona i Šerbedžije, novinar Večernjeg lista Branimir Pofuk, u Obzoru od 3.lipnja 2017.godine napisao je kolumnu pod naslovom

"Narod kojemu je Thompson važniji od Šerbedžije, na najboljem je putu da umre od zaglupljenosti i nestane!"

Poznato mi je mišljenje Branimira Pofuka kroz njegove kolumne u VL, ali ovaj naslov me doista zabezeknuo. Ne može ugroziti opstojnost jednog naroda niti jedan umjetnik, niti jedan pjevač. Da mjerilo kulture i opstojnosti hrvatskog naroda ,ovisi o jednom Šerbedžiji je doista nebuloza. Može Branimir Pofuk obožavati Šerbedžiju i ne cijeniti Thompsona, to je njegova privatna stvar, ali ne može nikako postaviti Šerbedžiju kao mjerilo opstojnosti hrvatskog naroda .A usput rečeno Šerbedžija i nije pripadnik hrvatskog naroda ,a Pofuk ga natura čitateljima kao vertikalu po kojoj se mjeri kultura i opstojnost hrvatskog naroda Što je previše ,je previše i od Pofuka..Doslovno nebulozno! I kada se uzme u obzir sloboda govora previše je!Ovakvo ponižavanje hrvatskog naroda i uzdizanje na pijedestal jednog umjetnika ,kojemu ne osporavam njegovo umjetničko postignuće, je neprimjereno.. Ne samo ponižavanje hrvatskog naroda ,nego i vrijeđanje zdrave pameti!

Ah da HAZU, ustvari JAZU, okitila je Radu Šerbedžiju Državnom nagradom Vladimir Nazor, za iznimno ostvarenje na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i kazališnih umjetnosti, koju mu je svečano uručila ministrica kulture Nina Obuljen Koržinek i predsjednik HAZU-JAZU akademik Zvonko Kusić(ops)

E pa sada vi recite je li samo Šerbedžija "pokvareni četnik"!?

Neka se zapitaju i svi koji ovo čitaju.. u kojoj državi mi živimo, koji sustav vrijednosti nam nameću?!

Razdružili smo se od Jugoslavije i prekinuli sve društveno. političke sveze s njom kada smo 8.listopada 1991.godine proglasili samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku, Jesmo li?

Nažalost nismo, jer nas jugokomunističke "bitange" stalno u njen vrijednosni sustav vraćaju, u njihovim glavama još živi, iako je više nema!

Ta tema se provlači kroz propovijed pomoćnog zagrebačkog biskupa Ivana Šaška na Memorijalnom groblju u Vukovaru 18.11 2021.godine.

Vukovar je simbol nametanja jugoslavenskih, velikosrpskih vrijednosti, hrvatskom narodu silom, ratom, razaranjem, uništavanjem i likvidiranjem Hrvata, koji su htjeli živjeti svoje hrvatske vrijednosti.

Koji su se borili svojim znakovljem, protiv jugoslavenskog znakovlja, a ta borba u drugim oblicima traje do danas.

Meni je osobno veliko zadovoljstvo što sam sudjelovala u toj veličanstvenoj, dostojanstvenoj i ponosnoj koloni sjećanja, sa puno mladih ljudi, mladih obitelji sa djecom koja su zalog da žrtva Vukovara nije bila uzalud. A vladajućoj kasti bi preporučila da ubuduće ne sudjeluje taj dan u koloni sjećanja, jer im tamo nije mjesto,. Ničim nisu zaslužili biti dio te kolone, niti dio tog naroda..

Nisu nam dorasli, nisu nas dostojni predstavljati i nisu zaslužili biti na čelu kolone!
Nisu!

Lp Lili Benčik

VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

HRVATSKI RADIO SAT „SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO

Opis Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA ne će biti uobičajen i sa nabacanim statističkim podacima o urednicima, suradnicima, godinama djelovanja, izdacima i problemima s kojima se Uredništvo sućeljavalo tijekom svoga djelovanja jer bi to bilo površno i puno toga nedorečenog.

Upravo iz navedenih razloga odlučio sam se na drugi način opisati cijeli tijek navedenog radija, uzrok pokretanja, način djelovanja i utjecaj na društveni život u hrvatskim zajednicama, kao i opis stanja u Domovini i u drugim hrvatskim zajednicama diljem svijeta. Kako ovaj radio nije bio samo glasnik preko krugovalnih valova nego jedna društveno politička INSTITUCIJA koja je djelovala na brojnim poljima, pa je i opis širi, te se tako dotiče tema u kojima je i sudjelovao, bilo kao Institucija ili samo pojedini njegovi članovi, a u ime radija SLOBODNA HRVATSKA. Sličnih tema i opisa bilo je puno u svijetu pa to prepuštam odgovornim osobama iz tih hrvatskih zajednica da čim prije napišu svoju povijest - radi hrvatske povijesti. Slijedi navedeni OPIS.

Brojno hrvatsko iseljništvo diljem svijeta, posebno u 18. i 19. stoljeću, pa čak i početkom 20. stoljeća teško je dolazilo do pravih vijesti iz Domovine. Pisma upućivana svojoj ostavljenoj obitelji i rodbini bila su puna tuge, ispunjena bolnim osjećajima iz novih sredina i sa brojnim pitanjima o stanju u obitelji, rodbini i prijateljima, a mnogi od njih nisu ni znali pisati pa su za njih to činili drugi Hrvati ili čak stranci koji su prije s njima naučili hrvatski nego oni jezik nove Domovine. Bol u tuđinskoj pustinji mnogi nisu mogli podnijeti a ni razumjeti, pa su u svojoj tuzi i boli tražili utjehu u piću i čak u neurednom životu, posebno ako su bili osamljeni. U onim sredinama gdje se nalazilo više Hrvata, oni nadobudniji, odlučivali su se na uvezivanje Hrvata i pokretanje društvenog života, od raznih sportskih, kulturnih i inih aktivnosti, pa su na taj način lakše podnosili život u tuđini i brže dolazili do vijesti iz Domovine. Posebno olakšanje se događalo u onim sredinama gdje su iz Domovine pristizali svećenici koji su poboljšali društveni i duhovni život. To je za njih bila prava Božja okrepa.

Pored te i takve organiziranosti ipak je bio veliki nedostatak brzine vijesti iz već donekle organiziranih hrvatskih sredina, a posebno iz Domovine, pa se sa osnivanjem RADIJA rodila ideja da bi bilo idealno pokretanje hrvatskih radio satova. Prvo takvo ostvarenje učinili su Hrvati u gradu Milwaukee, u američkoj saveznoj državi Wisconsin, i to prije nego u Zagrebu. Ta vijest brzo se proširila po svim hrvatskim zajednicama diljem svijeta, te od tada - polako ali sigurno - hrvatski radio satovi otvarali su se skoro u svim većim hrvatskim zajednicama. Negdje je bilo po jedan, a negdje i više radio satova, ovisno o financijskoj mogućnosti i broju slušatelja jer za takve aktivnosti novci se nisu dobivali od države ili lokalnih zajednica nego su se financirali isključivo prema dobroj volji slušateljstva. Sadržaji tih satova bili su različiti; od želja slušatelja, reklama, raznih društvenih događaja u dotičnim sredinama, o nekim povijesnim i političkim temama do ponekih vijesti iz Domovine.

Kasnih pedesetih, šezdesetih i početkom sedamdesetih godina 20. stoljeća u Chicagu su postojala dva hrvatska radio sata, i to; HRVATSKO AMERIČKI RADIO SAT (ispred Udruge Hrvatskog američkog društva) i GLAS HRVATSKE u vlasništvu Hrvatskog Domobrana. Kako ni jedan od navedenih radio satova nije zadovoljavao cjelokupne potrebe hrvatskog slušateljstva, posebno u burnom političkom previranju kasnih 60-ih i početkom 70-ih, skupina hrvatskih domoljuba odlučila je pokrenuti novi hrvatski radio sat kojemu će glavno težište biti događaji u Domovini, a ne zanemarujući ni društveno-politički život Hrvata u Chicagu i općenito diljem svijeta. Tako je sredinom ožujka 1976. na sastanku u prostorijama Hrvatske katoličke župe „Sveti Jeronim“ u Chicagu odlučeno da se pokrene novi hrvatski radio sat pod imenom „SLOBODNA HRVATSKA“ i da voditelji budu Vlado Glavaš i fra Leon Galić, a sve sa blagoslovom poznatog hrvatskog književnika i uzornog svećenika fra Hrvoslava Bana. Dogovoreno i ostvareno! Prva emisija novog hrvatskog radio sata „SLOBODNA HRVATSKA“ krenula je u večernjim satima 6. travnja 1976. i to je za Hrvate Chicaga i okolice bila „prava bomba“ koju su dugo čekali i konačno dočekali. Bogu hvala taj hrvatski radio i pod istim imenom sve do sredine 2019. godine prenosio je živu hrvatsku riječ u preko 100,000 hrvatskih domova i skoro isto toliko drugih domova koji su razumjeli hrvatski jezik i vjerno pratili te s nestrpljenjem čekali svaku emisiju.

KAKO I ZAŠTO JE POKRENUT RADIO „SLOBODNA HRVATSKA“

Kao što sam naveo, na početku sedamdesetih godina, u hrvatskom izbjeglištvu, započela su mnoga previranja. Sučeljavali su se takozvani ideološki pogledi, ali ne samo pisanjem nego provođenjem riječi u djelo. Naravno, na taj način, nadobudniji stariji a posebno mlađi Hrvati nisu mogli prihvaćati one stare ideje koje nisu donosile pozitivne rezultate već unosile podjele i međuhrvatsku svađalačku atmosferu. Tako je, i u čikaškoj hrvatskoj naseobini „pao grom iz vedra neba“ na početku 1976. godine, kada se na sjednici Međudruštvenog odbora društava Chicaga i okolice nisu mogla dogovoriti o zajedničkoj proslavi 10. TRAVNJA. Samo dva društva su držala da je Dan Hrvatske Državnosti njihova

svojina, pa su tako dogovorili Hrvatski narodni otpor (HNO), Hrvatska republikanska stranka (HRS), Ujedinjeni Američki Hrvati (UAH), Hrvatski oslobodilački pokret – reorganizacija (HOP R), Hrvatski narodni odbor (HNO), Mjesni odbor Hrvatskog narodnog vijeća (MOHNV), Hrvatski nogometni klub Jadran (HNK J) i Hrvatsko kulturno umjetničko društvo (HKUD) Zrinski Frankopan i bili prisiljeni da prirede drugu proslavu 10. TRAVNJA i to istog dana i u hrvatskoj dvorani. Upravo radi tog razdvajanja, kod većine se javila zamisao pokretanja novog radio sata.

Na prvu sjednicu u polovici ožujka 1976. godine, došli su: Ivica Penavić u ime HRS, Ivan Karačić ispred MOHNV Zagreb, Mile Markić u ime HN Otpora, Vlado Glavaš ispred MOHNV Chicago, Božo Pervan u ime Ujedinjene Hrvatske Fronte (UHF), Marijan Mlikotić ispred HN Odbora i fra Leon Galić u ime Hrvatske katoličke župe Sveti Jeronim gdje se i održavala sjednica. Druga društva, koja nisu poslala svoje zastupnike suglasila su se s odlukama održane sjednice. Istu večer udareni su temelji budućem hrvatskom radio satu i određeni su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, da traže radio postaju. Za svega nekoliko dana pronađena je radio postaja i dogovoren početak za 6. travnja. Par tjedana je bilo kratko vrijeme, ali za entuzijaste dovoljno, da se kao ljudi o svemu dogovorimo i pripremimo plan rada, odredimo naziv radio sata, te napravimo raspored za početak. Za urednike i govornike radija izabrani su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, a prihvaćeno je ime radija „Slobodna Hrvatska“. U prvom prijenosu, kao gost pri otvaranju novog radio programa, nastupio je hrvatski književnik i uzorni svećenik fra Hrvoslav Ban.

Nakon 6 mjeseci, fra Leon Galić dobiva premještaj, pa s time njegovo izravno sudjelovanje prestaje ali je i nadalje sa svojom suradnjom i savjetima bio usko povezan. Od tada, pa nadalje glavni teret nosi Vlado Glavaš, mada su se izmjenjivali mnogi stalni ili povremeni suradnici, koji su svaki na svoj način pridonijeli da radio Slobodna Hrvatska postane sadržajno bogatiji i tematski prihvatljiv za sve uzraste. Kao stalna suradnica godinama je bila vrijedna gospođica Marijana Jelača, a na određeno vrijeme bili su: Vlado Mišetić, Ilija Pavljašević, Melkior Mašina, Juraj Baričević i Danica Glavaš. Sa svojim povremenim i izravnim javljanjima kao komentatori ili sa određenim temama iz političkog, društvenog, športskog i povijesnog života Hrvata bili su slijedeći Hrvati i Hrvatice: Tomislav Mesić, Nedjeljko Jukić, Stojan Maslač, Zvonimir Ranogajec, Zlatko Grbavac, Ivan Jurković, Ivica Penavić, Mate Milković, Olga Dizdar, Ljubica Šego, Josip Novak, Jere Šumera, Miško Primorac, Miro Mandac, Krešimir Mišetić i ...

U prvih deset godina, kao gosti nastupali su mnogi istaknuti hrvatski djelatnici koji su prolazili kroz Chicago, pa i neki stranci i to: gosp. Lopez, paragvajski veleposlanik u USA, fra Hrvoslav Ban, otac Ivo Plenković, fra Silvije Grubišić, fra Dionizije Lasić, otac Nikola Dugandžić, otac Ante Gabrić, Stanko Vujica, Franjo Nevistić, Kazimir Katalinić, Ivo Korsky, Michael McAdams, Michael Palaich, Božidar Abjanić, Nikola Kirigin, Petar Radjeljević, Vlado Novak, Mile Boban, Velimir Sulić, Ivo Jolić, Marin Sopta, Šime Letina, Alojzija

Buconjić, Zdravka Logarušić, Mirko Vidović, Mladen Schwartz, Stipe Bilandžić, Franjo Mikulić, Damir Đureković, Miljenko Eljuga, Kristina Kolić, Ivan Cerovac, Hans Peter Rullman, Josip Remenar, fra Ljubo Krasić, djeca hrvatske škole „Kardinal Stepinac“, Zvonko Ranogajec, Zvonko Pavelić (glavni policijski tajni agent za kriminalna djela sa sjedištem u Los Angelesu), Luka Kraljević. Zlatko Markus, Marija Sopta, Nikolaj Tolstoj, fra Karlo Zovko, fra Bazilije Pandžić, Asaf Duraković, Ada Zubčević, Dinko Dedić, Ragib Avdić, Ruža Tomašić, otac Božidar Nađ (sa izravnim javljanjem sa radija Vatikan na hrvatskom jeziku čiji je bio i glavni urednik), otac Vjekoslav Lasić, Ivan Jelić, Miro Barešić, Jakša Kušan i brojni drugi. Pismena suradnja dolazila nam je od: Stjepana Đurekovića, Drage Sudara, Mirka Bušića, Josipa Remenara, Joze Kvesića, Mate Čavar, NN Francuska, NN Švicarska, NN Švedska, NN Italija, NN Njemačka, NN Austrija, pet domovinskih suradnika Brune Bušića, V. Australija i... Na žalost učinjen je jedan veliki propust što smo prava imena radi sigurnosti prikrivali od udbaških progona a na to smo jednostavno bili prisiljeni u ono vrijeme - te plemenite Hrvate bilježili pod NN, a u našu arhivu nismo zapisali prava imena. Sada, nakon 20, 30 ili 40 godina poslije - jednostavno se teško prisjetiti i zato se ispričavamo za ovaj nenamjerni propašaj, a što je velika šteta za hrvatsku povijesnu istinu.

Izlaganja različitih pogleda i stavova puno su pridonijeli, da Hrvati Chicaga postanu jedni od najrazboritijih u cijelom svijetu i koji se nisu natjecali za pozicije nego što djelotvornije pomoći svojoj DOMOVINI HRVATSKOJ. Zato je neprijatelj i upućivao svoje otrovne strijele, upravo na Hrvate Chicaga, kako bi nas razbili i demoralizirali. Da ne nabrajam neprijateljske pokušaje i akcije, jer smo živi svjedoci tih nemilih događaja koji su potresali ne samo Hrvate Chicaga nego i cijeloga svijeta. Te su nam tužne slike još uvijek pred očima. Bilo bi najbolje sve zaboraviti, ali današnji hrvatski položaj govori NE, jer iz toga moramo učiti i proširivati znanje.

Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA nije bio samo vjesnik događaja nego i INSTITUCIJA koja je djelovala uz informativni dio i na društvenom, političkom, športskom i drugom medijskom polju, pa kao takva bila je priznata kod Hrvata i prepoznata u američkim krugovima. Praktički, bio je tamo gdje su ga vodili primarni hrvatski državotvorni interesi, pa su taj rad prepoznavali i američki mediji. Pisani i govorni prinos tome učinio je Vlado Glavaš tako što je često nastupao na dalekovidnicama koje su pokrivalo lokalni i američki prostor, na radiju i u novinama, lokalnim i uglednim dnevnicima, kao Chicago Sun Time i Chicago Tribune. Često je imao i sastanke sa istaknutim političarima, od lokalnih do gradonačelnika grada Chicaga, pa čak i Guvernera države Illinois s kojima je vodio otvorene a ponekada i žučne razgovore, na pitanja davao ispravne odgovore i tražio od njih ljudsko i političko odgovorno ponašanje prema hrvatskoj zajednici Chicaga i hrvatskoj povijesnoj istini. Takav sadržaj i ugled radija SLOBODNA HRVATSKA najviše je smetao hrvatskom neprijatelju, pa su udbaške sluge svaku emisiju snimali i istog dana slali u udbaške centrale u Mostar i Sarajevo i uporno radili na rušenju.

DESETA OBLJETNICA RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“

Prigodom slavlja DESETE OBLJETNICE hrvatskog radio sata „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, urednik, ravnatelj i govornik istog od prvog dana – gosp. Vlado Glavaš napisao je kratku povijest, koja je pročitana na radiju i objelodanjena u spomen-knjizi, pa ovom prigodom, da ne bi nešto ispustili donosimo najvažnije dijelove istog sadržaja. Bilo je to 6. travnja 1976. godine u 21:30, kada su se zaorili zvuci Frankopanove davorije „Na vojsku“, preko radio postaje WSBC na srednjevalnoj dužini 12.40. S tim zvucima počeo je prvi program radija „Slobodna Hrvatska“ u Chicagu, Na samom otvorenju, u uvodnom pozdravu,, urednik novog krugovalnog rasporeda, Vlado Glavaš je rekao slijedeće:

„Dragi Hrvati i Hrvatice, izlazimo pred vas ispred radio program SLOBODNA HRVATSKA u Chicagu. Za mnoge će ovaj pothvat, sa svojim sadržajem, biti iznenađenje, jer naš je program jasan: Ne dodvoravati se nikome, to jest otvoreno govoriti o neprijateljskim smicalicama od strane jugo-terora, o gospodarstvenom i političkom stanju u Hrvatskoj, o hrvatskom izbjegličkom životu i o gibanjima u tuđini, te što je štetno i korisno u hrvatskom radu. Znamo, da će ovakav sadržaj mnoge izazvati već na prvi pogled a zato jer ne želimo biti glasnik zimskih snova, nego hrvatskog htijenja. Želimo ići s narodom, nikako mimo naroda. Želja nam je osjetiti narodno bilo – vaše težnje, da se čuje hrvatska riječ i pod tuđim nebom. Na ovom radiju nećemo slušati previše glazbe i pjesme, jer nam je želja iskoristiti vrijeme u što korisnije svrhe po nas Hrvate i u ovom problematičnom vremenu za hrvatsku budućnost.

Ovo što je najavljeno u početku bilo je održano tijekom daljnjeg rada uz velikodušnu pomoć mnogih slušatelja. Prema predviđenom bilo je i raznih reakcija. Uspavani, koji su „živjeli na lovorikama“ psovali su nam sve do desetog koljena i nazivali nas najpogrdnijim imenima. Većina je prihvatila program u cjelini s velikim odobravanjem. Poznato nam je, da je prijenos slušan i preko brzoglasa, jer krugovalna postaja, u to vrijeme, nije bila dovoljno jaka i domet je bio ograničen. Zato smo nakon nekoliko mjeseci prešli na drugu postaju, WEAW 13.30, malo jaču, ali ni izbliza da zadovolji naše želje kako bi glas dopro u svaki hrvatski dom. Na ovoj postaji zadržali smo se četiri godine, sve do 22. Lipnja 1980. Od tada smo prešli na drugu radio postaju i dobili bolje vrijeme, subotom 14-15 sati. To je bila postaja WCEV na srednjoj valnoj dužini 1450 koja pokriva Chicago i predgrađe. Na ovoj postaji smo se morali zadržati do daljnjega jer jače nisu davale vrijeme za etničke skupine ili ih je bilo nemoguće dobiti.

S promjenom postaje nije se mijenjala politika radija iako je bilo pritiska s više strana, napose s neprijateljske. Padali su česti prigovori, ucjene i prijetnje, kako bi nas preplašili i prisilili na povlačenje. Bilo je među Hrvatima onih koji su bili udbaške sluge, koji su otvoreno ili prikriveno sudjelovali u tim neprijateljskim akcijama.

Samo čvrsta vjera i neustrašivost uredništva i suradnika, a i mnogih rodoljubnih Hrvata, to jest potpornih suradnika koji su pomagali moralno i materijalno jer ništa nije lako održati u izbjeglištvu što iziskuje velika sredstva i vrijeme. Sama pomisao na to, koliko je vremena provedeno nad novinama, uz knjigu, uz radio, s

narodom u razgovoru, u pisanju dopisa suradnicima i to sve besplatno, odaje znak dobre volje, da hrvatskom čovjeku i ženi, ovakav rad urednika i suradnika posluži kao izvor vijesti i pregled vremena u kojem živimo, ne zanemarujući hrvatsku prošlost i sve to za sretniju budućnost. Radi istine potrebno je dodati i to da su urednici i voditelji radio satova sami pokrivali novčane izdatke za telefone, novine, knjige, prijevoz i ako se negdje putovalo iz hrvatskih obveza sami snosili svoje troškove koji nisu bili mali, a da ne govorimo koliko je obitelj gubila radi toliko odvojena vremena i novaca, a o strahu što je proživljavala radi tih aktivnosti da i ne govorim.

Ako navedemo da je za svaki program, i to u prosjeku, potrošeno oko 20 sati, a sigurno je bilo daleko više, onda brojka iznosi 10.920 sati utrošenog vremena, preračunato u dane iznosi 455 dana po 24 sata na dan neprekidnog rada u samo deset godina, a da ne spominjem da je sav taj rad bio isključivo na dobrotvornoj bazi i bez bilo kakvih naknada. Kada tu pridodamo brojne druge novčane izdatke - za prijevoz, razna putovanja, smještaje, novine, knjige, troškovi telefona i druge izdatke vezani uz društveno političke djelatnosti - znali su iznositi mjesečno i preko \$1,500.00 odvojenih iz obiteljskog budžeta. Gdje su bile druge društvene, osobne i obiteljske obaveze? A gdje borba za svakodnevni život?! Sami zamislite i pokušajte se staviti u taj položaj pa ćete lakše razumjeti i ovaj predani, s ljubavlju ustrajni rad i ne izmišljati kojekakve izgovore ili zločeste napade.

Je li se to isplatilo? Ako gledamo površno, jednosmjerno, uskogrudno i nepravedno kritički, onda sigurno ne. Kad lučimo potrebu i učinak od sanjarija i neznanja, tada svakako DA. Poznato je da Hrvati u tuđini malo čitaju, i za ovakve radio dolazi kao potreba, preko koje se širi hrvatska riječ, koju ljudi lakše i radije slušaju nego čitaju. Na temelju toga, mnogi će pokušati pronaći razlog, uzrok i potrebu. Kada se Hrvat u tuđini ne bi pružilo ni to, on bi polako i nezaustavljivo propadao i postao za Hrvatsku izgubljen i zaboravljen. Kako pustiti čovjeka, da se izgubi iz svoje zajednice, dok imamo mogućnosti, bar donekle, sačuvati hrvatsko zajedništvo u tuđini? To bi bio grijeh i ravno izdajstvu.

Čuli smo brojne primjedbe u proteklom razdoblju, kao na primjer, što će nam radio kada se na njega troši, a ne donosi nam neke vidne rezultate. Bilo bi bolje da su se isti zapitali – kakva bi džungla bila da ga nije bilo i koliko bi Hrvata bilo na okupu i koliko bi nas se uopće osjećalo Hrvatima? Na isti način mogli bismo se postaviti pitanje – zašto živimo kada moramo puno trošiti, a sutra ćemo svejedno umrijeti. Čemu sve, kada bez toga možemo biti? Uzaludna su to pitanja i svakako na njih se normalan čovjek ne osvrće nego žao mu je i to malo vremena koje troši u slušanju.

U jesen 1983. godine ispitivano je slušateljstvo samo u Chicagu. Tada je utvrđeno da radio „Slobodna Hrvatska“ sluša u preko 70.000 domova i da se iz godine u godinu slušateljstvo povećava. Zar se to ne isplati za toliko mnoštvo iako svi od njih nisu Hrvati?

MUČNIH DESET GODINA

U ovom desetgodišnjem razdoblju puno se toga dobrog i lošeg događalo. Nakon pada HRVATSKOG PROLJEĆA u hrvatskim iseljeničkim krugovima naglo se

počelo ozbiljnije razmišljati i raditi na sadržajnijim programima prema Domovini i lobiranju u međunarodnim krugovima. U hrvatskim zajednicama diljem svijeta i na svakom koraku osjetio se osvježavajući povjetarac i ljudi su sve ozbiljnije shvaćali da hrvatsku sudbinu Hrvati moraju preuzeti u svoje ruke a ne čekati na Washington i druge svjetske sile da nam omoguće bezbrižan dolazak na bijelom konju u SLOBODNU HRVATSKU. Osjetilo se to na brojnim prosvjedima, zabavama, skupovima pa i političkom osvješćivanju, djelovanju i traženju najboljeg načina kako političkim i društvenim, medijskim i kulturnim slijepcima svijeta probuditi savjest odgovornosti, neupućenosti i služenju zabludama, lažima i zloduhu te dokazati im istinu o zločinačkom Titovom režimu i o ispravnom nastojanju borbe Hrvata za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU gdje će vladati samo BOG I HRVATI. U tom otvorenom i hrabrom buđenju mnogi Hrvati su na različite načine tražili putove kako biti najdjelotvorniji u akcijama prema središtima političkih moći, neupućenim medijima i kako uzdignuti slobodarski duh u Domovini. Dok su jedni prikupljali materijalna sredstva koja su usmjeravali prema određenim ljudima i skupinama u Domovini (ta sredstva obično su išla preko svećenika koji su mogli putovati i preuzeti zadatak vjerno izvršavali), drugi su tiskali letke i skupa sa već objavljenim knjigama slali također na određene osobe, treći su radili na lobiranju prema centrima moći i medijima, a četvrti su ozbiljno radili na objedinjavanju različitih političkih gledišta i gradnje zajedničke strategije prema Domovini. Nije to bilo lako, jer su udbaške strukture bile dobro umrežene i pod zaštitom političkih centara moći, pa su tako kao zaštićene zvijeri nastojali izravno ili neizravno djelovati na rad hrvatskih političkih, kulturnih, športskih, medijskih a nažalost i na crkvene krugove. Ta zločinačka banda imala je teškoće sa izravnim učlanjivanjem u navedene hrvatske strukture jer su se članovi navedenih međusobno dobro poznavali, ali na žalost nisu dobro bili upućeni u udbaške strukture rada, pa su se tako dobro pripremljeni udbaši preko poznanstava učlanjivali u hrvatska društva te bili dosta glasni i zagovornici nelegalnih aktivnosti. Tamo gdje nisu uspjeli izravno sudjelovati koristili su hrvatsku naivnost i slijepce koji su na „lijepu riječi ili iz tz. raznorazne usluge“ znali više štete nanositi hrvatskim aktivnostima nego samo i izravno udbaško članstvo.

Tamo gdje nisu uspijevali ništa saznati ili predvoditi dobro osmišljene hrvatske akcije, odmah su se uključili i u svom stilu dali na njihov zločinački posao. Predvodnike tih akcija prozivali su slugama Washingtona, Moskve, Beograda, plaćenicima i..., blatili ih na svakom koraku, ucjenjivali raznoraznim načinima i smicalicama, zastrašivali djecu, pokušavali se miješati i rušiti obiteljski život, prijetiti a potom su slijedile i same likvidacije. Za sve ove i ovakve akcije dobro su bile upućene i tajne policijske strukture zemalja u kojima su djelovali udbaši, ali na žalost umjesto da ih tajne policijske strukture prokažu, zatvore ili protjeraju - oni su uz pomoć svojih političkih naredbodavaca – toj udbaškoj bandi skoro sve kroz prste gledali, u brojnim slučajevima surađivali, pa su čak slične smicalice i sami pravili. Zajedno ili odvojeno. Pisala su se ucjenjivačka pisma, zatvarali i sudili hrvatski domoljubi po udbaškom napatku i same likvidacije praktički po

cijelom svijetu. U takvom stresnom stanju nije lako biti ni Hrvat a kamo li djelovati, javno ili tajno, na hrvatsku dobrobit. Hrvatska ljubav, srce i vjera i u ovakvom nesnošljivom stanju Hrvata pomogli su da su se dizali i neustrašivo ulazili u borbu, a često sa upitnim rezultatima, ali uvijek s nadom u konačnu hrvatsku pobjedu.

O svim ovakvim smicalicama i akcijama, hrvatski radio satovi diljem svijeta bili su obično prvi na udaru jer su u brojnim sredinama bili praktički i jedini prijenosnici javne riječi u sve hrvatske domove. Naravno ovdje ne isključujem Hrvatske katoličke misije i župe, hrvatske novine, revije i knjige koji su uspješno obavljali svete zadatke. I to svatko na svome polju. Ali hrvatski radio satovi imali su posebnu svetu i hrvatsku dužnost na vrijeme i bez straha upozoravati hrvatsku javnost, pozivati na opreznost, na snošljivost, uvezivanje, učenje, odgovornost, ustrajnost, nepokolebljivost, potporu plemenitim akcijama na svim društvenim, političkim, kulturnim, športskim, medijskim i vjerskim aktivnostima, a sve na dobrobit Hrvatskog naroda.

U ovih deset godina dogodile su se brojne akcija koje su zatekle Beograd, Washington i druge centre moći svijeta. Godine 1976. Zvonko i Juliana Bušić, Slobodan Vlašić, Petar Matanić i Frane Pešut uzeli su američki zrakoplov TWA i u jednom danu cijeli svijet upoznali sa Titovim zločinačkim sustavom i pravednom hrvatskom borbom za slobodnu Hrvatsku državu. Sa sličnom akcijom, ali godinu dana poslije Marijan Buconjic, Vladimir Dizdar i Jozo Brekalo upali su u jugoslavensku misiju pri Ujedinjenim narodima u New York-u sa nakanom upoznavanja cijelog svijeta sa zločinačkom Titovom politikom. Akcija je uspješno završena, bez posljedica. U kolovozu 1978. Mile Kodžoman i Božo Kelava zauzeli su Njemački konzulat u Chicagu i uvjetno tražili puštanje desetorice zatočenih Hrvata na čelu sa Stipom Bilandžić u Njemačkoj koje je Beograd tražio za izručenje. Par sati nakon vijesti o upadu hrvatskog dvojca u Njemački konzulat ispred samog konzulata našlo se par tisuća Hrvata te gromoglasnim uzvicima i hrvatskim pjesmama davali su potporu Kodžomanu i Kelavi, a brojne medijske kamere snimale su svaki hrvatski pokret i zanimalo ih je mišljenje hrvatskih prosvjednika. Dok su prosvjedi trajali, a na poziv uglednog televizijskog voditelja i komentatora Bill Kurtisa (hrvatskih korijena) na gledanoj dalekovidnici BBC Vlado Glavaš imao je polusatni i izravni razgovor o uzrocima ove i sličnih akcija po svijetu, o stanju u Hrvatskoj, o hrvatskoj povijesnoj istini, zločinačkom Titovom i veliko-srpskom režimu, o progonu Hrvata, udbaškim zločinima nad Hrvatima po svijetu, kao i ustrajnoj i nepokolebljivoj borbi Hrvatskog naroda za svoju slobodu i neovisnost. Ovaj razgovor je uzburkao užarene udbaške, srpske, policijske i druge neprijateljske redove, pa čak i Washington, da su odmah uslijedili prosvjedi protiv gosp. Kurtisa i same dalekovidnice - tražeći od njih ispriku jer su ugostili jednog „ustašu“. Kurtis i samo uredništvo dalekovidnice stalo je u obranu moga nastupa i taj isti ili dijelove razgovora prenosili su više puta sve dok nije bio uspješno riješen slučaj zauzeća njemačkog konzulata. Bogu hvala i bez žrtava! Dok su Kodžoman i Kelava bili u konzulatu - Njemačka je popustila i obećala osloboditi zatočene Hrvate. Nakon ove akcije i straha da se nastave slične akcije po svijetu kako bi u potpunosti raskrinkali Titov zločinački

režim, u udbaškom dosluhu američka tajna policija FBI poslala je po svijetu ucjenjivačka pisma brojnim hrvatskim poslovnim, društveno-političkim i inim ljudima a i nekim sumnjivim osobama u hrvatskim zajednicama na Američkom kontinentu i tražili naznačene novčane iznose da se uplate na račune Mire Barešića u Paragvaju i Jakše Kušana u Londonu. Nakon ove smišljene akcije u hrvatskim zajednicama nastala su razna previranja, optuživanja i svađe, da bi u tom košmaru došlo i do likvidacija dvojice Hrvata, jednog u Los Angelesu i jednog u Vancouveru. U Torontu i Kaliforniji uhićeno je nekoliko Hrvata pod optužbom za pripremu atentata i podmetanja eksploziva. U listopadu 1978. u Parizu UDB-a ubija Brunu Bušića. Polako ali smišljeno i po policijskom receptu započinju među-hrvatske svađe i optuživanje za ova i slična nedjela.

U prosincu 1979. na poziv Titove oligarhije u Beograd stiže Odbor za vanjsku politiku američkog Kongresa gdje uz obostrano razmatrana buđenja i uvezivanje Hrvata po svijetu, posebno u Americi i Kanadi, dogovoreno je zajedničko djelovanja u rastakanju tog hrvatskog zajedništva. U pravom smislu, donesene mjere su bile katastrofalne za Hrvate, a koje su sadržavale telefonske prijetnje obiteljima, ucjene, potpuno rastakanje hrvatskog zajedništva, zatvaranje pod krivotvorenim dokazima i sa kupljenim svjedocima, pa kasnije i sa likvidacijama. Ubrzo se taj plan počeo i sprovoditi.

U prosincu 1980. zatvoreno je deset Hrvata iz Amerike i Kanade da bi šest mjeseci poslije bilo zatvoreno još deset Hrvata sa istog prostora. Na tužnom suđenju i uz vidljive laži, spletke i kupljene svjedoke, točno po političkoj odluci, deset Hrvata je osuđeno na dugogodišnju zatvorsku kaznu od 15 do 35 godina robije a druga deseterica puštena su na tz slobodu. Iza toga u planu je bilo zatvoriti još 37 Hrvata iz cijelog svijeta među kojima je bio i Vlado Glavaš. Srećom i tajnim kanalima, odvjetnik Mile Bobana došao je do tog strogo čuvanog dokumenta kojeg smo objelodanili u hrvatskom mjesečniku OTPOR i na Hrvatskom radiju SLOBODNA HRVATSKA, te upravo radi te javne objave razotkrivena je tajna spletku Beograda i Washingtona i spašeno je od zatvaranja tih 37 Hrvata, navedenih imenom i prezimenom, a radi čega je Vlado Glavaš, u Washingtonu i Beogradu, potajno osuđen na likvidaciju. Mjesec dana nakon objave navedenog tajnog dokumenta na mom automobilu izvršeno je dvadesetak smrtonosnih sabotaza iz kojih sam osobno (automobil je posebna priča) ostao bez tjelesnih oštećenja zahvaljujući saznanju iz čitanja tajnih dokumenata bivših i razočaranih policijskih obavještajaca Amerike, Engleske, Izraela i Rusije iz kojih su vidljive njihove metode u likvidaciji određenih osoba. U tom zločinačkom pohodu samo me je dragi Bog spasio.

Nakon ovih zatvaranja i smišljene udbaške promidžbe u hrvatskim zajednicama diljem svijeta nastalo je takvo stanje i nepovjerenje da praktički brat sa bratom nije razgovarao. Zahvaljujući svijesti možda stotinjak nepokolebljivih i nepotkupljivih i hrabrih Hrvata diljem svijeta, a i uz potporu hrvatskog svećenstva koje je bilo na hrvatskoj liniji, HRVASTVO je ipak tinjalo i održalo se, ali uz mukotrpnu borbu. Taj kaos UDB-a je još žešće širila i u tom kaosu u Njemačkoj je 1983. ubila Franju Mikulić. Uz rušenje hrvatskog zajedništva glavni cilj ovih

tajnih policijsko udbaških planova bilo je i rušenje hrvatskih radio satova, pogotovo onih kojima je bio primarni cilj hrvatska riječ i hrvatska istina, a ne neka zabava i zarada. Tu se svakako prvi na udaru našao Hrvatski radio sat SLOBODNA HRVATSKA i njezin glavni urednik Vlado Glavaš. Teško je to bilo proživljavati i gledati obitelj kako svakodnevno provodi vrijeme u nekom grču ali ne u strahu. Iz tjedna u tjedan sve je manje bilo poziva i novčanih potpora za uzdržavanje radija. Godine 1983., 84., 85. i 86. su bile prava novčana katastrofa za radio jer od pristiglog novca nismo uspjeli pokrivati ni 10% izdataka. Ovu tužnu sliku nismo davali u javnost a niti u širi krug suradnika radija - nego smo primijenili jednu smišljenu psihološko-političku varku koja je naprosto uzburkala udbaške i policijske redove. Ta odluka je bila uistinu hrabra a i koštala je velikog novčanog uloga vlastitih sredstava koja su odvajana od obiteljskog budžeta. Iz emisije u emisiju izmišljali smo imena darovatelja sa dosta velikim prilozima i tako neprijatelje bacali u trans a uplašene Hrvate ohrabivali i pomalo ih vraćali u hrvatske državotvorne redove i javne akcije. Uz druge društvene aktivnosti - hrvatskim neprijateljima je bila jedna od najvećih meta upravo moj neustrašivi rad na radiju i zato me je trebalo čim prije eliminirati sa društveno političke scene i javnog prostora. Milom ili silom!!! Ogorčenje je bilo veliko što me nisu uspjeli likvidirati sa sabotazama na automobilu pa su odlučili na fizičku likvidaciju. Navest ću samo četiri krvava slučaja.

Sredinom prosinca 1985. u putničkoj agenciji Perinović u Chicagu čiji je vlasnik bio Perinović, inače rodom od Požege i vodeći udbaša za Sjevernu Ameriku, u njegovom uredu i pod njegovim predsjedanjem a u nazočnosti trojice meni nepoznatih osoba pravio se dogovor o mojoj likvidaciji. Određena je nagrada od \$50,000.00 onome tko me likvidira. O ovom sastanku osobno me je obavijestio jedan Srbin od Dervente koji je bio na tom sastanku i to deset dana poslije zločinačkog čina te rekao mi je da je njemu nuđena nagrada ali je on odbio i osobno meni potvrdio da je spreman o svemu tome i svjedočiti na policiji ili sudu ako ikada do njega dođe. Tog Srbina površno sam poznavao jer je više puta dolazio u našu zgradu obavljajući vodoinstalaterske poslove, a uz to bio je sklon piću. Taj zločinački plan likvidacije izvršen je 9. siječnja 86. oko 10 sati ujutro, kada su djeca bili u školi i kada skoro svi susjedi rade. Trojica zločinaca (Kosovar, Sandžaklija i Grcić od Drniša) dovezli su se automobilom i duplo parkirali sa upaljenim žmigavcima na ulici ispred same zgrade gdje smo stanovali. Albanac je ostao u automobilu, Sandžaklija je stajao pred našim ulazom i čuvao stražu, a Grcić je na prevaru ušao u naš ulaz i uputio se prema našem stanu – točno po u naprijed nacrtanom planu. Da ne idem u detalje, on je zvonio na naše zvonce i kako ja nisam bio doma a vjerovali su da ću biti, izišla je moja supruga Danica i uz kraći razgovor na netočnom engleskom jeziku i uz pitanja o meni (da sada ne ulazim u detalje tijekom razgovora i pitanja) – Danica je u njemu prepoznala udbaša i osjetila je njegove namjere. Taj je bandit u razgovoru osjetio da ga je Danica prepoznala i u tom trenutku izvadio nož i započeo svoj krvavi pir kako bi se riješio svjedoka. Zahvaljujući poznavanju borilačkih vještina i glasnom vrištanju odjednom su se otvorila vrata stanara koji su živjeli iznad nas i zavikali što se to događa dolje, zločinac je osjetio da će biti otkriven na djelu te je odlučio

brzim potezima Danicu likvidirati. Sa tri krvava poteza s nožem razrezao joj je jezik, usnu s lijeve strane, uništio slezenu, prerezao nekoliko crijeva i krvnih žila svega nekoliko milimetara ispod srca te pobjegao ostavivši Danicu na kućnom pragu u krvi sa uvjerenjem da je obavio svoj krvavi zadatak. Za sekundu stigao je susjed koji je po zanimanju liječnik i u trenutku davanja prve pomoći, njegova žena je zvala Hitnu pomoć koja je za samo par minuta stigla te pod žurno Danica je prevezena u bolnicu nedaleko od naše zgrade i postavljena na operacijski stol. Iako je na kućnom pragu izgubila skoro 4 petine krvi ipak je zahvaljujući savjesnim liječnicima i Božjoj pomoći preživjela ovaj krvavi zločin. Par mjeseci poslije zločinac je otkriven, zamislite na hrvatskoj zabavi i u hrvatskoj dvorani, a potom i zatvoren, ali pod pritiskom centrale iz Washingtona on je pušten na slobodu. O svim navedenim slučajevima na vrijeme sam obavijestio policiju sa dokazima, ali na žalost bez rezultata. Nakon puštanja krvnika na slobodu a preko poznanstava došao sam kod šefa čikaške policije koji mi je u jednom uljudnom i otvorenom razgovoru i nakon pregledanih svih dokumenata i policijskih izvješća zaključio sam da se radi o dobro isplaniranom zločinu, a zatim je tužnim riječima rekao da je osobno iz Washingtona dobio naredbu da svu dokumentaciju prosljedi njima, te da je s tim cijeli slučaj zatvoren i postao tajna.

Mjesec dana nakon zločinačkog čina nad Danicom UDB-a je nastavila i dalje proljevati nevinu hrvatsku krv u Chicagu te je u stanu gdje je živio, gosp. Franjo Mašić, voditelj drugog hrvatskog radio sata GLAS HRVATSKE, naprosto bio nožem sasječen i ostavljen u krvi u kadi u njegovom stanu. Tako su se ti udbaški zločinci rješavali nepodobnih Hrvata, bez obzira gdje su se nalazili.

Drugi se slučaj dogodio u studenom 1987. u stanu kada sam od dvojice krvnika bio vezan žicom na podu sa samokresom na glavi. U tom trenutku osjetio sam Božji poziv na smirenost i da će sve proći bez krvi. Uz mojih nekoliko riječi, kao da su od Boga došle, uputio sam ih atentatorima. Čuvši te moje riječi oni su se odjednom - bez riječi i u tišini povukli i ostavili me svezana na podu.

Treći slučaj dogodio se u ožujku 1988. svega pedesetak metara od kuće stanovanja i oko jedan sat poslije pola noći, kada sam se vraćao sa sastanka Međudruštvenog odbora Hrvata Chicaga. U mirnom hodu zamijetio sam da se žešćim koracima meni približavaju neki ljudi. U dubljem razmišljanju o tijeku održanog sastanka, za nekoliko sekundi na mojim leđima našla su se dva samokresa od dvojice nepoznatih osoba i uz riječi: „Sada si naš majku ti ustašku i znaj da ti je ovo zadnji trenutak tvog života“. Bio sam potpuno miran i u toj mirnoći zazvao sam Božju pomoć, te u tren sekunde osjetio sam Božju poruku za smirenost i da ću pobijediti. Naglo sam se kao ris okrenuo i vještim borilačkim potezima izbio im samokrese iz ruku i za tren obojica su se našla na pločniku, a ja sam pobjegao i za par minuta se našao u obiteljskom domu. Nas dvoje i Danica i ja smo trenirali borilačke vještine za samoobranu...

Četvrti slučaj odigrao se u srpnju 1988. u prijepodnevnim satima i to pred ulazom u zgradu gdje smo živjeli gdje me je jedan gorostas u stojećem stavu sa rukama u džepovima i bez ikakva povoda sa moje strane namjerno počeo vrijeđati i pogrдно napadati pa čak i prijetiti likvidacijom. U istom trenu kroz glavu mi je prostrujala

misao i ukazala slika pred očima da se radi o klasičnom ubojici. Razmišljao sam o bijegu a kada sam zaključio da nema sigurnog izlaza i u sekundi sam odlučio krenuti u boj pa što dragi Bog da. Sa golim sam rukama i kao ris skočio na njega ne dopuštajući mu da bilo što izvuče iz džepa, pa je tako nastao krvavi dvoboj, čak i na ulici radi čega je bio zaustavljen cijeli promet. Dvoboj je prestao kada se taj razbojnik našao na cesti sa prelomljenom rukom, oštećenim nogama, rebrima i natečenim licem, a ja sam i u ovom slučaju zahvaljujući znanju borilačkih vještina i zahvaljujući ANĐELU ČUVARU ostao bez tjelesnih oštećenja. Cijeli ovaj krvavi dvoboj promatrala je kroz prozor našeg stana moja žena Danica i mogu si samo zamisliti kako se ona osjećala. Ovaj slučaj je završio i na sudu gdje sam oslobođen za nanesene tjelesne ozljede a krvniku je dosuđeno pokrivanje sudskih troškova, ali bez daljnjih progona.

O svim navedenim slučajevima gradska policija kao i FBI imaju cijelu evidenciju i čak potencijalne svjedoke, ali, kao što sam već naveo i po napatku Washingtona svi ovi slučajevi su ostali bez suđenja. Drugim riječima, i po političkoj odluci zaštićeni su zločinci, a što je sramota i pravo izdajstvo tako zvane zapadne demokracije. Da je to tako potvrđuje dokument kojeg sam preko odvjetnika zatražio iz službene centrale FBI u Washingtonu koji vodi evidenciju o mom i ženinom radu od prvog dana dolaska u USA. Tužno je bilo pogledati to izvješće u kojem je potpuno zacrnjeno preko 50 % cijelog tog tz. dokumenta i u kojem nije bio vidljiv niti jedan od navedenih slučajeva, a i prijetnje koje sam uredno prijavljivao.

PETNAESTA OBLJETNICU RADIIA „SLOBODNA HRVATSKA“

Završetak Desete obljetnice i sa ulaskom u novu, na žalost UDB-a nije prestala sa prolijevanjem hrvatske krvi po svijetu. Da ne navodim sve slučajeve, ipak ću navesti atentat na Predsjednika Hrvatskog državotvornog pokreta na gospodina Nikolu Štedula, izvršen u Škotskoj 1988. gdje je na kućnom pragu prolio svoju krv, ali na sreću i uz teške životne posljedice ipak ostao na životu.

U slijedećih pet godina puno toga se dogodilo u hrvatskom društvu i na radiju SLOBODNA HRVATSKA, više dobra nego lošeg. Bog čini dobra, posebno svima koji u njega vjeruju. Ovdje svakako treba pridodati većinu Hrvata bez obzira gdje žive. Na svakom koraku osjetila se svježina hrvatskog duha i oslobađanje proživljenog stresnog stanja te su iskazivali ljubav i spremnost pri pomaganju u svim vidovima pomoći kako bi Hrvati konačno došli do ponovne SLOBODNE I NEZAVISNE HRVATSKE DRŽAVE.

Daljnji rad Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA obrađen je u posebnom prikazu a za ovu časnu obljetnicu i sa svojim kratkim osvrtom najbolje je opisao hrvatski književnik i ugledni svećenik fra Hrvoslav Ban. Evo tih njegovih riječi...

„Časna služba Hrvatima u tuđini“

Izdržati punih petnaest godina u izbjegličkom uredništvu, bilo to jednog časopisa ili radio – sata, težak je i naporan posao. Može to razumjeti samo netko, kome je taj teret namijenjen.

U tuđini, bez redovitih izvora obavijesti – napose u prijašnje vrijeme – bez veće hrvatske knjižnice, bez pomoćnih priručnika i bez potrebnih materijalnih sredstava, bez sigurne suradnje jer je to obveza koja se vrlo teško preuzima bez dostatnog slobodnog vremena od svagdašnjeg rada, trebalo je imati ne samo veliku volju, nego još veću ljubav za ovakvo djelo.

Samo i jedino ljubav prema svojem raseljenom narodu može dati snagu čovjeku, koji pristaje na odricanje, na zabacivanje potrebnog odmora, na noćni rad nad papirima i uređivanju rasporeda, na preuzimanju noćnog traženja odgovarajuće glazbe, podučavanje prolaznih suradnika, obrađivanje tekstova, snimanje i presnimavanje govornih i glazbenih vrpca, a sve to iz tjedna u tjedan, u žurbi i napetosti, bez odlaganja i bez predaha.

A što je nagrada onom Hrvatu, koji obavlja uredničku dužnost u tuđini' - vrlo često nerazumijevanja ograničene čeljadi, zlobni napadaji onih koji rade spletke i klevete i koji moraju ispuniti svoju duhovnu prazninu jalom i mržnjom. Svaki je urednik u izbjeglištvu, bez iznimke, nosio taj križ i teškom mukom to proživljavao pa su samo rijetki mogli izdržati do kraja.

Time je veća zasluga i čast onima, a takvi su, na sreću u većini, koji su nastojali razumjeti njima nepoznati urednički posao, koji su spoznali težinu rada jednog hrvatskog izbjegličkog uredništva, pa pripomogli taj rad moralno i materijalno, a ljude, koji se nesebično zalažu, ohrabрили iskrenom pohvalom i plemenitom riječi. Takvima pripada hvala i u ovom slučaju, kada radio sat „SLOBODNA HRVATSKA“ u Chicagu proslavlja svoju petnaestu obljetnicu rada za „HRVATE“ u ovom Američkom velegradu i njegovoj okolici.

Čestitam glavnom uredniku, gospodinu Vladi Glavaš i svim njegovim vrijednim suradnicima, od onih prvih, do ovih današnjih. I želim izreći svoje veliko zadovoljstvo, da sam, ne često sudjelovao u prijenosima „SLOBODNA HRVATSKA“, nego sam bio i prvi gost, prigodom otvaranja, prvoga prijenosa ovoga zaslužnog radio sata.

Uvjeren sam, da će SLOBODNA HRVATSKA nastaviti i nadalje obavljati svoju časnu službu svojem hrvatskom puku, da ostanu vjerni svojoj braći po rodu i krvi i svojoj stare slave Djedovini, lijepoj i vječnoj zemlji HRVATA.

Čikaški radio sat SLOBODNA HRVATSKA, zadužio je hrvatsko slušateljstvo ovog velegrada i njegove okolice izvanredno mnogo. Svake subote, bez iznimke, bio je taj radio povezan sa slušateljima po svojim izabranim, pomno aktualnim vijestima, s nastupima brojnih istaknutih ljudi, s obiteljskim čestitkama, društvenim obavijestima, osvrtima na povijesne obljetnice, hrvatskom pjesmom i glazbom.

Otud Uredništvu SLOBODNA HRVATSKA i njezinu Glavnom Uredniku, gospodinu Glavašu, odaju priznanje hrvatska društva, obitelji i pojedinci, što se je i prije očitovao, a napose prigodom ove dične petnaeste obljetnice. Čujemo u crkvi Kristovu riječ: „Što ste učinili mojoj ljudskoj braći – meni ste učinili“. Uredništvo zaslužnog radija „Slobodna Hrvatska“ s vrijednim urednikom na čelu, krijepili su nas nadom u preporod utamničene Hrvatske, u sigurnost njezine pobjede, nakon mučilišta na koje su je razapeli neprijatelji, bodrili su nas glasovi

s ovog radio – sata, jačali su naš duh i naš hrvatski ponos u tuđini. Slijedit ćemo one Kristove riječi i kazati: „Što god ova nesebična, hrvatska ustanova učinila i za jednog Hrvata, učinila je za cijeli Hrvatski narod, za domovinu Hrvatsku“.

PUTANJA RADIJA SLOBODNA HRVATSKA

Od utemeljenja ovaj radio program službeno je bio pod pokroviteljstvom ogranaka HNV iz Chicaga. Drugim riječima, iza radija su bile sve političke organizacije, kulturne ustanove i športska društva koja su priznavala HNV. Tako je to trajalo do konca 1979. godine sve do sukoba u redovima, a napose u vodstvu HNV, u što radio nije htio ulaziti i pomalo se počeo udaljavati dok i službeno nije brisao pokroviteljstvo HNV – početkom 1980. Od tada pa do početka 1982. Radio Slobodna Hrvatska djeluje kao neovisna ustanova, potpomagana od više hrvatskih rodoljubnih društava i pojedinaca. Većina stalnih suradnika i potpornih članova odlučuju da radio djeluje pod pokroviteljstvom Hrvatskog Državotvornog Pokreta Ne za dugo - svega nekoliko godina. U početku novog pokroviteljstva radilo se dobro dok zanos nije opao nakon progona, zatvaranja i osuda deseterice Hrvata iz USA i Kanade, te udbaških spletki, ucjena i ogovaranja što je utjecalo na udaljavanje brojnih Hrvata iz javnog djelovanja. Od 1980. – 87. bilo je najkritičnije i najteže razdoblje, a zasigurno možemo reći najodgovornije i najvažnije. U svim hrvatskim naseobinama svijeta, na hrvatskim predvodnicima osjećao se umor od dugogodišnjeg ustrajnog rada, a kod šireg kruga rodoljubnih Hrvata nazirala se malaksalost, gubi se onaj zanos a s time i vjera u hrvatski uspjeh. Tome je pridonijela taktika Beograda: ZAVADI PA VLADAJ, dođite svi u posjetu „starom kraju“, donesite novac, potrošite, uživajte i govorite iznad dopuštenog, jer je važna strana valuta... Upravo ta taktika je bila dvosjekli mač za jugo-gulag i za Hrvatsku. Devize su išle za Beograd, a Hrvati iz tuđine uživali su i pored straha prenosili su rodbini i prijateljima svoja životna iskustva i potrebu za ostvarenje Slobodne Hrvatske. Ali ne sa žarom da bi potaknuli Hrvate iz Hrvatske na rad, nego zato jer se u tuđini nisu naučili šutjeti ali na žalost nisu ni tugovali radi svoje neaktivnosti.

Iako domovinski Hrvati nisu reagirali na takve stavove Hrvata iz tuđine, ipak su, u podsvijesti, upijali svaku riječ, što je dobro došlo u novom hrvatskom preporodu kojeg su zrake počele obasjavati Hrvatsku u veljači 1989. kada su dr. Tuđman i njegovi suradnici utemeljili HDZ a potom i druge hrvatske političke stranke. U Hrvatskom iseljeništvu slobodarske zrake počele su se vidljivije nazirati 1987. kada je dr. Tuđman započeo svoj javni nastup u Kanadi i u Americi i pomalo razbijao svoju lošu sliku koju su Hrvati u tuđini imali prema njegovoj prošlosti. Dr. Tuđman je i prije dolazio u Švedsku, Njemačku, Ameriku i... ali bez javnih nastupa i pred hrvatskim pukom. Tuđmanovo predavanje na York sveučilištu u Torontu 1987. sa zanimljivom temom o životu i političkom djelovanju braće Radić te njegov nastup na velikom Slavenskom simpoziju u Chicagu, kao i sa predavanjima na nekoliko sveučilišta u Chicagu i... (jedan od glavnih organizatora Tuđmanova nastupa u Kanadi bio je gosp. Marin Sopta a u Americi Vlado Glavaš). Bile su to zrake nade u hrvatsko bolje sutra. Glavne teme njegovih predavanja i javnih nastupa ticale su se hrvatske zbilje iz hrvatske prošlosti i sa

nekim naznakama za sretniju hrvatsku sutrašnjicu. Sa objavom cijelog predavanja sa York sveučilišta i uvodnika glavnog urednika hrvatskog mjesečnika za hrvatska društvena i politička pitanja OTPOR gdje ga je Vlado Glavaš najavio kao budućeg Predsjednika Hrvatske države, te iste sadržaje objavio na hrvatskom radiju SLOBODNA HRVATSKA. U hrvatskim redovima nastala su komešanja, previranja pa i sučeljavanja sa glavnim naglaskom KAKO TO DA JEDAN PARTIZANSKI GENERAL MOŽE BITI PREDSJEDNIK HRVATSKE. Ustaljeni komentari na radiju SLOBODNA HRVATSKA a i na nekim drugim hrvatskim radijima diljem svijeta i u rijetkim hrvatskim glasilima pomalo se počela razbijati ta antipatija prema dr. Tuđmanu, a time i započeo novi vjetar u hrvatskim glavama i razbijati stara razmišljanja. Hrvati u iseljeništvu počeli su ozbiljno prihvaćati onaj poznati i za Hrvatsku presudan javni poziv hrvatskog generala Maksa Luburića iz 1968. u Torontu - da bez hrvatske pomirbe nema ni Hrvatske i da se sinovi ustaša i partizana rame uz rame moraju boriti za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU. Ovu povijesnu i odlučujuću poruku Hrvatskom narodu najprije je prihvatio Bruno Bušić a potom i sami Dr. Franjo Tuđman, a polako i većina Hrvata u tuđini. Posebno se to osjetilo sa novim dolaskom Dr. Tuđmana u Kanadu i Ameriku 1989. i njegovim javnim nastupima u hrvatskim dvoranama i u ime Predsjednika HDZ. Dvorane su bile punjene do zadnjeg mjesta a atmosfera užarena. Pitanja su frcala sa svih strana. Optužbe radi prošlosti, prozivanja radi nejasnih odgovora a i brojni i jasni glasovi potpore Dr. Tuđmanu sa pozivom za pomirenjem jer dolazi vrijeme za Hrvatsku BITI ILI NE BITI. Ovakvi glasovi nazočnih bili su ujedno i političko krštenje dr. Tuđmana - ako želi biti vođa Hrvatskog naroda da mora jednostavno mijenjati sebe i svoju prijašnju politiku. Uvjeren sam, da je Dr. Tuđmanu, koliko je god bio svjestan što ga čeka u budućnosti, da su mu ovi javni skupovi sa Hrvatima i te kako dobro došli da se dogradi u jednog čvrstog i odlučnog predvodnika Hrvatskog naroda, a što je svojim daljnjim radom to i dokazao. U Chicagu i uz nazočnosti oko 500 Hrvata istu večer se učlanilo u HDZ oko 250 osoba i prikupljeno blizu \$50,000 za rad HDZ-a. Upravo iz navedenih opisa Hrvata u tuđini a posebno Hrvati u Hrvatskoj - promjene su dočekali kao svjestan politički narod.

Vratimo se samo nekoliko godina unazad i u krizne trenutke Hrvata izvan Hrvatske kada praktički brat sa bratom nije pričao i sa padom zanosa, razočaranja pojedinaca u osobne sposobnosti ili u društvenu neodgovornost i radio upada u svoju najveću krizu. Suočen s mnogim problemima, odluka pada u ožujku 1984. godine, da radio „Slobodna Hrvatska“ postane ponovo neovisna ustanova. S velikim naporom uredništvo i uprava su sa svojim radom svladali krizu i radio ponovo postaje glasnik rodoljubnih Hrvata, kojima je bilo do rada, suradnje i iskrenog potpomaganja. S istim zanosom ulazi u jedanaestu godinu i dočekuje proslavu DESETE OBLJETNICE, 27. rujna 1986. godine, u dvorani Hrvatske katoličke župe „Svetog Jeronima“ koja se odvijala u pravoj prijateljskoj i domoljubnoj atmosferi i uz nazočnost velikog broja Hrvata koji su došli odati priznanje uredništvu, upravi i drugim dragim Hrvatima koji su velikodušno radili da ovaj radio uspije savladati sve oluje koje su se nad njim urušavale tijekom

prošlog vremena, ali ga nisu uspjele dotući. Naprotiv, ta oluja izazvala je još veći hrvatski prkos i sadržaj radija bio je još bogatiji i naprosto osvajao srca Hrvata, pa i brojnih slušatelja drugih nacionalnosti i političkog uvjerenja. Koncem 80. radio emisije je slušalo čak oko 200.000 kućanstava u četiri američke savezne države. Sve padove, buđenje i preporod Hrvata, hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, pratio je, vodio analize i ohrabrivao Hrvate, kada je bilo najpotrebnije, smirivao uzrujane duhove i pozivao sve Hrvate na snošljivost, razum, čitanje, razmišljanje i rad za domovinu Hrvatsku. U toj misiji imao je vidne uspjehe, što dokazuje, da su baš Hrvati Chicaga jedan od političkih najjačih naseobina izvan Domovine. Sa spomenutim se ne želi posebno isticati hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“, jer da nije bilo ozbiljnog rada i suradnje svih hrvatskih političkih organizacija, drugih dvaju hrvatskih radio satova, hrvatskih katoličkih župa, kulturnih ustanova, dobrotvornih i humanitarnih društava, kao i športskih klubova – sigurno ne bi bilo uspjeha kojeg su Hrvati Chicaga postizali tijekom proteklih godina. No, s puno prava i s ponosom možemo reći, da je upravo radio „Slobodna Hrvatska“ bio luč hrvatske zbilje Chicaga.

KIP SLOBODE

Godina 1988. bila je u istinu burna i koja je najavljuje pravu prekretnicu u hrvatskom društvenom i političkom životu Hrvata, ne samo Hrvata u Chicagu, nego i u cijelom svijetu. Sve ove akcije i djelovanja hrvatskih zajednica, a posebno njihovih predvodnika dobro su pratili domaća sredstva priopćavanja kao i političari. Na ugodno iznenađenje, Guverner američke savezne države Illinois proglasio je gosp. Vladu Glavaš ČOVJEKOM GODINE U DRŽAVI ILLINOIS za njegovo ustrajno i odlučno zastupanje, čuvanje i održavanje ETNIČKOG ŽIVOTA U DRŽAVI ILLINOIS I ŠIRE, te mu je za tu odluku, 26. lipnja 1988. uručena posebna nagrada i KIP SLOBODE sa naznačenim priznanjem.

S pojavom dr. Tuđmana na hrvatskoj političkoj pozornici još godine 1987. Uredništvo radio sata „Slobodna Hrvatska“ vidjelo je u njemu budućeg hrvatskog vođu i zato je redovito pratilo Tuđmanov razvoj i politički rad, zbog čega je često nailazilo i na kritiku s riječima, da dajemo publicitet bivšem partizanu. Odgovor na kritiku nije dolazio s obranom naših riječi, nego upravo s ozbiljnim radom dr. Tuđmana i suradnika.

PRVI SABOR HRVATSKE DEMOKRATSKE ZAJEDNICE ZA SJEVERNU AMERIKU ODRŽAN U CLEVELANDU 20. i 21. 1990.

Početak godine 1990. Uprava ovog radio sata uvela je još veću ozbiljnost rada i skoro cijelo vrijeme posvećivano je političkom, duhovnom i kulturnom preporodu u Hrvatskoj i BiH, a ujedno nisu bili potisnuti događaji i u drugim republikama jugo tavnice – posebno u Sloveniji i na Kosovu. Glazbeni dio bio je smanjen na najmanje moguće mjere, što je nekim slušateljima nedostajalo. Uredništvo je uspostavilo izravnu suradnju s Domovinom, a najganutljiviji događaj za slušatelje je bio svakako izravni prijenos s prvog sabora HDZ, u veljači 1990., iz dvorane Lisinski u Zagrebu, kojeg je upriličio član Uredništva gospodin Ilija Pavljašević. Uredništvo je nastojalo svojim nesebičnim radom približiti Hrvatsku svakom Hrvat u Chicagu i okolice sa izravnim izvještajima iz Domovine ili razgovorima s ključnim osobama novog preporoda u Hrvatskoj. Usporedo sa stvaranjem političkih stranaka u Hrvatskoj i ovaj radio je nastojao, sa izravnim razgovorima čelnih ljudi, ili s posebnim izvještajima razraditi misao, da nas jedino višestranačje može spasiti. U ovim izvještajima nastojali smo biti neutralni, posebno u predizbornoj kampanji, a nakon izbora i pobjede HDZ i dr. Tuđmana, poput sredstava pripočivanja u slobodnom svijetu, stavili smo se u službu nove hrvatske vlasti, s dopuštanjem za pozitivne kritike i s pravom na riječ oporbenih stranaka. Tijekom dvogodišnjeg hrvatskog preporoda važno je istaknuti da je naš dugogodišnji suradnik velečasni Ivan Miklenić, urednik Glasa koncila, svakodnevno slao najnovije vijesti o događajima u Domovini. Uz redovite prijenose na radiju SLOBODNA HRVATSKA ovaj isti radio imao je i svoje dnevne telefonske vijesti od 5-10 minuta koje su se davale točno u pola noći i svakodnevno ih je slušalo čak preko 2000 osoba. Nadalje, na ovom radio satu imali su osobni i posredni nastup, putem razgovora, slobodnih izvještaja ili govorom s javnih skupova gotovo sve najpoznatije osobe političkog, društvenog i vjerskog života Hrvatske i to: Kardinal Franjo Kuharić, papa Ivan Pavao II, majka Terezija, dr. Franjo Tuđman, dr. Žarko Domljan, Josip Manulić s kojim sam imao izravni polusatni i žučni razgovor o njegovoj udbaškoj prošlosti i sadašnjosti, dr. Vlatko Pavletić, dr. Dalibor Brozović, Gojko Šušak, Ante Beljo, dr. Miljenko Žagar, Boris Maruna, Milan Kovač, dr. Šime Đodan, Vladimir Šeks, velečasni Ante Baković, Vjekoslav Krsnik, Josip Jović, velečasni Živko Kustić, Predrag Lucić (novinar), Robert Čagalj (student), dr. Marko Veselica, dr. Anto Kovačević, Ivan Gabelica, dr. Hrvoje Šošić, Fikret Avdić, dr. Fuad Muhić, Alija Izetbegović, Dobroslav Paraga, Ante Paradžik, Krešimir Pavelić, Damir Milić, Duško Lokin, Velimir Zajec, Josip Kuže, Dražen Ladić, Tonko Vukušić, velečasni dr. Vjekoslav Šaravonja, Anica Penić, prof. Zdenka Graf, Jakov Sedlar, Vinko Zorić, Vjenceslav Čižek, Clark Weber, Marko Dizdar, Davor Perinović, Mate Talijančić i brojni drugi znani i hrvatskoj javnosti nepoznati a za Hrvatsku jako bitni..

Za uređivanje i ravnanje radio sata „Slobodna Hrvatska“ posebnu zahvalnost zaslužuje urednik gosp. Vlado Glavaš, koji je nosio najveći teret od prvog dana do svibnja 1991, a s tim je i njegova obitelj bivala uvijek razumna zbog njegovog istaknutog hrvatskog društvenog rada. U ožujku 1991. Uredništvu se pridružuje mladi i marljivi gosp. Nidiljko Babić koji je uzorno i s veseljem obavljao svoj dio posla. U svibnju 1991. dužnost glavnog urednika preuzeo je gospodin Ilija Pavljašević koji je skupa sa gospodinom Ivicom Metzger (Ivica je prije odlaska u tuđinu i dolaska u Chicago radio kao ton majstor na HRT u Zagrebu) i uz pomoć gospođe Tine Krstelj zajedno vodili i uređivali radio SLOBODNA HRVATSKA do smrti Ilije Pavljašević 2013. kada Uredništvo preuzimaju Nick Markulin (umro 25.10.2020.) i Ante Lončar kojeg uspješno vode do teške bolesti gosp Markulina 2019.

NA OPROŠTAJNOJ VEČERI GOSP. ILIJA PAVLJAŠEVIĆ NOVI UREDNIK
RADIJA I GOSP. STANKO ŠUŠNJARA PREDSEDNIK ODBORA RADIJA
SLOBODNA HRVATSKA uručuju darove VLADI GLAVAŠ

Urednički krug, sa svojom stalnom rubrikom „Športski pregled“ pristupio je godine 1988. i postao redoviti suradnik poznati nogometaš gosp. Ilija Pavljašević, koji je postupno preuzimao tehnički a kasnije i urednički dio.

Uspjeh radio sata „Slobodna Hrvatska“ preko valnih zraka, ne bi ni blizu postizao onakav uspjeh, da nije bilo vrljih hrvatskih rodoljuba iz Uprave, koji su nosili glavni teret rada oko novčanog izdržavanja ove ustanove, a to su Mladenko Marjan, Petar Varvodić, Mijo Barun, Stanko Šušnjara, Veselko Leko i...

DEVEDESETE GODINE

Sa osamostaljenjem HRVATSKE DRŽAVE Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA nije izgubio na svojoj važnosti, bar nekoliko godina, iako se mijenjala i njegova politika. Umjesto prijašnjih tema u navedenom duhu i poslanju, radio je tada dobio drugu duhovnu i državotvornu ulogu, a to je; pozivati Hrvate na svesrdno pomaganje Hrvatskom narodu u Domovini u svim vidovima pomoći, kao i u uspješnom lobiranju prema svim centrima moći po svijetu. Na sreću to hrvatsko srce, vjera i duša nisu iznevjerili očekivanja, nego su zadivili ne samo Hrvate u Domovini nego i cijeli svijet koji do jučer nije baš bio sklon Hrvatima i Hrvatskoj. Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA bio je inicijator i

suorganizator brojnih plemenitih hrvatskih aktivnosti u Chicagu koje su se znale preljevati i u druge hrvatske zajednice u svijetu.

Tako je urednik radija SLOBODNA HRVATSKA Vlado Glavaš bio jedan od suorganizatora pokretanja i utemeljenja Hrvatske lobističke skupine CROATIAN AMERICAN ASSOCIATION (CAA) održane u Chicagu u siječnju 1991. a glavni je pokretač i financijer bio poznati, priznati i cijenjeni veliki hrvatski industrijalac iz Detroita gospodin Ilija Letica sa svojom kćerkom Marom, inače vrhunskom pravnicom. Gospodin Letica bio je prijatelj sa brojnim američkim senatorima i kongresmenima, posebno sa vodećim američkim senatorima – demokratom Al Gore i republikancem Bob Dole, a i dobar prijatelj sa poznatom ČELIČNOM LADY, Margaret Thatcher, Engleskom Premijerkom. Ubrzo je ta CAA razgranala svoju mrežu po Americi, a glavna baza je bila u Washingtonu i u New Yorku gdje je svoj rad usmjerila na razbijanje političkog slijepila u američkoj i svjetskoj politici. Za nekoliko mjeseci CAA uspjela je dogovoriti se sa uglednim senatorom Bob Dole (čovjek albanskog podrijetla, a čija je glavna tajnica bila preko 20 godina gospođa Mira, kćerka uglednog Hrvata iz Kalifornije Petra Radielovića), da preuzme ključnu ulogu i bude glavni lobista u Washingtonu. I zaista, Bob Dole je učinio pravo političko čudo i za manje od godinu dana u američkom Senatu i Kongresu koji su bili skoro 90% za Jugoslaviju a protiv Hrvatske uspio napraviti zadivljujući preporod i za SLOBODNU HRVATSKU pridobio apsolutnu većinu Senatora i Kongresmena. Nakon ove dobivene bitke u Senatu i Kongresu nastala je druga i još mučnija bitka za promjenu političke zaslijepljenosti u State Department – Ministarstvu vanjskih poslova. U višemjesečnoj borbi i ta je bitka dobivena, bitka koja je bila prava prekretnica američke politike u odnosu prema Hrvatskoj, jer da Amerika nije stala iza Hrvatske, Bog sam zna, bili Hrvatska i opstala, iako su je brojne države svijeta priznale. Možda bi Hrvatska doživjela drugi i još krvaviji Bleiburg? Na hrvatsku žalost i tugu ovaj uspjeh Hrvata Amerike potpuno se prešućuje u Hrvatskoj, umjesto da se o tome hrvatska javnost svakodnevno - naprosto bombardira - i da ova zbilja u svako hrvatsko uho uđe i sa srca i duše nikada ne izađe, te da se posebna pozornost posveti i u školskom programu jer ako mladi naraštaj ne zna istinu o hrvatskoj povijesti hrvatska budućnost je upitna. Neka nam bude vodilja borba Izraela za židovsko pitanje i zaštita izraelskih nacionalnih i državnih interesa, a ne da se sramimo svoje prošlosti i klanjamo lažima koje su nametnuli hrvatski neprijatelji i tuđe sluge.

Kako je vrijeme odmicalo, a posebno nakon Oluje i Tuđmanove i Šuškovne bolesti od posljedica trovanja u Daytonu, naglo se počela mijenjati politika prema Hrvatima izvan RH. Preko noći su zaboravljeni, posebno nakon 2000. godine, kao da nikada nisu postojali. Zaboravlja se da tih Hrvata i njihove velikodušne materijalne, ljudske, psihološke i ine... pomoći, Hrvati u Domovini, pored velike želje, ljubavi, spremnosti i žrtve - siguran sam ne bi uspjeli ni godinu dana izdržati zločinački pohod Srba i uz pomoć masonske oligarhije iz svijeta. Hrvatska politička, društvena i medijska tz. elita, iz svojih osobnih i nedokučivih a ne iskrenih hrvatskih interesa, sjete se Hrvata u tuđini samo kada njima treba promocija, glas ili posebna pomoć nakon neke prirodne katastrofe, poput trešnje, poplava i... Tužno je i žalosno da se namjerno prešućuju činjenice koje

vjerodostojno govore da bi Hrvatska davno bankrotirala da od Hrvata iz tuđine u Hrvatsku godišnje ne pristizhe preko računa, u gotovini svojim obiteljima, pri dolasku u posjete svojim obiteljima i na ljetovanje - preko 4 milijarde eura gotova novca. Prešućuje se i činjenica da je na hrvatske prostore u RH i BiH od 1990. do konca 1997. pristiglo preko 50 milijardi dolara vrijednosti kroz razne vidove pomoći, od novca, vojne opreme, humanitarne i do ljudske pomoći sa dragovoljcima na raznim ratištima po hrvatskim prostorima. Zar to nije ravno izdajstvu?

Da ta tz. društveno politička elita ima imalo pravog ljudskog osjećaja, hrvatsko srce i dušu i da im je hrvatski državni i nacionalni interes primarni cilj, uvezali bi se sa Hrvatima u tuđini, koji bi sa svojim znanjem, iskustvom, sredstvima, odgovornošću i ljubavi - Hrvatsku za nekoliko godina mogli preporoditi i stvoriti uređenu državu i bogatiju od Švicarske, ali oni to ne žele. Njima je važnija ulizivačka politika masonskim centrima moći u Bruxelles-u, četničkim-partizanskim-jugoslavenskim zločincima, gospodarskim kriminalcima i... nego istinski hrvatski domoljubi koji su svoju krv prolijevali za ovu Hrvatsku i sa onima koji su spremni i sutra isto tako činiti, a sve na dobrobit Hrvatske države i hrvatskog naroda.

Ovakve i slične teme često su se obrađivale na radiju SLOBODNA HRVATSKA nakon 1990. ali nakon ovakvog odnosa hrvatske politike prema Hrvatima u tuđini ti Hrvati osjećaju se odbačenima, izdanima, pa se hrvatski društveni, politički i športski život brzo hladi i pomalo postaje zabrinjavajući. Sve je manje onih javnih hrvatskih okupljanja, hrvatske dvorane čeznu za hrvatskim događajima, koja su na žalost sve rjeđa i daleko u manjem broju, pa su uprave i vlasnici tih dvorana i hrvatskih klubova radi pokrivanja izdataka prisiljeni iznajmljivati drugima koji nemaju veze sa Hrvatstvom. Da nema Hrvatskih katoličkih župa i misija hrvatske zajednice bi bile neprepoznatljive. Hvala Bogu da ih ima, mada bi bilo daleko bolje da su svi ti Hrvati u Hrvatskoj a ne razasuti po svim dijelovima svijeta.

Uz ovu problematiku i dolaskom napredne tehnologije postalo je sve teže održavati sadržajne programe na hrvatskim radijima. Urednici su se trudili da svaki sat bude ispunjen domoljubnim sadržajima, od razgovora sa brojnim istaknutim društveno-političkim, športskim i medijskim ljudima iz Domovine i svijeta do obrađivanja tema o životu i radu Hrvata u tuđini, kao i uvezivanju hrvatskih zajednica u cjeline koje će biti korisnije za Hrvate u tim sredinama a time i samoj Hrvatskoj. Što je vrijeme više odmicalo UREDNICI, VODITELJI, UPRAVA I POKROVITELJI radija počeli su se ozbiljno pitati – kako i s čim naprijed, kojim sadržajem i kojom porukom, te ima li koristi i tko nas više treba? Tijekom svoje burne povijesti HRVATSKI RADIO „SLOBODNA HRVATSKA“, sa promjenom i ponovnim osamostaljenjem Hrvatske države radio je mijenjao pokrovitelje, da bi na koncu bio pod HRVATSKIM KULTURNIM CENTROM sve do gašenja 5.5.2019. Tako je završila SLAVNA EPOPEJA HRVATSKOG RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“ iz Chicaga.

Vlado Glavaš

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE (IZ ZBORNIKA 4. KONFRESA)

Završetak Drugog svjetskog rata Hrvatima je donio brojne brige i traume, za jedne tražeći svoje nestale članove obitelji a za druge spas svoje budućnosti tražeći to bijegom u nepoznatu tuđinu. Oni koji su završili u nepoznatom svijetu u početku su se uglavnom borili za preživljavanje da bi nakon upoznavanja sredine započeli samoorganiziranje tamo gdje nije bilo Hrvata, a tamo gdje su već obitavali Hrvati novo-pridošli su se uključivali u zajednicu i započeli novu životnu borbu. Uz traženje zadovoljavajućih poslova stanoviti broj novo-pridošlih Hrvata odmah se uključio u već postojeće društvo ili su pokretali nova, te s time započeli novi društveno – politički život. U postojećim društvima došlo je do osvježanja s novim ljudima, idejama, mislima i načinom rada, pa i do sukoba radi povrede osobnosti, ega, razmišljanja i pristupa radu. Stariji članovi nastojali su da se rad nastavi utabanim putom a novi s potpuno novim – često nedefiniranim i nejasnim sadržajem. Umjesto smirenog razgovora, razumne razmjene mišljenja, stavova i pogleda - znalo je često zaškrijeti do nesnošljivosti i oštrih svađa koje su dovodile do nepoželjnih scena. U takvim slučajevima razum je najmanje odlučivao. No i takvo stanje znalo je iznjedrati dobre ideje i planove jer i u tim lutanjima ljudi su razmišljali kako nešto kvalitetno napraviti za hrvatsku zajednicu, upoznati svijet s hrvatskom problematikom i skinuti stigmatu s Hrvatskog naroda kao zločinačkog naroda i upoznati neupućeni svijet s podlom velikosrpskom i jugoslavensko-partizanskom laži i podvalama.

Hrvatski katolički svećenici igrali su presudnu ulogu u smirivanju ljudskih strasti i pozivali Hrvate da se kroz postojeća društva povezuju i uvezuju. Hrvati su prepoznali svećenički glas kao i kroz mukotrpnu hrvatsku povijest i hrvatska društva – bilo politička, kulturna ili športska – počeli su se povezivati i stvarati pozitivnu međuhrvatsku klimu te kroz tu povezanost (kroz Međudruštvene odbore) Hrvati su bili sve utjecajni i prepoznati u sredinama gdje su živjeli. Uz te Međudruštvene odbore rađala se ideja i o hrvatskom predstavničkom tijelu, prvo po državama a potom po kontinentima i na koncu za svijet. Na tom putu bilo je polu-uspjeha a i lutanja, gradnje i razgradnje, obećanja i neuspjeha, podvala i laži, te borbe za osobni probitak pa i razgradnju. Jedni su htjeli ići u suradnju s ljubavlju a drugi s figom u džepu, jedni da budu stvarne sluge Domovine a drugi da se sve vrti oko njih. Hrvatski oslobodilački pokret i Hrvatska seljačka stranka nisu htjele ni čuti za opće-hrvatska predstavnička tijela jer su se oni smatrali službenim predstavnicima Hrvatske i tako su ta nerazumna prepucavanja i nadmudrivanja godinama trajala sve do rujna 1961. kada je na šestom hrvatskom saboru u Chicagu na kojem su sudjelovale brojne hrvatske organizacije, društva i ugledni pojedinci, ali bez HOP-a i HSS, dogovorili da se sa ovom idejom nastavi i pokuša formirati jedinstveno predstavničko tijelo za sve Hrvate svijeta. Izabran je pripremni odbor koji je imao za zadaću izvršiti sve pripreme, izraditi prijedloge i sazvati opće-hrvatsku konvenciju ili kongres u New Yorku. Na inicijativu

Pripremnog odbora i na prijedlog Ujedinjenih Američkih Hrvata USA kao domaćina, u New Yorku je za 29. kolovoza do 2. rujna sazvan općehrvatski skup s nadom i vjerom da se osnuje Hrvatsko predstavničko tijelo za svijet. Na tom skupu sudjelovale su ili su dale svoju potporu skoro sve značajnije hrvatske političke skupine iz svijeta, naravno osim već navedenih HOP-a i HSS-a. Zahvaljujući predanom radu gg. Ibrahima Đinića iz Washingtona i Mire Gala iz New Yorka skup je djelomično uspio jer je utemeljeno zajedničko tijelo pod nazivom Nacionalno Hrvatsko Narodno Vijeće. Kažem djelomično, jer na žalost radi hrvatske ljubomore i politički neizgrađene svijesti NHV bilo kratkog vijeka. Ostala je samo dobra ideja i donekle, ali nedovoljno prepoznatljiva za Hrvatsku. Nakon toga, na prostoru bivše države započela su otvorena buđenja nacionalne svijesti a i komešanja unutar partijskih struktura. Srušen je zloglasni Ranković, osvanula je Deklaracija o nazivu i položaju Hrvatskog jezika, Hrvatsko proljeće, udar u Karađorđevu, zatvaranja, progoni i likvidacije protivnika zločinačkog režima i masovni bijeg u tuđinu, posebno osviještenih mlađih Hrvata iz Domovine. Hrvati izvan Domovine počeli su se buditi iz svoje usko-stranačke učmalosti i oslobađati se dugogodišnjeg straha i uvjerenja da će Zapad – posebno Amerika – Hrvatskom narodu darovati slobodu bez kapi krvi. Hrvatsko proljeće duhom, osjećajima pa i tijelom ulijevalo je vjeru i ljubav Hrvatima u tuđini da dolazi konačan PREPOROD za koji se vrijedi boriti i žrtvovati na raznorazne načine.

Buđenje Domovine vidljivo je djelovalo i na Hrvate izvan Domovine. Osjetila se promjena u razmišljanju i javnom djelovanju. Hrvatske zajednice diljem svijeta zbijale su svoje redove i tražile odlučniji zajednički hrvatski nastup u obrani hrvatskih pregalaca u Domovini. Na inicijativu HOP-a Reorganizacija i Ujedinjenih Američkih Hrvata i uz sudjelovanje dvadesetak hrvatskih društava iz USA i Kanade (bez HOP-a i HSS) u Clevelandu je 29. 06. 1969. utemeljeno Sjeverno-američko vijeće za nezavisnost Hrvatske te za predsjednika izabran Nikola Kirigin i Božidar Abjanić za tajnika. U Buenos Airesu, 06. 03. 1970. i uz dogovor HOP-R, HRS, HNOdpor, Hrvatski domobran postigli su zajednički dogovor o suradnji i utemeljili predstavničko tijelo pod nazivom Vijeće Hrvata Južne Amerike za uspostavu Hrvatske.

Hrvatski odbor za Venezuelu u travnju 1973. uputilo je javni poziv svim Hrvatima izvan domovine da se osnuje Hrvatsko narodno predstavništvo. Iako je ovaj poziv pozdravljen diljem svijeta ali je na žalost ostao bez konkretnih akcija i tako brzo ostao samo zapis na papiru. U Sidneyu je 7.10.1973. utemeljeno Kontinentalno vijeće za Australiju, a utemeljitelji su HNOtpor, Hrvatska mladež, HNOdbor, Ujedinjeni Hrvati i Hrvatska društva BiH. U Kalsruhe-u su 4.11.1973. utemeljili Europsko kontinentalno vijeće a utemeljitelji su Ujedinjeni Hrvati Njemačke, HNOdbor, HRS i Hrvatski radnički savez za Švedsku. Sve ove plemenite akcije bile su samo uvertira za nadolazeće vrijeme i ozbiljnije akcije.

Ovo političko buđenje za zajedničko djelovanje ulijevalo je nadu brojnim Hrvatima koji su desetljećima čeznuli za takvim akcijama i molili dragog Boga da odgovornim i usijanim glavama u hrvatskim redovima konačno proradi savjest i počnu se baviti ozbiljnim radom i uvezivanjem a ne raspršivanje hrvatske pameti, vjere i ljubavi za konačni cilj SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU.

U hrvatskoj emigrantskoj burnoj prošlosti bilo brojnih plemenitih akcija i sadržajnih pokušaja koji su bili kratkog razdoblja ili su se brzo istopile radi onog povijesnog tuđeg odgoja i prokletog hrvatskog ega JA, JA, JA, JA i samo JA ili MI (mislim na njihovu skupinu ili organizacija), MI, MI i samo MI. Drugim riječima JA sam ili mi smo iznad Boga i Hrvatske. Ta neodlučnost i neuvezanost na djelu zatekla je hrvatsku emigraciju, slom Hrvatskog proljeća i zločinački program u Karađorđevu kako Hrvate i Hrvatsku treba potpuno ušutkati i uništiti. Radi dobrih želja, neznanja, političkog neiskustva i neučinkovitosti navedenih KONTINENTALNIH VIJECA -hrvatske zajednice su se diljem svijeta pokušavale samostalno zbijati svoje redove i tražiti odlučniji zajednički hrvatski nastup u obrani hrvatskih nacionalnih interesa u Domovini. Održavali su se ulični prosvjedi protiv rušenja Hrvatskog proljeća, zatvaranja i progona brojnih Hrvata, ustrajno se lobiralo i pisalo sadržajna pisma svojim političkim i društvenim zastupnicima, javljali se i nastupali u brojnim medijima opisujući stvarnu sliku događaja u Domovini. Međutim, ni to nije bilo dovoljno bez ozbiljne uvezanosti domoljubnih struktura u lokalnim zajednicama iz kojih bi iznikle zdrave ideje i sadržajni programi za uvezivanje tih zajednica u jedno zajedničko predstavničko tijelo. Najprije kontinentalno pa potom za cijeli svijet.

S tom idejom, u rano proljeće 1972. u Chicagu je pokrenuta Ujedinjena hrvatska fronta (u daljnjem tekstu UHF) kao zajedničko tijelo svih političkih, kulturnih, sportskih i inih društava, njih 24 uključujući i 4 Hrvatske katoličke župe, a koja je za cilj imala pozivati i druge hrvatske zajednice u svijetu za slične akcije. Po prvi put u hrvatskoj emigraciji, a pri utemeljenju UHF, primijenjeno je potpuno novo pravilo, a to je da su sva društva, pa i župe u ODBOR UHF imali samo po jednog svoga predstavnika bez obzira na broj članova. Taj prijedlog pravila – sva su društva prihvatila bez pogovora i tako se u svom radu i ponašala. Ova akciju Hrvata Chicaga ponukala je ideju kako zaustaviti samovoljno i nekontrolirano prikupljanje novčanih sredstava za neznane potrebe, neorganizirano i nestručno izlaženje u javnost i neobjašnjiva rascjepkanost hrvatske zajednice, te uvesti red i rad za opće hrvatsko dobro. U svom programu UHF je imala model kako povezati Hrvate u svijetu, osnivati mjesne i zajedničke fondove u koje će se slijevati novčane donacije iz kojih bi se kontrolirano pomagalo u pokrivanju troškova zajedničkih nastupa Hrvata pred stranim svijetom, to jest prosvjede, troškove za rad Informativnih centara koje je trebalo pokrenuti u New Yorku, Londonu, Parizu, Rimu, Bonu, Moskvi, Tokiju, Canberi, Tel Aviv-u, Tripoli, Kairu i Buenos Airesu, te pokrivanje sudskih troškova zatvaranih Hrvata u Domovini i u svijetu, za njihove obitelji kao i druge državotvorne akcije u Domovini i u svijetu. Ova

akcija Hrvata Chicaga ubrzo je i velikodušno prihvaćena te u kratko vrijeme UHF-a ili Međudruštveni odbori sa istim ili sličnim programima pokrenuti su u Clevelandu, New Yorku, Torontu, Vancouveru, Los Angelesu a najave su bile i za nekoliko mjesta u Australiji i u Europi. Chikaška akcija UHF-e ulijevala je nadu i vjeru Hrvata diljem svijeta da dolaze bolji dani pa su u tim svojim spoznajama osjećali potrebu za jedno zajedničko predstavničko tijelo Hrvata za svijet. Odbor UHF-e Chicaga stupio je u izravne razgovore sa predsjedništvom Ujedinjenih Američkih Hrvata koji su planirali svoj godišnji Sabor u Chicagu, od 22. – 25. studenog 1973. u poznatom hotelu La Salle i taj razgovor je usmjeren sa idejom da navedeni nadnevak iskoristimo i zajednički organiziramo OPĆE HRVATSKI SKUP ZA SVIJET koji bi na kraju dobio naziv PRVI OPĆI HRVATSKI SABOR ZA CIJELI SVIJET. Dogovor je postignut i izabran PRIPREMNI ODBOR u koji su ušli predstavnici jedne i druge skupine te izabrani dužnosnici. Za predsjednika istog imenovan je u ime UAH gosp. Tomica Mesić a za tajnika Vlado Glavaš u ime UHF. Novoizabrani odbor odmah je ozbiljno pristupio izradi prijedloga o sadržaju i ciljevima planiranog SABORA i te materijale poslao svim hrvatskim političkim strankama u svijetu, hrvatskim tijelima po kontinentima, hrvatskim kulturnim i vjerskim institucijama, hrvatskim medijima i uglednim pojedincima. Ubrzo su stizali pozitivni odgovori, osvrta i prijedlozi njihovih stajališta. Jedini koji se nisu odazvali su; HOP, HSS i HBZ (Hrvatska bratska zajednica), ali na Saboru su sudjelovali u njihovo ime ugledni lokani dužnosnici HOP-a i HSS, pa čak i HBZ.

Organizatori ovog SABORA ugodno su bili iznenađeni sa odazivima brojnih službenih zastupnika njihovih organizacija, kontinentalnih i lokalnih predstavnika političkih, kulturnih, vjerskih, športskih društava i institucija, kao i pojedinih uglednika koji su samostalno odlučili sudjelovati u ovom povijesnom skupu. U četvrtak 22. studenog u navedenom hotelu organizacija Ujedinjenih Američkih Hrvata imala je zasjedanje njihovog predstavništva gdje se raspravilo pitanje njihovog poslovanja, stvorile nove smjernice rada i izabrali novo vodstvo.

Slijedeći dan, u petak, otvoreno je zasjedanje navedenog skupa u 10 sati prije podne u prostorijama La Sale hotela. Zasjedanje je otvorio biranim riječima Vlado Glavaš, predsjednik Ujedinjene Hrvatske Fronte iz Chicaga, koji je u kratkom i sadržajnom nagovoru pozdravio sve nazočne, uputivši dobre želje za dobrodošlicu na ovaj povijesni i opće-hrvatski skup, a uz naglasak potrebe za složni rad kako bi uspjeli u planovima ovog SABOROVANJA te postigli očekivani uspjeh koji bi bio putokaz u daljnjem radu hrvatske emigracije, kao i Hrvata u Domovini. Pročitane su brojne čestitke iz svih dijelova svijeta, pa čak i iz Hrvatske, među kojima je bila dirljiva poruka radnika iz Splita.

Nakon otvaranja zasjedanja prešlo se na biranje predstavništva zasjedanja u koje su izabrana 3 člana: gosp. Tomislav Mesić, Miro Gal i Rudolf Erić. Zatim su izabrana 3 zapisničara, koji su naizmjenično vodili zapisnik zasjedanja.

Zasjedanje je tog dana trajalo sve do 21:30 uz kratku stanku za ručak. Najprije se raspravljalo o usklađivanju hrvatskih akcija u emigraciji, zatim o osnivanju Hrvatskog informativnog centra, o čemu je održao referat prof. Bogdan Radica. Rješenje ovog pitanja uzelo je dosta vremena. U raspravi o ovom pitanju sudjelovali su brojni izaslanici i aktivisti. Nakon toga opširnije se raspravljalo o programu Ujedinjene Hrvatske Fronte, kao i o platformi za jedinstveni nastup hrvatske emigracije i raznim drugim pitanjima, koja su nedjeljiva od rodoljubnog rada hrvatske emigracije. U ovim raspravama sudjelovali su: gg. Bogdan Radica, Tomica Mesić, Stanko Vujica, Josip V. Bosiljević, Nikola Kirigin, Karlo Ilinić, Miro Gal, Rudolf Erić, Vlado Glavaš, Janko Skrbín, Stanko Borić, Vjekoslav Vrančić, Ante Došen, Stipe Bilandžić, fra Ante Čuvalo, Josip Mihalj, Josip Remenar, Mate Mihaljević, Stjepan Šego, Ibrahim Džinić, Mile Markić, Krešimir Mišetić, Bože Pervan i brojni drugi ugledni sudionici ovog skupa, od Vancouvera preko Buenos Airesa do Australije. Sve rasprave su bile konstruktivne, jer su svi imali isti cilj: postići maksimum hrvatske sloge i krenuti naprijed složnim radom do konačne pobjede. Na kraju se prešlo na biranje saborskog predstavništva, govornika za Sabor (u subotu) i izbor osoblja za sastav saborske rezolucije. Ovo saborsko zasjedanje izaslanika i aktivista trajalo je preko 16 sati i bilo vrlo plodonosno. Ono je nedvojbeno pokazalo da je hrvatska emigracija zrela i svjesna svoje političke odgovornosti.

SVEČANO ZASJEDANJE SABORA

Svečano saborsko zasjedanje otvorio je u tri sata poslije podne u subotu predsjednik Ujedinjene Hrvatske Fronte iz Chicaga – Vlado Glavaš. U svom kratkom i uvodnom govoru istaknuo je povijesno značenje Hrvatskog sabora i o postignutim rezultatima. Voditelj programa bio je dr. Ibrahim Džinić koji je odmah na početku zamolio starješinu Hrvatskih (Hercegovačkih) franjevacu za Sjevernu Ameriku fra Častimira Majića da zazove Božji blagoslov na rad ovog sabora. Fra Častimir se biranim riječima pomolio Bogu i zazvao blagoslov Božji na hrvatski narod u Hrvatskoj i diljem svijeta.

Iza toga je dr. Džinić predstavio strane predstavnike, među kojima su bila dva ugledna albanska gosta, koji su u isto vrijeme i u Chicagu održavali svoj albanski kongres. Jedan od njih, prof. Luan Ghaši iz New Yorka govorio je o teškom položaju Albanaca na Kosovu i o zajedničkom našem neprijatelju. U svom izlaganju poseban je naglasak dao velikom prijatelju Albanaca, hrvatskom mučeniku dr. Milanu Šuflaju.

Za glavnim stolom sjedio je predstavnik gradskog vijeća grada Chicaga i veliki hrvatski prijatelj ugledni američki Poljak Roman Pucinski, a do njega su bili dr. Vjekoslav Vrančić, prof. Bogdan Radica, dr. Stjepan Dubičanac, urednik „Naše nade“ Stanko Borić, tajnik Kontinentalnog Vijeća iz Europe Stipe Bilandžić, predstavnik Hrvata iz Australije Ragib Avdić i ... Sabor su pozdravili Janko Skrbín u ime Ujedinjene Hrvatske Fronte iz Clevelanda, Ante Došen u ime utemeljitelja

**REZOLUCIJA
HRVATSKOG KONGRESA U CHICAGU
22-25. XI. 1973.**

American and Canadian Croatians, meeting at their Tenth Congress at the Hotel LaSalle in Chicago on November 21, 24, and 25, 1973, have reviewed the international and national situation and have come to the following conclusions:

1) *The present policy of Tito's Yugoslavia in the Middle East does not represent the will and the interest of the Croatian nation. This policy is also opposed to the incessant effort to establish lasting peace in that area.*

2) *The genuine political will of the Croatian nation can be expressed only after the establishment of an independent, democratic Croatian state.*

3) *The vital interests of world peace demand the solution of all political problems in accordance with the interests of all nations in this area. Since Croatia is also a Mediterranean country, a permanent peace in the Middle East could not be established without taking into consideration the wishes of the Croatian state.*

4) *We protest against the interference of Tito's official representatives and Tito's secret police into the lives and activities of American citizens of Croatian descent. Tito's agents have repeatedly violated their civil and constitutional rights, sometimes even with the knowledge of officials who would actually have the duty to defend these rights.*

5) *We express our concern with the attitude and activities of some officials in our government agencies who ask Tito's representatives to give them information about their own citizens and even use the material supplied by Tito's totalitarian government to suppress the political and constitutional rights of their citizens of Croatian descent.*

6) *We are seriously asking our governments to protect our constitutional rights and freedoms.*

7) *We protest against inhuman policy of genocide which is systematically pursued by Tito's government in the prisons of nations called "Yugoslavia". More than 10,000 Croatian intellectuals, including well known writers, publicists, artists, economists, etc., are still imprisoned in Tito's jails. More than 500,000 Croatians have been forced to emigrate. This policy of genocide is essential with the clear intention to settle foreign elements in Croatian territory and destroy the very identity of the Croatian nation.*

8) *We urgently demand the restoration of all political and civil rights of Croatians in Tito's Yugoslavia to make it possible for the Croatian nation to freely express its political will.*

9) *We support all the efforts of our governments to secure peace everywhere. However, we must emphasize that peace in the world cannot be established without the honest application of principle of self-determination to all oppressed nations, including the Croatian nation.*

10) *Finally, we would like to inform the governments of the United States and Canada, and all other governments, that an independent, free, and democratic Croatian state is a necessary and essential prerequisite of a lasting and just peace in the world.*

Hrvatskog Domobrana u Americi prije 40 godina i prof. Bogdan Radica. Glavni govornik ovog Sabora bio je mladi hrvatski aktivist dr. Asaf Duraković iz Toronta koji je ključni naglasak stavio o svojim hrvatskim domoljubnim porivima i svima nazočnim uputio je bratsku poruku da se ne stide svojih hrvatskih korijena i da za te ideale svi trebamo biti spremni i život dati u slučaju potrebe. Zatim je govorio gosp. Krunoslav Mašina u ime Ujedinjenih Američkih Hrvata. Iza toga su pročitani zaključci rada ovog Sabora u kojem su navedene točke koje će se naći na stolu pred predloženim zastupnicima a koji će se sastati od 1–3. veljače u Torontu te nastaviti sa radom istog i gdje će biti razrađen cijeli program i odrediti daljnje smjernice rada Sabora. Zatim je pročitana DEKLARACIJA na hrvatskom i engleskom jeziku koja će se uputiti hrvatskoj i svjetskoj javnosti. Sabor je završio svečanom večerom u nedjelju, 25.11.1973. Na koncu domaćin je svima nazočnima uputio srdačne pozdrave uz iskrene želje za sretan povratak svome novom imigrantskom domu i svojim dragim obiteljima! Poseban naglasak stavljen je svima na srce i u glavu - da svi kao jedan nastavimo plodonosan rad za dobrobit svih Hrvata, a posebno DOMOVINE HRVATSKE i uz Božji blagoslov.

Sabor u Chicagu trajao je puna tri dana u zdravoj raspravi i s plemenitim prijedlozima. Donesena je zajednička DEKLARACIJA i zaključak da se UTEMELJITELJSKI SABOR održi u Torontu 1. i 2. veljače 1974.

OSNIVANJE HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA

Prema zaključcima u Chicagu, u Torontu je 1. veljače 1974. u hotelu Andora započelo zasjedanje OSNIVAČKOG SABORA po predloženom dnevnom redu. U među vremenu je od Chicaga do Toronta Pripremni odbor pripremio je sve potrebne dokumente za jednu zdravu raspravu i usavršavanje prijedloga na temelju kojih bi se mogli donijeti pravi i prihvatljivi zaključci i te još nesavršene dokumente dati su u ruke svim pridošlim sudionicima ovog povijesnog skupa. Iako smo sa zebnjom čekali taj SKUP u Torontu, na naše oduševljenje pojavili su se i oni za koje smo mislili da se ne će odazvati - poput Vinka Nikolića, Jakše Kušana, Ive Rojnice i... Na ovom povijesnom SKUPU sudjelovali su dr. Ivan Jelić u ime Hrvatskog narodnog odbora, prof. Kazimir Katalinić u ime Hrvatske republikanske stranke i Južno Američkog Vijeća, dr. Vjekoslav Vrančić u ime Hrvatskog oslobodilačkog pokreta za reorganizaciju, Mile Markić i Ante Ljubas u ime Hrvatskog narodnog otpora, Dinko Šakić ispred Hrvatskog narodnog otpora, Janko Skrbinić – Ujedinjena hrvatska fronta Cleveland, dr. Gašdar Malvić – Hrvatski odbor za Venezeulu, Drago Geoheli – Ujedinjena hrvatska fronta B.C., Rasim Avdić - Hrvatsko Australsko Vijeće, Talib Čordić – Hrvatski Islamski Centar Toronto, Vlado Glavaš u ime Ujedinjene Hrvatske Fronte i Hrvata Chicago, Edvin Strgačić – Središnji Odbor Hrvata Toronto, Vlado Rimac – Hrvatsko Kulturno i Prosvjetno društvo Cleveland, J. V. Bosiljević - Društvo za pomoć hrvatskim izbjeglicama, Cleveland, Petar Radielović – Američko Hrvatski Kongres California, Drago Bokulić – Hrvatska Katolička Zajednica, Ivan Ivanković - Ujedinjena Fronta Los Angeles, Petar Marić – Hrvatski Domobran,

ogranak Vjekoslav vitez Luburić, Chicago, Budimir Malek – Hrvatski klub San Pedro Kalifornija, Milan Jurković – Hrvatski Savez Toronto, Miro Gal – Ujedinjeni Američki Hrvati, prof. Stanko Vujica – Sjeverno Američko Vijeće, dr. Zdravko Sančević i ing. Ivo Kisić u ime Hrvata Venecuele, gosp. Madunić – u ime Hrvata Vancouvera, dr. Josip Gamulin u ime UHF i Međudruštvenog odbora Toronto iz Toronta, Josip Remenar u ime UHF u New York, Božidar Abjanić i ing. Nikola Kirigin u ime Sjeverno Američkog Vijeća za Hrvatsku te predstavnici hrvatskih zajednica Toronta, Hamiltona, Montreala, Calgary, Otave, Clevelanda, New Yorka na čelu sa uglednim hrvatskim starinom Antom Došen – zvanim stric Došen - i još brojni uglednici iz Californije i europskih zemalja. Uistinu je to bio jedan zadivljujući skup na kojem se nije nikoga optuživalo nego se analiziralo stanje na terenu, u hrvatskim redovima i pogledi svijeta prema Hrvatima i Hrvatskoj, te što je potrebno poduzeti da bi se poboljšao međuhrvatski odnos i suradnja i kako se sučeliti veliko srpsko-jugoslavenskoj propagandi.

HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA

Na prijedlog prof. dr. Asafa Durakovića prihvaćeno je da se ovo zajedničko međunarodno tijelo buduće zove HRVATSKO NARODNO VIJEĆE. Isto tako prihvaćen je i prijedlog gosp. Vlade Glavaš da se pokrene plan i program za osnivanje HRVATSKE ISELJENIČKE BANKE i za izradu svih potrebnih analiza, planova i programa. Kako doći do ostvarivanja ovog povijesnog projekta zaduženi su ing. Ivo Kisić iz Venecuele i Vlado Glavaš iz Chicaga. Prihvaćena je ideja da se odmah započne osnivanje ogranaka HNV po cijelome svijetu uz određenu članarinu te da se za slijedeći Sabor HNV izvrše demokratsko glasovanje za sve kandidate koji na izbornoj listi mogu biti predloženi u ime ogranaka HNV, stranaka, organizacija, udruga, institucija kao i samostalnih želja. Određen je broj dužnosnika svih tijela HNV i za slijedeći IZBORNI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA u obzir dolaze samo oni kandidati koji su osvojili dovoljan broj glasova. Na koncu dvodnevnog zasjedanja ovog saziva SABORA HNV usvojeni su pročešljani pripremljeni dokumenti i javno objavljeni;

REZOLUCIJA, PORUKA HNV

Dana 11-14. travnja 1975. sastao se u Torontu Izvršni Odbor HNV koji je izvršio pripreme za izbore i odredili strategiju za daljnji rad izabranih članova IZVRŠNOG ODBORA HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA i to:

Predsjednik: Ante M. Došen, New York, SAD

Dopredsjednici: Dr. Vjekoslav Vrančić, (HOP-R) Buenos Aires, Argentina

Dr. Ivan Jelić, (HN Odbor), Berlin, Njemačka

Dr. Ivo Korsky, (HRS, Buenos Aires, Argentina

Dinko Šakić, HN Otpor) Valencija, Španjolska

Glavni tajnik: Božidar Abjanić, Cleveland, SAD

Pomoćnik tajnika: Steve Skerlić, Cleveland, SAD

Glavni rizničar: Ivo Kisić, Caracas, Venezuela

Pomoćnik rizničara: Vlado Glavaš, Chicago, SAD
 Odbornici: Ragib Avdić, Sydney, Australija
 Janko Skrbin, Cleveland, SAD
 Drago Geoheli, Vancouver, Kanada
 Nadzornik riznice: Miro Gal, New York, SAD
 Stipe Ćurić, Hamilton, Kanada
 Časni sud:
 Predsjednik: Dr. Stanko Vujica, Vilkes Barre, SAD
 Član: Dr. Gašpar Malvić, Caracas, Venezuela
 i Taib Ćardić, Toronto, Kanada

PLENARNI SASTANAK HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA

Na ovom trodnevnom sastanku analizirana su sva izvješća dobivena sa terena i utvrđeno da je do tog nadnevka osnovano preko 150 Mjesnih Odbora HNV sa preko 12.000 plaćenih članarina, te određeno tko sve ima pravo glasa i tko se može kandidirati. Istaknuto je da se po prvi put u hrvatskoj povijesti vrše slobodni i demokratski izbori sa tajnim glasovanjem, te da treba istaknuti činjenice da su do navedenog datuma svi izabrani dužnosnici, sudionici brojnih sastanaka, kao i gosti isključivo radili na dragovoljnoj bazi i sami snosili troškove puta, smještaje i druge izdatke vezane uz ovaj i drugi domoljubni rad. Iz preslika IZVJEŠTAJA točno se može pročitati zaključke ovog sastanka.

PRESLIK ---- Izvještaj

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE

Izvještaj

Na dane od 11. do 14. travnja 1975. u Toronto, Kanada, održan je plenarni sastanak Izvršnog Odbora Hrvatskog Narodnog Vijeća.

Na tom sastanku donesen je konačni izborni red, primljene nove ustanove, riješeni mnogi važni poslovi organizacije i određen dan održanja Sabora Hrvatskog Narodnog Vijeća. **Zaključeno je da se Sabor održa sa otvorenjem na 18. srpnja 1975.**

U smislu **GLAVNOG REDA** važni su sljedeći nadnevi: 12. svibnja zaključak pripremnog razdoblja (popis članstva, postavljanje kandidata); 26. svibnja do 9. lipnja zastupnički izbori; 18. srpnja otvorenje Sabora HNV.

Plenarni sastanak je nadave uspio. Ne samo da je došlo do punog suglasja svih prisutnih u potrebi međusobne suradnje i dobrih sudskih i rodoljubnih odnosa, jer je to potrebno za dobro našeg Vijeća i općenito hrvatske narodne borbe, nego je ovim sastankom započelo jedno novo doba rada i djelovanja Hrvata u izbjeglištvu na zajedničkom narodnom pozivu: oslobodjenu i otvorenu samostalnu Državu Hrvatsku.

Pripremom sastanku prisustvovali su svi članovi I.O.: G. Ante Dosev, dr. Vjekoslav Vrančić, dr. Ivan Velić, ing. Božidar Abjančić, dr. ek. Ivan Klačić, g. Vlado Glavaš, g. Janko Škabić, g. Dominik Mađunić (povjerenik član I.O. Vancouver), g. Stipe Ćurić, dr. Stanko Vujica, g. Taib Ćardić, dr. Gašpar Malvić osobito je zastupao ing. Zdravko Šarbenović, gg. Đinko Jelen, Steve Skerčić i Miro Gal bili su zastupnici istih stranaka. Od pozvanih gostiju bili prisutni gg. ing. Nikola Kirilini, Hrvos Lun, Edvin Štrigajić, Kerim Rezi i Ivo Rojlica. Gosti su imali savjetodavnu ulogu, dok je Ivo Rojlica predstavljao tri uredništva hrvatskih izdavačkih ustanova: Studia Croatica, Nova Hrvatska i Hrvatska Revija. Pristup tih triju ustanova u HNV bilo je jednoglasno podržan od svih članova Izvršnog odbora HNV. Hrvatsku Republikansku Stranku predstavljao je u svojstvu promatrača g. Rudi Tomić.

Izborni red donesen je s namjerom da se na osnovu najrealnije stanja u emigraciji i domovini što prije održi Sabor HNV i da se Saboru osigura pun politički uspjeh. Izavno izabijeno

zastupnika u Sabor potpuno utjelovljava demokratski proces jednog parlamentarnog sastanka kao što je Sabor. Stoga je plenarni sastanak odobrio izravn ulazak u Sabor zastupnicima onih u izbornom redu navedenih ustanova. Time se omogućuje ulazak u Sabor, na ravnopravnoj osnovi, Hrvatskoj Seljačkoj Stranci i Hrvatskom Oslobođilačkom Pokretu (H) onoga dana kada te ustanove odluče, bilo prije ili poslije održanja Sabora.

Plenarni sastanak je time učvrstao na samo stajalište sadašnjeg Vijeća nego je omogućio bolji uspjeh Saboru i izbor jakog, stručno sposobnog i reprezentativnog budućeg Izvršnog Odbora Hrvatskog Narodnog Vijeća, koji će uz potporu svih rodoljubnih Hrvata i Hrvatica u izbjeglištvu moći nastaviti djelovanje sve do postignuća konačnog uspjeha, ostvarenja glavnog cilja HNV-a: uspostave slobodne i samostalne Države Hrvatske.

Božidar Abjančić
Glavni Tajnik HNV-a

Izvršni Odbor Hrvatskog Narodnog Vijeća na svojoj plenarnoj sjednici održanoj od 11. do 14. travnja 1975. u Toronto, Kanada, donio je sljedeći

IZBORNİ RED

Član 1.- Izborni pripremmo razdoblje traje do 12. svibnja 1975. Najkasnije do toga dana svi Mjesni odbori dužni su otposlati preporučbenom zakoplovnom pošiljkom Glavnom Tajniku HNV-a (popis članova-doprinosnika s pravom glasa. Do istog dana sve ustanove HNV-a, koje imaju pravo postaviti kandidata za zastupnike u Sabor HNV-a, dužne su na isti način otposlati popis kandidata, njihovu prilozi i kraći životopisi.

Član 2.- Ustanovama Hrvatskog Narodnog Vijeća u smislu člana 1. smatraju se sljedeće organizacije: Hrvatski Narodni Odbor, Hrvatski Narodni Odbor, Hrvatski Oslobođilački Pokret (Odbor za reorganizaciju), Hrvatska Republika Stranka, Hrvatska Seljačka Stranka, Hrvatski Oslobođilački Pokret (krško pok. dr. Hrelca); organizacije potpisnice Osnivačke Povelje od 2. veljače 1974.; svi Mjesni Odbori; hrvatska glasila Studia Croatica, Nova Hrvatska i Hrvatska Revija. Od svih ustanova političke organizacije i potpisnice Osnivačke Povelje imaju pravo postaviti po dva kandidata; Mjesni odbori 30-50 članova po jednom kandidatu, a preko 100 članova po tri kandidata; spomenuta glasila svako po jednog kandidata.

Član 3.- Sabor Hrvatskog Narodnog Vijeća sastavlja 32 zastupnika od kojih izabijaju Izvršni u Sabor po jednom zastupniku sljedeće ustanove: Hrvatski Narodni Odbor, Hrvatski Narodni Odbor, Hrvatski Oslobođilački Pokret (R), Hrvatska Republikanska Stranka, Studia Croatica, Nova Hrvatska i Hrvatska Revija zajednički jednoga; najbrojniji Mjesni Odbor Australija, Europe, Južne Amerike i Sjeverne Amerike svaki po jednoga; Hrvatska Seljačka Stranka, Hrvatski Oslobođilački Pokret (krško pok. dr. Hrelca) mogu u smislu odredbe Osnivačke Povelje HNV-a izabijati u Sabor po jednom zastupniku svoga slobodnog izbora, s jednakim pravima i dužnostima ostalih članova Sabora.

Ostalih 21 zastupnik biraju članovi-doprinosnici između kandidata s jedinstvene liste.

Član 4.- Izbori počinju 26. svibnja, a moraju biti završeni do najkasnije 9. lipnja 1975., kad Mjesna odnosno Područna Izborna povjerenštva moraju izvršiti prebrojavanje glasovnica i otposlati preporučbenom zakoplovnom pošiljkom Glavnom Izbornom Povjerenstvu potpisani zapisnik o izbornom rezultatu. Zapeštom zakoplovnom pošiljkom dostavi će Glavnom Izbornom Povjerenstvu sve glasovnice radi ovjeravanja. (Obje pošiljke treba uputiti na adresu Glavnog Tajništva, i to u dvije omotnice, naturno s izbornim zapisnikom i glasovnicama i vanjsku. Naturno omotnica mora biti zapечатena i označena sa "Izborni Zapisnik" ili "Glasovnice". Ta omotnica se otvara s naznačenosti Izbornog Povjerenstva.)

Član 5.- Glavno Izborno Povjerenstvo sastavlja Predsjednik Časnog suda, Glavni Tajnik Izvršnog Odbora HNV-a i po jedan predstavnik svake organizacije navedene u členu 4. Osnivačke Povelje.

Član 6.- Ondje gdje postoje Područna vijeća, Područno izborno povjerenstvo sastojat će se od predsjednika i tajnika Područnog vijeća i po dva predstavnika svakog Mjesnog odbora društva, a gdje Područna vijeća ne postoje, Područno izborno povjerenstvo sastojat će se od predsjednika, tajnika i najmanje dva odbornika Mjesnog odbora.

Član 7.- Sabor Hrvatskog Narodnog Vijeća održat će se otvorenjem 18. srpnja 1975. u mjestu o kojem će zastupnici biti pravomoćno obavješteni.

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE
Izvršni odbor

REZULTATI IZBORA

Kako je dogovoreno i uz male pomake datuma glasovanja, glasovanje je obavljeno koncem svibnja i završeno 9.6.1975.

Na sastanku Glavnog Izbornog Povjerenstva, održanog u Clevelandu 4. 5. i 6. srpnja 1975. analizirani su svi dobiveni materijali sa terena i utvrđena je činjenica da je od mogućih 68.730 potencijalnih glasača na ovim izborima sudjelovalo oko 51% ili 35.169. Slijedi izvješće:

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE			
Rezultati izbora za zastupnike HN			
Na zasjedanju Glavnog Izbornog Povjerenstva, održanog na dane 4., 5. i 6. srpnja, 1975. u Clevelandu, Ohio-SAD, u nazočnosti svih članova Povjerenstva bili su otvoreni izborni zapisnici, skupno i pojedinačne izborne liste, primljene od svih Područnih i Mjesnih Izbornih Povjerenstava i prebrojeni glasovi.			
Prebrojavanje glasova je održano tako da je svaki član Povjerenstva vodio svoju zbirnu listu. Konačni ishod zbrajanja glasova za onoga kada su se najmanje tri liste poklapale u istom rezultatu. Nakon toga ustanovljen je konačni ishod izbora i sastavljena lista kandidata prema broju glasova. Kandidati od broja 1-21 izabrani su kao zastupnici u Sabor Hrvatskog Narodnog Vijeća.			
1. dr. Stanko Vujica	2528	22. ing. Nikola Kirigin Chargin	1150
2. dr. Ivan Jelić	2313	23. dr. Milivoj Mostovac	1142
3. g. Miro Gal	2046	24. prof. Vlatko Kardum	1085
4. ing. Božidar Abjančić	2033	25. prof. Božo Dugeč	989
5. prof. Danijel Crljen	1894	26. g. Ante Velic	960
6. dr. Miljenko Barbarić	1888	27. g. Hrvoje Lun	886
7. prof. Bogdan Radica	1814	28. ing. Zdravko Sančević	870
8. dr. Dinko Šušljak	1812	29. dr. Gašpar Malvić	801
9. dr. Milan Blažeković	1769	30. ing. Vinko Kužina	784
10. puk. Ivan Babić	1740	31. g. Vinko Erceg-Sinjaki	780
11. g. Kerim Rais	1504	32. g. Rudolf Eric	757
12. prof. Clement Mihanovič	1493	33. g. Peter Tomljanović	741
13. fra Ante Čuvašo	1417	34. g. Ajdin Rekoj	739
14. g. Janko Škrbin	1415	35. g. Vjekoslav Cocolja	722
15. dr. Andjelko Batić	1361	36. prof. Vladislav Musa	713
16. fra Castimir Majić	1292	37. prof. Ante Gazzari	695
17. g. Jakša Kušan	1273	38. g. Ivan Corić	675
18. dipl. oec. Ivo Klaić	1273	39. ing. Ante Stilić	666
19. g. Kruno Mašina	1267	40. dr. Josip Gamulin	661
20. g. Taib Čardić	1152	41. g. Tomislav Krole	634
21. gdja Alojzija Buconjić		42. dr. Ante Čilića	612
		43. g. Ivan Banun	600
		44. g. Božidar Vidov	585
		45. g. Vlado Glavaš	573
		46. prof. Zdravko Dužmetić	568
		47. g. Andrija Bušić	556
		48. ing. Ivan Ivanković	534
		49. g. Vjekoslav Majcen	472
		50. g. Ante Pirac	470
		51. g. Marko Bagarić	466
		52. g. Dragan Bajić	452
		53. g. Jozo Ivković	431
		54. g. Miljenko Čuljak	429
		55. g. Stipe Čurić	429
		56. dipl. oec. Drago Abičić	422
		57. g. Ivan Luburić	419
		58. g. Nikola Kovačić	413
		59. g. Ivan Čudina	390
		60. g. Dominik Madunić	370
		61. g. Petar Kutleša	368
		62. g. Mile Markić	366
		63. g. Budimir Matek	342
		64. g. Mile Musa	335
		65. g. Zvonimir Baotić	333
		66. ing. Franjo Pavičić	314
		67. g. Marko Bošnjak	310
		68. ing. Josip Bukovac	288
		69. g. Ivan Matovinović	282
		70. g. Edvin Strgažić	270
		71. g. Mirko Kovačević	268
		72. g. Filip Šola	265
		73. g. Domagoj Šola	250
		74. g. Blažo Leko	232
		75. g. Ivo Barčot	230
		76. g. Tomislav Djurasović	229
		77. prof. Ivan Rašić	220
		78. g. Mario Fogliarini	218
		79. g. Mate Kolić	213
		80. ing. Ilija Lipovac	202
		81. g. Ivan Babić	196
		82. g. Tomo Markić	181
		83. g. Peter Radleović	179
		84. g. Peter Marić	161
		85. g. Mile Galić	156
		86. g. Josip Barišić	151
		87. g. Zvonko Pribanić	142
		88. g. Ante Velić	129
		89. g. Ilija Šarić	111
		90. g. Vlado Rimac	107
		91. g. Peter Hinić	
		92. g. Nikola Barić	
		93. g. Milan Jurković	
		(Hrvatski Savez Toronto)	
		94. g. Milan Jurković	
		(M.O. St. Thomas)	
		95. g. Vlado Parać	
		96. g. Josip Gojević	
		Ovjerovljava Glavno izborno povjerenstvo:	
		Dr. Stanko Vujica, ing. Božidar Abjančić,	
		Seško Tomić, Mirko Šantića, Ivica Čančić,	
		Rudolf Eric, Miško Maslač.	

Iz ove liste vidljiva su imena izabranih članova koji će imati pravo kandidiranja i da budu izabrani u razna tijela na PRVOM SABORU HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA, a koji se treba održati u Torontu 4-8. rujna 1975. Osim toga vidjet ćete brojna iznenađenja jer mnoga poznata imena nisu uspjela dobiti potreban broj glasova a kao razlog navodi se da je kampanja bila prekratka, nisu imali prave uvjete za ozbiljnu kampanju ili nisu dovoljno radili na terenu kako bi pridobili veći broj glasača. Osim toga ovo je jedan povijesni poučak da Hrvati u tuđini i u teškim uvjetima mogu provesti prave demokratske izbore bez težih povreda izbornih pravila i drugih prljavština koji se inače događaju u svim demokratskim zemljama svijeta. Na žalost i hrvatsku sramotu od samog osnivanja HN

HNV skoro svakodnevno su stizale otrovne strjelice i pokušavali se miješati u izbore od strane najodgovornijih ljudi HOP-a i HSS te javno optuživati kako HNV nema legalitet zastupati Hrvate u svijetu i hrvatskoj javnosti jer su jedino oni ti koji imaju legalitet za takav posao. Ne osvrćući se na takve nerazumne napade HNV nastavilo je svoj posao.

Kao što smo vidjeli na čelno je mjesto sa većinom glasova izabran prof. Stanko Vujica, jedan smiren, odmjeren, odlučan i nadasve iskreni hrvatski domoljub bez figa u džepu. Na žalost predsjednička funkcija prof. Stanka Vujice bila je kratkog vijeka jer je već početkom rujna 1976. god. za vrijeme svog govora na pozornici svečane večere Hrvatskog nogometnog turnira za središnji i istočni dio Sjeverne Amerike u Londonu, Kanada izdahnuo od srčanog udara. Smrt prof. Vujice bio je šok za sve Hrvate svijeta jer su bili svjesni kakvog čovjeka gube i da će se teško naći osoba koja će se nositi sa tolikim izazovima i uvjeriti Hrvate na zajedničku suradnju tolike hrvatske različitosti i podijeljenosti. Oko mjesec dana nakon smrti prof. Vujice stric Došen (koji je dobivao izravne obavijesti iz prve ruke FBI i CIA jer su i on kao i gosp. Gal bili njihovi suradnici a u kojem obliku Hrvatima nije bilo poznato... javlja Vladi Glavašu da je FBI i CIA zaprijetila ukoliko se ozbiljno nastavi sa osnivanjem HRVATSKE ISELJENIČKE BANKE i Hrvatskih informativnih centara u svijetu da će započeti zajednička akcija Beograda i Washingtona u kompromitiranju odgovornih, uništavanja poslovanja obrtnika, zastrašivanja, mogućih zatvaranja pod lažnim optužbama pa čak nisu isključene ni likvidacije. Kada je gosp. Glavaš prenio gosp. Kisiću ove ozbiljne prijetnje CIA i FBI kao i Beograda, gosp. Kisić nakon par dana razmišljanja i razgovora sa svojom ženom i još nekim suradnicima odustao je od daljnjeg sudjelovanja u programu izrade dokumentacije za HRVATSKU ISELJENIČKU BANKU, pa je nakon toga i Vlado Glavaš bio prisiljen na isti potez iako su svi potrebni dokumenti bili pri samom kraju. Sa ovim pritiskom, ucjenama i prijetnjama više političke sile propala je još jedna spasonosna ideja koja bi uvezala brojne hrvatske poslovne ljude u svijetu, kao i priznate hrvatske financijaše iz svjetskog bankarskog sustava.

DRUGI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA

Nakon smrti prof. Vujice, ubrzo je na njegovo mjesto izabran gosp. Janko Skrbin, pa je HNV nastavilo svoj rad, ali ne sa onakvom dinamikom kao pod vodstvom Stanka Vujice. Osjećala se je neka praznina i onaj zanos koji je prije vladao, ali ipak za kratko vrijeme jer su u redove HNV počeli pristizati nove snage, novi ljudi iz Hrvatskog proljeća poput Brune Bušića, Franje Mikulića, Zlatka Markusa i drugih koji su ulijevali nove nade i unosili nove vjetrove za bolje hrvatsko sutra i uspješniji rad HNV. Sa terena su počeli pristizati prijedlozi za djelotvorniji rad i tražili su se novi izbori. Ubrzo je donesena odluka za nove izbore i predloženo je da se DRUGI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆE koji se treba održati u Bruxellesu od 8–12. listopada 1977. Na terenu je vladalo veliko zanimanje za najavljene izbore jer su se na listama pojavili novi ljudi i sa novim pogledima koji su ulijevali novu nadu i vjeru u uspješniji rad budućeg HNV. Slijedi lista konačnih rezultata izbora za sabornike HNV:

Konačni rezultati izbora za sabornike HNV

Prebrojavanje glasova koje su poslali svi mjesni odbori HNV-a trajalo je znatno dulje nego što se predviđjalo, pa je "Nova Hrvatska" u svom zadnjem broju mogla objaviti samo prve i nepotpune rezultate. Kod kasnijeg ponovnog prebrojavanja svih glasova došlo je do važnih promjena u rasporedu glasova i sastavu novog Sabora.

U Izbornom odboru nalazilo se pet sabornika s pravom glasa: dr. Dinko Šuljak, Šime Letina, prof. Clement Mihanović, Kerim Reis i fra Ante Čuvalo. Članovi odbora bez prava glasa bili su Janko Skrbín, Miro Gal, Ante Došen i Hrvoje Lun. Prebrojavanje glasova trajalo je tri dana i tri noći. Konačni poredak svih kandidata za Sabor prema broju primljenih glasova je sljedeći:

1. Bruno Bušić	3.719	71. Lukas Juričić	670
2. Dr. Ivo Korysky	3.134	72. Dr. Radovan Latković	654
3. Hrvoje Lun	3.032	73. Dipl. oec. Drago Abičić	632
4. Ragib Avdić	2.989	74. Ante Turica	615
5. Janko Skrbín	2.554	75. Ante Francetić	615
6. Dr. Vjekoslav Vrančić	2.323	76. Dr. Trimir Vuljan	589
7. Prof. Kazimir Katalinić	2.263	77. Ivo Barčot	551
8. Kerim Reis	2.258	78. Zvonimir Kvaternik	550
9. Fra. Ante Čuvalo	2.136	79. Petar Hinić	524
10. Prof. Bogdan Radica	2.091	80. Karlo Ilinić	488
11. Franjo Mikulić	2.056	81. Petar Kutleša	468
12. Alojzija Bucunjić	1.983	82. Edvin Strgačić	443
13. Dr. Ivan Jelić	1.928	83. Stipe Brčić	440
14. Šime Letina	1.803	84. Dane Pavić	435
15. Zlatko Markus	1.887	85. Miško Maslač	423
16. Dr. Miljenko Barbarić	1.847	86. Velimir Sutić	418
17. Jakša Kušan	1.768	87. Tomiša Grgić	405
18. Prof. Danijel Crljen	1.768	88. Nikola Miličević	401
19. Ragib Zukić	1.762	89. Rev. John Kresnik	367
20. Stipe Bilandžić	1.748	90. Zvonimir Bačić	379
21. Dr. Častimir Majić	1.741	91. Milan Račić	373
22. Miro Gal	1.661	92. Stipe Bošnjak	352
23. Dr. Ernst Bauer	1.655	93. Rev. Ivan Skenderović	339
24. Dr. Dinko Šuljak	1.644	94. Ing. Josipi Bukovac	334
25. Dr. Milan Blažeković	1.643	95. Vlado Raić	334
26. Tomislav Mičić	1.482	96. Djurdica Blažević	326
27. Ing. Ivica Bekavac	1.480	97. J. Ivan Račić	254
28. Krunoslav Mašina	1.478	98. Anton Broz	298
29. M. Ante Došen	1.451	99. Šime Cavić	287
30. Neda Sarić Rosandić	1.451	100. J. Ivan Dabo	283
31. Prof. Božo Dugeč	1.443	101. Ivo Šamija	252
32. Prof. Vinko Nikolić	1.436	102. Jure Cerina	241
33. Ivan Čorić	1.423	103. Luka Kraljević	206
34. Dipl. oec. Ivo Kistić	1.340	104. Milan Vojvodić	203
35. Jakov Barbarić	1.290	105. Vlado Perić	199
36. Tomislav Rebrina	1.279	106. Marko Popović	197
37. Damir Petrić	1.225	107. Stanko Zelenika	192
38. Dr. Nikola Juričić	1.224	108. Milan Jurčić	154
39. Zdenka Lukač	1.216	109. Josip Mitrov	119
40. Ing. Ante Stilić	1.207	110. Stjepan Klitšek	117
41. Ivo Rumora	1.207	(Dr. Gaspar Malvić je dobio ukupno 121 glas, ali je on u zadnji čas iz osobnih razloga odustao od izbora, o čemu je hrvatska javnost bila obaviještena.)	
42. Ivica Penavlj	1.172	Prema Izbornom redu HNV-a novi Sabor bi se trebao sastati najkasnije dva mjeseca nakon objavljivanja izbornih rezultata, što znači do polovice rujna. Mjesto i dan saborovanja odredit će Predsjedništvo Sabora u dogovoru s Predsjedništvom Izvršnog odbora. Organizaciju održavanja Sabora vodi Predsjedništvo ranijeg Sabora, i njegov predsjednik otvara novi Sabor te time završava svoj mandat.	
43. Prof. Clement Mihanović	1.157		
44. Ivo Butković	1.144		
45. Prof. Vladislav Musa	1.135		
46. Prof. Tihomil Majcen	1.119		
47. Ing. Nikola Kirigin	1.100		
48. Marijan Gabelica	1.098		
49. Fra Leon Galić	1.082		
50. Alojz Pizir	1.024		
51. Ing. Vinko Kužina	1.006		
52. Boris Maruna	997		
53. Marijo Dešpoja	995		
54. Prof. Ilija Jurić	975		
55. Stjepan Vranić	974		
56. Božidar Abjanić	968		
57. Srećko Tomić	968		
58. Fra. Franjo Ivančić	951		
59. Dominik Madunić	938		
60. Dr. Milivoj Mostovac	919		
61. Petar Radjelović	894		
62. Ivan Skraček	780		
63. Krešimir Miron Begić	777		
64. Marko Bagačić	763		
65. Kata Grizelj	750		
66. Ante Sarić	744		
67. Marko Lončar	737		
68. Ing. Jure Devčić	732		
69. Viktor Makar	703		
70. Ante Vukić	695		

IZBORNA LISTA

U Bruxellesu od 6. – 12. listopada 1977. po prvi put za istim stolom okupili su se predstavnici – praktički – ljudi svih hrvatskih političkih usmjerenja i stavova, od ustaša, novopečenih liberala Kušana (za kojeg su njegovi najbliži suradnici sumnjali pa čak i tvrdili da je surađivao sa engleskom obavještajnom službom) i Vinka Nikolića do Hrvatskih proljećara na čelu sa Brunom Bušićem, Franjom Mikulićem i drugima. Uoči otvaranja Sabora našli su se skoro svi izabrani sabornici osim dr. Miljenka Barbarića, g-đe Alojzije Buconjić i Stipe Bilandžića koji iz opravdanih razloga nisu mogli doći. Prvi dan proveli su u analizi dosadašnjeg rada HNV, o izbornim rezultatima i o pristiglim prigovorima sa terena. Drugi dan raspravljene su razne teme o dosadašnjem političkom djelovanju i budućih smjerova HNV i izglasano je povjerenje dosadašnjeg rada Izvršnog odbora. Treći dan protekao je u radu raznih komisija, prihvaćanju njihovih izvješća i izbor novih dužnosnika vijeća. Četvrti i peti dan prošao je u sastavljanju lista za Sabor i Izvršni odbor HNV, glasovanje, povlačenja i sastavljanje novih lista. Na zadnjem i tajnom glasovanju izabrani su dužnosnici za Sabor i Izvršni odbor HNV za slijedeće dužnosti:

Predsjednik Sabora -----	Franjo Mikulić
Dopredsjednik -----	Ragib Avdić
Tajnik -----	Kazimir Katalinić
Članovi tajništva -----	fra Ante Čuvalo i Ragib Zukić
Predsjednik Izvršnog odbora ----	Janko Skrbin
Dopredsjednik -----	dr. Ivan Jelić
Tajnik -----	Hrvoje Lun
Rizničar -----	Miro Gal
Članovi Izvršnog odbora:	
Bruno Bušić -----	ured za promidžbu
Zlatko Markus -----	ured za vanjske veze
Dr. Ernest Bauer -----	ured za politička pitanja
Fra Častimir Majić ----	predsjednik Nadzornog odbora
Gđa Neda Šarić -----	članica Nadzornog odbora
Krunoslav Mašina -----	član Nadzornog odbora
Dr. Danijel Crljen -----	predsjednik Časnog suda
Ivica Bekavac -----	član Časnog suda
Dr. Milan Blažeković --	član Časnog suda

Sa ovim izborom DRUGI SABOR HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA dobio je novo vodstvo i nova zaduženja koja su pred njih stavljena sa novim izazovima i velikim očekivanjima. Zadnji dan ovog zasjedanja doneseni su zaključci i napisana Poruka novog vodstva HNV-a hrvatskom narodu u domovini.

Hrvatska javnost je takav sastav prihvatila sa oduševljenjem a dobri poznavatelji hrvatskog čovjeka i hrvatskih političara sumnjali su u dugotrajnu iskrenu i dobronamjernu suradnju jer će do izražaja ponovo doći osobni ego i umišljenost do utjecaja tuđih interesa. Nije prošlo dugo vremena da se ova strepnja nije i ostvarila. Takozvani konzervativci Vjekoslav Vrančić, Janko Skrbin,, Častimir Majić i... udružili su se sa novopečenim liberalima Matom Meštrovićem, Mirkom Vidovićem, Hrvojem Lunom, Jakšom Kušanom i... najprije su upućivane tihe riječi neslaganja sa političkim pogledima i smjernicama tz. minimalista (ponekada su ih zvali maksimalista – ovisno tko i zašto piše) koje su trpali u tu nedoličnu političku skupinu Brunu Bušića, Franju Mikulića, Zlatka Markusa, Stipu Bilandžića, Ivana Cerovca i njima sličnim da bi kasnije svim sredstvima udarili na akciju Zvonka Bušića i njih prozivali da su oni suodgovorni što se Zvonko Bušić namjeravao kandidirati za zastupnika u sabor HNV. Udarili su na njih i njihove sumišljenika pa čak i na politiku Hrvatskih proljećara koji su zagovarali politiku Maksa Luburića da se sinovi ustaša i partizana moraju rame uz rame boriti za Hrvatsku te s Rusima, Americancima i s crnim vragom rušiti Jugoslaviju i obnavljati Hrvatsku, jer su oni bili uvjerenja ili po nečijem nalogu da se ne smiju poduzimati nikakva prisilna sredstva jer će sloboda Hrvatskom narodu doći na krilima Washingtona, Londona i... Bruno Bušić je pokrenuo glasilo HNV Vjesnik u kojem je sa svojim suradnicima obrađivao aktualno stanje u domovini, davao prijedloge i smjernice Hrvatima kako bi se trebali ponašati i raditi na širenju istine među Hrvatima i stranom svijetu, posebno u sredinama gdje Hrvati žive. Ova politika i dalekovidni pogledi na hrvatsku stvarnost i potrebe očito nisu odgovarali njihovim političkim neistomišljenicima, pa je Hrvoje Lun nakon samo sedam

brojeva ukinuo daljnje plaćanje tiskanja Vjesnika, a što je na terenu izazvalo pravi revolt članova HNV. Nakon smrti Brune Bušića 16. 10. 1978. definitivno je pukla suradnja ovih dviju ključnih političkih struja. Radi neslaganja sa politikom tzv. konzervativne i liberalne politike u vodstvu HNV iz revolta istaknuti članovi središnjeg odbora HNV Franjo Mikulić, Zlatko Markus i Stipe Bilandžić zahvaljuju se na svojim dužnostima i napuštaju HNV. Ova nerazumna i neprihvatljiva politika navedene skupine u vodstvu HNV je počelo je naglo gubiti svoj utjecaj i ugled u među Hrvatima u tuđini. HNV najprije napušta HN Otpor potom pada i broj članova s plaćenim članarinama. Gubi se dinamika i ugled HNV-a u svijetu a posebno u hrvatskim domoljubnim redovima po svijetu i u domovini.

Radi upražnjenih mjesta ubrzo je sazvan TREĆI SABOR HNV-a za 21. 1. 1980. u Londonu na kojem su za predsjednika sabora izabrali Mirka Vidovića, hrvatskog pjesnika i dugogodišnjeg uznika Titovih kazamata koji je nakon robije emigrirao u Francusku. Mate Meštrović izabran je za pročelnika za vanjsku politiku. Sa ovim promjenama vjerovali su čelnici HNV-a da će se stanje na terenu stabilizirati ali su se ubrzo uvjerali u suprotno, jer je nastavljeno sa opadanje članstva.

ČETVRTI SABOR HNV-a održan je 1982. u Torontu za koji je na izborima bilo prijavljeno svega 82 člana, a što je pokazatelj opadanja interesa za HNV.

PETI SABOR HNV održan je u Londonu 1983. Godine bez nekog napretka na izbore su se odazvala svega 47 kandidata, a što pokazuje raspoloženje na terenu.

ŠESTI SABOR HNV održan je 1986. u Londonu, ali bez javnih izbora kandidata za sabor.

SEDMI SABOR HNV priređen je 1988. u Sitgesu nedaleko od Barcelone.

IZVANREDNI SABOR HNV-a, a i zadnji, održan je 25–29. kolovoza 1990. koji je započeo u Munchenu a završio u Zagrebu.

Sa ovim zadnjim zasjedanjem osakaćenog HNV-a, a na ružan način, završila je još jedna plemenita akcija sa onom prokletom – podjeli pa vladaj. Je li ovo HNV u zadnje vrijeme djelovalo i na način kako je završilo bilo dobro iskovanu u neupućenim političkim ili u nehrvatskim glavama i centrima moći, pitanje je za jedno podrobnije političko i znanstveno istraživanje? Nije li za ovo nečasno djelo nagrađen Mate Meštrović sa veleposlaničkom dužnošću? Vrijeme će pokazati...!!!???

Na hrvatsku žalost, i danas kada se govori o HNV-u, mnogi neupućeni u stvarnost hrvatskog emigrantskog života, uglavnom govore kroz prizmu politike liberala i pisanja NH i njima sličnih političkih pogleda, a potpuno zanemaruju istinski i

povijesni put od njegova začetka pa sve do 1978. godine. U zadnjih 12 godina djelovanja HNV-a i njegov utjecaj na neke međunarodne čimbenike bio je beznačajan, da ne kažem ulizivački i podanički. Usporedbe radi navedimo Bugojansku akciju 1972., kupnju, gradnju i otvaranje Hrvatskog veleposlanstva u Canberi – Australija, akciju Zvonke Bušića i njegovih suboraca te akciju Kodžoman-Kelava u Chicagu, Buconjić i... koji su digli na noge velikosrpsku kliku kroz jugoslavensku propagandističku politiku koja je javno i tajno urlala na Hrvate, a strani svijet upoznat sa stvarnom hrvatskom problematikom u jugo gulagu i njihovoj zločinačkoj politici. Ovo HNV u zadnje vrijeme je imalo potpuno suprotnu i pravu ulizivačku politiku - sviđalo se to nekome ili ne.

Vlado Glavaš

Dokumentacija: Hrvatski tjednik Danica, Nova Hrvatska, Ivan Čizmić, Tomislav Krolo, Marin Sopta, Tanja Trošelj Miočević, moja dokumentacija i osobna dopisivanja sa Brunom Bušić, Zlatkom Markusom, Ivom Kisić te osobni razgovori sa Franjom Mikulić, Kazimirom Katalinić, Stipom Bilandžić, Jankom Skrbinom, Božidarom Abjanićem, Bogdanom Radicom, Antom Došen i Jakšom Kušan kao i moje iskustvo o samom radu HNV od njegova utemeljenja do 1978. godine.

Vlado Glavaš

GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

POTPISNIK PETICIJE HRT-U NIKOLA ŠTEDUL U BUDNICI

Svjedoci ste ofanzive onih snaga u RH koji nisu bili sretni zbog pobjede hrvatskih branitelja u Domovinskom ratu u kome su, da parafraziram Slobodana Miloševića, branitelji napravili zečeve od vojnika fašističkog agresora. Peticija HTV-a je prosvjed protiv televizije kojoj hrvatski građani moraju plaćati a oni provode Memorandum SANU 2 kojim se promovira velikosrpska politika o 'srpskom svetu'. Peticija je poslana pošto je za dva dana sakupljeno 539 potpisa a zatim je stavljena i na Internet. Do sada je na Internetu Peticiju potpisalo još 2,200 naših ljudi.

<https://community.sumofus.org/petition/67e6d627-44c7-440c-bc35-388bb914e88f/?source=mlt>

Jedan od prvih potpisnika je i velika hrvatska legenda Nikola Štedul. On je danas gost u Budnici:

'U SLUŽBI SAVJESTI'

11/04/2021

Nikola Štedul je jedan, ako ne i zadnji preživjeli velikan hrvatske borbe za samostalnost. Budnica u ponedjeljak, 12. travnja ima privilegij predstaviti ga ekskluzivno najširoj hrvatskoj javnosti prigodom nacionalne televizijske promocije njegove memoarske knjige "U službi savjesti", za koju urednik Josip Pavičić i profesor Prosperov – Novak, kažu da je vrhunska drama s autentičnim životnim događajima, idealna za snimanje svjetske filmske uspješnice.

Gledatelji Osječke TV, Mreža TV Zagreb, Dalmacija TV Split, Diadora TV Zadar, te SBTV, imat će prigodu od 20 sati čuti Nikolu Štedula o razlozima zbog kojih je predsjednici Republike Kolindi Grabar Kitarović pri ceremoniji uručivanja državnog odličja rekao na dan sjećanja na žrtve komunističkog režima, da on nije žrtva, nego pobjednik i da pripada pobjedničkom narodu.

Imat će hrvatski narod prigodu ekskluzivno čuti što je Štedul rekao iscrpljenom Miri Barešiću u švedskom zatvoru, kako je Barešić reagirao, zatim o nikada objavljenim detaljima razgovora s Brunom Bušićem u Londonu. Čut će hrvatski narod neposredna svjedočenja Nikole Štedula o ponašanju tajnih službi slobodnog svijeta, Australaca, Nijemaca, Britanaca, Šveđana, zašto je i s kojim riječima Štedul odbio suradnju britanske tajne službe i kako je Australija kršila svoje standarde i zakone pod utjecajem jugoslavenskih tajnih službi.

Prvi put će javnost imati prigodu čuti detalje razgovora Nikole Štedula s predsjednikom Tuđmanom, svjedočenje o susretu oči u oči s nalogodavcom

atentata Josipom Perkovićom i čitavom nizu detalja od kojih zastaje dah. O memoarima Nikole Štedula telefonski će u emisiji govoriti urednik i nakladnik Josip Pavičić, koji će predstaviti sadržaj s nekoliko najdramatičnijih detalja, a o kulturološkoj i identitetskoj vrijednosti knjige govorit će profesor Prosperov Novak.

Jesu li svjedočanstva, znanje i mudrost Nikole Štedula putokaz izmučenom hrvatskom narodu danas? Možda nakon bitke za oslobođenje Hrvatske nakon srpske agresije nije bilo savršenijeg trenutka, da čovjek koga mnogi smatraju zadnjim članom velike povijesne četvorke, koju u hrvatskoj memoriji na svoj način čine Bruno Bušić, Miro Barešić, Zvonko Bušić i Nikola Štedul, javnosti pošalje pobjedničku poruku, poruku utemeljenu na vlastitom životu. Nemojte propustiti čuti istinskog velikana, Budnica u ponedjeljak navečer.

<https://kamenjar.com/nikola-stedul-u-budnici-u-sluzbi-savjesti/>

Poznato je i to da se svi koji služe onim moćnicima u svijetu koji su podržavali i/ili pomagali fašističku agresiju na Hrvatsku lako prepoznaju jer moraju napadati pozdrav ZA DOM SPREMNI. Danas pokušavaju donijeti i zakon po kojemu se kriminalizira pozdrav kojim je branjen Vukovar i s kojim su hrvatski branitelji napravili zečeve od fašističkog srpskog agresora. O tome piše i Zvonimir Hodak u današnjoj kolumni:

Štoviše, danas na velika zvona traže nadopunu članka 325. KZ-a kojim bi se "sankcionisalo" isticanje fašističkih, ustaških i četničkih simbola te pozdrav ZDS. Inicijativu je pokrenuo **Ognjen Kraus**, predsjednik Židovske općine Zagreb, blizak onom "bivšem ministru hrvatske Vlade...". Otac Ognjena Krausa 1945. godine uspješno i pedantno sankcionirao je, ne samo nošenje tih reakcionarnih simbola, nego i samo razmišljanje o njima. Naime, on je bio "javni tužilac" ili prevedeno na današnji jezik - tadašnji gospodar života i smrti.

Lijepo zamišljeno. Mala čela po tko zna koji puta stvaraju velika načela. A moj prijatelj Joso iz Like zove me i pita znaju li drugovi i drugarice za Rezoluciju Europskog parlamenta o važnosti europskog sjećanja koju je Parlamentarna skupština Vijeća Europe usvojila 19. rujna 2019. godine? Da vas dalje ne gnjavim, spomenut ću samo kako se u toj Rezoluciji jednako snažno osuđuje, uz fašizam i nacizam, zamislite što - i komunizam. Siguran sam kako Kraus, Pupi, bivši hrvatski ministar, **Peđa Grbin** i ostali simpatizeri komunizma vrlo dobro znaju da se u toj Rezoluciji ističe kako su "nacistički i komunistički režimi provodili masovna ubojstva, genocid i deportacije te da su doveli do nezapamćenih gubitaka života i slobode u XX. stoljeću, i to u dosad neviđenim razmjerima u ljudskoj povijesti..."

I sad bi se ti politički "papci" obračunavali isključivo samo sa ZDS-om, ustašama i četnicima, a "memorija pamćenja" im zakazuje jedino na komunizmu. Zlobni i rigidni ognjištari šire trač da su "zaboravili sami na sebe tj. da se radi o bivšim komunjarima koje se lagano zagrijevaju. Za početak mijenjaju Kazneni zakon kako bi ga mogli masovno provoditi". Malo morgen... drugovi!

Pročitani ste i prije nego što ste počeli. Odvjetnik **Davorin Karačić** smatra da je "jedina motivacija i cilj inicijatora Ognjena Krausa i **Milorada Pupovca** kriminalizacija Domovinskog rata". Dobro prepoznao! Nastavlja Karačić: "Ako

znamo kako su brojni branitelji tijekom rata koristili pozdrav ZDS, a taj se pozdrav proglasi nezakonitim i zločinačkim, iz toga proizlazi da je cijeli Domovinski rat utemeljen na nezakonitim postavkama i da su svi branitelji zločinci...". Potpisujem.

<https://direktno.hr/kolumne/ogorceni-slavljenjem-10-travnja-1945-su-na-juris-osvojili-napustene-zidovske-stance-229193/>

Zato se prisjetimo studije o ZDS koju je napisao upravo Nikola Štedul živi dokaz da bi trebalo zabraniti ne samo simbole nego i stranke nasljednice zločinačke partije nalogodavce i atentata na njega.

Josip Pečarić

JULIENNE BUŠIĆ: KLASIĆ JE IZNIO NETOČAN PODATAK, ZVONKA NIKAD NISU OSUDILI ZA TERORIZAM

Gordana Sarkotić

22. travnja 2022.

Foto: Fah; Fotomontaža: Narod.hr

“Ne ulazeći u motive Hrvoja Klasića zbog kojih iznosi neistine, činjenica je da je on pred hrvatskim gledateljima falsificirao povijesni podatak“, ističe **Julienne Bušić**, supruga **Zvonka Bušića**, reagiravši na HRT-ovu emisiju Otvoreno od 21. travnja 2022., u kojoj je iznesen netočan podatak.

> **Vukojević: Našli smo oko sto i nešto nalogodavaca iz Udbe od Tita pa dalje**

> **Odvjetnik Mišetić odgovorio lijevim medijima: ‘Ni Zvonko ni Julienne Bušić nisu osuđeni za terorizam’**

> **Američki sudac koji ga je osudio suprotno Klasiću je ustvrdio: ‘Zvonko Bušić nije terorist’**

“U emisiji OTVORENO od 21. travnja 2022., posvećenoj temama rada Udbe i ubojstava hrvatskih emigranta, Hrvoje Klasić, predstavljen kao povjesničar, izjavio je kako je Zvonko Bušić ”zatvoren zato što su ga proglasili teroristom” u

SAD-u. Hrvoje Klasić je teško optužio i iznio neistinu o Zvonki Bušiću kojeg američko pravosuđe nikad nije ni tužilo ni osudilo za terorizam, kako tvrdi taj povjesničar. Štoviše, savezni sudac John Bartels je 1976. prije izricanja presude rekao: **”bilo bi previše nepravilno i nepošteno kada ne bih prije početka rekao, da Zvonka Bušića i njegovu suprugu, kao i njihove drugove, ne smatram nikakvim ratnim zločincima niti teroristima”**. Ne ulazeći u motive Hrvoja Klasića zbog kojih iznosi neistine, činjenica je da je on pred hrvatskim gledateljima **falsificirao povijesni podatak** koji se može lako provjeriti”, zaključuje u pismu Julienne Bušić.

U emisiji je odmah reagirao general Tolj

Podsjetimo, dr. sc. Hrvoje Klasić, izvanredni profesor na Filozofskom fakultetu u Zagrebu gostujući u HRT-ovom Otvorenom ustvrdio je da je Bušić zatvoren zato što su ga proglasili teroristom. Na to je u emisiji odmah reagirao umirovljeni general-bojnik Ivan Tolj optuživši ga da relativizira neka hrvatska nacionalna pitanja na potpuno neprihvatljiv način te je posebno istaknuo zabrinjavajućim da osoba s takvim tvrdnjama predaje hrvatskim studentima povijest.

“Razmišljati o Zvonku Bušiću, hrvatskome mučeniku, koji je više od 30 godina robijao, da bismo mi imali slobodnu i nezavisnu Hrvatsku državu, da ga se naziva teroristom...”, upozorio je general Tolj. Na to je reagirao povjesničar Klasić ne odustajući od svojih netočnih tvrdnji i ne prihvaćajući činjenice koje je iznio general Tolj.

Tu netočnu tvrdnju da je Bušić bio zatvoren zato što su ga proglasili teroristom prije dvije godine lijevo-liberalni mediji u Hrvatskoj širili su da bi ocrnili Julienne Bušić nakon što je dala podršku Kolindi Grabar-Kitarović u drugom krugu predsjedničkih izbora. Na to je reagirao odvjetnik Luka Mišetić i podijelio presliku presude te istaknuo da ni ona ni Zvonko Bušić nisu osuđeni za zločin terorizma.

Sheldona

@DissLexie

Jan 1, 2020

Replying to @MiseticLaw and @bglavasevic

Ja sam stalno u elementima zločina terorizma, vi ste ti koji tvrdite da se radi o zračnim piratima, i to samo zato što je netko iz političkih razloga tako glup naziv upisao u presudu. Zar stvarno vjerujete da bi Brian Murray taj čin nazvao zračnim piratstvom?

Luka Misetic
@MiseticLaw

Sudac koji je osudio Julie Basic napisao je: "There is no question in my mind that Julienne Basic was not a terrorist in any sense of the word." Judge Bartels ocito nije shvatio da ste vi u Hrvatskoj puno pametniji od njega koji ju je i osudio.

Hon. Cameron Batjer

-3-

September 10, 1986

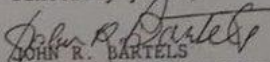
There is no question in my mind that Julienne Basic was not a terrorist in any sense of the word. Prior to the event she committed no act of terrorism, and there is no evidence that she belonged to a terrorist gang. Throughout the world today there is a flood or vicious eruption of terrorism, which I am afraid has somewhat influenced the Commission in its judgment of Julienne Basic. Her participation in the isolated incident of the Croatians does not place her in the category of terrorists, and it is hard for me to understand how anyone could fear that she in any way would become a terrorist. I think that is a mistake the Commission is making.

Civilization is judged by the way it treats its prisoners. In my opinion, the treatment of Julienne Basic, under the circumstances of this case, may be equated to cruel and unusual punishment. Apparently the Commission is willing to take all the statements of Officer McTigue as controlling, while at the same time is completely ignoring all the other statements and evidence in support of the release of Julienne Basic. I am sorry that the Commissioners have continually ignored my statements in connection with this case.

There is absolutely nothing to be gained by the continued incarceration of Julienne Basic. She has already been amply punished, which in itself is a sufficient deterrent for others. Certainly she has no need of rehabilitation, but she does need fairness and willingness on the part of the Commissioners to recognize the truth and the injustice in this case.

I hope that at this late date some weight and some consideration may be given to the above statements.

Sincerely yours,

JOHN R. BARTELS
United States District Judge

JRB/MFZ

Copy to: Professor Dennis E. Curtis
c/o O'Donnell & Gordon
601 West 5th Street, Suite 1200
Los Angeles, California 90017

11:18 PM Jan 1, 2020

“Gospodin Bušić nije ni terorist ni kriminalac“

Julienne Bušić, nagrađivana je američko-hrvatska prozna spisateljica, esejistica i prevoditeljica. Supruga hrvatskog domoljuba Zvonka Bušića nakon njegove smrti posvetila se književnosti te objavila nekoliko romana, a bavi se i prevodnjem hrvatskih djela na engleski jezik. Uz to, Julienne Bušić osvojila je nagradu “Fra Lucijan Kordić” za memoare Ljubavnici i luđaci (1996.) te nagradu “Antun Branko Šimić” (2012.) i “Bili smo prvi kad je trebalo” (2012.).

Amerikanka Julienne Bušić ljubav svog života Zvonka, vjerno je čekala duge 32 godine, što je jedinstven slučaj ljubavi dvoje ljudi, čak i u svijetu!

Rodila se kao Julienne Eden Schultz, 20. rujna 1948. godine. Studirala je u SAD-u te u Europi, magistrirajući na području njemačkog jezika i jezikoslovlja. Godine 1969. godine u Beču je upoznala Zvonka Bušića, a vjenčali su se 1972. u Frankfurtu.

Godine 1976. sudjelovala je u otmici američkog putničkog zrakoplova i za to bila osuđena na doživotni zatvor. Sudac koji je 1977. godine izricao presude Zvonku, Julienne i ostalim sudionicima otmice zrakoplova **nije ih smatrao teroristima, čak što više, izriekom je potvrdio kako “gospodin Bušić nije ni terorist ni kriminalac”, te da su njegovi motivi i ideali bili plemeniti**, iako su primijenjena pogrešna sredstva za ostvarivanje ciljeva.

Supruga poginulog američkog policajca tužila je državu zbog nemara i nebrige, te stoga što svu krivnju za njegovu smrt prebacuje na “teroriste”, iako na platformi na kojoj je trebalo izvršiti demontažu bombe nisu bili osigurani potrebni uvjeti za obavljanje tog posla, pa je stoga i došlo do eksplozije.

Godine 1989. puštena je iz zatvora nakon 13 godina, a nakon stjecanja hrvatske nezavisnosti došla je u Hrvatsku.

Pokretala je akcije kako bi se na slobodu pustio i njen suprug, Zvonko. To se dogodilo tek 2008. Živjeli su u Rovanjskoj kod Zadra. Iste godine objavila je knjigu „Tvoja krv i moja“, zbirku eseja, kratkih priča i kolumni. 2012. izišao joj je roman „Živa glava“, romansirana biografija stvarne Vukovarke koja je prošla tešku borbu za vlastiti život. Na Hrvatskoj radioteleviziji 2013. godine prikazan je dokumentarni film pod imenom Ljubavnici i luđaci u kojem je prikazan aktivizam i borba Julienne i Zvonka Bušić za hrvatsku neovisnost.

Na česta pitanja kako se kao Amerikanka toliko angažirala oko slobode i borbe za Hrvatsku odgovarala bi: „Voleći svog supruga, voljela sam sve što je on volio“. A Zvonko Bušić neizmjerljivo je volio – Hrvatsku.

<https://narod.hr/hrvatska/julienne-busic-klasic-iznio-je-netocan-podatak-zvonka-busica-nikad-nisu-osudili-za-terorizam>

**ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR
EMERITUS? / DRUGO PROŠIRENO IZDANJE,
ZAGREB, 2023.**

**NSF U SJEĆANJE NA SVOJEGA POKRETAČA I
UREDNIKA MIROSLAVA TUĐMANA**

(...)

JULIENNE BUŠIĆ: MIRU

"Na muci se poznaju junaci, a u nevolji pravi prijatelji", izreka je koja savršeno opisuje Miru Tuđmana koji je imao neposredno iskustvo oba događaja. Iako je cijenio junaštvo, vjerujem da mu je prijateljstvo bilo najsvetije. Junaštvo može biti prolazno, pobuda koja nestane u trenutku. Prijateljstvo je produženo putovanje iskrenim putem do sve daljeg odredišta, koje se u konačnici nikad ne dostiže.

Moje prijateljstvo s Miroslavom Tuđmanom bilo je takvo. Počelo je devedesetih kada je s Predsjednikom i njegovim izaslanstvom došao u Washington na potpisivanje sporazuma između Hrvata i Bišnjaka.

Tada sam bila savjetnica u Veleposlanstvu Republike Hrvatske u Washingtonu: Sjećam se da sam mu se, kad su nas upoznali, obratila kao “generalu Tuđmanu”, jer sam imala dojam da ima taj čin. Iznenadeno me pogledao, a onda se od srca nasmijao.

“To je previsoko za mene. Odakle vam ta ideja?”, pitao me.

Bila je to samo jedna “ideja” od kojih me izljujećio. A bilo ih je puno. Na primjer, da su političari i visoki vladini dužnosnici po pravilu arogantni, samodopadni i umišljeni. Miro je bio prizemljen, samozatajan, skroman i duhovit, stvarno duhovit. Odmah mi se svidio.

Godinama smo intenzivno surađivali, a posebno nakon što sam se preselila u Zagreb kada sam postala savjetnica u Uredu Predsjednika. Suradnja se odnosila na hrvatsko-židovske odnose, pitanja prema Haškom sudu, Predsjedniku i Hrvatskoj, i mnoge druge.

Ali nije sve bilo ozbiljno. Zнала sam ga zvati nadimkom “Alter Mann”, budući da smo oboje tečno govorili njemački. Miro bi mi uzvraćao s “Gospo” ili “Milostiva”.

Ponekad, kada bih tvrdoglavo ustrajala na nekim pitanjima koja bi on radije ignorirao, rekao bi: “Opet ona!” Ta titula na kraju je prevladala moj naslov “Gospo”.

Nakon što sam dugo razmišljala o tome, nedavno sam mu rekla da sam zaključila kako nitko nije volio Hrvatsku kao Predsjednik i moj pokojni suprug Zvonko. Oboje su postavili Hrvatsku žarištem svoga života i obojica su umrli, svatko na svoj način, od žrtve koju su podnijeli kako bi je zaštitili.

Nije se mogao ne složiti. Ali i Miro je podnio žrtvu koju se često zaboravlja. Kao sin disidenta, odrastao je progonjen, kritiziran i diskriminiran. Živio je kao izopćenik i nije mogao pronaći posao. Unatoč tome, ustrajao je s dignitetom. Izreka “nauči se patiti bez prigovora” može se savršeno primijeniti na Miru, jer je vjerovao da patnja obogaćuje čovjekovu dušu, i jedan i jedini je izvor znanja.

Na kraju, nakon što je Hrvatska stekla neovisnost, dao je velik doprinos u akademskoj zajednici i politici. Uz brojne knjige koje je napisao u obrani Hrvatske, bio je utemeljitelj i obnašao je dužnost ravnatelja Hrvatske izvještajne službe, i saborskog zastupnika, i sve to bez spominjanja poteškoća iz svoje prošlosti.

U posljednjim danima njegova života, razmijenili smo nekoliko poruka. Neke su se odnosile na engleski prijevod njegove knjige „Haški krivolov“, koji mu je bio vrlo važan. Nijedna poruka nije sadržavala defetizam bilo koje vrste, samo

---

stoicizam po kojem smo ga svi poznavali. U posljednjoj poruci koju sam mu poslala, samo dva dana prije nego što je bio priključen na respirator, napisala sam: “Javlja ti se gnjavatorica, mislim na tebe... Nadam se da ti je danas još bolje! Imamo posla, čovječe, moraš brzo doma!”

A on mi je odgovorio: “Pa posao nije zec, neće pobjeći!”

Na kraju, posao stvarno nije zec i nije pobjegao, ali nam je na našu veliku žalost još jedan Orao poletio...

Počivaj u miru, dragi i nezamjenjivi prijatelju!

(...)

LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

SLUGE SVJETSKIH MOĆNIKA I STEPINAC (POLEMICA O OLIVERU)

Mnogo puta sam ponavljao da sluge svjetskim moćnicima u RH lako možete vidjeti prema njihovom odnosu prema lažima o

1. Stepincu;
2. Jasenovci; i
3. Za dom spremni.

Možda je netko pomislio da tu ne spadaju i oni iz HDZ-a jer kao oni nisu protiv Stepinca.

A zapravo oni kao nekakva demo-kršćanska stranka to ne smiju javno pokazati. Ali da nema razlike u odnosu na druge tzv. lijeve stranke može se pokazati na nizu primjera.

Pokažimo to na primjeru nedavne polemike Sesardića i Tomića u povodu smrti Ninoslava Beškera:

INOSLAV BEŠKER: ODLAZAK JEDNOG OD POSLJEDNIH
JUGOSLAVENSKIH MEDIJSKIH IDEOLOGA KOJI JE STEPINCA
NAZVAO 'ZLOM DUŠOM'

<https://narod.hr/hrvatska/inoslav-besker-odlazak-jednog-od-posljednjih-jugoslavenskih-medijskih-ideologa-koji-je-stepinca-nazvao-zlom-dusom>

Jedan podnaslov iz tog teksta:

Bezobzirni napadi na Crkvu, Kuharića i Stepinca

Na Sesardićev tekst o pokojnom Beškerau reagirao je Tomić.

U *Fusnote za fah idiote* dan je komentar:

Ante Tomić o Nevenu Sesardiću i njegovu tekstu o Inoslavu Beškera;

'Kako se profesor koji je naglo postao veliki Hrvat strvinarski okomio na pokojnog velikana.

HT: Kako se Ante od Kante strvinarski trsi zaštititi svoga „velikana“ Olivera. Ako ništa drugo, barem je dosljedan: srbofili i Jugoslaveni u raj, Hrvati u u pakao. Kad je on strvinarski slao u „raj“ Mihanovića izmislivši čak i mjesto pogreba, šutio je svaki udbaški tjednik. Umjesto da bude protjeran iz medija, ništa se propalome književniku nije dogodilo.

Ali odgovorio je i sam Sesardić:

SESARDIĆ: MEDVJEĀA USLUGA ANTE TOMIĆA POKOJNOM BEŠKERU

23. srpnja 2023.

foto: HINA/Lana SLIVAR DOMINIĆ/ lsd/ Fah/ Montaža: Narod.hr

“U subotnjem osvrtu u Jutarnjem listu na moj članak “Čudna apoteoza jednog novinara“ (objavljen na ovom portalu), Ante Tomić pokazuje da ima problema s dvjema radnjama bitnima za novinarski posao: s čitanjem i s argumentiranjem”, piše Neven Sesardić za Heretica.com.

Prenosimo objavu u cijelosti:

Problemi s čitanjem

“Ante Tomić na početku kaže kako sam neukusno i kukavički išao polemizirati s Inoslavom Beškerom ubrzo nakon njegove smrti te da nisam mogao odoljeti “sigurnoj pobjedi s nekim kome je medicinski nesumnjivo utvrđen prestanak moždane aktivnosti“. Tomić nije uopće primijetio da sam i na samom početku i na kraju svog članka vrlo jasno dao sasvim drugi razlog za pisanje tog teksta. Naravno da cilj nije bila pobjeda u “polemici“ s pokojnim Beškerom. Namjera je bila — kao što je bilo vrlo jasno rečeno (dvaput) — suprotstaviti se onim krajnje neodmjerenim veličanjima Beškera od strane nekoliko poznatih novinara i njihovim tvrdnjama da bi on trebao služiti kao uzor ljudima u toj profesiji.

Naveo sam i razloge zašto on nije dobar uzor i zašto ga u mnogim stvarima ne bi trebalo slijediti. Bilo je posve evidentno da sam kritizirao neumjesne panegirike Beškerovih kolega koji su dosegali razinu idolatrije, a ne “polemizirao“ s

pokojnikom. Drukčije rečeno, da nije bilo tog njihovog kolektivnog nastupa obožavanja, ni mog teksta sigurno ne bi bilo.

>Inoslav Bešker: Odlazak jednog od posljednjih jugoslavenskih medijskih ideologa koji je Stepinca nazvao zlom dušom

Problemi s argumentiranjem

U više od prve trećine Tomičeve kolumne nema nikakve argumentacije protiv tvrdnji iz mog teksta, ali umjesto toga ima opisa vrana koje ključaju mrtve životinje, fantaziranja o mojim postupcima prije pisanja teksta, a ima i izravnih uvreda na moj račun (npr. “poremećeni sociopat“, “slabić“ i “bijednik“). Čudno je da čovjek koji je studirao (i čak uspio diplomirati) filozofiju nikada, izgleda, nije bio obaviješten da vrijeđanje oponenta nije znak superiornosti nego samo nemoći i prostakluka.

U polemici koju sam vodio s Tomićem prije više od trinaest godina dao sam njemu i ljudima slične mentalne konstitucije besplatni savjet da, prije nego što “krenu u napad“, prvo duboko udahnu zrak te popiju tabletu za smirenje. Ta dobronamjerna sugestija nije pala na plodno tlo, što nisam, naravno, ni očekivao da će se dogoditi. Tomić je ostao, da kažemo, konzistentan — i to u smislu onog poznatog Emersonovog aforizma: “The foolish consistency is a hobgoblin of little minds.“ Premda centralno mjesto u mojem članku iz Heretice (više od polovice cijelog teksta) zauzima kritika Beškerovog optuživanja Hrvatske za etničko čišćenje, Tomić o tome ne kaže ništa. Apsolutno ništa. Nula. Dakle, o sadržaju glavnog argumenta iz mog teksta koji vehementno napada on ne daje nikakvu informaciju čitateljima. Bizarno. Taj najvažniji dio mog članka očigledno spada u ono što, kako Tomić sâm kaže, “zaista nema potrebe opisivati“ jer “bilo bi dugo i dosadno“ (!!).

Jedina tema iz mog teksta o kojoj Tomić nešto konkretnije kaže jest Stepinac.

>Niko Kovač nacionalist koji voli najmanje jednog Srbina: Kako uvijek ekstremni lijevičari poput Ante Tomića govore mržnje uspiju prodati pod satiru?

Stepinac

U svom prethodnom članku o Beškeru citirao sam njegovu tvrdnju iz 1985. da je “povijesno i sudski utvrđena činjenica da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka“. To sam ovako komentirao:

“Zamislite koliko je Bešker, koji je bio smatran stručnjakom za Katoličku crkvu, morao biti ideološki zatucan (ili nepošten) kad se mogao, samo četiri godine prije pada Berlinskog zida, pozivati na staljinistički proces kardinalu Stepincu kao na neki pravno regularan i bona fide sudski postupak!“

Tomić ovdje brani Beškera na posve neočekivan način. On ne osporava stav koji pripisujem Beškeru (jer je moja atribucija čvrsto zasnovana na samom Beškerovom tekstu iz 1985.). Tomić je odlučio “zagristi metak“ i ustvrditi da, doista, Bešker jest “dosljedno i ustrajno“ te “čitavog svog života“ zastupao stav kako je “povijesno i sudski utvrđena činjenica da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka“. Ova tvrdnja je porazna po Beškera.

Je li moguće da je on doista do kraja života uzimao ozbiljno presudu Stepincu iz 1946.? Teško je reći, ali s druge strane ta ideja sada dobiva na plauzibilnosti jer Tomić ga je ipak osobno poznao, naziva ga velikanom, ima slične političke stavove... Nakon ovakve Tomićeve “obrane“, Beškero bi javni ugled mogao biti dodatno erodiran.

Ali i Tomićev. Jer, govoreći o Stepincu, on piše:

“Jer je jednostavno istina da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka, da je njegova uzoritost blagosloвила jednu užasnu diktaturu i kad su vrapci u Zagrebu znali da se u savskom blatu sto dvadeset kilometara jugoistočno masovno ubijaju Srbi i Židovi. Tu povijesno i sudski tvrdo dokumentiranu činjenicu...” [Kurziv: N. S.]

Koji je to sud “tvrdo dokumentirao“ činjenicu da se Stepinac “spandao s bandom najgorih krvoloka“? To je jedino mogao biti onaj staljinistički proces iz 1946., a ta je presuda danas potpuno dezavuirana. Hrvatski je Sabor 14. veljače 1992. donio “Deklaraciju o osudi političkog procesa i presude kardinalu dr. Alojziju Stepincu“, a Županijski sud u Zagrebu je 22. srpnja 2016. u cijelosti poništio presudu Stepincu iz 1946. zaključivši da ona “krši sve sastojke načela zakonitosti kao središnjeg načela vladavine prava“.

Stepinčev proces

Ne mogu ovdje, naravno, ulaziti u raspravu o tom procesu, ali radi kurioziteta navest ću jednu znakovitu anegdodu iz tog vremena o kojoj sam doznao iz vrlo pouzdanog izvora (gotovo iz prve ruke). Glavni je sudac u tom procesu bio Žarko Vimpulšek, a javni tužitelj Jakov Blažević. Vimpulšek je, pravno gledano, po funkciji trebao imati veću moć od Blaževića, ali u partijskoj hijerarhiji Blažević je bio neusporedivo jači i on je odlučivao o svim bitnim stvarima. Blažević je prije početka suđenja naložio Vimpulšku da ga ponekad prekine i da ne bude uvijek na njegovoj strani, sve u cilju da se pred međunarodnim promatračima sačuva privid nepristranog i regularnog pravnog postupka. Nakon što je Vimpulšek u tom duhu na raspravi jednom nešto prigovorio Blaževiću, ovaj se kasnije u pauzi, kad su bili nasamo, bijesno izderao na njega da što mu pada na pamet da se ponaša tako drsko. Vimpulšek je probljedio i odgovorio: “Ali, Jakove, tako smo se dogovorili!“

Budući da danas dobro znamo da u poslijeratnim političkim procesima poput Stepinčevog ishod nije ovisio o dokazima nego o direktivama nove vlasti, teško je razumjeti kako to da još ima ljudi u Hrvatskoj koji stvarno vjeruju da bi pravorijek u takvoj grotesknoj parodiji sudskog postupka mogao utvrditi bilo kakve “činjenice“.

Da bismo do kraja shvatili koliko je radikaln stav Beškera i Tomića o Stepincu, stavimo jednu do druge njihovu tvrdnju o bivšem hrvatskom kardinalu i nedavnu izjavu Porfirija Perića, patrijarha Srpske pravoslavne crkve:

1. “Ostaje činjenica, povijesno i sudski utvrđena, da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka.“ — I. Bešker (1985.) i A. Tomić (2023.)
2. “Stepinac nije sudjelovao u zločinima NDH.“ — Porfirije Perić (2021.)

Stepinac nije sudjelovao u zločinima NDH

Dok Perić izravno negira da je Stepinac sudjelovao u zločinima NDH, Bešker i Tomić tvrde upravo suprotno. Jer ako su oni u pravu da je sudski utvrđena činjenica da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka — za što je bio osuđen na 16 godina zatvora — odatle onda slijedi da on jest sudjelovao u zločinima NDH.

Nije li nevjerovatno da, bar sudeći samo prema onome što je ovdje izrečeno, vodeći srpski svećenik (koji je prije desetak godina bio snimljen kako u Chicagu pjeva četničke pjesme) ima bolje mišljenje o Stepincu nego dvojica vrlo poznatih novinara Jutarnjeg lista? Ili možda to i nije tako nevjerovatno.

Tomić mi je prigovorio da sam u osjetljivom trenutku skrenuo pozornost na neke problematične aspekte Beškerova novinarskog rada, ali ispada da sam ja zapravo pokazao više pijeteta prema njegovom kolegi nego on sâm. Naime, ja jesam citirao i kritizirao Beškerovu ekstremnu i (po mom mišljenju) neodrživu rečenicu o Stepincu iz 1985., ali nikako ne implicirajući da je on nastavio zastupati takav stav i nakon 1985. Tomić je pak otišao puno dalje i sada je svog prijatelja do kraja kompromitirao rezolutno tvrdeći da je Bešker zadržao to svoje uvjerenje do smrti. Kako se kaže, s takvim prijateljima, neprijatelji ti ne trebaju.

>Dijanović: Digitalno doba i kultura otkazivanja

Argument ad hominem

Tomić je tijekom studija filozofije morao čuti nešto o tome da treba izbjegavati logičku pogrešku zvanu “argument ad hominem“, koja se sastoji u tome da se ne držite predmeta diskusije i počnete se baviti osobnim karakteristikama vašeg oponenta. Ali, kao što biva s nekim studentima, kako čuo, tako i zaboravio.

Napuštajući teren rasprave o Beškeru, Tomić u jednom trenutku pokušava odgonetnuti moje motive za pokretanje nekih tema pa ex nihilo dolazi do proizvoljnih i kvaziduhovitih objašnjenja koja nemaju veze ni s čim i koja, naravno, ne zaslužuju komentar. U daljnjem nastupu irelevantnosti, on kaže kako ja dajem naslutiti da sam se “živinski napatio“ za vrijeme komunističkog režima. Nisam to mogao dati naslutiti jednostavno zato što ne samo da nikad nisam ništa slično rekao, nego sam to dapače izravno negirao u nekim svojim publikacijama. Opet sasvim nepovezano s raspravom, Tomić uvjerava čitatelje da je ideološka stega nakon Titove smrti popustila te da je bilo bezopasno, dapače pomodno biti antikomunist. Preporučio bih Tomiću da pročita nedavno objavljenu knjigu povjesničara Ivice Miškulina Usta širom zatvorena: Delikt mišljenja u komunističkoj Hrvatskoj 1980.-1990., gdje će se moći informirati o tome za kakve su totalno benigne pa i ridikulozne “verbalne delikte“ — i koliko često — ljudi u tom periodu dobivali duge zatvorske kazne, a da se još ni izdaleka nisu niti približili antikomunizmu.

Stil je čovjek

Samo na osnovi toga što sam uočio i opisao lako primjetne rupe u Beškerovim argumentima o Stepincu i navodnom hrvatskom etničkom čišćenju, Tomić pravi

spektakularan skok u zaključivanju i iz toga izvlači konkluziju da sam — što god to značilo — odjednom postao “veliki Hrvat“. A potom kaže kako bi “netko mogao pomisliti da sam robijao sa Stepincem u Lepoglavi i hranio ga brižljivo krepkom pilećom juhom“ te da izgledam “kao netko koga je samo zubolja spriječila da se u rujnu 1976. sa Zvonkom Bušićem i drugovima ukrcam u onaj Boeing 727 na letu između New Yorka i Chicaga“.

O, Bože blagi! Što uopće reći na ovako nešto? Na žalost, takve besmislene eskapade dio su Tomičeva stila i “humora“ i one začudo oduševljavaju mnoge čitatelje i navode ih da s nestrpljenjem iščekuju njegove nove kolumne. Moj dobar prijatelj je, između ostalog, i zbog toga jednom kazao da je Tomić, kao književnik, zapravo Kundera za siromašne (duhom).

Zbogom, Jutarnji!

Nakon objavljivanja Tomičeve kolumne kontaktirao sam glavnog urednika Jutarnjeg i najavio da bih im poslao svoj odgovor. Ubrzo je stigla kratka poruka: “Nismo zainteresirani.“ Nisu bili zainteresirani čak niti zaprimiti i pogledati tekst koji odbijaju objaviti.

To je tim čudnije jer je Jutarnji u posljednjih dvadesetak godina objavljivao moje članke o mnogim vrlo kontroverznim temama, uvijek bez ikakvih kraćenja, bez uredničkih intervencija u sadržaj teksta, bez sugestija da se neki “osjetljivi“ dio ublaži, itd. Nijedan moj tekst nikada nije bio odbijen. A sada novi članak biva odbijen na neviđeno i bez ikakva objašnjenja. Što se dogodilo? Ne znam pouzdano, ali iznijet ću hipotezu koju smatram najvjerojatnijom.

Neosporno je da je u vezi s mojim člancima Jutarnji godinama pokazivao stanovitu toleranciju prema političkim stajalištima koja u njihovom listu nisu inače bila previše zastupljena. Ali, često je lakše tolerirati razlike u ideologiji nego različita mišljenja o ljudima (posebice o onim ljudima s kojima je čovjek blizak).

>Damir Pešorda: I za ovogodišnju obljetnicu Oluje Ante Tomić iskalio je svoju zlovolju zbog te veličanstvene akcije kojom je oslobođena Hrvatska ‘Band of brothers (and sisters)’

Novinari koji su vezani uz Jutarnji na neki način su postali kao band of brothers (and sisters). Kad istaknuti pripadnik te neformalne grupe umre, drugi ga počnu kovati u zvijezde i predstavljati kao teško dosegljiv model novinarstva. Jao si ga onome tko se usudi to osporiti. Tog se čovjeka obasipa uvredama, ne daje mu se prilika na barem kratku repliku, a čak se ne želi niti pogledati njegov odgovor prije nego što ga se odbije.

Budući da je urednik Jutarnjeg odbio moj odgovor, a da nije uopće bio upoznat s njegovim sadržajem (zapravo, on tada još nije bio niti napisan!), razlog za njegovu odluku morao je biti moj prethodni članak u Heretici. Taj članak jest bio kritički intoniran, ali u njemu nije bilo osobnih uvreda, neprovjerenih tvrdnji ili insinuacija. Moji argumenti nisu do sada bili ozbiljno osporeni niti je pokazano da su činjenice na koje sam se pozivao irelevantne ili nebitne. Nije li bilo posve legitimno nakon nečega što bi se moglo nazvati pokušajem “beatifikacije“ jednog novinara podsjetiti na važne, ali potpuno prešućene, podatke iz njegove biografije koji ne bacaju tako dobro svjetlo na njegovo sveukupno djelovanje?

Renomirane novine znaju pri opraštanju od svojih novinara biti selektivne, u smislu da daju puno veći naglasak na ono pozitivno u životopisu tih njihovih suradnika, ali one ipak ne žele kompletno izostaviti neku značajnu oprečnu informaciju jer znaju da će zbog toga biti s pravom kritizirane. Nije dobra praksa kad novinari prihvate sljedeće geslo (u antiaristotelovskom duhu): “Prijatelj nam je istina, ali veći su nam prijatelji naši kolege.“

Sve u svemu, odluka da se u prezentaciji nekog spora apriorno potpuno isključi jedna perspektiva (uz odbijanje urednika da uopće zaviri u sadržaj teksta u kojem je ona iznesena) teško može biti protumačena drukčije nego kao proizvoljni embargo i nastojanje jedne uske grupe da zaštiti sliku koju u “svojim“ novinama jednostranim informiranjem stvaraju sami o sebi i nauštrb interesa vlastitih čitatelja. Poruka je, izgleda, sljedeća: ako makar i argumentirano i pristojno izrazite neslaganje s opetovano izraženim mišljenjem novinara da njihov blaženopočivši kolega zaslužuje mjesto u samom panteonu hrvatskog žurnalizma, znajte unaprijed da u slučaju eventualne polemike s vašim tekstom uredništvo neće biti zainteresirano objaviti vaš odgovor jer, što god da napišete, taj vaš članak neće imati nikakve šanse vidjeti svjetlo dana u Jutarnjem listu.

To je novinarska verzija onog što se nekad zvalo *crimen laesae maiestatis*.”

O autoru:

* Neven Sesardić diplomirao je filozofiju i grecistiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1974. godine. Na istom fakultetu magistrirao je i doktorirao filozofiju 1982. godine. Bavio se spoznajnom teorijom i filozofijom znanosti (osobito fizike). Profilirao se rano kao zastupnik analitičke filozofije. Zastupajući filozofske koncepcije Karla Poppera, prihvatio je i njegovu liberalnu političku teoriju, pa je s tog gledišta krizitirao marksističke koncepcije. Politički se angažirao u demokratskim promjenama 1989. – 1990. godine u Hrvatskom socijalno-liberalnom savezu (HSLŠ, kasnije stranka). Zalagao se je za liberalno-demokratska načela; nije se uključio u praktičnu politiku.

<https://narod.hr/hrvatska/sesardic-medvjeda-usluga-ante-tomica-pokojnom-beskeru>

I u najnovijem *Hrvatskom tjedniku* (7. 7. 2023.) imamo komentar dr. sc. Damira Pešorde:

SPOR OKO OLIVERA.

Izdvojeno je slijedeće:

Jedini polemički odgovor koji razumije Ante Tomić u Jutarnjem listu odgovor je kantom kakav je dobio u Splitu, a ne onaj suvisli Sesardićev. Antiša Prološki i jest skočio u obranu Olivera, odnosno Inoslava Beškera, zbog njegove mržnje prema Hrvatskoj i Katoličkoj crkvi.

Naravno u tekstu Pešordi je Bešker 'opanjkavač blaženog Alojzija Stepinca i Franje Kuharića'.

Zato HDZ i ne mora napadati Stepinca. Dovoljno je hvaliti Beškra;

SUĆUT PREDSJEDNIKA SABORA JANDROKOVIĆA OBITELJI
PREMINULOG HRVATSKOG NOVINARA BEŠKERA
<https://www.sabor.hr/hr/press/priopcenja/sucut-predsjednika-sabora-jandrokovica-obitelji-preminulog-hrvatskog-novinara>

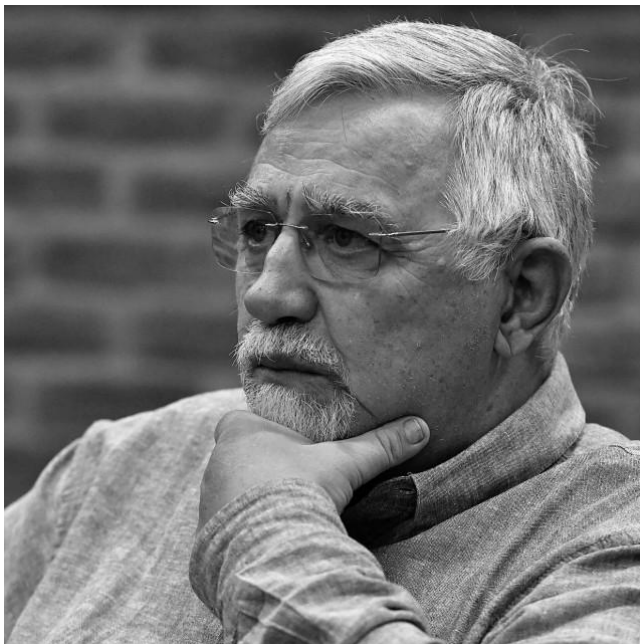
OŽALOŠĆENI PREMIJER

PLENKOVIĆ UPUTIO IZRAZE SUĆUTI BEŠKEROVOJ OBITELJI:
'NJEGOVO IME OSTAT ĆE TRAJNO ZABILJEŽENO U POVJESNICI
HRVATSKOG NOVINARSTVA'

**Sa žaljenjem sam primio vijest o iznenadnoj i preranoj smrti gospodina
Inoslava Beškera, napisao je premijer**

Hina
29. lipanj 2023.

VEZANE VIJESTI

TUŽNA VIJESTU mro je Inoslav Bešker
OPROŠTAJ OD BEŠKERA Pavičić: ‘Sad ćemo svi biti gluplji’; Ivanišević:
‘Njegovo ime i prezime hrvatski je prijevod tražilice Google’

Premijer **Andrej Plenković** uputio je u četvrtak izraze sućuti obitelji novinara **Inoslava Beškera**, istaknuvši da će njegovo ime ostati trajno zabilježeno u povjesnici hrvatskog novinarstva.

"Sa žaljenjem sam primio vijest o iznenadnoj i preranoj smrti gospodina Inoslava Beškera. Tijekom više od pola stoljeća profesionalnog rada i djelovanja pisao je za brojne domaće medije, a svoje je bogato znanje i iskustvo nesebično prenosio novim naraštajima novinara, slavista i kroatista predajući na hrvatskim i europskim sveučilištima", napisao je premijer.

Višestruko nagrađivanog novinara domaća i inozemna javnost napose će pamtiiti po cjelovitim i jedinstvenim izvještajima o religijskim i vjerskim temama te o vanjskoj politici.

Bio je izvrstan poznavatelj Vatikana, odakle je izvještavao više od trideset godina. Opis deset godina pontifikata pape Franje objavio je u knjizi koja objedinjuje više stotina njegovih tekstova i izvještaja o Papi i prilikama u Vatikanu.

Ime Inoslava Beškera ostat će trajno zabilježeno u povjesnici hrvatskog novinarstva. U ime Vlade Republike Hrvatske i moje osobno, primite izraze iskrene sućuti i dubokog poštovanja, stoji u sućuti premijera Plenkovića.

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/plenkovic-uputio-izraze-sucuti-beskerovoj-obitelji-njegovo-ime-ostat-ce-trajno-zabiljezeno-u-povjesnici-hrvatskog-novinarstva-15350394>

Da, domaća i inozemna javnost napose će pamtiiti po cjelovitim i jedinstvenim izvještajima o religijskim i vjerskim temama kao što su hrvatski blaženik Stepinac i kardinal Kuharić.

Josip Pečarić

THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

DAMIR PEŠORDA O 'GOSPODINU 2 + 2'

Pitali ste me tko je 'GOSPODIN 2 + 2'.

Njegovih priglupih tekstova možete redovito naći u 'Slobodnoj Dalmaciji'. Rako je jednom o njemu pisao i dr. sc. Damir Pešorda, a u tekstu se osvrnuo i na tekst koji sam ja komentirao. Nisam mu spomenuo ime jer mi je toliko nevažan jer sam znao koliko je 2+2 u vrtiću, a vidjeli ste iz mog teksta da on još nije dostigao tu razinu. Zato sam skrivao njegovo ime jer mi ne ide na čast rugati se nekome tko još nije dostigao razinu djece iz vrtića. Ali kad tražite evo ga.

Wvo Pešordinog teksta:

D. Pešorda: Orjunaška zlovolja u sudaru s nekim tko ga nadilazi
08. studenoga 2019.

Tipični hrvatski apsurd

Stanoviti Ivica Ivanišević - o kojemu na Wikipediji ne saznah ništa, a poslije ćete saznati zašto je to važno – obrušio se ovih dana u Slobodnoj Dalmaciji na Juliennu Bušić. Ona je za njega teroristkinja, bivša robijašica, pouzdanica Franje Tuđmana i očajnica. Stoga je silno ogorčen što je na Wikipediji prikazana kao književnica iako je, tvrdi Ivanišević, "u 71 godini života objavila samo tri autorske knjige koje sve redom tematiziraju njezinu terorističko-robijašku prošlost." I, naravno, kao što je to stara navada feralovaca, laže. Od tri romana Julienne Eden Bušić samo su dva autobiografska, dok u trećem romanu, Živa glava, autorica progovara o bolnoj temi nedavne hrvatske povijesti – silovanim Vukovarkama. Temi koju pisci poput Ivaniševića i hrvatske borkinje za ženska prava upravo napadno zaobilaze i ignoriraju.

Ivaniševićev tekstić, kolumni nalik samo po duljini, egzemplar je orjunaške zlovolje u sudaru s nečim što ga nadilazi, a smrdi mu na hrvatstvo. Nema tu početka, sredine ni kraja, tek ispljuvak do ispljuvka zloduha protofašističkog jer atavistički jugoslavenski nacionalizam s početka dvadesetog stoljeća nije bio ništa drugo nego svojevrсни protofašizam ili protonacizam ako baš hoćete. Pa tako zlovoljni pljuvač iz Slobodne pisanje Julienne Bušić naziva "škrabanjem", nju "robijašicom" koja je "s mužem i njegovim pajdašima zaglavila u ćorci", a cilj za koji su se ona i Zvonko borili nečim čemu "glasno aplaudira samo šljam, čiji je core business hladnokrvno ubojstvo". Vrijedi zaboravne ignorante podsjetiti da je cilj za koji su se borili Zvonko i Julienne Bušić bila hrvatska sloboda i neovisnost. To cijeniti može, misli Ivanišević, samo šljam.

Spis(k)atelj

Inače izraz core business Ivaniševiću je vrlo drag. Lupi ga u svakoj drugoj kolumni, tek da se vidi kako je on pametan i ispravno orijentiran. No, možda to iz njega progovara podsvijest jer očito je da njegov core business nije novinarstvo ni lijepa književnost nego odstrjel ljudi koje drži političkim protivnicima, i to na taj način da ih u svojoj djetinjoj tvrdoglavosti i zabušantskoj lijenosti pokušava, manipulirajući oskudnim podacima na Wikipediji, proglasiti nekompetentnim upravo u onome u čemu su oni postigli najviše. Tako u jednom sramotnom tekstuljku pokušava dokazati kako je Pečarić nikakav matematičar. S druge strane oduševljen je, primjerice, djevojčetom koje se vraća s koncerta Seke Aleksić samo zato što je Hvidru nazvalo Hidrom. Na takvima, eto, počiva naša kultura, koja od naškosti ima samo naše kune u nju ulupane.

No, vratimo se napadu na Julienne Bušić. Što je to tako razjarilo splitskog spis(k)atelja da hrvatskoj heroini, Amerikanki rodnom, sprasi sve po spisku? Možda to što se drznula reći da joj se gadi novopečeni nobelovac Peter Handke? Ivaniševićeva strukovna udruga, Hrvatsko društvo pisaca, nije se oglasila o Nobelovoj nagradi dodijeljenoj nepokolebljivom slavitelju Miloševića i Mladića. Nije valjda još sazrelo vrijeme za to. Jer, nemojmo se lagati, kada bi se oglasilo onako baš iskreno, pozdravilo bi uspjeh pisca Vratarova straha od jedanaesterca i Pravde za Srbiju. Jer bez sramoćenja Hrvatske i opravdanja Srbije nema nove Jugoslavije. Stoga i Ivanišević refleksno napada Julienne Bušić kao nekoga tko taj proces samim svojim postojanjem i životom posvećenim hrvatskoj slobodi ometa.

„Mi ili oni“

Na jednom mjestu u svom tekstu Ivanišević kaže da je skandalozno "što je bivša teroristica i robijašica dobila posao u uredu predsjednika neke europske republike." Ni njemu ni ostalim feralovcima nikada nije bilo sporno što je osuđeni terorist i visoko rangirani svjetski zločinac bio doživotni vladar neprežaljene im Jugoslavije. Nije im bio sporan ni Mandela, ni Arafat, ni... ali čemu nabrajati, ta ionako svi sve znamo, pitanje je samo tko će nadjačati. U ovoj groteski kojoj bi priličio milanovićevski naslov "mi ili oni". Njihovi predšasnici to su formulirali kao "Do istrage naše ili vaše", ali formulacija ionako nije presudna.

Bio sam pretprošle nedjelje na kavi s Julienne Bušić. Pitala me je za mišljenje o svome tekstu u Večernjem list, koji je Ivaniševiću i poslužio kao neposredan povod za napad na nju. Nije tražila potvrdu književne vrijednosti svoga teksta, mučila ju nje moralna dilema. Je li uopće u redu objavljivati tekstove čija svrha u prvom redu jest zabaviti čitatelja? Ili smisla imaju samo tekstovi koji donose neko dobro na svijet, na moralnom ili spoznajnom planu. Osoba koja si postavlja takva pitanja književno je, moralno i intelektualno superiorna mediokritetima oboružanim bacačima žuči u tiskotinama Hanza Medije. A što se tiče Ivaniševićeva pokušaja diskreditacije književnog stvaralaštva Julienne Bušić, on je u potpunosti irelevantan budući da je iz njegova teksta razvidno da on njezine romane nije čitao, nego mu je članak u Wikipediji bio jedini izvor informacija o njezinom književnom radu.

Za kraj moram priznati da me nekako stid što moram braniti Amerikanku od Hrvata koji je napada isključivo zbog njezine žrtve za slobodu hrvatske države i njezinih građana. Dakle, i za njegovu slobodu. Tipični hrvatski apsurd.

Damir Pešorda
Hrvatski tjednik

HKV.HR

D. Pešorda: Orjunaška zlovolja u sudaru s nekim tko ga nadilazi - Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća

KOMENTAR:

Josip Pečarić

Fah idiot po "Hrvatskom tjedniku" od 29. 8. 2024.:

Ivica IVANIŠEVIĆ, SLOBODANKA

"Ako su partizani bili takozvani osloboditelji, onda su Talijani i Nijemci bili takozvani okupatori."

HT: Da partizani nisu bili gori okuparori, zločinci i koljači od Talijana i Njemaca, ne bi hrvatski branitelji imali što raditi 90-ih.:

TIHOMIR DUJMOVIĆ I THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

UVOD

Tihomir Dujmović je jedan od najvećih hrvatskih kolumnista i sam je – slično Thompsonu – imao velike probleme zbog svojih domoljubnih tekstova. Zato je prirodno da je pisao i o napadima na Thompsona. Zatro sam i njega spominjao u tekstovima u mojim knjigama ili sam davao cijele njegove tekstove, pa je logično bilo da takvih tekstova ima dovoljno da se sakupe i jednu knjigu, tj. da se nastavi niz ovakvih knjiga.

Evo što o njemu ima na Wikipediji:

Tihomir Dujmović (Ogulin, 1963.), hrvatski je novinar, televizijski voditelj i kolumnist.

Životopis

Tihomir Dujmović rođen je u Ogulinu 1963. godine, gdje je završio osnovnu i srednju školu potom je u Zagrebu diplomirao na Pravnom fakultetu. Novinarstvom se počeo baviti za vrijeme studiranja, prvi tekst u *Poletu* objavio je 1987. godine, tih godina objavljuvao je u *Studentskom listu* te radio u informativnom programu *Omladinskog radija* do 1990. godine. U prvim emitiranjima *OTV-a* 1989. i 1990. godine autorom je prvog prikazivanja lidera hrvatskih političkih stranaka počevši od dr. Franje Tuđmana zatim Vlade Gotovca te potom Ivana Zvonimira Čička, a za Božić 1989. godine pripremio je prvu emisiju o kardinalu Stepincu, koju potom Kršćanska sadašnjost objavljuje na video kazeti. Od 1990. do 2005. godine objavljuvao je u nizu novina: *Globusu*, *Novom listu*, *Trećem programu hrvatskoga radija*, s tim što je 1994. godine postao urednikom unutarnje politike u *Nedjeljnoj Dalmaciji*, a potom je dvije godine šef dopisništva *Slobodne Dalmacije* u Zagrebu.

Od 1995. do 2000. godine dopisnikom je hrvatske redakcije *Deutsche Wellea*. Kolumne je počeo objavljuvati 1998. godine u *Slobodnoj Dalmaciji*, potom dvije godine u *Glasi Slavonije*, nakon toga je dvije godine glavnim urednikom lista za iseljenike *Matica*. Potom je tri godine glavnim urednikom *Plavog radija*, a kasnije će punih sedam godina biti koncesionarom vrlo popularnog *Radio Trsata* u Rijeci. Od 2006. do 2008. godine kolumnistom je *Večernjega lista*, no kolumna mu je ukinuta nakon političkih intervencija. Godine 2010. ponovno postaje kolumnistom *Večernjega lista*. Dujmović je osim toga punih dvanaest godina bio autorom TV talk showa *Opasne veze*. Vodio je i emisiju *Intervju tjedna* na Z1 Televiziji. Do sad je objavio četiri knjige kolumni, te knjigu razgovora *Razgovori sa dr. Antom Ciligom* i VHS o kardinalu Stepincu.

Nešto manje od godinu dana, četvrtkom je sudjelovao u HRT-ovoj emisiji *Otvoreno*. U sklopu emisije *Otvoreno*, HRT je učinio određen iskorak glede medijske demokracije. Svakog četvrtka, kako je obećao voditelj Mislav Togonal, četvorka medijski istaknutih i uglednih novinara i kolumnista u svojim uredništvima: Jasmina Popović iz novog zagrebačkog tjednika *Forum*, zatim Ivica Šola iz osječkog *Glasa Slavonije*, Tihomir Dujmović iz *Večernjeg lista* i Branko Mijić iz riječkog *Novog lista*, raspravljali su u *Otvorenom* (press klub o aktualnim temama po izboru voditelja i HRT-a).

Po podacima uredništva *Večernjeg lista*, upravo je njegova kolumna bila jedan od najčitanijih tekstova u čitavoj novini Unatoč tome odlukom glavnog urednika Ogurlića, krajem studenoga, ponovno mu je zabranjeno pisanje u *Večernjem listu*. Zadnji tekst u *Večernjem listu* koji je objavio je tekst o nalazima ureda za istraživanje žrtava komunističkih zločina nakon Drugoga svjetskog rata, koji su otkrili dvije masovne grobnice: najvjerojatnije jednog cijelog razreda srednje zrakoplovne škole iz NDH, te ranjenika i bolničkog osoblja iz plućne bolnice Brestovac, obje lokacije su na Sljemenu. Nakon tog teksta otkazana mu je daljnja suradnja.

Nakon što mu je glavni urednik zabranio daljnju suradnju u *Večernjem listu*, nakon pune tri godine suradnje i unatoč činjenici što su te kolumne bile najčitanije u novini, rečeno mu je da suradnju prekidaju s 1. prosincem 2012. godine. Na dan slavlja i euforije povodom oslobađajuće presude generalima Gotovini i Markaču, napisao je kolumnu analizirajući je li doista svi Hrvati "plaču od sreće", no ta kolumna nikad nije objavljena, a rečeno mu je jedino da je "ovaj puta stvarno pretjerao preko svake mjere". Dujmović piše kolumne i za portal *Direktno*.¹

Djela

- *Razgovori s dr. Antom Ciligom*, Azur Journal, Zagreb, 1991. (2. izd., Profil, Zagreb, 2009.)
- *Vrijeme apsurda*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 2001.
- *Apsurdna vremena*, Naklada Ljevak, Zagreb, 2004.
- *Zabranjena literatura: izbor ukinutih kolumni*, Profil, Zagreb, 2010.
- *Tko mi zabranjuje kolumne?*, Kružić d.o.o., Zagreb, 2013.
- *Hrvatska u raljama djece komunizma*, Kružić d.o.o., Zagreb, 2014.
- *Hrvatske novinarske tragedije 1945-1995*, Kružić d.o.o., Zagreb, 2017.
- *Tko je ubio Zvonka Bušića*, Kružić d.o.o., Zagreb, 2018.
- *Regija kao Treća Jugoslavija*, Kružić d.o.o., Zagreb, 2019.
- *Mali noćni razgovori ljevice i desnice*, Kružić d.o.o., Zagreb, 2019.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Tihomir_Dujmovi%C4%87

**GOLDSTEINI I HAJKA NA FILIPA LUKASA,
DRAGOVOLJAC.COM., 2025.**

**HODAK: JUGOSLAVENSKA UDRUŽENA LJEVICA
UZELA JE PENDREK U RUKE, UŽASNO IH SMETA
JEDNA STVAR**

13/03/2023

Kod nas je stanje po staroj rimskoj: kruha i igara! Suradnja Vlade i Predsjednika Republike je ustavna obaveza, a nje nema. U pravim demokracijama nastala bi ustavna kriza. U Lijepoj našoj “sudije” se ne drže zakona k’o pijani plota. Ustavna kriza... ha, ha, ha! Samo nek’ se oni verbalno nadmudruju, bar nas to uveseljava! Reflektori su upereni i u kazalište “Kerempuh”, bivši i sadašnji “Jazavac”.

I dok se dva predsjednika na dva brda međusobno časte uvredama, u Lijepoj našoj caruje Lepa Brena. U “Kerempuh” se sjatila jugo elita, na čelu s “visokim” gostima Stipom Mesićem i Budom Lončarom. Kaže naš “visoki” gost Mesić: “Ona nikada nije gledala granice”. Tačno, Stipe! Kad je oblačila četničku i JNA uniformu i prelazila granice u vojnim jeep-ovima da digne moral svojima, tada je granice nisu dekoncentrirale. Organizirati, ugošćavati i pljeskati pevaljki koja je pjevala agresorskim krvnicima dok su klali i ubijali na Ovčari, u Lovasu, Voćinu, Srebrenici itd., dosita može samo netko tko pripada tzv. “srpskom svetu” i takvoj “kulturi”.

Buljeći prema Beogradu i Srbiji, jugo-nostalgirači su dobili neizlječivi politički konjunktivitis

Ivica Granić nije siguran tko je autor fine, produhovljene uzrečice: “Kad čujem riječ kultura, odmah se hvatam za pištolj”. Sumnja pada na Ždanova, Hermana Goringa, Hansa Johsta, možda i Titu. No, autor je po svemu sudeći Joseph Goebbels, nacistički monstrum koji je u zadnjim danima rata otrovao svoje šestero djece prije nego su on i supruga Magda izvršili samoubojstvo.

U današnje vrijeme u idiličnu RH-demokraciju dolazi Lepa Brena i diže na rahitične noge jugo-nostalgicare, orijunaše, partizane i sve ostale koji organski i anorganski mrze hrvatsku državu. Buljeći prema Beogradu i Srbiji dobili su neizlječivi politički konjunktivitis.

I nemojte sumnjati u tvrdnje da bi Lepa Brena, Bajaga i njihove cajke mogli puniti zagrebačku Arenu do vrha punih mjesec dana. Zamislite samo kad voljeni i popularni Bajaga zagrmi: “Ide vojska srpska sve da vas smrska!” kako to godi ušima nabrojene jugo-elite. Pulski gradonačelnik koji je zabranio “cajke” okreće se na tihoj vatri. Za naše ljevičarske medije nema nikakve veze što je riječ o istom gradu koji je zabranio nastup pjevača koji je ratovao za Hrvatsku i puškom i gitarom – Thompsona.

Jugoslavenska udružena ljevica uzela je pendrek u ruke

Jugoslavenska udružena ljevica uzela je pendrek u ruke. Za sada samo lamata zrakom oko sebe. Užasno ih smetaju muškarcima koji mole na trgovima. Hajde, to što mole, ali oni još i kleče pa mole. Mole tiho da ih Smojini nasljednici ne mogu odcinkati DORH-u kako, ne daj Bože, potiču narod na terorizam. Jugo-mutanti vladaju medijskim prostorom pod financijskom kontrolom iz Srbije.

Saša Broz blago savjetuje “molitelje” neka kleče u svojoj kući. K’o kaže da ne kleče? Tu vrijede “ženska prava”. Saša je svojedobno izjavila kako joj ime Saša nije nimalo koristilo u glumačkoj karijeri. Ja joj vjerujem. Oni koji tvrde drugačije, “za-pravo” su u “krivu”.

Fred Matić postao je “tata-mata” za abortuse. Pada mi na pamet Charles Baudelair i njegova misao “Nema strašnije opačine nego činiti zlo iz gluposti”.

Vraćam se na Staljina čiju godišnjicu smrti “slave” 5. ožujka. Željko Glasnović nas podsjeća na demokratski tolerantnu JNA poeziju: “Uz Tita i Staljina, dva junačka sina, nas neće ni pakao smest’, k’o drugačije kaže, taj kleveće i laže, i osjetiti će našu pest”.

Javljavu iz Nizozemske kako će četvrt crvenih svjetiljki u Amsterdamu morati malo prigušiti svjetla. Zato su prostituciju potpuno legalizirali. To je dobro jer će kurve rata iz ukrajinskog rata moći slobodno štajgati pred Haaškim sudom.

Danas, kad smo trebali ideološki i kulturno napredovati, vremena su još čudnija

Bojana Radović je pomalo razočarana i sjetna pa kaže: “U Kazalištu Komedija postavljeno je ‘Velo misto’. U Večernjakovoj rubrici “Kultura” naslov: “Miljenko

Smoje nije zaslužio ovu predstavu”. Ni ovu, ni bilo koju. Sad kad je ovaj milicijski doušnik, jugović i orijunaš postavljen na daske Komedije, logično je da iza njega slijede Ante Tomić, Ivica Ivanišević, Vedrana Rudan... Čudna su ova naša vremena. Ovo kmečanje Bojane Radović objavljeno je u rubrici “Kultura 45”. Baš takva je i bila kultura 1945. g. A danas, kad smo trebali ideološki i kulturno napredovati za koji 75 godina, vremena su još čudnija. Da je tome tako svjedoči i ovaj tekst mog prijatelja na fejsu:

“Danas imamo:

Telefon bez tipki...

Kruh bez motike...

Pivo bez alkohola...

Djecu bez spola...

Cigarete bez nikotina...

Kavu bez kofeina...

Zimu bez snijega...

Ljeto bez sunca...

Veze bez ljubavi...

Brak bez obaveza...

Ljude bez mozga...”

Cinici tvrde kako policija u Zagrebu ne proganja maloljetne prosjake da njihovi roditelji ne bi ostali bez hranitelja.

Slobodan Prosperov Novak dao je opširni intervju Hrvatskom tjedniku Ivice Marijačića. Svi bi ga trebali potpisati. Nema dnevnog lista, tjednika, ni TV programa s nacionalnom koncesijom koji će dati prostor stavovima i razmišljanju vrhunskog hrvatskog intelektualca, osim Marijačića i Hrvatskog tjednika. Za tzv. mainstream medije ovo je doba Vedrane Rudan, Tomića, Dežulovića, Gere, Puhovskog, Lalića, Macana... S.P. Novak hrabro i argumentirano poziva: “Kucnuo je čas da se Hrvatska suprotstavi nasilju kvislinga i nedotupanih pojedinaca kao što su Goldstein, Klasić, Jakovina... kojima je lov na hrvatske pozdrave i velikane najmiliji posao”.

Nekažnjeno krivotvorenje povijesti

Potom nastavlja: “Pogani ljudi brišu nazive ulica po Bonifačiću, Makancu ili Lukasu... U zemlji koja ima problem da ulicu dade pokojnom Zvonku Bušiću i u kojoj postaje zabranjeno spomenuti čistu žrtvu haaškog uznika Slobodana Praljka. Umjesto hrvatskih imena, oni nude Tita, Kardelja, Milku Planinc i Jakova Blaževića koji su s crvenom knjigom u rukama u smrt i kazamate slali hrvatske rodoljube, književnike, političare, znanstvenike i studente... Plenkovićevi dvorski savjetnici, tajni i javni, Granić, Kusić, Lončar nekažnjeno krivotvore povijest.

Mate Granić u TV seriji tvrdi da je on napisao glavni dokument o Oluji, a Tuđman samo ispravio par gramatičkih pogrešaka. Jedva čekam vrijeme u kojem će živjeti neki drugi ljudi koji neće vjerovati tom čovjeku koji laže u lice cijeloj naciji”.

Hm, ne treba previše vjerovati u skori dolazak takvog vremena, pa ni MATE-matičkom geniju koji je izmislio formulu: “Pola meni, pola tebi, pola Bagi”. E, moj Einstein, gdje si ti zaostao u svojim bespućima opće i posebne teorije relativnosti.

Mi danas imamo Agenciju za regulaciju plime i oseke. MATE-matički provjereno.

Izgubiš li navijače, izgubio si i klub

Završena je Dinamova skupština. Očekivano je bila burna, pa i preburna. Pobjeda ili pirova pobjeda? Koga? Nevažno. Dalje ide onaj ili oni koji ima(ju) iza sebe puk i navijače. U ovom slučaju BBB.

Klub čine oni koji i po zimi, i po vrućini, i po kiši, i po oluji dolaze navijati, bodriti svoje i veseliti se ili tugovati s klubom. To su uobičajeno oni koji nikada ne uđu u “svečanu ložu” gdje se piju birana vina, pršut, jedu rafinirani sirevi i olajavaju igrači i treneri dok se sklapaju lažna prijateljstva i tajni biznisi.

BBB su prošli četvrtak rekli svoje pa je tako na kraju i bilo. Oni koji ne osjete bilo BBB-sa, Torcide... ti u pravilu gube. To pravilo je nepisani zakon, i to ne samo u Hrvatskoj. Koliko je to dobro ili loše za klubove, e to je druga priča. Ali izgubiš li navijače, izgubio si i klub. To je istinski vox populi...

Stara je istina da vlast od naroda pravi budale, ali je narod prvi počeo, kad je od budala napravio vlast.

Moj frend Marcel Holjevac i dalje analitički secira aferu D.R. Kongo. Boli njega ona stvar za Dinamovu skupštinu.

Nazvao me u prošli petak i sve mi objasnio, a ja za divno čudo shvatio. Kaže mi Marcel: “Da se ne lažemo zašto Hrvati masovno idu po djecu baš u Kongo? Iz posve istog razloga iz kojeg masovno idu po diplome u Bosnu. Najjači razlog je ‘procedura’ posvajanja u Hrvatskoj koja predugo traje”. Pa i studij medicine dugo traje, zar ne?

Šest godina, plus stažiranje, plus specijalizacija, plus subspecijalizacija, a onda radiš cijeli život u čovjeka nedostojnim zdravstvenim uvjetima naših bolnica za pravu siću u odnosu na majstore, kuhare, kontrolore... Nije li onda normalno da si odeš na Arizonu po diplomu medicine? Baš kao ona četiri para po djecu u Kongo.

Vrijedno je citirati jednu Marcelovu otrovnu misao za koju do sada nema protuotvorva: “Brojni osvajači, okupatori i komšije dođoše i prođoše zemljom Hrvatskom, ali je narod ostao. Na kraju dođoše domoljubi i narod ode”.

Da je Tuđman htio po-dijeliti Bosnu škarama, tvrde oni koji su je po-dijelili makazama.

‘Ako Putin pobjedi, bit će mora za svih’

Nebojša Zelenović je poslanik u skupštini Srbije. Jedan od komšija kojeg smo zvali “dođoš”. Nebojša ima bujnu maštu kao, uostalom, svi naši komšije. On se krsti s tri prsta i pita svakog kog sretne “jel bre, zašto Srbija nema ratnu mornaricu? Nerazumno je da najveća zemlja u regionu nema ratnu mornaricu koja bi doprinela stabilnosti Sredozemnog mora”.

Ivan Hrستیć je nad tim pitanjem postao zajedljiv i nefleksibilan pa piše: “Srbija odma’ da zahteva mornaricu! I svoj procent od VI flote. Naravno i izvoz na more. Oćel’ deo Sevastopolja ili Vladivostoka? Šibenika ili Tivta? Oćel’ Petra Krešimira il’ Dmitra Zvonimira? Oćel’ Kuznjecova il’ Enterprise?...”. Međutim, narodni poslanik Nebojša siguran je, ako Putin pobjedi, bit će mora za svih, a Vučić će u novi posjet Glini doći na srpskom nosaču avijuna. Pa nek’ se onda ustaše i dalje zaje**vaju s nami...

Imperator ima na dvoru dvorsku ludu, a na moru morsku ludu....

Zanimljiva je polemika uskrsnula u Jutarnjem od 11. ožujka ove godine. Ivan Ugrin, novinar Slobodne Dalmacije se, kao i veliki broj novinarskih trudbenika, bavio u svojim tekstovima nadbiskupom Kutlešom.

Analizirao je, još dok Kutleša nije bio bimenovan nadbiskupom, navija li za Hajduk ili Dinamo, kakav je njegov stav prema Međugorju (sličan onom bivšeg hercegovačkog ordinarija Ratka Perića), s obzirom na to da je papa Franjo “radikalno promijenio kurs prema tom hercegovačkom svetištu”.

Tek sada je skužio do kraja da nastupa s ustaških pozicija

Kako piše već godinama uglavnom o vjerskim temama u Slobodnoj, Ugrin je zanimljiv vjernicima.

Međutim, odjednom je postao jako zanimljiv i čuvaru “tekovina JNA, bratstva i jedinstva” legendarnom Jurici Pavičiću. U svom nedavnom tekstu u kojem vodi još jednu od “neprijateljskih ofanziva”, uvrijeđeni partizan Jurica denuncirao je Ugrina kao osobu “blisku crkvenoj proustaškoj desnici”(?) Jurica kuži sve pa i vjerska pitanja. A Ugrin mu je već odavno bio sumnjiv, a tek sada je skužio do kraja da nastupa s ustaških pozicija kad nije ispjevao panegirike novom nadbiskupu samo zato jer ga je imenovao Vatikan i lijevi Papa kojeg komunjare baš vole.

Uostalom, znano je u javnosti, a napose među vjernicima, tko su Jurica Pavičić, Ante Tomić, Ivica Ivanišević, a tko je Ivan Ugrin.

Vlasnik i Slobodne i Jutarnjeg je ista medijska kuća, ali ljevičarski novinarski lobi koji u njoj diktiraju ideološko usmjerenje, imaju partijski zadatak paziti da se poštuje disciplina partije.

Preživjeli i slabo maskirani snajperisti samoupravnog socijalizma vrebaju iz svojih oficirskih novogradnji i spremni su bez milosti demaskirati “proustaše i klerikalce”. Na vječnom su zadatku u svojim redakcijama. Dok jednog lijepog sunčanog dana svi “ustaše” i odoše na srpski pasulj u Split 3....

Ostanu li obje strane na Bliskom istoku nepomirljive, Palestine će njihov “dži-had”, a Izraelce njihov “žid-had” odvesti u zajednički “had”. Taj “had” čeka i naše “čuvare tekovina socijalističke revolucije”...

Zvonimir Hodak/direktno.hr

<https://kamenjar.com/hodak-jugoslavenska-udruzena-ljevica-uzela-je-pendrek-u-ruke-uzasno-ih-smeta-jedna-stvar/>

**J. PEČARIĆ I Z. HODAK, DR. SC. IVICA GRANIĆ,
DRAGOVOLJAC.COM., 2025.**

narod.hr

Ivica Granić: Koncert je politički cunami i prijelomna točka iza koje ništa neće biti isto – narod.hr

KOMENTAR

**IVICA GRANIĆ: KONCERT JE POLITIČKI CUNAMI I
PRIJELOMNA TOČKA IZA KOJE NIŠTA NEĆE BITI
ISTO**

12. srpnja 2025. u 11:00

Dr. sc. Ivica Granić, vpp

Koncert na Hipodromu politički je cunami i prijelomna točka iza koje ništa neće biti isto

Bivša premijerka reagirala je porukama gorkog prijekora na odluku gradonačelnika Tomaševića da dozvoli koncert na hipodromu, ne navodeći pritom na koji se način događaj mogao zaobići. Notorni Latin, Denis Latin naime, zadnjih je nekoliko dana okačio nekoliko stotina objava kojima Thompsona dovodi u izravan kontekst s nacizmom, dok članica tog beznačajnog krda, koje se još uvijek

vuče iza davno upokojenog i u 'Kuću cveća' položenog predvodnika, starleta Pokos, naglašava kako se javno srami 'veličanja ustaštva'...

Odvjetnik Nobilo, opsjenar koji je prije nekoliko mjeseci, uz prigodnu 'Po šumama i gorama', sa Šerbedžijom dernečio slaveći i nazdravljajući velmoži Brozu, opleo je po svima smatrajući kako se 'nisu usudili ustati protiv primitivne ustašizacije Zagreba'. Gospodin Hajdaš, ne ulazeći u velike analize, smatra kako je riječ o 'sramoti svjetskih razmjera', dok uvozna franšiza Možemo! navodi kako će se zalagati za 'trajnu zabranu ZDS'. Kakva bi bila privremena, pitamo se.

Moglo bi satima ovako zbrajati igrokaze koje lunatici objavljuju, njihove umotvorine i parabole, naravno to nema nikakvoga smisla.

Uglavnom, razvidno je kako većina reakcija nije lišena psihosomatskih zanimljivosti, stoga ih valja ignorirati. Kada se zbroji i oduzme, uglavnom je riječ o individualistički beznačajnom javnom, političkom ili estradnom tkivu koje u vrijednosnom smislu predstavlja zapravo veliko ništa, a oduvijek su ionako bili s 'druge strane modre rijeke'.

>Alen Fućak: Kao i koncert Prljavaca, koncert na Hipodromu je najava promjena koje slijede

Ima ponešto, doduše, i ex-bliskih suradnika MPT-a, poput stanovitog Amulića, pomalo je neprilično da ga otvoreno minoriziraju osobe koje su do jučer eksploatirale njegov logistički ili glazbeni servis, stoga se nameće zaključak kako se između njih i nule slobodno može dopisati znak jednakosti.

Zar su doista mislili kako će se Marko Perković u ovom trenutku zaustaviti?

Anyway, čitajući njihove najnovije škrabotine nameće se pitanje: zar su doista mislili kako će se Marko Perković u ovom trenutku zaustaviti? Kako će se podvijenoga repa povući?

Kako pred pola milijuna Hrvata neće uskliknuti onako kao što je činio '91. godine u blatnom rovu, opkoljen srpskom okupatorskom vojskom?

Zar su mislili kako će Marko, u vrijeme narastajućeg falsificiranja i Domovinskog i Drugog svjetskog rata jednostavno ispariti, zbrisati, nestati?

U konačnici, zar su doista mislili kako će on, skupa s narodom, glavni hrvatski grad bez borbe prepustiti nekakvim gayevima, aktivistima, prašinarima, u konačnici Prijović, Breni, Kekinu, Raukar, Matuli, i ostatku kozaračkog purgeraja, klatežu koji je nekadašnji *mitteleuropiski* sklad sveo na razinu kasabe, koja se iz nepoznatih razloga još uvijek zove Zagreb.

Ako su tako mislili onda im valja preporučiti liječenje u nekoj od ustanova, po mogućnosti zatvorenoga tipa. Nije bolest sve što boli, a da su najgore potkožne bolesti vlasništva upravo ovo dokazuje.

Marko nije opsjenar

Jer bi to značilo, među ostalim, da je Perković i nepouzdan i lažov! Dvolični bezveznjak koji zgrće lovu na paradigmi prežvakanog lumpen domoljublja. A Marko Perković to nije! Niti je ikada bio! Upravo suprotno, nikada nije prevario niti ne ispunio obećanje, uglavnom su njega drugi varali, zbog čega ga ljudi

poštuju i to bez iznimke sve generacije. Uostalom, kako je moguće da običan opsjenar učini tako epohalan društveni pomak kao što je svehrvatski skup od prije nekoliko dana na Hipodromu, i koji se krivo interpretira tek kao scensko-glazbeni događaj, u pitanju je, naime, znatno više od toga. Dapače, s odmakom i u međuvremenu pristiglim žestokim reakcijama, ta umjetnička odrednica biva sve sporednija.

Foto: Fah

Događaju je nazočio – narod

Zbog čega?

Zbog toga što je događaju nazočio – narod! Narod, a ne publika! To su naknadno shvatili i oni koje je pokojni predsjednik titulirao raznim nazivljem, od sitnog zuba do vragova raznih boja i dezena, shvatili su, naime, kako ih je pogodio cunami, kako je u pitanju prijelomna točka iza koje ništa više neće biti isto. Jasno je kako doista i neće, upravo jer je riječ o narodu, a ne o publici.

>PMF izmjerio podrhtavanje tla na Hipodromu: Pogledajte kada se najviše treslo Da je kojim slučajem koncertu umjesto pola milijuna, neki navode i znatno više, nazočilo pet puta manje ljudi, onda bi se ispravno moglo zaključiti kako je u pitanju izvrstan scenski događaj, s izvrsnom glazbom, ali ništa značajnije od toga. Reakcija bi bilo, međutim ispuhale bi se za dan-dva, za razliku od sadašnjeg slučaja, kada simultano praktički svakodnevno eksponencijalno rastu.

Jedan koncert za pola milijuna nije isto kao deset s prosječnom posjetom od pedesetak tisuća. Pedesetak tisuća posjetitelja ima upravo obilježje odnosa glazbenika i publike, a pola milijuna ljudi na jednom događaju je i poruka. Narod je prije nekoliko dana s hipodroma odaslao poruku.

Poruku o Domovini, o slavi i pobjedi! MP Thompson se tom prilikom nije natjecao s bilo kime, znao je kako će enorman broj ljudi nazočiti, upravo je to ono

što njemu treba. On je na vrhu, na Olimpu, on je rođeni pobjednik i što bi on tek s publikom.

Njemu treba narod, on je publiku prerastao, otišao na razinu više, on je umjetnik s karizmom i univerzalnom porukom koju nudi svome narodu. A samo rijetki umjetnici dođu u priliku obratiti se narodu, a ne tek publici ili posjetiteljima.

Koncert i pitanje svih pitanja: Imali netko tko će ponijeti plamen?

Slijedom logike postavlja se pitanje što dalje? Koncert je završio, ljudi su se razišli, što dalje? U ovom trenutku pitanje svih pitanja zapravo je ima li netko, netko vjerodostojan, tko bi preuzeo plamen s Hipodroma i ponio ga dalje.

U politiku, u život, među narod. Na žalost, čini se kako u ovom trenutku takvoga ipak nema! Logičan izbor bio bi HDZ, međutim s nejasnom politikom nacionalnog vrludanja, u vrijednosnom smislu podilaženja svemu, svačemu i svakome, čini se kako ta stranka ipak nije vjerodostojan promicatelj suverenističkih vrijednosti po mjeri Thompsona.

Foto: Fah

Bili su nazočni tek koliko je dovoljno za populističko podilaženje biračima, sve preko toga sklizak je teren i rizik koji bi mogao naljutiti ili briselsku birokraciju ili koalicijske partnere. S druge strane jasno je kako ne postoji druga relevantna politička opcija koja bi bila relativno vjerodostojan partner.

HDZ-ove mudrice

Slijedom logike se zaključuje kako su usmjereni jedni na druge, dojam je kako to u HDZ-u ipak sve više shvaćaju, prije svega misli se na ministra Božinovića, predsjednika sabora Jandrokovića, ministra Bačića i neke druge.

Shvaćaju kako pod naletom i energijom nove američke administracije i u Briselu dolazi do stanovitog preslagivanja i drugačijeg odnosa snaga.

>Koncert posvađao Plenkovića i pučku pravobraniteljicu: 'Ona je tamo zahvaljujući meni'

Bez sumnje će se HDZ-ove mudrice tome prilagoditi, trend grčevite obrane Thompsona i ZDS-a ide u prilog upravo takvoj teoriji. Ako se nekako dogovore, što se u ovom trenutku čini jedinom alternativom, zaključuje se kako bi proces nacionalne renesanse mogao prijeći na razinu više.

Reakcije nakon veličanstvenog skupa na Hipodromu i u svakom pogledu uspjeti koncert potvrdio je nešto što se zapravo oduvijek znalo, nije u pitanju nuklearna fizika, ali nikada s tolikom jasnoćom, bistrinom i s tolikom preciznošću kao danas. Naime, ona druga Hrvatska, skrivena, boljševička, udbaška, postjugoslavenska, ustala je kao nikada i životinjskim se nagonom bori za opstanak. Jasno im je kako nikada sličan udarac nisu dobili, nemaju zraka, teturaju, padaju, čovjek bi pomislio kako će nakon nokauta teško ostati na nogama.

Iznenaduje njihova žilavost, upornost, energija ali i količina otrova koji su još uvijek, putem dirigiranih domaćih ili stranih medija, u stanju izbaciti. Jaz između dvije Hrvatske nikada nije bio veći, u konačnici bi mogao rezultirati čak i otvorenim sukobom po principu 'mi ili oni'.

Duboka država

Ako se situacija bude razvijala dosadašnjom progresijom teško se drugačiji rasplet može zamisliti. Sve je to posljedica davno činjenih pogrešaka, terminološki pozicioniranih na sami početak stvaranja države, raznih pomirbi naime, oprosta i sličnih besmislica koje možda negdje i mogu egzistirati ali u politici svakako ne. Zadnjih nekoliko dana mrežama kruži filmić, u glavnoj ulozi Vladimir Šeks, koji otvoreno govori kako se Hrvatskom zapravo nikada nije upravljalo tako da to čine izabrane političke elite, uvijek je upravljano iz nekih drugih zakulisnih centara, naravno u pitanju je ono što danas kolokvijalno zovemo 'duboka država'.

>Ponovno eskaliralo u Saboru: Spominjalo se ZDS i Bušića, ljevicu napustila raspravu

Praksa je i dalje nastavljena, to danas dokazuje divljačko medijsko teroriziranje od strane šake preživjelih boljševičkih fanatika, koji se natječu u produkciji mržnje prema svemu što predstavlja Thompson i Hipodrom.

"Kao da je narod divlje krdo bizona, želatinozna zelena masa nečega"

Stoga se postavlja pitanje kako je, naime, moguće da deset – dvadeset uvijek istih autora, iz četiri – pet medija, stane nasuprot pola milijuna Hrvata, nasuprot narodu dakle, te sebi uzmu za pravo definirati i soliti pamet o vrijednostima koje treba ili ne treba poštivati, koja jest a koja nije ispravna strana povijesti.

Tko ima pravo jednom narodu, pogotovo ako je riječ o uvijek istih dvadesetak postjugoslavenskih fanatika, određivati koje vrijednosti treba, a koje ne treba poštivati?!

Foto: Fah

Kao da je narod divlje krdo bizona, želatinozna zelena masa nečega, bez mozga i osnovnih kognitivnih sposobnosti.

Pokušava li sekta, slijedom logike, na scenu vratiti propali komunizam, kada se, simbolično rečeno, određivalo 'što, kada, kako, s kime, i koliko puta'.

Hoće se kazati da ako jedan narod(!) kliče 'Za dom spremni', tko onda ima pravo kazati kako je to povijesni revizionizam i slične besmislice.

Umjesto toga, svaka odgovorna vlast pokrenula bi, nakon široke javne rasprave, postupak uvođenja tog usklika kao službenog u 'Zakon o oružanim snagama RH', dakle kao službeni pozdrav HV.

(Ne)Posijano sjeme zla

Sjeme zla, na žalost, namjerno ili nenamjerno, kako rekosmo posijano je još u ranom periodu stvaranja samostalne države, kada se na platformi najoriginalnijeg izuma UDBA-e od njenoga osnutka, tzv. pomirbe, najprije propustila učiniti lustracija, uslijedila je zatim obrnuta lustracija, čime je Pandorina kutija otvorena i do dana današnjega nije zatvorena.

Slijed događaja bio je očekivan, usred rata započet je proces pretvorbe, zatim i privatizacije, cijela stvar je dovršena tako da je bivša socijalistička buržoazija za sebe prisvojila praktički sve bivše društveno vlasništvo, pošten svijet shvatio je o čemu se radi tek nakon što su skinuli uniforme i vratili se doma s fronta.

Osim tvornica, atraktivnih nekretnina, zatim banaka koje su kasnije prodali strancima, nekadašnji Titovi omladinci, sada preobučениh dresova, postali su uvaženi biznismeni, profesionalci, između ostaloga i izdavači, ovladali su

medijskim tržištem, zbog čega danas i jesmo tu gdje jesmo, trpeći divljačko medijsko izivljavanje.

Što im na koncu poželjeti, da nestanu, da ih odnese neka nova Oluja, da ih zamete vjetar, da ispare? Cinik bi zaključio da, ali samo ako prije njih ne isparimo mi.

* O autoru: Dr.sc. Ivica Granić, komunikolog i politički analitičar, završio je studij povijesti i zemljopisa na Pedagoškoj akademiji u Mostaru, kasnije je diplomirao i novinarstvo. Doktorirao je na temu "Analiza predsjedničkih izbora u Republici Hrvatskoj 2014./2015."

https://narod.hr/kolumne-i-komentari/ivica-granic-koncert-je-politicki-cunami-i-prijelomna-tocka-iza-koje-nista-nece-bit-isto?fbclid=IwY2xjawMhMmhleHRuA2FlbQIxMQABHqXIAd0EqVDfik4oIEj7wOVSD3_G6GOxArIegWgtMraAC8wObmwH1rot2wKm_aem_CC0vHon4eq4tGjq5EDHpog

**NAJOGAVNIJI MEĐU NAJOGAVNIJIMA / U PANICI
ZBOG THOMPSONA, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.**

**BILO JEDNOM U PULI SKORO ZABORAVLJENO,
PREDSTAVLJANJE KNJIGE
„THOMPSON u očima hrvatskih intelektualaca“ u
Domu hrvatskih branitelja u Puli**

Koncerti M. P. Thompsona u Istri jako su uznemirili jugo-autonomašku kamarilu koja Istranima i javnosti nameće multikulturalni i multietnički identitet Istre.

Ta politika nepriznavanja hrvatskog identiteta Istre, jednaka je Mussolinijevoj prisilnoj talijanizaciji Istre. Doduše ne silom i ricinusovim uljem koje su koristili mussolinijevi sguadristi, već potpunom negacijom hrvatskog identiteta Istre u najvišem ustavno-pravnom dokumentu Istarske županije, u Statutu!

Benito Mussolini je prigodom posjeta Puli 21.rujna 1920., održao govor u pulskom kazalištu i rekao;

„Pred rasom kao što je slavenska ,inferiorna i barbarska, ne treba slijediti politiku mrkve, nego politiku batine .Granice Italije moraju

biti Brenner, Snježnik i dinarske Alpe : vjerujem da se može **žrtvovati 500 000 slavenskih barbara za 50 000 Talijana**“ Kada je izlazio iz kazališta netko je iz gomile u gužvi Mussoliniju opalio dvije pljuske i taj je događaj postao mit. Nikada više nije došao u Pulu.

Taj događaj navijestio je da istarski narod neće pognute glave trpjeti zatiranje svog identiteta, ponižavanje i zlostavljanje. Povlačenjem paralele sa sadašnjim stanjem, IDS je žrtvovao 76,4 % ili 149 152 Hrvata za 5,01 % ili 9 784 Talijana za uvođenje dvojezičnosti u Istru. Ta manjinska jugo-autonomaška i iredentistička kamarila odmah se digla na uzbunu kada je najavljen koncert u Žatiki. Napadali su Lorisa Peršurića, gradonačelnika Poreča i predsjednika IDS-a, koji je dao suglasnost, pisala su se protestna pisma i otvorila peticija za zabranu koncerata.

I onda hladan tuš, opipljivi brojčani poraz. U 25 dana koliko je Peticija bila otvorena za potpisivanje, sakupila je 1 198 potpisa u cijeloj Hrvatskoj, a od toga 270 u Poreču.

Nasuprot Thompsonu srpski pjevači, Balašević, Bajaga mogu u pulsku Arenu, Srbi mogu plesati žikino u sklopu Dana srpske kulture, to je poželjno, a hrvatski pjevač Thompson -nepoželjan i to toliko da je 2 008. pulski gradonačelnik, a sadašnji župan Boris Miletić pozvao odvjetnika Rudolfa Frančulu da zastupa Grad Pulu u sporu sa Thompsonom. Ovaj je to sav radostan prihvatio zastupati Grad Pulu -pro bono²

Naime Damir Kajin, saborski zastupnik i Boris Miletić žestoko su se protivili dolasku Thompsona u Istru. Damir Kajin je rekao kako je Thompson biznismen koji zna manipulirati prizemnim emocijama i materijalno se okoristiti simbolima od kojih se nije jasno ogradio. A jeli se Damir Kajin ogradio od Tita i titovke?

Sjetila sam se progona Thompsona te 2008. godine, kada je oko 400 hrvatskih intelektualaca potpisalo potporu Thompsonu, a Mate Kovačević i Josip Pečarić napisali knjigu;

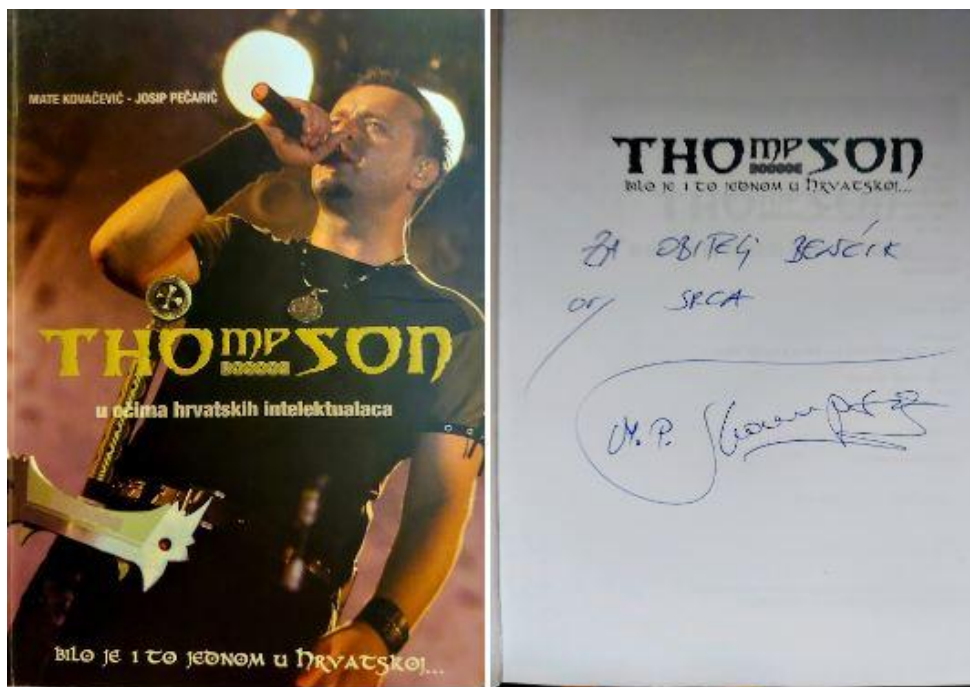
Bilo je to jednom u Hrvatskoj...Thompson u očima hrvatskih intelektualaca.

Predstavljanju knjige pored autora bili su nazočni Zdravko Tomac i Zvonko Bušić. Zdravko Tomac je tom prigodom rekao;

„Ovo je veliki dan za Hrvatsku. Usprkos svim zabranama, Thompson je došao u Pulu. On je domoljub, vjernik, a došao je svjedočiti ljubav. Njegovo pjevanje prozivali su fašizmom da bi mogli

² Istranin u vrtlogu pravosuđa politike, Rudolf Frančula , str.348

braniti zločinački komunizam. Markove pjesme ispunjavaju vaša srca. Svojim govorom ljubavi ubit će ove Kajine i druge“ Dupkom puna dvorana odgovorila je velikim odobravanjem!

„Oni bi htjeli da se mi mrzimo, da smo agresivni, ali mi to nismo. Mi njima praštamo, od Kajina pa nadalje. Oni ne mogu pobijediti ljubav i dobro o kojemu mi progovaramo“ rekao je emotivno Thompson. Organizator predstavljanja bio je župnik župe sv. Margarete iz Štinjana don Vinko Puljić, ulomke su čitali Jurica Šiljeg i Tatjana Tomaić, a promociju je vodio David Ivić. Među gostima je bio i biskup u miru Antun Bogetić koji je Thompsonu napisao pismo potpore, ali i Vesna Girardi Jurkić, Pero Tadić i drugi. Svi oni koji misle da će progonom istisnuti vjeru i rodoljublje nisu ništa iz povijesti naučili. Vjeru i rodoljublje misu mogli uništiti ni zatvori, ni masovne likvidacije, ni 1 750 jama, rudnika i fojbi u 50 godina vladavine komunista, pa neće ni ovi njihovi ostaci. I kao što je rekao mons. Božo Milanović.
REŽIMI PROLAZE, NAROD OSTAJE.

Lili Benčik

Josip Pečarić

18. siječnja ·

RADI SE O KNJIZI KOJU SAM NAPISAO S MATOM KOVAČEVIĆEM 2008. A UZ NAS SU JE PREDSTAVILI ZVONKO BUŠIĆ I IVICA MARIJAČIĆ.

NET.HR

Prošlo je punih 16 godina: Evo kako je Thompson izgledao na predstavljanju svoje knjige

PREPOZNAJETE LI GA?/

PROŠLO JE PUNIH 16 GODINA: EVO KAKO JE THOMPSON IZGLEDAO NA PREDSTAVLJANJU SVOJE KNJIGE

Na predstavljanju je sudjelovao i sam Marko Perković Thompson, čija je karijera i život u središtu knjige

20.8.2025.

Prije točno 16 godina, u prostorijama zadarskog Arsenalu održano je predstavljanje knjige "Thompson u očima hrvatskih intelektualaca", autora **Mate Kovačića** i **Josipa Pečarića**. Publikacija je okupila brojne goste i izazvala veliko zanimanje javnosti jer je donijela različite poglede hrvatskih intelektualaca na glazbenika **Marka Perkovića Thompsona** (58).

Foto: Filip Brala/pixsell

Foto: Filip Brala/pixsell

Na predavljanju je sudjelovao i sam Marko Perković Thompson, čija je karijera i život u središtu knjige. Poseban glazbeni ugođaj večeri upotpunila je klapa Iskon, dok su uz autore knjigu predstavili i **Zvonko Bušić** te **Ivica Marjačić**.

Autori su kroz tekstove željeli prikazati kako ga različiti intelektualni krugovi percipiraju, bilo kroz prizmu glazbenog stvaralaštva, nacionalnog identiteta ili kontroverzi koje često prate njegovo ime.

Na fotografijama koje datiraju još iz 2009. godine, Marko Perković je bio glavna zvijezda večeri, a koliko se promijenio u posljednjih 16 godina - prosudite sami.

https://net.hr/hot/zvijezde/proslo-je-punih-16-godina-evo-kako-je-thompson-izgledao-na-predavljanju-svoje-knjige-71883386-7d8d-11f0-9658-9600040c8f8e?fbclid=IwY2xjawPknhRleHRuA2FlbQIxMQBzcnRjBmFwcF9pZBAyMjIwMzcxNzg4MjAwODkyAAEe_ygNVnZZdsghdS0wwWprQCMtRFzYJ70LxRKekna6TKkpwUyViQjTN3-MYc_aem_5xHGv46NPgal3tnRDSkYMw

TOMISLAV TOMAŠEVIĆ / NAJOGAVNIJI MEĐU NAJOGAVNIJIMA 2., DRAGOVOLJAC.COM., 2026.

Ivano Balić je sa **Liljanom Lili Benčik** i
15 drugih

Nije od NULTE TOČKE nego smo krenuli debelo ispod nule, jer je 1945 u HRVATSKOM NARODU crvena jugozločinačka zvijezda napravila jedan ogroman minus od 500 000 ubijenih Hrvata a onda na taj minus drugi minus 1991, kada su ubili 17 000 Hrvata !!

24sata

'Na djelu je otimanje povijesti, identiteta i kontinuiteta državnosti od strane onih koji se svrstavaju uz fašističke insignije. Zato i ispiru mozak, osobito mladima i nameću tezu da je Domovinski rat nulta točka', piše Orešković

24SATA.HR

Orešković o Bojni Čavoglave i Bušiću: Ispiru mozak mladima, dokad se SOA misli praviti gluha

DABRINO ZAKUCAVANJE

Josip Pečarić

LJEVICA U RH NIJE HRVATSKA LJEVICA!

Oni su srpske sluge, tj. najogavniji među najogavnijima

TIHOMIR DUJMOVIĆ

**ZAŠTO MUSSOLINI IMA GROBNICU U SRED
ITALIJE, A PAVELIĆEVO IME SE NE SMIJE NI
SPOMENUTI?**

21/02/2026

Foto: isječak

Tihomir Dujmović otvara pitanje odnosa prema totalitarnim nasljedima u Hrvatskoj i Italiji, uspoređujući tretman Benita Mussolinija s odnosom hrvatske politike i medija prema ustaškom nasljeđu.

Polazeći od aktualne polemike izazvane izjavama saborskog zastupnika Josipa Dabre, Dujmović tvrdi da u Hrvatskoj ne postoji dosljedno i jednako suočavanje s komunističkim i fašističkim zločinima, nego selektivna primjena moralnih i političkih kriterija:

ZAŠTO MUSOLINI IMA GROBNICU U SRED ITALIJE, A PAVELIĆEVO IME SE NE SMIJE NI SPOMENUTI?

ZATO JER JE TALIJANSKA LJEVICA EUROPSKA, A HRVATSKA BALKANSKA!

Naravno da Dabri ova provokacije nije trebala, da je blesava, ograničena, štetna i što je najgore, slasna je hrana najčešćoj predrasudi da je hrvatski desničar primitivan, uglavnom pijan, neobrazovani divljak koji kad ne puca po livadi, pjeva o Paveliću i ustašama!

Najgore od svega je to da svaka ovakva ili slična idiotarija dramatično smanjuje mogućnost bilo kakvog trezvenog razgovora o ovoj široj temi o kojoj se ima što progovoriti. Krenimo od početka.

Moderna Hrvatska počiva na odbacivanju dvaju totalitarizama prošlog stoljeća: komunizma i fašizma i tu pjesmicu svi recitiraju punih 30 godina. No, Hrvatska za razliku od praktičkih svih drugih zemalja u kojima je vladao komunizam, uopće nije odbacila komunističko nasljeđe.

Čitajte i ovo

Belobrajdić o Klasiću: Dvostruka mjerila prema braniteljima i komunističkim kadrovima

Đapić traži jednake kriterije: Hoće li DORH ispitati i ‘trnjanske krijesove’? Hoće li netko tužiti HRT za ustašizaciju Hrvatske?

Dalija Orešković trebala bi se ispričati Julienne Bušić

Mi nemamo muzeja komunističkih strahota kao druge države, (prošle su skoro dvije godine da nam je Bartulica obećao muzej, ali nema ga ni na vidiku), mi nismo ukinuli imena ulica ne samo Josipu Brozu, mi nismo označili stratišta komunističkih zločina, niti ih realno istražujemo, a ima ih ravno 1400 širom zemlje, mi u Rijeci obnavljamo Titov brod, ali na Golom otoku nemate ni jedno obilježje da je to bio jedan od najstrahotnijih komunističkih logora, gdje su ljudi jer više nisu mogli izdržati torturu skakali u more sa kamenom oko vrata!

Kako se možete kitići pojmovima antifašizma, a faktički zabranjivati da se Goli otok dostojno označi kao stratište? Što je antifašističko u tome da ne dopuštate ni dan danas uređenje tzv. ustaškog groblja na Mirogoju? Napokon, gdje će vam duša kad dvije stotine tisuća pobijenih bez suda u Sloveniji nemate snage pokopati u Hrvatskoj? Dvoličnosti, ime ti je hrvatska ljevica, u kojim god strankama bila!

Godine 2020 predstavnici svih zemalja istočne Europe u kojima je vladao komunizam bili su pozvani u Washington da ceremonijalno potpišu jednu izjavu u kojoj stoji da 1945 nisu doživjeli nacionalno oslobođenje, već da je taj dio Europe pao pod komunističku okupaciju. Sve zemlje od Litve do Bugarske su izjavu potpisale osim Hrvatske i Slovenije! Pametnom dosta!

Na nedavno održanoj prezentaciji knjige slovenskih autora o prikrivenim grobištima komunističkih zločina u Sloveniji gdje leže stotine tisuće Hrvata, najprije se nisu pojavili mediji. Došao je Večernji list, HTV i poneki portal.

Većina mainstream medija se uopće nije pojavila. A podastrijeti su najkonkretniji mogući podaci o najmanje stotinu tisuća ubijenih Hrvata. Kako ćemo razgovarati

o povijesti kad se odbija uopće čuti drugu stranu medalje? Nije li baš to prava revizija povijesti?

Kad bi u ovoj državi postojao neki moralni bonton, ta bi činjenica medije koji su ovo ignorirali, za sva vremena diskvalificirali. Na promociji se nije pojavio niti najveći dio ljevice. Ni oni ne razumiju da odbijanjem golih činjenica o povijesti njihovih ideoloških prethodnika koje oni tako srčano zagovaraju i baštine, zapravo šire stare krugove mržnje.

Odavno sam napisao da je za istinsku pomirbu bilo nužno da predstavnici ljevice, svake desete veljače zapale svijeću na grobu Alojzija Stepinca. Kojeg su uhitili, zatočili i na kraju ubili.

Nisam nikada vidio Račana u katedrali gdje pali svijeću desete veljače na dan Stepinčeve smrti. Ako to ne radite, vi realno od zločina svojih predaka ne dižete ruke. Ako ljevica nije ta koja će inicirati da se kosti nevino ubijenih tisuća i tisuća Hrvata u Sloveniji i to od ruke njihovih komunističkih uzora, prenesu u Domovinu, onda to nije antifašistička ljevica, onda je to bila i ostala ljevica crvenog terora.

Na razini simbola, netko se morao naći svih ovih godina u SDP-u da svake godine u Hudoj jami jednako kao na Daksi kleknu i zapali svijeću. Pokazujući tako svoj istinski antifašizam! Kako se to ne radi, ta naša ljevica niti je ljevica, niti je antifašistička, niti je hrvatska. Ona se ovim nečinjenjem deklarira kao stara Titova jugoslavenska komunistička partija.

Ta ljevica slova nije progovorila kad se ispostavilo da Porfirije pjeva četničke pjesme, ta ljevica nikad nije zatražila da se mauzolej jednog dokazanog zločinca makne, kad se ispostavilo da su srpske kulturne organizacije tiskale panegirik knjigu o tzv. krajini, nije Hrebak rekao: sad je dosta! Nije to rekao ni kad se o tvorcu Memoranduma SANU radio simpozij u sred Zagreba. Ne! Samo i jedino kad se radi o ustaštvu, točno kako je Tito učio, svi njegovi učenici ustaju kao po komandi! To je čisti refleks iz komunizma. Dresura! Ustaštvo i hrvatski šovinizam se vidi na sve strane, „a ima i pojava srpskog“, tako su glasile komunističke fraze!

Ako Hrvatska uistinu poštuje europske deklaracije ona će osuditi oba totalitarizma na način da će zabraniti insignije jednog i drugog što se događa u kompletnoj istočnoj Europi. Ili će liberalno, dopustiti i jedno i drugo. Ali prije toga mora iskopati komunističke žrtve, educirati narod i otkriti punu istinu. Da bi se vidjelo zašto oba totalitarizma idu u istu rečenicu.

Hrvatski mediji će o svakoj temi kad im to odgovara, prenositi europska iskustva, da nam daju poduku, ali nikad neće pokazati kako je primjerice Italija riješila svoje slične probleme. Kako se dakle Italija, zemlja koja je „izmislila“ fašizam, suočava sa prošlošću?

Pogledajte njihova rješenja i pogledajte ovaj padavičarski duh koji vlada na hrvatskoj ljevici i vidjeti ćete do koje razine smo mi zlostavljani u tom ideološkom teroru iste te ljevice.

Naime, u jednom malenom gradiću Predappiju, jedva 50 kilometara od Bologne, nalazi se obiteljska grobnica obitelji Mussolini gdje je pokopan otac talijanskog

fašizma, Benito Mussolini. Tamo svake godine dolazi oko 70 tisuća ljudi na njegov grob, sve je legalno, civilizirano, normalno.

Da stvar bude gora po Daliju i hrvatsku ljevicu, Mossolini nije tamo od kad je ubijen, njegovo tijelo je tamo preneseno 1957 godine. Zamislite, što bi se dogodilo da je netko 14 godina nakon njegove smrti zatražio da se tijelo Ante Pavelića prenese u njegovu obiteljsku grobnicu? Ma i danas da netko to zatraži ili i napravi, Dalija bi ga na svojim rukama odnijela natrag u Madrid!

Na obiteljskom imanju gdje je Mussolinijeva grobnica, imate niz za naše prilike nevjerojatnih detalja. Naime, u kripti se u posebnim kutijama čuvaju ni manje ni više nego hlače uzete s njegovog tijela nakon ubojstva i par čizama skinutih s njega i sve je to stavljeno u posebne kutije koje stoje kraj kripe.

Tu je čak i komad Mussolinijevog mozga. Tamo su ga dostavile američke tajne službe koje su na obdukciju uzeli uzorak njegova mozga ne bi li ustanovili neke moždane devijacije na tom mozgu obzirom na strahovite zločine koje je naredio. Kako nisu pronašli nikakve dokaze da je bio medicinski degenerativan, taj je uzorak vraćen obitelji i nalazi se u istoj prostoriji, u jednoj drugoj kutiji, tik uz kriptu. I sve se to događa u mjestu na kojem je zadnjih 40 godina ljevica bila na vlasti, tek su nedavno izgubili izbore. I sve se to događa u državi koja je „izmislila“ fašizam!

Dakle, sve te godine dok se grobnica uređivala, kad je njegovo tijelo tamo dovezeno, kad su se ove faktički relikvije stavljale oko groba, a deseci tisuća Talijana svake godine dolazile na njegov grob, na vlasti u tom mjestu je bila ljevica! Vidite, to se zove europsko suočavanje sa prošlošću.

Jeste li ikada čuli da Italiju netko proziva zbog ovoga? Je li ikada itko Italiji zbog ovoga prijetio kaznama, prozivao ju i napadao? Nije li Italija jedan od stupova Europe? Po našim mjerilima i praksi, Talijani bi trebali svake godine uhititi 70 tisuća ljudi koji idu na Mussolinijev grob.

Sjetite se kakav su tretman godinama imali svećenici koji su držali misu za Pavelića i usporedite je sa ovom talijanskom praksom i vidjet ćete da mi živimo u mentalnoj neokomunističkoj Jugoslaviji. Samo imamo „papire“ na hrvatsku državu.

A pogledajte sad tko nama moralizira. Zagovornici partizana i antifašizma koji je bez ikakvog suda ubio gotovo dvije stotine tisuća ljudi. Oni se usude moralizirati! I oni su ustoličili praksu da i danas možete nositi crvenu zvijezdu kad i gdje hoćete, ali kad viknete za dom spremni, već vidite rotirke policijske ophodnje.

Postavlja se pitanje jesu li talijanski antifašisti „zaspali na straži“? Ne, nego su na višem stupnju razvoju od naših partizana! Oni nisu ideološki kanibali.

Gradonačelnik spomenutog grada na ovu temu kaže: „Mi nismo fašisti, ali od naše povijesti, pa i njenog fašističkog dijela ne možemo pobjeći“. Dalija bi ga dala još danas uhititi, da može. Zašto se Talijani dakle mogu izdići iznad najnižih strasti, a Hrvati ne mogu? Zato jer je Tito učio drugačije, a doza je još prejaka, samo zato.

Gradonačelnik istog ovog mjesta poučava da je fašističko znakovlje zabranjeno, ali je trgovina fašističkim znakovljem dopuštena. Takav je talijanski zakon.

Sad pogledajte talijansku praksu i našu. Pogledajte kako se kod nas vidi dominantni stari partizanski nerv, komunistička neshodljivost, patologija i mržnja, pogledajte talijansku praksu. Nema drugog objašnjenja od: niži stupanj razvoja! Jer mi zapravo pričamo o grobovima, o mrtvim ljudima, o osnovnom ljudskom dostojanstvu, o gradnji društva koje nije u stalnom verbalnom građanskom ratu.

Ne može na te teme stalno imati metak u cijevi! Da smo definitivno na nižem stupnju razvoja, svjedoči činjenica da se o Mussoliniju može danas u sklopu suočavanja sa prošlošću govoriti čak i afirmativno, pa je to napravila nitko drugi nego prva dama Italije koja je svojedobno izjavila, a i hrvatski tisak prenio: "Sve što je Mussolini napravio, napravio je za Italiju, a to nećemo pronaći kod današnjih političara".

Naravno, ne moramo se slagati, ali na ove riječi bi se kod nas tražili izvidi DORH-a! Inače, kad smo kod Meloni, njena stranka, „Braća Italija“, je u svom logotipu stranke zadržala simbol nekadašnje neofašističke stranke „Talijanski socijalni pokret“ koju su osnovali nekadašnji Mussolinijevi lakeji, a to je plamen u boji trobojnice.

Stranka pak „Nacionalna alijansa“ u kojoj je Meloni bila, pa izašla, dala je donaciju od 120 000 eura za rekonstrukciju spomenute Mussolinijeve kripe.

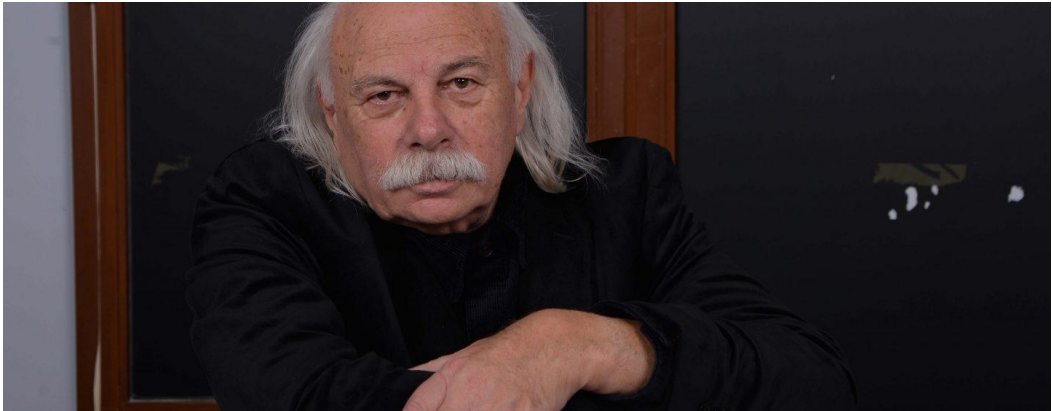
Naravno da je Mussolinijeva unuka Rahele bez osobite stigmatizacije aktivna članica Melonijeve stranke i pri tom je bila vijećnica u Rimskoj skupštini. I za kraj još i ovo.

Davne, 1924 godine u općini Pietrasante u Toscani, Benito Mussolini je izabran za počasnog „građanina tog mjesta“. Općinsko vijeće nikada nije dopustilo da ga se izbriše sa popisa počasnih građanina tog mjesta. Zadnji pokušaj je bio 2022, ali nije uspio.

A pogledajte sad tu prijetvornost i dvoličnost našeg IDS-a! Fantastično je naime da nikad nismo čuli Furia Radina ili nekog IDS-ovca da skaču na noge zbog ovih rješenja, premda je Mussolini harao i Istrom, ali kad čuju Dabru da pjeva, padaju u nesvijest. Dvoličnosti, ime ti je ljevica!

Tihomir Dujmović

<https://kamenjar.com/zasto-mussolini-ima-grobnicu-u-sred-italije-a-pavelicevo-ime-se-ne-smije-ni-spomenuti/>

AKTUALNI KOMENTAR GLAVNE TEME

PAVKOVIĆ: ŽALOSNA PAPAGAJKA DALIJA OREŠKOVIĆ

20. veljače, 2026.

Piše: Mladen Pavković

Malo je ako kažemo da je Dalija Orešković sramotna zastupnica u Hrvatskom saboru. Naime, tamo gdje stane Milorad Pupovac, tamo nastavlja ova dama za koju čvrsto vjerujemo da nema srama ni koliko ima crnoga ispod nokta.

Evo, na stranicama srpskih „Novosti“ (20. veljače 2026.) čitamo njezin veliki intervju s naslovom „Izgubili smo državu i preoblikovali ju u blagu varijantu NDH“!

Neprestano ponavlja laži

Pa, nesretna ženo, ako smo izgubili državu i vratili se u NDH, što ti radiš u Hrvatskoj, kako te nije sramota dolaziti u najvišu državnu instituciju, i još k tome tamo dijeliti lekcije Hrvatima, i svaki mjesec za svoje gluposti uzimati silne novce, kakve na mjesec ni pet radnika u Podravki ne mogu pošteno zaraditi?

Ova izgubljena zastupnica, koja već mjesecima melje o hrvatskim braniteljima kao ustašama, o hrvatskoj djeci koju vidi s „u“ na čelu i za koju kaže da je među njima „najpopularnija pjesma „Anice, kninska kraljice“ (!?) i koja se pita, jesu li se, hrvatski branitelji, čujte sad ovo, „borili za poraz i sramotu iz prošlosti, odnosno fašističku tvorevinu“!

U prvi mah se čini da teško može izreći još nešto gluplje, ali ona ne bi bila ona da ne može, jer se čvrsto drži onoga da neprestano ponavljati laž često dovodi i do „istine“.

Djeca za koju ona kaže da su „ustaše“ nemaju pojma tko je ova „saborska baba roga“, a ona tvrdi da je „jedina kritizirala Thompsonov koncert na Hipodromu, da je jedina bila protiv pola milijuna ljudi“!

Kakav to mora biti čovjek, kakva žena, još k tome političarka, koja ne vjeruje u pola milijuna ljudi, koja čak nije ni bila na koncertu, ali zna da su tamo sve bile ustaše?

Orešković ide dalje pa optužuje Andreja Plenkovića da je „spreman nositi ustaško lice na sebi i HDZ-u, i pred građanima i pred Europom, samo da bi opstao na vlasti!“

A što je spremna od sebe napraviti ova žena da ostane u politici, tim prije što na izborima dobiva malo više glasova nego ima stanara u njezinoj zgradi?

Pa, u prvom redu glumiti „glupaču“, po čemu će i ostati upamćena kao saborska zastupnica!

To i ništa više!

Ustaše i nacisti

Kaže: „U Hrvatskoj ne postoji ekstremna desnica nego opasna proustaška i fašistička desnica“ te dodaje da „imamo stranke kojima je Pavelić domoljub, a osuđeni međunarodni terorist Zvonko Bušić, uzor i role model za mlade“.

Ali, ako imamo tako opasnu desnicu, kakva nam je tek ljevica, poglavito kad progovore ovakve „ženturače“, kakva je ta, koja najviše nalikuje na jadnu i žalosnu „papagajku“?

Inače, u Hrvatskoj većina ljevičara ne voli svoju Domovinu, a uostalom nisu se za nju ni borili, pa im je teško živjeti u takvoj državi, gdje su na vlasti, kako kaže Orešković – „ustaše i nacisti“.

Ova dama također misli da smo „masovno poglupavljeno društvo“ te da je to „najjasniji pokazatelj koliko smo potonuli“. Rekla je i to da smo došli „do točke u kojoj se razum proglašava izdajom, a mrak prošlosti slavi kao domoljublje“!

Još je mnogo rekla ova žena, ali kako joj i na kojoj način odgovoriti kad kaže da je „HDZ pomaknuo granice prema fašizmu“ i da su po njoj danas – „fašisti na vlasti“!

Kad je sve to izjavila, ali i štošta drugo, što s mozgom nema veze, i to u srpskim Novostima, čovjek se pita: ima li lijeka ovoj (nažalost) saborskoj zastupnici, koja kleveće i vrijeđa, prije svih, one koji su stvorili hrvatsku državu?

https://www.tjedno.hr/pavkoviczalosna-papagajka-dalija-oreskovic/?fbclid=IwY2xjawQE5etleHRuA2FlbQIxMABicmlkETAxMmRINVJ6N2pYb2ltRzc2c3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHsE7kCbJRYHh0jbcFjxNF45CuDhZHMSrTbdHvhb5Ew6wGy8mSKA2DfOzUv7Q_aem_9KVE0GG3gOfrrkGjtER6MGA

NAJBOLJEG NE ŽELE U JUSP JASENOVAC / IGOR VUKIĆ, 2. PORTAL DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, 2026.

Foto: Snimka zaslona, HRT

JASENOVAC I NDH: U IME KOGA I ČEGA SE GODINAMA OBJAVLJUJU POVIJESNE KRIVOTVORINE?

28. travnja 2022.

TOMISLAV VUKOVIĆ

U posljednje vrijeme zaredale su u hrvatskom medijskom prostoru povijesne krivotvorine. Kao primjer može se navesti tekst iz »Slobodne Dalmacije« od 15. veljače pod naslovom »Krvnici su ubijali brutalno, nekad iz čiste dosade, ljude su zakapali i žive. Surova otočka uvala čuva sjećanja na jezive ustaške zločine, još uvijek su vidljivi i ostaci logora užasa«.

Riječ je o prilogu o ustaškom logoru Slana na otoku Pagu i izložbi o njemu u Splitu: »Slana – radikalni krajobraz«. Tekst je popraćen potresnom fotografijom logoraša bez ikakve naznake da je riječ o ilustraciji pa se čitatelji dovode u

zabludu. Naime, lako je doći do podatka objavljenoga u arhivu američke multinacionalne tvrtke za računalni softver »Adobe Systems Incorporated« registrirane u Delawareu, sa sjedištem u San Joseu, u saveznoj državi Kaliforniji: »Preživjeli koncentracijskoga logora Buchenwald u svojim barakama nakon što ih je oslobodila američka vojska. Eli Wiesel je u drugom redu odozdo, sedmi slijeva, 16. travnja 1945.« U ime koga je i u ime čega nacistički logor Buchenwald »preseljen« na Pag, teško je odgovoriti, ali jedno je sigurno – zbog povijesne istine sigurno nije, piše Tomislav Vuković za Glas Koncila.

Sveučilišni profesor krivotvorinama protiv »revivaila NDH«

Nadalje, puna tri mjeseca na Hrvatskoj televiziji prikazivao se dokumentarni **film o NDH povjesničara dr. Hrvoja Klasića, ne s nekoliko, nego s brojnim krivotvorinama**, koje je analitički i činjenično grupirao u čak 10 cjelina u »Hrvatskom tjedniku« od 19. prosinca 2021. istraživački novinar Igor Vukić. Tako je npr. fotografija žrtava partizanskih zločina nakon njihova ulaska u Sisak snimljena u svibnju 1945. »preseljena« u jasenovački logor (v. Nataša Mataušić: »Jasenovac – fotomonografija«, Spomen područje Jasenovac, Jasenovac, 2008.). U ime koga je i u ime čega to sveučilišni profesor učinio teško je odgovoriti, ali jedno je sigurno – zbog povijesne istine sigurno nije.

> Press klub Tihomira Dujmovića: Hasanbegović, Vukić, Hebrang i Jurčević otkrili prikrivene povijesne istine

> Klasić opet pokazao da mu činjenice nisu jača strana: Suprugu Zvonka Bušića, Julienne, proglasio njegovom sestrom

> Član programskog vijeća HRT-a: U Klasićevoj seriji o NDH predstavljena su tri falsifikata

Ne tako davno u »Jutarnjem listu« u broju od 13. studenoga 2018. uz tekst Roberta Bajrušija »Meč protiv ustaša i pjesma iz 'Male Floramye' u paklu Jasenovca« o knjizi dr. Ive Goldsteina »Jasenovac« objavljena je fotografija o brutalnom klanju vezanoga civila, snimljena na nepoznatu mjestu nepoznatoga datuma s nepoznatim akterima, ali je »preseljena« također u jasenovački logor. U ime koga je i u ime čega uredništvo toga hrvatskoga dnevnoga lista to učinilo teško je odgovoriti, ali jedno je sigurno – zbog povijesne istine sigurno nije.

Spomenuti su primjeri tek »kap u moru« sličnih medijskih uradaka koji se godinama objavljuju u brojnim novinskim napisima i televizijskim emisijama.

Znakovita je i zajednička reakcija autora napisa te novinskih i televizijskih urednika, koji nikada baš ni jednom nisu imali potrebu nakon objave priznati ili otvoreno reći da je riječ o pogrešci ili zabunom objavljenim krivotvorinama.

Zato ne čudi da nije to učinio nitko iz uredništva »Slobodne Dalmacije«, ni autori izložbe o logoru na Pagu, filmski redatelj, scenarist i snimatelj Davor Konjikušić s fotografkinjom Nikom Petković. Nije to učinio nitko iz ravnateljstva ili iz uredništva Dokumentarnoga programa HRT-a, ni autor dokumentarnoga filma o NDH dr. Klasić s HRT-ovim redateljem i koscenaristom filma Miljenkom Bukovčaninom. Nije to učinio nitko iz uredništva »Jutarnjega lista« s novinarom Bajrušijem i dr. Goldsteinom.

Agitpropovci još mjerodavni za hrvatsku povijest?!

Autori izložbe o logoru Slana otvoreno, čak s određenom količinom ponosa, izvješćuju da su se u pripremi te kronologije zločina na otoku Pagu koristili izvadcima iz knjige Ante Zemljara »Haron i sudbine«. Nema smisla ulaziti u polemiku, ali nije li strašno i porazno da se u današnjoj Hrvatskoj glorificiraju zaslužni dobitnici nagrade nekadašnjega, ni manje ni više nego Agitpropa Centralnoga komiteta KP Hrvatske, smatrajući da su zaključci njihova mentalnoga sklopa jedino mjerodavni?

Drugi je historiografski »autoritet«, kojega spominju autori izložbe, **Đuro Zatezalo**, povjesničar, nekadašnji član Savjeta Spomen područja Jasenovac i **predsjednik Vijeća srpske nacionalne manjine Zagrebačke županije**.

> Koić i Banić: Zašto su fotografije iz logora Treblinka kod JUSP Jasenovac lažno prikazane kao jasenovačke?

> Banić i Koić: SPC kupuje zemlju u Jasenovcu, a to sve i ne znajući plaćaju Hrvati

Treba se samo sjetiti nekih njegovih »znanstvenih« zaključaka, npr. o zagrebačkom nadbiskupu: »Stepinac je bio na čelu odbora za pokrštavanje i dozvolio je da se narod prevarama namami na klanje.« Ili o broju jasenovačkih žrtava: »Jedan matičar Hrvat koji je u Jasenovcu vodio knjigu ubijenih došao je do cifre od 580 000 stradalih.«

O srpskim političarima, ratnim huškačima devedesetih u Hrvatskoj kaže: »**Kao što reče dr. Jovan Rašković, Srbi su pošten i naivan narod**«, a o **Domovinskom ratu: »Devedesete godine prošlog stoljeća znače nestanak srpskog naroda u Hrvatskoj. Znače protjerivanje Srba s vjekovnih ognjišta**« (Paulina Arbutina: »Đuro Zatezalo: Budućnost se ne gradi na laži«, P-portal.net, 11. rujna 2016.).

Još je puno slojeva historiografske sante te ih treba samo ukratko spomenuti. **Ima li logike da se spomenuta izložba i dokumentarni film financiraju državnim novcem poreznih obveznika**, da se u javnosti ni slučajno ne može čuti ni jedna kritička opaska o krivotvorinama, da autori koji ih propagiraju nemaju baš nikakve potrebe pojasniti razloge, nego ih se medijski veliča?

**PROF. KREŠIMIR MIHAJLOVIĆ,
DRAGOVOLJAC.COM., 2026.**

**PROF. KREŠIMIR MIHAJLOVIĆ: JUDINI SINOVI SU
IZ PAKLA PONIKLI**

Srijeda, 4 Rujan 2013

Autor: **dnevno.hr** | **croative.net**

Profesor koji je zbog Gotovine dobio otkaz oprašta se od Bušića: Judini sinovi su iz pakla ponikli Zvonko, dozvoli da kažem prijatelju, nećemo stati. Tek sada krećemo, otriježnjeni i poučeni – što nas nije ubilo to nas je osnažilo i učvrstilo našu vjeru. A izbori će pokazati lažnu slavu lažnih pobjednika.

Dragi prijatelju,

Dragi Zvonko,

Veličina tvoja je u skromnosti, hrabrosti, čestitosti, poštenju, neiskvarenoj duši i u idealu kojeg imaš pred očima i u dobroti kojom sanjaš najbolje za hrvatski narod, za Hrvatsku Domovinu. I ovo nije poraz. I ovo nije tvoj pad. Ovo je samo gola surova hrvatska stvarnost ljudske grabežljivosti, pohlepe, egoizma i osobne umišljenosti pojedinaca koji su ti razotkrili pravo lice. Tvoja veličina je neupitna – suze su mi potekle čitajući tvoje iskrene riječi izrečene iz dubine srca. Priznati nekome da je bio zavarana, da je bio u zabludi što je toliko vjerovao ljudima za koje je do sada mislio da su iskreni i dobronamjerni. To je ogromna veličina.

Dragi Zvonko, ja sam mali, običan, nepoznati čovjek, profesor. Silno sam ponosan što hrvatski narod ima sina poput tebe o kojem će svaki istinski učitelj govoriti svojim učenicima kada ih bude učio o domoljublju i učio kako se voli Domovina. Svoje đake sam tome učio i učiti ću dok god budem mogao.

Tvoja politička sudba tek počinje. Idem s tobom, ako me želiš u svojim redovima dalje. Gradit ćemo kostur koji će biti politička struktura. Na njega ćemo dodati ono što ga oblikuje u skladno tijelo a to su iskreni, pošteni ljudi o kojima govoriš. I onda ćemo pokrenuti tog diva idejom pravde i pravednosti, čestitosti i poštenja i zasvijetlit će sjajnim plamenom ideje koja će povesti hrvatski narod.

Zvonko, dozvoli da kažem prijatelju, nećemo stati. Tek sada krećemo, otriježnjeni i poučeni – što nas nije ubilo to nas je osnažilo i učvrstilo našu vjeru. A izbori će pokazati lažnu slavu lažnih pobjednika.

Judini sinovi su iz pakla ponikli.

Bog i Hrvati! Za Dom spremni! Krešimir Mihajlović

dnevno.hr | croative.net

<http://croative.net/?p=2298>

JOZO KLARIĆ KLAJO, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.

veljače 27, 2025

TAIK

*Živio je Zvonko u zemlji Hrvata
Bušića Bruna imao je za brata
Sanjao je mir i slobodu
Ljubljenom hrvatskom rodu*

*Ta zemlja boli i tame
Nanijela mu je teške rane
Govoriti slobodno nije mogao
Pa je iz tamnice u svijet otišao*

*Nije mogao ni slutiti
Da će mu snove o slobodi
Svijet u koji je stigao
U pakao pretvoriti*

*Zvonko je bitke mnoge vodio
Slobodnu Hrvatsku je sanjao
Iz tamnice je hrvatski narod
Na slobodu izvesti je želio*

*Svijet je letcima obavijestio
O tamnici u kojoj je Hrvat živio
Na istinu svijet je upoznao
Pomoć od svijeta je tražio*

*Svijet ga nije slušao
Njegovu ljubav i nakane
Pokušat razumjet nije htio
Slobodu je tamnicom zamijenio*

*Trideset dvije godine robije
Ljubavi nadanja borbe i čekanja
Trideset dvije godine patnje i žrtve*

Samo da Hrvatska slobodna bude

*Godine patnje teške rane su nanijele
Ali Zvonkov duh samoćom nisu slomili
Zvonkovu vjeru u Boga ljubav i slobodu
Nikakve tamnice slomiti ne mogu*

<https://pismomtezovem.blogspot.com/2025/02/taik.html>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija). Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti. Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1730, citata: 26742, H-index: 58;

MathSciNet: publikacija: 1.405, citata: 7.697, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 865, citata: 9029, H-index: 42;

WoS: publikacija: 865, citata: 8050, H-index: 38.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa: J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svojoj sramotu! / Više to nisu moji časopisi“ dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

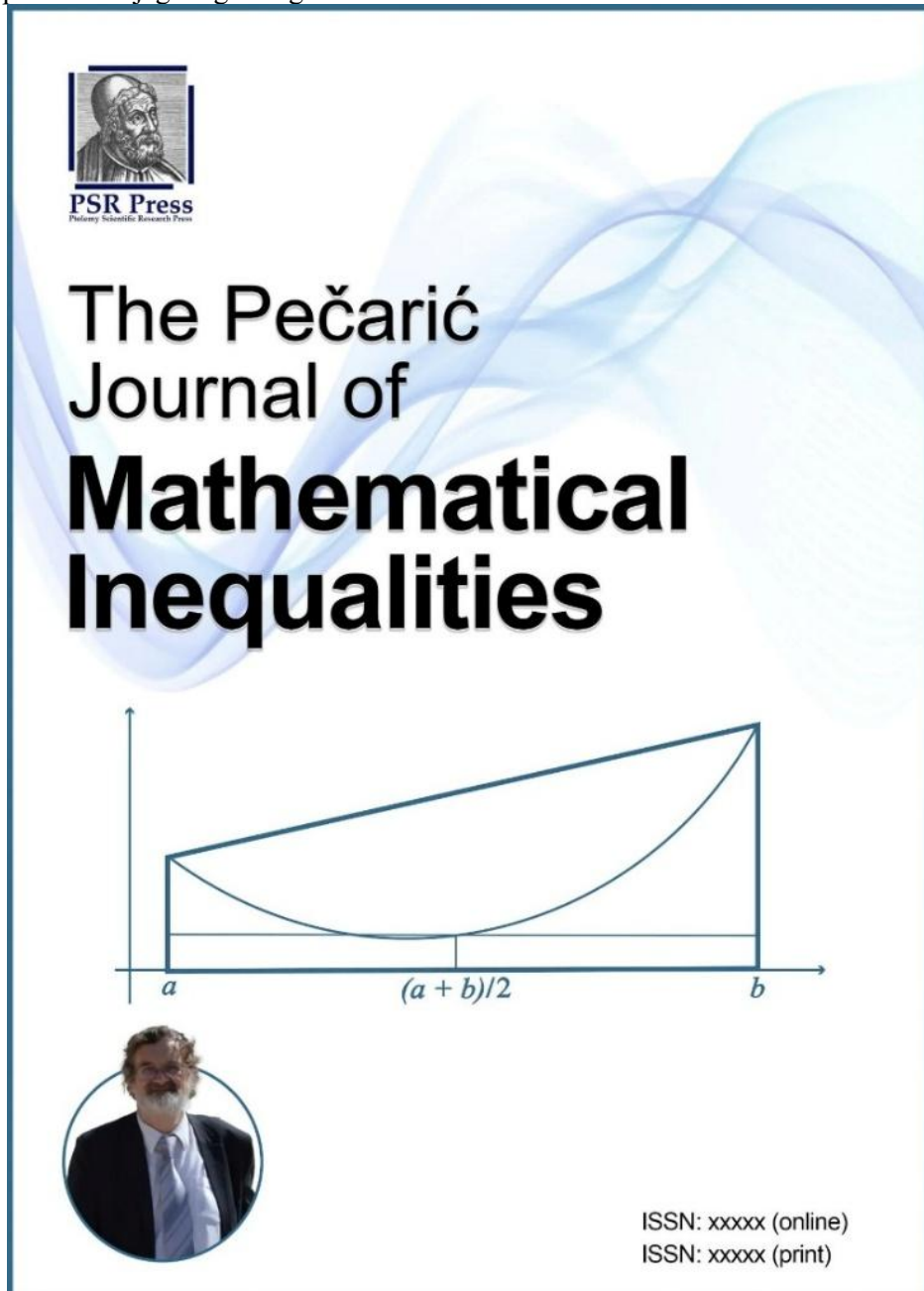
Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014

– One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

The cover features a blue wavy background. In the top left corner is the PSR Press logo, which includes a portrait of a man and the text "PSR Press" and "Publishing Scientific Research Press". The title "The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities" is prominently displayed in the center. Below the title is a graph showing a trapezoid with vertices at $(a, 0)$, (a, y_1) , (b, y_2) , and $(b, 0)$. A horizontal line is drawn at the average height $y = (y_1 + y_2)/2$. A curve representing the function $f(x) = \frac{(x-a)(b-x)}{b-a}$ is shown, which is concave down and reaches its minimum at $x = (a+b)/2$. A circular portrait of a man with a beard and glasses is located in the bottom left corner. In the bottom right corner, the ISSN information is provided: "ISSN: xxxxx (online)" and "ISSN: xxxxx (print)".

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom

posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397-4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 270 publicističkih knjiga.

11. 4. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA MATH.SCI.NETU: PISMO AKADEMIKA DUJELLE

Subject: Re: MathSciNet

Date: Tue, 17 Feb 2026

From: Andrej Dujella

To: Josip Pečarić

Probao sam vidjeti bi li znao izvući iz MathSciNeta

listu matematičara s najviše radova,

pa sam zaključio da ne znam.

Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik)

barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako da lista

koju sam dobio nije najpouzdanija,

ali nadam se da nije daleko od prave:

1864 Agarwal, Ravi P.

1646 O'Regan, Donal

1596 Srivastava, Hari Mohan
 1574 Erdős, Pál
 1471 Ballico, Edoardo
 1392 Pečarić, Josip
 1360 Dragomir, Sever Silvestru
 1360 Shelah, Saharon
 1278 Llibre, Jaume
 1259 Argyros, Ioannis Konstantinos
 1215 Godeaux, Lucien
 1202 Cao, Jinde
 1130 Papageorgiou, Nikolaos S.
 1093 Băleanu, Dumitru I.
 1060 Balakrishnan, Narayanaswamy
 1007 Kim, Taekyun
 1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "rucno" izvucem podatke, dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

Agarwal, Ravi P. (1836)
 O'Regan, Donal (1660)
 Srivastava, Hari Mohan (1509)
 Erdős, Pál (1448)
 Pečarić, Josip (1404)
 Ballico, Edoardo (1399)
 Dragomir, Sever Silvestru (1310)
 Llibre, Jaume (1278)
 Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
 Băleanu, Dumitru I. (1241)
 Cao, Jinde (1214)
 Shelah, Saharon (1208)
 Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
 Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
 izlistao sam one s preko 1000 radova
 (prva lista za broj radova u zbMATH,
 a druga za broj radova u MathSciNet).
 Brojevi su točni, jedino je upitno
 jesam li nekoga greškom izostavio
 (pogotovo ako netko možda ima puno vise radova u MathSciNetu
 nego u zbMATH, medju ovima koje sam izlistao čini se da nema takvih).
 I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!
 Čestitam!
 Pozdrav, Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

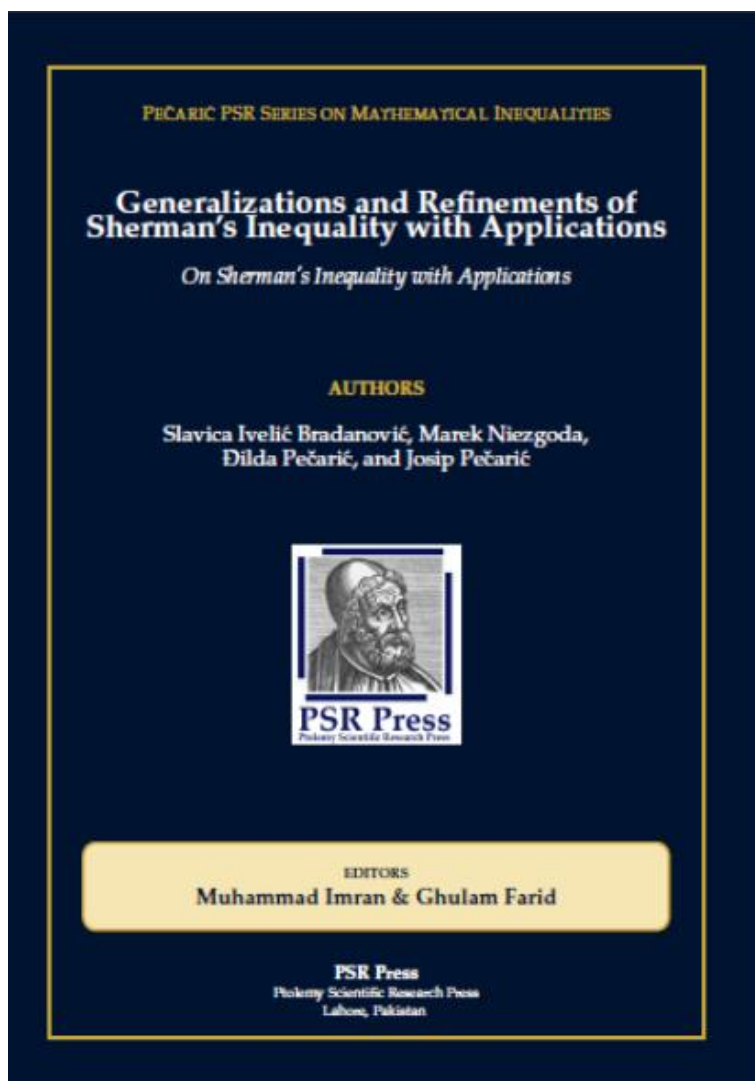
Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis **THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL INEQUALITIES**

<https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/>

Ove godine kreće i serija monografija:

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

Prve monografije:

PEČARIĆ PSR SERIES ON MATHEMATICAL INEQUALITIES

The Jensen-Mercer Inequality

AUTHORS

Asif Raza Khan, Inam Ullah Khan Kundi
and Josip Pečarić

EDITORS

Muhammad Imran, Ghulam Farid & Madeeha Tahir

PSR Press

Ptolemy Scientific Research Press (P.O. Box 37)
Lahore, Pakistan (P.O. Box 37)